

Sy-li spěwał,
Pilnje dźelał,
Strowja će
Swójby statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spróny
Napój mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez apař měrný
Čerstwo da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrne dźelaš,
Wšědne dny;
Dźeń pak swjaty,
Duži daty,
Wotpoć ty.

Z njehjes marna
Njeh ci khmana
Žiwosć jo;
Žiwa woda,
Klě Bóh pada,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźelske kopjeno.

Wubawa ho kóžbu hobotu w Šsmolerjěz knihcěšćejcni w Budyšinje a je tam ja šćhwětelnu přichěpłatu 40 np. došlać.

Sswjědšć njjod kralow.

Lut. 2, 25—32.

Do Jerusalemskeho templa wjedje naš dženja hwjate šćenje. Želuhowa macz dźerži hwoj přeni temschitohob a njehje i Josefow hwojeho hynka, so by jeho po wóžowštim šatonju temu Knjesej přichěštajisa a dala tón wopor, kotryž špomnjeny jatoń žadaiche. Tak bu Křysťus hžjom něto šatonju poddany, so by we wšěm wšćitku prawdošć dopielni. Přichětož po Mójšajowym šatonju běše kóžbu přenjorodženy hynk temu Knjesej hwojčěny, t. r. sa wěšćniha postajeny. Dotež pał bu pozbžičo jeno Leviomy šplah sa mějćništwu wuwołeny, dha dyrhjadu ho wiche drube přenjorodžene hólczata dře temu Knjesej přichěštajich, ale i woporom wotwójajac.

Hlej, luby ćitarjo, kaž šaj Josef a Maria Želuhdžěćatto w tempu Bóhu přichěštajitoj, tak bu tež ty wot hwojetoj šćarčkej we hwjatej kšćenizy temu Knjesej přichěštajeny. Duž njepamniš něto ženje, jato jemu hwojčěny pšćed nim hžodžić!

Pšći šćabnošć Želuhoweho pšćedštajenja w tempu jefnamamy i našeho šćenja čěšćebdošćojneho šćěžimwa a woprawdžiteho Izraelitu Simeona, kotryž pšćes nawabjenje Duha do templa pšćinje, jato tam Želuhowaj šćarčkej hwoje džěćatto pšćinješćejat, so hysćat ja njo činikaj po wšćinju šatonja. Wly wšćimny jeho pšći tym wot džěćattowje jeknošće najlubofnišćo wobhwořelno ho a jato hysćžžaj pšćitkad tyčšćamych, kotrymž běše

Křysťus i horjěšćarju postajeny. Našće hwjate šćenje wopšćuje nam wot 25. həc do 27. šćitćizy jeho wóžobu, wot 28. həc do 32. šćitćizy pał jeho hšwalošćew.

„A hłaj, ćłowjeť běše w Jerusalemj, i mjenom Simeon; a tón běše šromy a bohobojenje a ćatašće na Izraeliti trošćt, a hwjaty Duch bē nad nim,“ tak šćočina ho našć tešć. Najprědy tudy hwjate pišćmo wo Simeonu trězi, so běše wón šromy, t. r. jeho wutroba bē šćrawnje a hšes lubanja Bóhu poddana a wón w šćwěnej lubošći a pošćušćnošći i njemu jeho šćinje džěćaje. Dale ho wón bohobojajny mjenuje, t. r. wón ho kaž džěćo Bóžeje njehnadny šćarčowosć a bē i wutrobu šćarčejny, wiche šćutki hwojeho žiwjenja po Bóžej woli naprawjeť. Tole hwjate šćarčowanje pał běše i džěćžaj lubošću šćednošćene; pšćetož bojošć a lubošć nulinje hšomadu šćušćatej, a i bojošće hšle lubošć wutħadža, čžbož bla tež Dr. Luther kóžde hwojiz wutħadowanjoro Wóžich džěćžaj šćojnje i tymi hšowami šćočina: „Wly ho dyršimny Bóha bojeť a jeho lubowac.“

Simeon ćatašće na Izraeliti trošćt, t. r. na Mešćija, šćtož bē teħdy wšćědne mjeno ja njeh; pšćetož hñyž tež jeho hžjom profeta Šaggai „wšćěch pohanow trošćt“ mjenowajše, dha dyrhjeide tola najprědy Izrael na tymle trošćje džěl mčš. A trošćta Izraeliti lub trjebalše, dotež běše irubny. Hžjom profeta Šćajož teħoda wuwola: „Trošćtuje, trošćtuje mój lud, praji wšćž Bóh.“ Kóždy ćłowjeť ma pšćiciznu šćubny bęć; pšćetož my wšćitzy šćny i hšěćom wobčžćeni a nulinje trošćtarja

potrzebami. A tola mnoszy swojce brzechy njełpósnowajacy, žaneje srudoby njełcałuwajacy a nimaju teħobla po skrytstwu, swojom trolščartyn, i žyła žaneje žadobće. Simeon czałafche, t. r. wón mejełsche žadanje po trolščyce swojeho Wumóžnića a cħyżycy i nim do sħenoczeństwa śwjeć. Zał ma tħydu, kiz ħyże ło i skrytstwu sħenoczeńcy, žadanje po nim we swojey duszy śacuwacy.

Sħenoczeńje wo Simeonu reła: a křwaty Duch bė nad nim. S tym ħyże swojate piśmo prajicę, so bė swojaty Duch jecho i dobrymi nawabami, wołkebie pał i murjadygm darom wełščęnia woħnabizil. Zał bu jemu też wot nieħo sħewjene, jo njeuamrje, tħiba so by przeby widzil skrytstwu teħo křwela, t. r. Mełsiaħa abo žalbowanego, kotreħo ħyże tón křweł sħwiele dariesł. A tole sħože ło Simeonej dołta, jako wón pħełes nawobienje Ducha do templa pħińdže a móžełce swoje žadanje po Jeśuśu ipotojicę. Tam wón tak-rjeż i Jeśuśom do sħenoczeństwa świpi a bė swojeho wumóženja wełst, ħbyż jecho na swojey ruzy wsa, prajizj: ty śy mój trolščit!

Też ty, luby ħyżarjo, śiełch i skrytstwu do sħenoczeństwa, móžełch-li i zpej wutrobu wuśnacę: „Mój je wśchón tón křyżowany!“ Ĥizom we swojatej křyżenizy ty i skrytstwu do sħenoczeństwa śastupi. Tola hłabał ło, so to žane na-ħdaczę-sħenoczeństwo njeje. Wśpłanti woprawdźiteħo sħenoczeństwa i Jeśuśom kře: a) Wėrjaze wostacę pħił Jeśuśowej wucħbie, Jana 8,31; b) luboścy mjes ħobu, Jana 13,35; c) molbitwa k Boħu w Jeśuśowym mjenje, Jana 14,14; d) najwjetřca luboścy k Jeśuśej, Matħ. 10, 37. 38. — Sħrėdł i Ĥpołeniju na śħyħo žadanja po Jeśuśu śu: molbitwa, Woje słowo a śakramentaj.

Zato mejełche Simeon Jeśuśa na swojimaj rufomaj, śanieje wón křacy ħwalospėw, kotreħo wopħyćeje bėħe jecho raħotńa swolnawość i ħęleniu wot cħyżneħo žiwjenja porno wėrjowejekemu potałowaniu na wulki nadawł Mełsiaħa.

Śkőzy ħłowjeł woħhładuje swoje žiwjenje jako najwypħiće cħyżne ħabło nimo Woha, kotrż jo jemu ħnadnje iproćeżi. Wón ko teħobla wħdeħo hłada, śħtyż moħto temuħamemu śeħħodźicę, a pħeje śebi, jo moħł jo po mőznoćej dołħo wotħłowacy. Kunje nawopał bėħe do pola Simeona: tón śebi wumrjeć pħejełche, po tym jo bė Jeśuśa woħładał; pħełetoż wón bęjełche: „Wėłt puśħęćisħy swojeho wotrocźta, Křeje, po swojim sħwoje, i meroim; pħełetoż mojej woćzi śiej twojeho Sħbőznika widźilej, kotreħo pħyħotował pħ pħełde wśħiłłimi luboźmi, swięto k rośħwėczeniju pobanow a te ħwalobe swojeho Izraelsħego luda.“

Tole bėħe tón rjany ħwalospėw, kotrż ło i wutroby pobozneħo Simeona žorlełche. Ĥiłħe do na kromje swojego žiwjenja ło wón wupħełho swoja wjeħelełche, jo sħlubienego Sħbőznika widźełche i tym wulkim nadawłom, też pobanow śwėto być a jich i mrołoty bręħa, njeħedomocę a ħuģenistwa wumóž, pħełde wśħełm pał Izraelsħemu ludej k cħęseji a k pħełkraħnjeniu. W sħenoczeństwie i Jeśuśom ko jemu najwjetřca sħože na śemi dołta; wón njezmóžełce potajim žaneħo wupħiłħego sħoža wjazy wuźicę a móžełche teħobla wjeħele wotħał cħyħnycę. Też ty, luby ħyżarjo, dyrłisħy swojeho Sħbőznika namałacę a swěśnacę, jełisħy cħęłch junu swoje cħyżne žiwjenje sħbőznie woħħamycę.

Śamjen.

Kadość na dompcęcu.

(Zuł. 2, 22—32.)

Śłōś (W. miś. ħarł., ħjo. 122): Śwėtła luboścy Woja! —

Wo śałonju bęłęłstaj
Starčej do templa,
I woporu tam bęłęłstaj
Wuśħiłęjenja dla.
Dźełco pħęħełstajitaj
Wohu poħłęħnaji;
Śałon dopjełńiłstaj,
Doleżł sħwėrnaj śiaj.

Křwela wotrocźł buzy
Śwėłna swojeho,
Na swojej joħ ruzy
Wja nęłł sħlubienoħ,
Křwala śjawnje Woha
S nowym tħęrluśdom;
Śpęłęnje jecho noħa
K njeħęħam bęe w dom.

Śłaj! tam ħłowjeł śary
Śtupik i nimaj je;
Wjeħobama darę,
Wle węłščęenje;
Do swięta jom! śłajit
Duch je potajniśtwu,
Śbyż je jemu prajit:
Śbőznik blyżi ło! —

Wuśħęć nęłł w swojim męrie,
Křeje, wotrocźta!
Dopłit w polnej wėrie
Je do wotjoja;
Dołta ło sħože
Wėrjagemu je,
Dopjełńito Woje
Som! ło sħlubienie.

Nawobienj i Woha
Wśħińdže do templa,
Sħbőznomu bė droħa,
Kotrż dołonja;
Je we wėrie czałat
Śary Simeon,
Na sħewjenje łakal,
Wotrocźł Woji wón.

Śwėtło k rośħwėczeniju
Śa wśħo ħłowjełstwu,
K sħbőznom! wotřęwjeniu
Luba Wojeħo
Je wón, Woji sħwaty,
S njeħeł pħyłħełt i nam;
Śa Sħbőznika dołaj,
Wobźi! k njeħęħam.

Śwıjaty Duch bė jemu
Wotmolwjenje dał,
So křwicej njeħmje k njemu
Wśħińcę, bōżj woħładał
Njeje sħlubienego
Woħoħ! Sħbőznika;
Tam nęłł wotři jecho,
Wśħińdžo do templa.

Ćaśełnaja! — projmy
S zpej wutrobu,
Dzał a ħwalobu bajmy
Wohu na njeħi! —
Na śħe ħyże wón sħože,
Doleżł ħnadny je;
Śwıwo bęłęćo Woje
Śa naś woprjuje. —

U.

Wėra pyla a namaħa, —

to śmy w ħobownym sħwęcenju na Węłħełemśħy pałtyrjacy wi-
dźeli, kotiz ħwalajacy do brōbće a k lōbej pħińdźeħu a nama-
łacy — Sħbőznika Wojeħo. Zo też widźizny dęħnłisħy
sħwęħeł na mubęħy i raiłħeħo kraj, kotiz do Żeruzalema
pħiłħełceni, nowonarobjenego trala židow pħacę, dale w Węłħe-
łemje swojeho Křwela a Sħbőznika namałacy. I wodobnje
je maty pałtyřci ħōłęcy, wo kotrzym ło ħęłbowacy pobawł potwjeħa,
Woje bęłęćo pħat a swojeho Sħbőznika namałol, dołeżł wėrjełche,
a Křwelowo pałtyřica swėta śprawu wėru dale a ħacę na tōny
wjeħe, jo pħtaza też namał — i Jeśuśom a we nim žiwjenje
a wśħeħo dojć! — Wśenowany pałtyřci ħōłęcy w Wėrjy
bėħe tam pħełd nęłħto łętami žıwy. Tón, ħbyż jedyń bęłci
wıwazy pałełche, ło i druħim pałtyřcim ħōłsom śełdę, kotrż
nowy testament woħħełęłche. Tōłne ħōł sħwojemu towarıćej
nęłħto i njeħo ħıłatę, mjes deuħim też to lubośne powjeħańco
wo tym bęłęcy, kotrę je w ħołpōdę w Węłħełemje ko narobźito.
Ś wulke teħłıwıwacy potħławajacy wón tym sħłowam wėrjełche,
kotrę sħyłęłche. — Žadanje ło w nim ħıłatę, jo moħł ħıłęće
wjazy wo tymte bęłęcy sħyłęćę. — „Wōżni to bęłęćo wıdźeć?“
— wón węćpınje ło prałęće, — o, prał mi, ħōže ło na-
mał!“ —

„Na mišionistej staziji“, tón druží hólčez wotmołwi. — „Šu ty jo hižo wišči?“ — „Ně, ja to džěčo hiščeje nje-wiščaj; wón pak, so wone tam je; pšćetož čži ludžo tam t njemu rěča a jemu šćělušče spěwaju; ja hym to ham šćyščal.“ — Šo spodžiwazy hólčez šo t mišionistej staziji hič roščubdi, so by hebi to džěčo wosobladal. Wiščije ranje, šduž swón t Wožej šćužije smonješe, wón ja swótkowej do kapalki džěče. Mały pastyrski hólčez šo w kapazy rowoslawowasche w nadžiji, šo t wěstosčju tam to krašnje džěčo sawoňabla. — Na jene dobo wón džěčo pynny, takte njebeše jemu botal hiščeje priobščije-šćto, t jasnije tožinej barbu, brumny mofšami a módrymaj wóščto-maj.“ — „To je to džěčo t Wěthlehema, totrež widčež hebi žadam“, wón pšči hebi džěče, „šćěčanje hym jo namakał.“ Šduž beše šo Woža šćuža stónčita, hólčez polny weščela tej žonje powjebošče, kotraž bē jeho do swojeje hěty pšćijata, so je to džěčo t Wěthlehema widžal. Š wopřěda wona njewješčije, šćto wón t tym mēnjese, ale bōrty jeho mylenje spōlna. To džěčo t módrymaj wóščtomaj mišionarej šćužiješe. — Na to jemu ta žona powjebošče, šćto to džěčo t Wěthlehema po prawym je, takte je pōbščijo jato muž džiny dotonjal, so je tōňšamy ja naš na šćijžu wumreł a něto t prawizy Wožej w njebeščaj nješi. A mały pastyrski hólčez wufnješe Jesuša jako šwo-leho Šbōžnika sefnacž a lubowacž. —

—n.

Dwójne krute šbudžowanje.

A. Mašny a pšćibywajny we šwěće a wěće!

— Mašnje hrono.* —

Še lěto nowe t Woža nam darjene,
 A Woža milosč wobjaňnja nowu čžěť
 Do pšćigoda došč njewěšteho. —
 Derje nam, so Woš naš pšćewožuje!

Š nim džiny stročijne! Wutrobje šćejajmy
 Še sachodnošče! A wěčnosczi hładajmy!
 — Tak postur šbōžowny našej budže;
 A poštoju pōndžemy domoj raby.

Njech herbstwo našče nihdy nam nješhinje!
 Njech rěčž a wěra, namrěta wot wōžgow,
 Nam džeň a rjeňšjo tečje pšćego,
 Šo bōchmy t Woža šo wufublati!

Budž šćit a šćōnzō Woža džē šwěra nam
 Tež lěšja t nowa na čžeti podrožnej
 Tu pšćes šwēt domoj duzym spěčhne,
 Do raje Wožeho powoatamy! —

Šduž šwēt šo mota wopity w čžagnosczi
 A šbōžnosč pyta w šćōžōmnych wěščelach,
 — Mly mēšččēnjo hym Woži hižom
 Tudy a herbojo Woži junu.

Še wšćitko našče! Mly pak hym Woži lud,
 Mž t šćyštjom a bžěščal a wužiwacž
 Wžče dary Wože, powščene
 Na purču nam tu do Kananaa.

Duž budžmy šwěni, — wutrajni šćěščēnjo!
 Dož šćjes ham pšćibže t džēla naš sawoatč
 Wo wěčnego tam wofščēnjenja,
 Šbōžē junu w radošči sawyšlamy. —

B. Gorje wutrobj!

— Šapphište hrono.* —

Šbožowna dušča, kiž hy namakala
 Šswojeho šćnjeja tudy w hnadnym čžaju,
 Pšćěščeraj šćajnje šwojeje šćhibile kručže
 Š Wožemu rajui!

Njebeški pokoj tebi Šbōžnił milž
 Šćičnje šwōinje hižo šćjedža horja
 Čžagneho tudy, dolež pšćit dobrn
 Wšōtlanje pšćego.

Wutupił tebe je šće tyečē Woži,
 Tmōž Immanuel, kiž je t njebeš pšćiščot
 Do šwěta šćuboh, so by krašnosč wēčnu
 Daril čži junu.

Njewješta jeho šy ty wupyščena,
 Dušča, t rjanosczi, kotraž njeahinje,
 Šduž hy woptaka jeho milosč Wožu
 Š wšōtlanje šbōžny!

Wobšchowaj lubosč jemu njewješčinsku
 Na purču pšćes šwēt, doniž Jesuž tebe
 Junu powječe mile domoj t hebi
 Do njebež t herbstwu! —

U.

* Špřawojmne pal po swojim htoju pal tež —
 A. (532): Nēt šwal, o dušča!
 a B. (77): Najtubdži Jesu, šćto je twaja wina?! —

Kajkiž wušny, takje žně.

Še šelentym dole, pšćes kotraž šo Čžornija wije, leži herbstwa wješ. Njane šadowe šćtomu wšćubduž w šachodaz woloto šćěžow šćeja a pšći purčach, kiž na pola wjeđu, šu šćčōmowe aleje a na gmejnšćich šćōmnoščach šćowčijny našabžane. Šćitōž šo w čžaju šćčōmoweho šćēnja w Šbāčgēžach pobyl, tōn je wēščje wufnal, so je luby Woš tu wješ šćajnje žohnowal.

Šćejebža wo wšy šćejšćej pšćed nimale 70 lětami dwē burškej kuble, jene blisťo pšći družim. Šeju twarjenja bēdu rjane a w nič bydšćej burzi, šćōrymajž na ničim žanu nufa njebē. Šandrii Kruža a Jan Mērcziň bēščitaj tucznaj burzi, pšćetož wonaj mēščejšćaj najlēpšče pola a najtucznije luš a we jeju hrōbžach šo najtucznije šćōt bēščje a forwjeje. Wōbaj šćubodaj budžišćtaj moščaj hromadže pranje šbōžowne žiwjenje wješč — ale twerbaž kamjenjeju duščnje njemjeletaj. Wōnaj hebi žanu šćhōwdu njejinješćtaj, ale tež žane towaščiwu hromadže nje-žeršćejšćtaj. Dobre ranje, pomaj Woš, dobrny wječor, to bē je-ničšje, šćōtož hromadže rēčšćejšćtaj. Žadny hebi pola bruhého ničž njepōžčowasche, žadny šo pola bruhého ženje wo rabu njepraščeše. Šebny družemu jeho šobatišwu šawidžesche a šōduž dzyšče wješči byčž a wjažy plačēž džži šćuboh. Žašo Šandrii Kruži žona wumreč, šo hiščje bōle jedny wot bruhého džēščejšćtaj. Pšćetož žonje bēščej hromadže dobre šćubōšiwu džeršćej. Šandrii Kruža šwojemu jeničšemu šćneji Pētrej šašawasche, so nješnje wjažy t Mērcziňez šantu hracž, šćōtož bēščiej tej džēščej raby čžinilej, dolež w jenoščich lětach šćejšćej a bēščej hromadže wot-rostkej.

Kružiž Pētr bē pak lōšy hōlž, kiž wješnjym ludžom raby klubu čžinješe. Nan jemu žane šć šćōwčjo njepraščeše. Šeti šo bē Pētr t kamjenjemi něčōmu wošno roščbi, dža nan praješe: šćto to wadži; ja mam pjenjeja, a da je šćšo t čžinilej. Šeti šo bē tōn

Sy-li spěwał,
Pitnje dželał,
Strowja će
Swójby statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napój mčeny
Lubosć na;
Bóh pak swěrný
Prěz spaf měrný
Čerstwość da.

Njech ty spěwaš,
Swěrne dželaš
Wšedne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njech ći khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzejske kopjeno.

Wubama ho kóđu hobotu w Esnoleserjz knižiciskóžerini w Budyšinje a je tam ja šchwěrtlětnu pšjedpłatu 40 np. došćać.

Prěnja njeđzela po lětych kralach.

Mat. 3, 13—17.

Esnołate šćenje džeknišćeje njeđzele nam wopisuje, kať ho knjez Ješuś wot Zana kšćećiz dawa. Duž hebi na podobu toho hameho s křóta rospominy:

1) Kať Zan pšichi tym hwoju ponižnośj pokušuje, šćt. 13. a 14.

2) Kať Ješuś a Zan wšćittu prawdośj dopjelnujetaj, šćt. 15.

3) Čehodla bu Ješuś kšćećeny, šćt. 16.

4) Čěto ma hłóš s njebeś na hebi, šćt. 17.

1. Těhdy (jato Zan pšichi Zordanje kšćećiješe) pšćindže Ješuś s Galilejskeje (a to s Nazaretha) pšichi Zordanje t Zanej, so by ho wot njeho kšćećiz dať. Zan je ho wo hwojei kšćećenizy takle wuprajiť: „Za waś kšćeću s wodu t potuće; ale tón, kiz po mni pšćindže, je možnišći dylši ja. Za nješćym došćojny, so bych jeho čizje nohyt; tón budže waś se hwojatym Duchom a s wobenjom kšćećiz“ (Mat. 3, 11). W tychle słowach Zan hwoju kšćećenizy napšćećizmo šćaja kšćećizy toho, kotraž dyrbeješe po nim pšćiněz (mjenujzy Mešćiaš), toho kšćećenizja je kšćećenizja s wodu; kšćećenizja toho, kiz po nim pšćindže, je kšćećenizja se hwojatym Duchom a s wobenjom. Woda jeno swontownje čizje, wohen pak čizježi žylnje; po tajim je Zanova kšćećenizja s wodu kšćećizja dylši wobenjenowa kšćećenizja wocětujomneho Mešćiaša. A to Zan ham s ponižnośju pšći-

wopjedaješe. Kať wutřowalujemy pať my hwoj šćutt tať raby jato to najlěpše a najnowše!

Nětko pšćindže Mešćiaš, so by ho wot Zana kšćećiz dať. Zato Mešćiaša a Čěpna Božeho jeho Zan hlyčeje njełnaješe (Zana 1,31). Ale to běše wón wjetšći, to dyrbeješe Zan wohebeje s powjelěrow hwojeju staršćeju wo nim wjeđiz; a jo bē wón hlybjeny Mešćiaš, to drje wón nětko, wot Božeho Ducha rošćiwěćeny, wo hwojei dušji sa-čěmaješe. Těhodla wobaraše wón jemu a džeše: „Mi je trjeba, so bych ja wot tebie kšćećenju byť, a ty pšćindžeš te mni? W tymle čizjenju a rě-čěnju ho s nowa Zanova ponižnośj wosjewja, kotraž nať t šćećowanju wabi. Kať jara hwy my tola potěšeni, ras „wulteho hrač“! Mjelapomnu, so Bóh napšćećizmo šćeji hordym, ale ponižnym hnadu dawa.

II. Ješuś ras džeše: „Budže jato džeći, hewal do Božeho křešćitwa njełpšćindžeće.“ Wón žada po tajim ponižnośj a praji wo hebi hamym: „Za hwy čizjeje my-šće a s wutřebu potorny“ (Mat. 11,29). Duž tež wón njemóže Zanova ponižnośj sa šćapnati mēz. Zomle pať něšto wjetšće do rospomnjeja pšćindže, dylši Zanova ponižnośj. Pšćetoz Ješuś Zanej wotmołwi: „Njech ho jeno nětk tať šćanje; pšćetoz tať namaj pšćiště-šće, wšćittu prawdośj dopjelnić. Zan ma Je-šuśa nětko kšćećiz, dolež jimať wědečaj pšćištěšća, wšćittu prawdośj dopjelnić. Se hlyčějom nětko Ješuś podobny, so jeho w tufkwinu, we wěšćym smyšće podřa-đna poměra t Zanej njebudže dale trać. Wuraś wšćittu

prawdofej wobjała jom wiſciſto to, ſkąd to je Wóh w ro-
wianiu ſwojego králestwa porucił. Sęto je to w tymle
paſe? Tam, hód je pola teſenita Łutajda wo Zanowym
wuſtupieniu rěcz, rěka: „W 15. leće tſeſtorzowa tſeſzora
Tiberiſka ſta bo pſchitaſajna Woža t Janaj, a wón
pſchitńdže do wiſciſtego kraja wotolo Jordana a předomaiče
tſchęczenjo poſutny“ (Łut. 3, 1—3). Wóh bęſche po tajtim
tſchęczeniu Jana wóhłot, i wodu tſchęczi, a to runje
w tymle czaſu a na tole męſtno. Tęhobla ſo jemu
pſchitńdſchęche tſchęczi. Kaž Jan jako druhi Eliáš ſatonju
pſchitńdſchęche, tat bę je tſchęczenia ſatonſi ſtut. Œhry-
tuſ pał bęſche, taž i liſta na Gal. 4, 4 wemny, ſatonju
wobdany; duž pſchitńdſchęche ſo jemu, ſo wot Jana
tſchęczi, dac, taž bęſche ſo wón bę te wóbreſac, w tem-
płu pſchębſtajic, a hód bę 12t let ſtary, jako „hólcęz ſatonja“
ſobu do Jeruſalema wiać dac. Hódz bu Jeſuſ wot Jana
tſchęczeny, dopjelniſtjaj po tajtim wóhł wſciſtu prawdoſej.

III. Jaſo Jeſuſ tſchęczeny bę, wuſtupi wón
hnydom i wody. Kaž eji druhy, Jeſuſ do Jordanoſeje
wody dele ſtupi, bu tam wobnórzeny a potom bę i njeje
wuſtupi. Wo drugich pał rěka: „Wóni daču ſo wot
Jana w Jordanie tſchęczi a wuſnachu ſwoje hręchi“
(Mat. 3, 6). Pola Œhrytuſta, kotrýž žaneho hręcha njeje
czinił, njemóže jo wuſnachu hrędom žana rěcz być; duž
njemóžeſe jeho Jan tež niž taž tuch druhič, „i poſucje“
tſchęczi. Čęhobla něto pał bu Jeſuſ tſchęczeny? Jan
předomaiče ſam: „Čęcinče poſutny; pſchętoſ njebjeſte
králestwo je ſo pſchibližalo“ (Mat. 3, 2). Janowa
tſchęczenia ſteji potajtim na najwuſſiſtim počachu t njebje-
ſtemu králestwu, w najbliſſich czaſu pſchitńdžajemu.
Wona njeje jeno tſchęczenia poſutny, ale tež tſchęczenia
ſwojećſiſny; po prawym njemóžeſe ſo tſchęczenj i tym
t poſucje wjeleć, ale dyrbejeſe ſo ja ſaſtup do bliſkeho
njebjeſteho králestwa tſhmanę ſęzinj. Janowa tſchęczenia
męjeſe ſe ſtareho ſluba do noweho wódić. S njei dyr-
bjeſe tež Œhrytuſ, kral noweho králestwa, do tehoſamęho
ſaſtupaj; wón, doleć žaneho hręcha njeje czinił, wóje tež
bjeſ poſutny, eji druhy, i hręchnęho ſymjenja pſodzeni,
pał jeno i poſutny. Jeſuſ bu tſchęczeny, a ſo by ſaſtupić
do noweho králestwa, kotrehož kral wón bęſche.

Jaſo bę Jeſuſ i wody wuſtupił, wotewriču ſo
njebjeſka nad nim, a Jan wiđeſche Duča Wožeho
jako hołbja dele lećo a na njeho pſchitńdjo. Jan
bęſche to wóſſte ſjewjenje doſtał: „Mał kimž budžej wi-
dęć Duča dele lećic a ſo wón na nim woſtaje, tón-
ſam je, kotrýž ſe ſwjatym Dučom tſchęczi“ (Jana 1, 33).
Něto Jan to wiđeſche, něto bu wón po tajtim teho ſebi
węſty, ſo je Jeſuſ ſlubjeny Meſſiaſ, a wón móžeſe něto
na njeho potaſowac, ſo by wón ſjawnu był w Izraelu.
Jeſuſ bu tſchęczeny, ſo by Jan wěće wjedził, ſo
je Jeſuſ ſlubjeny Meſſiaſ, a ſo by wón jeſo jako
tajteho wóhł Izraelſtemu ludej woſjewic.

Jan wiđeſche Duča jako hołbja dele lećo a na Je-
ſuſa pſchitńdjo, a po Zanowym wóweđenju wóſta Duch
na nim. Góſł, wobraſ čſiſoty a čſiđeje myſle, njeje
Woži Duch ſam, ale jeho podobitna (ſymbol), woſebje ſa
Jana, kotrýž męjeſe w tymle ſjewieniu ſawdawot wot Woža
dateho pſnacza, ſo je Jeſuſ ſlubjeny Meſſiaſ. Sęto
pał męjeſe to ſa Jeſuſa na ſebi, ſo Woži Duch na njeho
dele pſchitńdže a na nim woſta? — Jaſo jańſel Marji
narod Jeſuſbęſčata pſchidowębaſche, wón t njei bęſche:
„To ſwjate, kotrež ſo wot tebe narodzi, budže Woži Sęny

mjenowany“ (Łut. 1, 35). Jeſuſ bu jako „to ſwjate“,
jako „Woži Sęny“ narobzeny. Tola taž wón jako čłowjeł
roſećſe a pſchibjeraćſe po čęle a po duču, tat dyrbejeſe
wón jako Wóhčłowjeł w dnjach ſwojego čęla „dotoſjanj“
być. Tón ſpſobęnt dotoſjanjeſe, kotrež wón ſa ſaſtup
do ſwojego králestwa třebaſche, dozi wón w tſchęczenizy:
„Duč pſchitńdže na njeho a woſta na nim.“ To Wóh
w Zap. ſt. tat wupraja: „Wóh je Jeſuſa Nazarenſeſcho
žałbowat ſe ſwjatym Dučom a ſ mozu.“ W ſta-
rym ſlubje budu kralojo, profetojo a męſchinjo žałbowani
ſe ſwjatym woſtjom, kotrýž ja ſjawnjo dučownyč mozom,
ſwěta, žiwjenja a žohnowanja plaćeſche. Tole žałbowanje
i woſtjom polnamjenjeſche, ſo tute dučowne mozny na žał-
bowanyč dele čęcziču a jich t wuſtupieniu jich ſaſtojńſtwa
tſhmanyč czinjachu. Jaſo bu Jeſuſ ſe ſwjatym Dučom
žałbowany, ajedoftachu ſo jemu, taž tamnym mužam ſta-
reho ſluba, jenotline dučowne dary, ale wón doſta
Wožeho Duča w jeho žplej polnoſeji a bu wot nět jako
tón žałbowany naſch dotoſjanj profeta, wuſchidimęſchin a
kral, kiž móžeſe dat ſwój ſtut wumožęna dotoſnej.
Jeſuſ bu tſchęczeny, ſo by wón tón ſe ſwjatym
Dučom žałbowany (t. r. Œhrytuſ abo Meſſiaſ)
był.

IV. Napoſleđu hłbſ i njebjeſ bęſche: To je tón-
ſam mój luby Sęny, nad kotrymž ja dobre ſpo-
dobanje mam. Sęčęnt Łutaſch powěda, ſo ſo Jeſuſ,
jako bę tſchęczeny, t Wožu modleſche (Łut. 3, 21); tónle
hłbſ i njebjeſ je ta-rěz Wóža wotmołwienie na Sęny-
nowu modlitwu, haj a hamjeń t tejaſme. Wopſchęce
tejele modlitwy njeje nam niđe ſbželene; tola my ſimęmy
teho wěći być, ſo je ſo Jeſuſ we ſwojej modlitwie
Wožu jako to jehnjo poſtęcował, kotrež čęe ſwěta hręchi
na ſo wlać. Zeſi-jo je hłbſ i njebjeſ wotmołwa na
tamnu modlitwu, dha bę wona ſa Jeſuſa to ſawęſčenje,
ſo čęe jeho Wóh jako hręčſiniczęe jehnjo i dobrým ſpo-
dobanjom pſchęć. — Janaj bližeſche tónle njebjeſi
hłbſ, i kotrýž ſo Wóž t jowiemu Sęnej poſno,
t dalſchemu wotmołerdženju jeho wěry, ſo je Jeſuſ woprav-
dže Œhrytuſa a Woži Sęny. — Wty pał, lubi čitarjo, kiž my
do Jeſom Œhryta wěrimy, dajmy ſo wot tuteho njebje-
ſteho hłbſa poſnuć, ſo ſ žplej wutrobu prajimy: „To je
mój luby Œnjeſ, nad kotrymž mam ſwoju najbližniſchu
radoſć!

Samjeń.

P.

Srědnik čłowſtwa doſta pſchi tſchęczenizy Wože ſwědčęnje.

(Mat. 3, 13—17.)

Hłbſ (W. miſ. haſt., č. 118): Strowjena budž, rjana hłbſta! —

Œ tſchęczenizy na Jordan pſchitńdže
Œ Janaj hrěbńt čłowjeſtwa,
Œo by tſchęczi ſo bał pſchęs njeho;
Dopjelnjejo jaſon wſchón
Wſchitńdže wón;

Ruczič dyrbi pomiznebo,
Kotrýž nawabić ſo ba. —

Hódz pał tſchęczeny Jeſuſ bęſche,
Œndom i wody wuſtupi
Wón, a hta! ſo wotewreſche

Nad nim njebja krašnjene
 Wdonomnje;
 Duch pak Boži wiščecj bješe
 Runo poštej w mročeli,
 Tón na njeho dele pschitnje!
 A hlej! blóš ho štyščecj da
 S njebej s mitym wobtrucejnom:
 To je Ssyn mój t radoczi
 Luby mi!
 Na njoš' s wulkim swjećelenjom
 — Wščecj kweščzi — hladam ja.

Hladajmy na Wožoh' Ssyna,
 Džimy sjebnoczeni s nim!
 Sa kweščta wón je daty
 Hřešnikam nam nješódnym;
 Šhubjenym
 Chje wón pomhač Boži hwyaty;
 Wumozjenje pschitnje s nim! —

Kščeczeni šmy na jeho mjeno,
 Wótzej psches njoš' spodobni;
 Date nam šu džeczi prawa,
 Wujednanym hřešnikam!
 A nješčam
 Nam je pschistup huda baka,
 Rutšhóš t weščnej radoczi.

Schtóž we wěrje jeho džerzi,
 Tón je jeho cšela staw;
 Stupajo do stowow jeho
 Čechnje sa nim t nješčam,
 — A wječelam,
 Kž ho podawaju s njeho;
 Wótž je s nim nam herbstwo da!

Stradujmy ho wobhnadženi;
 Džeczi šmy a herbojo
 Boži! — Duž ho njebojimy
 Na čžeri tu podróžnej,
 Čžemjostej.
 Stročajnje s Jesušom my džimy!
 Čbóžnje s nim čžer jčónczi ho. —

U.

Wona šlužic njemóže.

W Romje bješe hřešč 16. lěstotetka pobožny mniš, Žilipp
 Neri, žimy, kotryž bješe niž jenož swojeje wulkeje wučženošće dla,
 ale tež dla swojeje ponižnošće a džeržliwosće daloto a ščěroko
 lubowany a wyšoto woženy. Ničo jemu bóle wošidne njebe,
 hačž hamolubowatiš hamoljubawalnošč s štuškami šmilnošće.
 Wšcho nadpadne ščěrjenje we wěžach pobožnošće wón wótrje a
 bješwobšladnje tujčješe, hđžež jo naberitše. Zať bješe ras wot
 bamža poručžnošč dostat, wěšty šlósčtr wopytadž, kotrehož abba-
 tiša be wunowana, so je hwyata a so móže džimy čžinič; wón
 dyrbeješe hladadž, ščto je na tymle wubawianju wěrne. „Wyšlu
 šebi, so to bóšty wunamafam“, Žilipp džješe, da swojeho mula
 ščedlač a šo na pučž poba. — Bješe špróžna jěša po naj-
 hubjenščich brohach. Šapřeščeny a macyan wón do šlósčtra
 dozpi, hđžež by jako bamžowy wotpóškanj s wječelom witany.
 Hđž bješe ho poškódnj, ho abbatiša t njemu blížješe a ničo
 knadničeho njewočakowaješe, hačž najwyščichu šwalbu. Žilipp

7

pak na swoje šle womafane šupnje posafujo džješe: „Za čže
 prošču, wušuj swojeho hoščza šupnje a wučjež je!“ — Špie-
 čžena šo abbatiša wotwobročzi, na čžož Žilipp, žaneho škowčža
 njepišnywščy šlow wopraščežy a na swojeho mula šo šydnynyščy
 ho t bamžej wročzi t tej rošprawu, šo abbatiša žana hwyata nije
 a na nihdy džimy čžinič njemóže.

„Ale šat móžeše ty to šat rucže wunamafadž?“ šo bamž
 woprašča.

„Wona nije ponižna a njemóže šlužic“, Neri t wěštočžu
 wotmołwi.

Wužud bješe štruty, ale prawy. Dobre štušty dyrčja šo po
 swojich ponučžidach pošudžecj; pobožnošč bjes ponižnoščje nije
 prawa, a šat šlužic dyrčimy, je nam tón knjes posafaj. —

— n.

Krašnosč Boža w čłowječnej podobje.

(San. 1, 4; Hębr. 1, 3.)

— Šapphiše hrono. —

Sjewiła krašnosč šo je Boža čłowštwu,
 Hđž s njebej jandžel Boži t šeni štušit
 Móz je Božu tam pola Wětšlehema
 S poščelstwom šbóžnym.

Narobžit Šbóžnik je šo ludu wšchemu,
 Šotryž je Šhryštuš, — rěka předomanje
 Nowe t wěčžnoščje, tešby jaštyščane
 Na šeni šhubej.

Šhubita čžemnošč šo je jwaščna něšto;
 Šswětto je Šbóžnik, šotryž rošhwěčžuje
 Lubž, do šwěta pschego pschitšobžožych
 Šo Božej radže.

Žimjenje nowe t dobom wustupuje
 Šsrijedža šmjerneho tudy šedomanja;
 Ščřičta žimjenja, Boži ryčej Jesuš,
 Žimjenje dawo.

Krašnosčje jašnosč je wón Wótžoweje,
 Pobodnošč byčža jeho pschětrašneho,
 W čžele šjewjena tudy t rošhwěčžanju
 Čžemneho šwěta. —

Rošhwěticž daj šo, dušča, powołana
 A Božemu šwěttu! Nješč ho čžemnošč šhubi
 Wšča je žimjenja, tebi ščěneho
 Š Božej hmady!

Sjewicž chje krašnosč swoju Božu Jesuš
 W žimjenju tvojim, so by wotšhwěčženje
 Šeho žimjenja bylo wóhateho
 W podobje čłowšej. —

U.

Kajkiž wušym, tajke žně.

(Poltacijowanje.)

Čžaf tu be, šo dyrbeješe Přer do měty. Šlžom wjele dnjom
 přjeby, hačž be wuščěhowanje w mješce, ščěžeše wón s tymi
 družimi, šotryž mječaju šo s nim t wojašam šajecj, w šotčžimje,
 hđžež woni pijaču a hrajachu, šo to na ničo podobne njebe. Na
 poštanjem dnju pak da Přer šapščašnyč a Ščětrž wuj wjeleješe

Sy-ll spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će .
Swójby statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spróny
Kajoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spaf měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłas
Wědno dny;
Džěł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoča ty.

Z njebes mana
Njeh či kłnana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njezdělske łopjeno.

Wubawa ho kóždu kóbotu w Čsmolerjez knižničkejstwu w Budyšćinje a je tam ja šćwotbětšnu pschěpłatu 40 mp. dostać.

Druha nježděla po lětych kralach.

Žana 1, 45—51.

Nathanael pšćiněž t Jesuše.

My wopomnjamy

1. tón puć, kotrěž wón dže,
2. to šbože, kotrěž wón namata.

1. Filippus namata Nathanaela a praji t njemu: „My bmy teho namatali, wot kotrěhož Wójšaž w šatonju a profetajo bu pšćali, Jesuša, Jolefoweho kłna t Nazarethu.“ Wuz Nathanael šnapšćežni: „Šćto móže t Nazarethu dobreho pšćiněž?“ Šprawuje wón wupraja, šćtož jemu na wutrobje leži. Šarž runje šćbi po Měšiasu žada, jeno słowo „Nazareth“ je jemu došć, Filippus kłowe šćwědženje wotpošćajć. Male město Nazareth a tón Měšias ko jemu hromadže njehodźitej. Podobne myšle bu dženska hěšćeža za wjele postork. Šo Wóža wudrošć wot šćwěta šćpjenje wustwola; šo šbože t mólcho židowšćeho luda wutbadža; šo Wóže kralestwo buško cizke, potajne puće pšćes šćidž a nišćolč šćodži; šo Wóže myšle njějku myšle šćwěta: to je, na cizimž ko jich wjele postorku. Woni drje cizja šćubidžu potřejbosć, ale šćiwěčko móže jich šćatřožić. Šćtož pak je šćprawnej wutrobu t temu Knješej pšćiněž kaž Nathanael, šćtož w šćwójim dwělowanju šćejo njewostawa, ale na to šćlowo pošćlucha: „Wój a wohładaj!“ jo tež našćoni: Bytjež a wu namataće. To džě je wšća šćužba našćeje žyćkwe na wohłidž dušćach. — Filippusowa šćužba t tym wohłožym napomi-

nanjom: „Wójće a wohładajće!“ Potajnišća Wóžeho kralešćwa šćo njewostanu kaž šćwětno wědomnosće, ně, wone dyrba šćo we wutrobje našćonić — wěra wutroće t šćubolčej šćnutšćomneho žiwjenja, je pšćod móljenja a šćědjenja. Těhobla to napominanje: „Wój a wohładaj!“ Těle wěra je jenož pola Jesuša namatać, tēhobla dyrbiš t njemu šćwatać, šćo by šćo nam šćelnać dać, kaž njěhdy Nathanaelej. Šćto cizni tón Knjes, šćo by teho dwělowažeho wotbroćit? Wón jemu žaneho poroka njěžini, tež žane šćlowo powučenja njěpraji, ale jeniće šćlowo, kotrěž jecho niž jenož pšćěšćwědži, ale tež jecho wutrobu doby; „Haj, to je prawy Izraeliti, w kotrymž žane jebanje njěje.“ Š tym šćlowom, kotrěž jemu našćubidže potajnišćwo jecho wutroby wujakni, jecho našćubidže žědjenje, wšćho jecho dwělowanje hromadu padnje. A hdyž je jemu tón Knjes šćwomit, šćo je jecho pod šćigowzom hįzom wšćidž, wón praji: Rabbi, ty by šćyn Wóži. Nathanael je šćprawnje pšćal, tamna cizja hōdžinka pod šćigowzom je byla hōdžina cizćeho móljenja a žědjenja. Šćprawnemu da šćo tón Knjes namatać.

2. To šbože, kotrěž je Nathanael namatał, šćwiti šćo jahnje w jecho wustwola: „ty by Wóži šćyn!“ Wšćitšće druhe mjena tón jemu pšće nišće. A wón došća t Knjesoweho rta to wohłožože šćlubjenje: „došć ja czi šćym rjetnyč, šćo ja cze wšćidž šćym pod šćigowzom, dža wěrišć; ty budžěš hįšćeje wjěšće wěž wšćidž, džišć te.“ „Ty wěrišć“, praji tón Knjes t Nathanaelej. Ač, šćo by tón Knjes t tēž t nam tole wušte šćlowo rjetnyč mōbi! Wšćetōž

ſchtoż cżłowjeſeio wot naſz rěcża a myſła, ſchto je to
wſchitko porujo tej ſhwalbie, hdyż tón knjes t duchu
rjeknje: „Ty wěrſiſz, ty hſy wěrjazy!?” Nicżo nam taſ
nuſne nijeje ſa cżaſ a wěrjynoſć hać wěra. Ze tebi rańſcha
hożżina wěry ſeſhadowała? Nunje w naſchym cżaſu je taſ
wjele diwelowanja — taſ wjele ſwětnego mudrowanja.
A woni nijehſu cżi diwelowarjo tajſe ſprawne duſche każ
Nathanael, totremuż je wo to cżinicz, wěrnoſć namatać,
ale diwelowarjo w cżłowſkim wotrocżſtwje, toſkiż ho dawa
ſaſpěcz wot njeměrjazych, ſoſialdemokratyſkich rěcznikow,
kiż jim wjele lubja, ale tola niczo njedżerża. Lubi Sserbja,
kiż macze dobru ſhwalbu bohabojajnego luda — budźce
Nathanaelojo, kiż hſu Jeſuſa pytali a namatali — dżerżce
ſwěru ſwojich Wótzow rěcz a wěru. To je byſto Natha-
naelowe ſboże a budźe a woſtanje też naſche prawe ſboże.
Kraſne ſlubjenje doſta ho Nathanael: „Wot nētſ budźerze
widzieć njebjo wotemwjene a Wożich jandżelow horje a
dele pſchitcz na cżłowſkeho hſyna.” Toſe ſlubjenje placzi
wſchitkim wěrjazzym. To je rěbł t njebieſkam, po kotrymż
ho wěrjazy poſebhuja a Wótzje w njebieſkach a po kotrymż
ho jim troſet hnadby Jeſuſoweje dele żórli do tyſſchneje
wutrobny a jich poſhylnja, hać budźe wěra ho wobrocżicz
do wiſđenja, a cżi ſwěrní budża teho knjeſa widzieć wot
woblicża t woblicżu. Hamjeit.

Sserbow jandżel.

Wo kraju herbiſtim ſhobzi jandżel
Dom wot doma, wjeſh wote wſhy;
Ssej, ſwěćje, pſchęd nim wóćko jandżel,
Mi je wón tola widomny.
Każ noha jecho w duży hwała
A po wěrſje ho woſyla
A ſemje by ho njedóſtala, —
Taſ t cżicha, ſ waſha poſtupa.

Wón ſhobzi poſoł mjes Sserbami,
Buzj jecho pſchęgo dale dje
Nad horami a nad dolami
A runje taſ po runinie;
Sdżęż ſandże, tam ho ſwětko ſwěćzi.
Tam mēr ho lije po domje,
Tam widziſch ſtarich, każ też dżężi
We wobſhożazzym towaſſtwje.

Hać nijeſe Sserbam ſaſtanje?
Hać ma wón powjeć wjeſelu?
Hać pſchipowjeda ſaſchżmanje,
Ach, abo kónż hnadż Sserbowſtwu?
We njebieſkach mjes jandżelami,
Sdżęż Sserb je hižo nſetow,
Tam dżel ho bjerje nad Sserbami;
Duż jandżel t nam je poſſkany. —

(Sserbow jandżel wuſtupi.)

„Wam, Sserbjo, poſtrow ſwojeſelazy
Wot Woſha njeſhu waſchęho:
Wóh dże, ſo njeby niſhy wjaży
Waſh dóſtalo ho pſchęczimſtwo!
Wóh wſchitku waſchę muſu ſnaje,
Wóh wé, ſo lud iſje móſćkiſi!
So ſwěrmnoſć Woża wéćnje traje,
To poſaſać dże nad wami.

Sſchjch, ludo herbiſti, wolu Wożu,
Tu wolu miſu, pſchęczelnu,
Pſchęd Woſhom ſleczjo na podnożu
Ze wuſchjſchach a ſhoniż ju.
Sdżyż ja ju dženja pſchęd waſh ſladu,
O poſchędajće ſ luboſcu
Na Wożu ſwajatu, miſu radu
A wotemwěje ji wutrobni.

Ze wot Woſha hſym wuſpóſhlany
Na Sserbow narod teſchbowacz,
Kiż, pola Woſha lubowannu,
Sso ſdżerżecz ma a ſaſtaracz.
Wóh wſchęchomózzny wſchitke ludy
Ze ſaſtrowacz hotowu,
A je waſch narod mały, ſhudy,
Pſchęd Woſhom nijeje lażpieny.

Wóh dże, ſo byſchęce ſaſchowali
Ssej ſwoju herbiſtu narodnoſć!
Wóh dże, ſo byſchęce wuſtubiali
Tych wótzow ſwěrmnoſć, pobożnoſć!
Wóh dże, ſo byſchęce lubowali
Něcz ſwoju ſwoje żywe dny
A ſwěrní Sserbja ſawoſtali
Hać ho poſleďnej hożżiny.” —

(Sserbow jandżel wóćko ſupi.)

Taſ jandżel Wożi dale ſtupa
A pſchęchodżuje Sserbowſtwo
A proſy, ſo ta maſa ſupa
Toſ luda ſdżerża by ho.
Dženj jecho wóćko na naſh hlada
A jecho róſ ho praſcha naſh,
Hać hſny my żywi, hać ho pada
Sſzny wobacali kózzny cżaſ.

Do zyrſtrow jandżel ſaſtupuje,
Kaſ ſłowo tam ho prěduje,
Hać lud ho prawje roſtwućuje,
So by mēl wéćnje żywienie;
Woſhaby ho ſaſtaraja
We rězi lubej, maczernej,
Hać ſiadła poſtrow wóh ſnaja,
Każ ſbożnoſć jich to żaba ſej.

Wón herbiſte ſchule wopſztuje,
Sſchto dżęczom tam ho podawa,
Hać wućeť herbiſy roſtwućuje,
Każ herbiſta żada wućeťnja;
Hać wućeťha wutrobow ho jima,
Hać nije ja nje ſhujbiena,
So duſcha nicżo i nije nima,
Kaſ paſu ho tam jehnjata.

Wón maczerjom ho wopraſchuje,
Kaſ w domach ſej i dżężimi
A należnje ho wobſhonjuje,
Hać roſtu w bohabojoſći.
O nſetow wón ſleczjo ſchjſch
Wot wuruđenej maczerje,
Kiż ho wo hſyna, dżowtu tyſch,
Kiż ho tych ſwojich hańhuje!

Dha jandžel staj f swoju nošu
 A mójne fchibla roščjéri,
 Ščo wroćji sašo f swojom' Bohu
 A herbifu semju wopuščjéji;
 A woščitile swoje nařonjenjé;
 Wón nješe horje pičeb Woğa,
 Nětotry pořtrow pořtorjenja
 Ščo šbha wot nař do njebja.

Haj! wyšče jemje, wyšče swěta
 Nad trajom wotřynom Kuřyřim,
 Kaž worjoł Šserbow jandžel lěta
 We swětle nanajajniščim.
 Šbyž wón ho wjerći a ho šbha
 Wščez wyščjcho f hřonzu Wožemu,
 Kónž jeho lěta, jeho bėha
 Za f woščom wyžny njeiwidžu. —

Leć, Šserbow jandželo, leć f Bohu,
 Wymí wot nař swoje božemje!
 Ty potajajš nam tamnu drožu,
 Hbyž řchitowat nać wěčny je.
 Wón, woščitaj ludow řnjes najwyščjch,
 Šmój řzeptat dźerži pola nař,
 Immanuel, řiž proštry řiřychi.
 Nařč Wóh je f nami tožby czař.

D.

Kajkiž wuřny, takje žně.

(Botražowanje.)

Rařč luby řružij Pětr, řiž mějše hřišće rjane kubo
 w Šwalchczach, hać runje bė wuř fruch polow a kufow wot njeho
 piščebaty, padže do rukow tajstaj agentow. Dofelz wřačaf ho
 w mějše wo wřščę forćmacy wokoło waleře, dha ho diwaj tajtaj
 řyłowjetaj f nemu piščibawřtaj. Wona f nim piščitaj a hrajelřtaj
 a řiniřelřtaj, jato buřelřtaj jeho najřěřelřtaj piščecelř byłaj.
 Š leřnyj waiřynom taj jeho narěćelřtaj, ho by řiwoje nanowu
 kubo piščebaf. Wóžny-řnyřny Pětr imaj wějše rjane a jebny
 wječor, jato bė pianny, piščeba wón, kaž ho jemu řaře, řa
 wyřofu placiřnyj wořitfo, řařč mějše. Agentaj pať jemu mačo
 hotowu řjenje placiřelřtaj, ale jemu jeno po řbaću řchwaryn
 řhřu w mějše piščibčibowarřtaj. Aa tajse waiřnje Pětr řiwoje
 rjane burřle kubo wotby a bė nět mějřane. Taj agentaj pať
 ho dořfo njeřomdželřtaj. Wona f na kuble řtót a žně na pišče-
 řabžowanje piščebawřtaj, pola a kubi rořpiščebawřtaj a f teho
 řchwaryn řjenje wuwřowarřtaj. Pětr pať bė to řhřu w mějše
 fa wřiřofu placiřny na ho wřač, hać bė winojta. A temu bė
 wona f dořfom wobčřejena a dořžnyj pominařu řiwoje řjenje,
 tořez řebi Pětr wobřtaracz njemōželřče. Ša nětotry czař bu ta
 řhřa sub hasta piščebata a Pětr bė řubny prošelř.

Šato powiřelř wo tym do jeho narodneje wřy dōńdže, prajacyu
 řiwořitaj to řnyj prjedy wjedřelř, to to řať piščibidž. Wřičto řanu
 řiřiwofč f řhřom njemějše. Žena pať jeho tola wōžarowarřče,
 to bė Wřczřnez řanta. Žej bė řel, ho bė jeje towarřč, f řotrymž
 bė wotrořta, na tajse waiřnje wo řiwoje řamōženje piščibidž.
 Wona ho jebu dha rubjelřče, njemōželřče pať jemu pomōžč.
 A řiwořitajny bė to, řo řo wona nježenjelřče. Wona bė tola
 řohata, pilna a pōžčřwa řolza a wjele řobatyč a řchřnyj burř-
 řta řynow bė řo řa nej prošafda. Žej jaina mačř piščez
 monjeřelřče, ho by řo řemita, ale wona řtajnje wotmolwjelřče, řo
 je řetřwu řiřelřče ničo řtomdžene njeje, a wotřa njerjenjena.

Wřaž wyřč řiřelřč lēt bė ho mjes tym minfo. Pětr bė
 řiwōj czař pola woiřafow wuřřuřil a bė řiřelřče w mějše, hbyž
 njewjelřelřče, řchto by řapowčaf. řhřuby bė; dźelacz řo jemu
 njedajelřče a po prošřenju řhōžič řo wón řanibowarřče. Čchto

d hřiřelřče řiniřč? W tym czařu řmili řo nad nim tōn řnjes,
 řiž prawy czař pofuty a wumōženja řnaje, řiž řiřelřče wutrobny
 wōžji kaž wōbowe řelř. Pořřuřajelřče, řať je řo to řtalo.

Žebny wječor piščibidž f Wřczřnezom řolanez wuj, řiž bė
 Wřczřnez mačřer w tym czařu, řo bė f wōbowu bęla. f pomōž
 był, a powjelřelřče, řo pola Šchřez na pařtyni řružij Pětr na
 řłomje leži a řo je řara řhoru. Šchřez Wřčaf njemūaj bė,
 dořelž bė piščes njerobne řhōpōdřřtawo wo wřč; piščibidžol, na
 pařtynju czařnł a řa wřęneho řtražnika piščibajemj. A temu bė
 řružij Pětr piščibol a tam na řchřu řłowajžu řhorofč řhoril.
 (Piščibidžne řbōčenje.)

Wřchelake f bliska a f daloka.

Š Budeřez.* Š radořčy řhęmy dořfo na tuby 3. jan. wot-
 dźeržany řerřij wječor wōčřo řpominacz. Rařč lud je potafaf,
 řo řebi řōžbu řa njōn natořenu prōžu waji a řo f wřšelom řerř-
 řtu řabawu wia. řobřinu do řapowčajta řo řořeznať řiřelřče
 řořelřče, řo niřbže ničto wo řanyj řerřim wječoruz ničo njewē,
 a řłaj! řobřinu po tym bė řo řelfo řerřelřcho luda nawořila, řo
 řořeznať prošelřče, řo řo tola njeby wřaž řłowu do wřščę
 řuchřow nařtalo, dořelž je řtrach řa lud piři najřkim njelřōžu.
 Tu je řo potafaf, řo řo nařče řerřile nowiny řiřelřče řłitaja
 mjes Šserbani a řo řu mōž a maja wřlu na łub, dořelž bė řo
 jenož piščes nje wōřewjenje řtalo. — Š napřatej nutrownyj
 řebžbowarřče řo na řerřil řpřm. Tate wutrobny wōřewjenaje na-
 rodne řyni řelřo řewaf řhřyřimj. Wřčřany řhor: „Řłana
 řuřiza“ řebi řhřbom wutrobny pořřuřarjow dořy a nětotry řo
 řhřiwarřče, řo je tu řiřelřče řelfo řerřilř řpřwarřfow a řpřmarjow.
 Wřčřitaj řelřu řo pod wřtořynym wōřewjenjom f řantora Šmōtu,
 řotryž piři wumōžowanju řanęje prōžu řłowafal njeje, řa narodny
 dořby řłut řebnōžčili. řobřerani pať buřdu nařđi řpřwarjo piščes
 řhřibōžičřu wōčřizřnyj řahorjenzę řerřilř wuřezřow, řłudowto a
 řeminarřfow, řiž řelřu f dźela f dalofa, řamo je Šchřerje a řhōžij-
 řič řtron, řem piščibřwatati a řotryž wřčelř bė wōřebje řnjes
 řeminarřč Rařh řhrowadu řřubil. —

Řhřutne řpřęje řo je řortnyj wotmēnjacyu a mějřane řhoru
 ře řłami, buřettami a řerřettami. Řez řławē a řuřle njepobřawo-
 wacyu. Tu bė něřčto řa řōžbe wuřfo. Řerřet: „Šłowaj mi!“
 řerřelřče řez nuiřřalnje řōžřłanyj řwēřelřč, to řrařne Gloria
 řobōžnym Šserbam wutrobny natwaricz a řpřęy řaž: „Šserřim
 wōčřizřnam“, „Wōže řłatof mōj“ a řrube řhřyřu narodne řhřczka
 řhřilřč. Żara wřtane buřdu wot pořřuřarjow řez řerřile řelřa-
 mazije: „Šserbow jandžel“, „Řhřwalba řurřta“ a „Mačřetna
 mobřitwa“, řiž řnřezny łubōřnje a f dźela ře řahorjenjom piščeb-
 njelřelřču.

W piščebnōřřu bu nam wōbras Wřčřala řřenzela řpřeb
 wōčři řtajemj, řiž je řako řpřelōželř nowyho řestamēta do nařelře
 łubeje mačřetnje řelře jebny f najwōžniřčij wōčřizřnow řa ewan-
 řelřič řerřow. Čchto by wón tola prajil, řby by wřidžaf, řať
 Wōže řłowu řez mjes nařřim łubom w nětotryj domje řapřōřřene
 w řurře řelř! Wōžny řebi jo, řať wón, řiž je 20 lēt řiwoju
 řiřłitju řpřelōžowaf a piščirunowaf a łubujmy řiwōj narod, řať
 wón, řiž je řiwoju řřowofč, řiwoje wōřenje, řiřelřo řiřowu
 wōčřow piři řiwoj dźelē wōpřowaf řa řiwōj řiwajty řłut w łubo-
 řci řa nařč lud. Ša wōbnōwjenje řřenzeloweho pomnika na
 Budeřczanřim řohřerřelřčřu buřdu piščes něřotre řnřezny 100 řr.
 mjes piščřtomnyj nařřerane. Š řłowpřni řłowami pōřđibōž hřiřelř
 f. buř. řřhřřan f nam řelřelřče a poba wōřebje řajmaru rořřład
 wo řerřilřč řatelřřmačř.

Wřes tym řelřitaj řelřgramaj wot Šserbow f řraři a wot

* Wōčřizřč řelře rořpřary, řiřom řa rubjelřče řhřřo piščelřelřowje
 piščibčřłanęje, bė řo piščes nēřřu řłut w řřřelřetini piščelřładaf. řuž
 řřhřnyj wo dořřōřčive řamōwjenje řatombčeneho wōčřizřčej.

f. japoškianca Soboy f. Čornjova doščoj, kotrimajš jo plama
wunješe, kiž f. dobow tež tym lubym hoščam f. Wudyščina, ff.
notarej Žužej, Jar. Urbancj, Jar. Šehovčičej f. wucw. Somerej placščej.

Wé hižo 1/11, jaso bē program dočerpnanj; ale na wolje-
wjenje f. Strahla, ko dajli czi, kiž bo hiščejce napoškuchali njejšu,
tu matu hođintu hiščejce sowotlač, wosta wješo hečbo a nētš
klincejše hiščejše nēlotry šromabnje šprowanj wōtčinifki špew
pščes jasnje wužwēlenu, f. hōbowymaj ščitomomaj wuščenu šalu.
To žro a jadro wješeho pať wot špocnatfa hacž ko kōnža bē a
wosta to jene:

„Wōh dže, so wuščejce jafšowali
Esej šwōju herštu narodnōšč,
So wuščejce wuščōnje wuškubali
Tych wōtčow šwētnōšč, pobožnōšč!

Wōh dže, so wuščejce lubowali
Nēčš šwōju šwōje žive dnj
A šwētni Šerbio šawojali
Hacž do wuškēdnj hođintj.

D.

Š Delneho Wuješda. W našej wuščadže je šo w šari-
dženju lēče narodžito 30 džečij, mjes kotrimajš bē 1 njemandželste,
a 4 mormonarženych. Wšipowjebado je šo 16 porow, wot
kotrychž bu 14 porow tu wērowanych, tak wjele, kaž sa wjele lēt
ho stalo njeje. Wože wostafanje šu wuživali wot 850 wuškōbow,
f. kotrychž nōlča wuščado wuščelji, 1053, mjenjazu 440 mužow
a 613 žōnščij, mjes nimi je 16 doma šo f. tym wuščerwēčj dalo.
Wumrjelo je jich 17 wuškōbow. Luby piščejčē, kiž je šo hūsto
w heršifki domach powital w šaridženju lēče, je Wif. Požol,
49 czišlow, f. temu Pomhoj Wōh, kaž tež Nowina; nēmifki Šonn-
tagsblatt f. Werlina šlupf kōžby tpečel w 52 cziščach do našich
šwōjow a wēže nīž bjes dudomoweho žohnowanja. Šwōj
hiščejčēfki šlupb šu wobnōwile 25 džečij.

Š wulfej šrudobu je Wōh Wudžanj šušfustu gmejnu
domapnylat piščes tat šajne wotšafahčije jich wučerja Wylema
Grundmana, kotryž je wot oktobra 1901 džečij f. najwutščejšij šwē-
nōšču šafatar a zofom a wutrubu je wuščēm dobrym najwelnik.
Wuškēdnje lēt mējeje šo f. šhorowatočijn bēdžij. Na lēčafku
radu dyrbjefše hebi došli cziš wšorowatočijn wuprobēčj, woda šo do
Lōwenberga w Ščelēfinskej do štraweho pomētra a lēčafšeho wot-
hladanja. Woža rada pať njebē, jecho f. tym džečiom šoho wōwēčj
dacž. 12. septembra w nozj jecho Wōh, halle na 32 lēt štareho,
f. hebi šawola, šawojtajwōšij wudowu a 2 hūroce. Njebōčičēfki
bē jara wōbdarjenj a špōžniznu wučēf, kiž mējeje wōwēbje
tu wēž piščej piščij šwōjim wuščēdnim powołanju na wutrubje,
špōžnōč, šafje wuščelate družinj modow šo w našej štatinje
namafaja. Wšidudžom piščij šwōjim wuškōžowanju sa tym
hladalaf a bē šo jemu rakžito, piščij batach a w hōl močij na-
mafacž, fortež nīdže družnje njerofu. Š wuščēznimi na wuščifki
šušfuch je hebi tebe dala piščat. Zeho šfērtu modow wuškōbladac,
a to piščes ščelēnju, bē f. špōžniznanju a f. wuškōblanju: tat wulfe
šu, Wožo, twōje štati! Wōn wotpōčuj w mērje! — Nūnje tat
je tež Dūrlēčij šwōjiba w Wuješbje piščes wulfu šrudobu hēč
dyrbjala. 24 lētny šun, kiž na židowje w šabrijz jato tūščerfki
w dželet štefēčej, hēčē bē šo halle piščeb kōtšim f. Wōjerfēje wot
wōjakow dom wōwēčj, bē w nozj w španju f. wōšnom na šafu
dele pabntj. Š wuščēha bē jecho wuščelje, piščij wotwērnjenj
wōfnacž špacž. Wšes tuto njebōže bē hebi tajtu šnufškomnu
ščfobu ščfinit, šo w nēfotrych dnjach pod žakōžnimi bolōščemi
Wōh jecho f. tuteje czišnōšč f. hebi wla. Šwōj cšēlo je šwōj
wotpōčijn f. naščim pobrjebnifčuju namafato a je jecho row
mōžne dopomnjenje ja našču mlobōšč: ty njewēšč šwōj cziš a

hođintu! Ale tež czišnōsch pobrōžnitwa a njemēra štytych je
Wōh do raja wēčnēho mēra piščes czišču šmjerēč piščebadžit:
Žana Ščmīta, tpečtarja w Rudej na 82 lēt a Šandrija Šušfdu,
wumjēktarja we Wuješbje, piščes 83 lēt štareho. Š jecho piščē-
wōžbenju njemōžefše šo na pucž dacž jecho jentēfca, wuškōfarnifča
batra Marija Šuščijpnowa w Tranjach, 18. mērga 89 lēt štara,
hōla Wōh jej hiščejce tutu hōadu. Wščaf njemōž wōjaz hūžom
nēšotre lēta došto te rjane Wōže ščfūšby wužiwōče a Wōži templ
wupytacž, jčhtōž je jeye duščij wješele a robōščj w jentym doščim
žiwōjenju bylo, doma pať šwōjej duščij šlūžj a tež tym šwōjim
w domje a piščij šladanju a wōwēžbenju džečij. Tat cziša na
Wōži hōbē, hēčēž pōčēhnje sa šwōjimaj 2 bratromaj a 2 štrōtomaj,
fortež bēču mlobōšče.

Wōh tōn knjes je našču wōščadu piščeb tūščnōšču w štarjm
lēče hōabnje wōbarnowal a hēs wješje šafšūšby wōbace po-
žohnowal je wšelafej dobročijnōšču. Wōn šbudž piščes Duča
f. wuškōfōčje wuščifki wōščadnyh, štarah a mlobdyh, šo hūču
dale a bōle ptyali to jene, jčhtōž nūnje je — to wōstanie tež
w nowym lēče — Šeluf!

— Šanidženu kribje je knjes duchowny Wēčēčf f. Šupoje
jato šarat nutščāgnit do šwōjeje Wōšiflincžanfēje wōščady.
Wūžijeha rōšprawa wo jecho powitanju mōže šo halle w pščidubnym
czišje pōbacž. Zeho žyrtwifje šapofafanje imēje šo piščidubnu
njēhelu piščes knjeja tajneho žyrtwifšeho radžēčela Weiera.
W heršifej Wōžej šlūžbje budže knjes duchowny Šenēč f. Šamjēnža
wōščadže noweho knjeja šatarja piščebšafčij.

— Žēn wuškōblenja do tpečfōfšiwoweho šejma šo piščifšif-
žuje. Wly mamy wēštu a frutu nadžiju, šo šo našči lubi Šerbio
jato wōtēčiznjū šmipšleny lud wopofafa a šo šafšēlčij njeba. Wē,
wuškōblny muž piščij muž w Lubijfšim wotfēču knjeja direk-
tarja Webera w Lubiju, w Wudyšfō Šamjēfšim wotfēču na-
šefeho štareho šapōžnāha knjeja Grāfu w Wifpōpizach a we
Wōjerowfšim wotfēču knjeja rēčznika Šafšermanna f. Šann-
heima. Wly ewangellšij Šerbio mamy tež nadžiju, šo budže
piščesjenōšč f. šafšōfšim Šerbami w Wudyšfō Šamjēfšim wot-
fēču, hacž runje šo špyta wot wōfnacž katoščifki wot šta-
zeje piščesjenōšč piščij wōlbje wotwōbročijčē. Naščij ewangellšij
Šerbio šu katoščifki Šerbam piščij šawonjch wōlbach do šejma
f. botej štefeli a mōže wōwēčafčē, šo budža tež katoščifki Šerbio
muž piščij muž wōlčj knjeja Grāfu w Wifpōpizach. Wly dopomni-
nany na pōžniju wōlbū do šejma. Tēhdom šu jenož ewangellšij
Šerbato dožpili, šo šo knjes Kofla šōšo wuškōli. Šōžj nje-
būču tēhdom heršby wōlbni mužōjo (špifšacž tpečle rynchfow
bēlče jato wōlbny muž pōbla) Njēwāčfšiflēfje, Nafēčafšēfje a
Wīnafšēfšēfje wōščady sa knjeja Koflu wuškōli, njebu wōn wjet-
ščinu hōšfow došaf. Duž pať hebi nēšto tež prawdōščž žaba, šo
tež nēšto 25. rāžja katoščifki Šerbio hromabže džeje f. ewangellšim
Šerbami a pōmhaja šozialdemōkratōm piščemwēčj.

28. januara budže w Žitanje šrudowjena Šeierla 101 lēt
štara. Wēšfō šo sa štara žōnu štara, šo mōže bjes štarōčje
živa bēčj. Wōna w šwōjim žiwōjenju ženje wōpramōže šhōra
byla njeje. Wōna je f. šhōbōho doma a je štajnje jara jednōwe
živa byla. Šenōž pōrēbō je w šwōjej mlobōščij njajō jēščj
mōbka. W mōbžēfšēfje njeje wjele šhōža mēla. Nēšto wščaf šo
wōbēčēžnōšč štaroby pošafaju. Wōčj štej wōškōbnyfōj a wōna
cšēšto štyščij. Šwōje domjage džešo pať hiščēje šama wōšfara.
To šo jej njepōbōba, hōžj dže nēdēt ša nju mōrič abo jej
pōbla pōmhacž. Wōna ma jara dobrj pomjaf a wē šo na šta-
robawne wēžj najšōžnifšō dopomnēčj. Napoleona I. je wōna
19. avgufsta 1813 w Žitanje wōšžila.

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatoč
Zradny je!

Za staw spróeny
Najoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěny
Přez spał měny
Čerstwosć da.

Njech ty spěwał,
Swěrnje džěłat,
Wěadne dny;
Džěł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebos mana
Njech čí kimana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřow će!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihciznjacznicy w Budyšinje a je tam ša šchwórtlětnu pschdplatu 40 np. dostać.

Septuagesima.

Matth. 5, 1—12.

Šbóžnik džerži šwoje wuľe předomanje š hory. Wědeš nje křnciza te wobšwóžeš synti: „Šbóžni šu cži!“ Prašaješ šo, plačeš wonu tež tebi?

„Móže won tež tebe šbóžneho křwalicž?“

1. Maš ty pokutnu wutrobu, kiž šo w poniž-
nosći pothiła?

2. Maš ty lubošćepołnu wutrobu pschćizmo
šwojemu bližichemu?

3. Maš ty wěražu wutrobu, kotraž je Šbóžnik
šwěrna?

1. „Šbóžni šu cži, kiž duchownje křudži šu.“ Ščtó šu cži? Wěž cži, kiž šu na duchu křudži, na duchu křadzi. Njewěražu šu toľe słowo ša šwój wužizł wužili a prajili, šo je tudy Šbóžnik kam wuprajizł, šo je křćelcizjanizła wěra jenoz ša duchownje křudži, njerolomna, ale niz ša mubrdž a wobčarjeny. A toľa mamy runje nješ naj-
wjetšizimi duchami taľ wjeľ džězi wěry. Špomaľ na wuľizł najšěgo cžóša, na křěžera Wylema I. na našćeho lubowaneho křěžora, kotřehož narědny deń džěka šwoje-
cizim, na Bismarka, na Moltka. Duchowna křudoba nje-
šćěži we šwójce, ale we wutrobje. Luther praji: duchownje křudži byč, njeje nicšo družje, boč rošomanu wutrobu meč hřěchow dla. Bóh budže tyh cžćelcizž, kiž šo poni-
žuja. A ponižnosći pšidinde duchowna šrudoba. „Šbóžni šu cži šrudni, pšćetoz woni budža trošćiwani.“ Kóžda

šrudoba w žiwjenju byrbi móšć byč š temu křnješej. To paľ wošanje najwjetšiz hřudoba: Šo ruzćiz hřowiz hřěchow dla a potom trošć hřćizćelciz: „Budž šćošćim, mój šuno, moja džiwla, tebi šu twoje hřěchi wodate.“ Ty paľ byrbiš hřćelciz dale troćizć: „Šbóžni šu cži, kiž hřědni a laćni šu po prawdošći, pšćetoz woni budža na-
šććeni.“ Wěda pšćiwola Šbóžnik pola šć. Łušašća tym, kiž šu polni, pšćetoz woni budža hřědni. Ale šbóžni, kiž šu hřědni a laćni po prawdošći, po wodaću hřěchow; pola Žešusa budža našććeni. Šy-li paľ wodaće hřěchow namafat, potom tež wopomi: „Šbóžni šu cži, kiž cžijeje wutrobju šu; pšćetoz woni budža Woda wědež.“ Ty byrbiš wutrobu wobarnowaz pšćed pšććiwodnym špyto-
wanjom. Wědežo šo běž wo cžistu wutrobu š tym šby-
chowwanjom: „Šćwoť we mni, Wóžo, cžistu wutrobu, šo by to wotmołtojenje šććizćat: „Ta křej Želom křegřizła wu-
cžilež waš wot wšćizćiz hřěchow.“ Duž prubuj šo: móže Šbóžnik tež tebe šbóžneho křwalicž? Šaj, šdžž maš pokutnu wutrobu.

2. To družje byrbi š přěnjeho wutřadžěž. Cžizješ-
li šo jako hřědniz, potom šwojemu bližichemu žple hřat napšććerizmo šupizć. „Šbóžni šu cži, kiž cžideje myšľe šu; pšćetoz woni budža šemju wobšćunaz.“ Pšćiz pšćiz-
ćiz cžizjeje myšľe! Pola Žešusa jón namafatš. Cžiz-
ćizjeje myšľe byč, t. r. kaž Žešus pšććerizmo družim byč. Wěž wěmy, taľ křěšće šo našća křej šabory. A toľa Bóh tebi twoje hřěchi wodata — a ty wozizš šwojemu bliž-
ichemu wodać? Pšćetoz „šbóžni šu cži šćilni, pšćetoz

woni budza śmilitność dostacę." Tak dyrbichs bo też śmilitć nad swojimi bliźnim, kż je bo Bóg luby śnjes nad tobn śmilit w śhrytuśku. Sdyż swojeho bliźńeho w nuhy widziśch, pomhaj jemu — hdyż je bo śabludzik, pytaj jęho. Zajta prawa lubość f bliźńemu mjedze f męnośczi: „Sbójni su czi męni, pchetoż woni budza Boże dżęzi mjenowanu." Męny śerchta, kż je njebieśki męś sa nasze wutrobny dobył, chze męnych poddanow, kż rutu męra podawoja a śapśchimu, męś cżinja a męś dżerża. Luther praji: Polojza njebieśkeho kraleſtwa je męś. Duż, luby śchęczejano, mōże Sbójni też tebie ſbōżnego ſhwalic? Haj, hdyż maſz lubośćepoſnu wutrobu pſchęczejno ſwojemu bliźńemu.

3. Sbójniſ wobrocza nętko ſwoje mōcżto do pſchęchoba a ſjeni, kaſ budza dżęzi ſwęta pſchęczejno mi ſaſha-dżęć. Kaſ huſto buchu ſchęczejienjo wery dla pſchęczejani! Teſhoba kaſ ſbōżnych - ſhwalenjo: „Sbójni su czi, kż prawdoſcje dla pſchęczejani budza — ſbójni ſcze wy, hdyż waſ lubo moje dla hanja a pſchęczejaju a rēcza wſcho ſe na waſ, hdyż na tym ſzu." A won pſchęſtaja tōn troſhti: „To budze wam w njebieſach derje ſaplaćzene." Czaſ ſchęczejowozow je nimo, ale też ty dyrbichs kżiſ ja Sbōżniſom njeć. Ty młodoſzenjo, kż ty njechach je ſwojimi towaćkimi ſobu cżimic w jich bjesbōżnym ſluzeniu ſwętnym żadoćcam — ty dżęćaczerjo, kż ty mjes ſwojimi njemęrzajymi ſobudżęćaczerjemi ſwoje ſchęczejianſtwo ſati-tujęć — ty manđelſta, kż ty ſwojemu njemęrzajem manđelſtemu do ſwędomja rēcziſch. Czaſ je ſły — nje-pſchęcjelow je wjele — o woſtaſimy my ſwęćni, bo gdyſny po wſchęćm będzienju mſdu węcźneje ſbōżnoſcje doſtali.

Ganjen.

Knjęſowy wopis towaćkſhow Bożeho kraleſtwa.

(Mat. 5, 1—12.)

Ślōſ (52): Wſchęćch idz lubi Sbōżniſto! —

Śnjes lud wuſki widzjęće,
Kż bo k njemu cżiſchęcjęće.
Duż na horu poſtupi,
A rēczi tam ert wotewri.

Kotłiz męćni tudy ſu,
Dżęći Boże ręcaju;
Prawdoſcje dla ħidżeni
Dżęł ſu f ĸnjęſoni doſtali.

Preduje wo kraleſtwe,
Kż ſo pſchibliżito je;
Wopis towaćkſow ſam da
Njebieſkeho kraleſtwa. —

Śawęć jich hruby pſchę-
jęćęćha,
Żako blaſnych ſa ſmęć ma;
Wſcho ſe na niſh wudawa,
ĸnjęć ſja je najwjećęha.

Schto jich k njemu ſhromadża,
Nam najprjedy poſtaje;
Kajta myſł jich wobſnajezi,
Wuraſnje doſcż wobſhwęćęzi:

Dōit to jich je na ſhwęće,
Dżęćj bo f mjęćęha jęć jim dżę;
Tola junu k radoćci
ĸbōd jich ſhutny wuđęzi.

Duchownje czi ſhubzi ſu,
Kotłiz ſbōżę pytaj;
Wokſchęw ſrudni ſoćuju,
Cżiſjki ſemje wobſhebnu.

Sbōżnoſcż jim ſo doſtanie,
— To jich wokſchęw wo-
ſtaniej! —

Żędzimi po prawdoſczi,
— Naſpęćeni budza cż;
Śmilitni ſmilitnoſcż doſtanu,
Cżiſjki kraſnoſcż herbuj.

Duż ſo ħižo ſraduju
Tudy, domiz domoj du.
Sbōżni ſa a woſtanu,
Sbōżni dōitni k poſtaju,
Sbōżni do wſchęć węcźnoſcje!
— Dżęł to ſwęćnych ſbōżny je.

U.

Do pręćka — k wyſokoſczi!

A. ĸnjęć ĸhrytuśk je najwſchęćſchi ſamęć.

(Jan. 2, 35 ſcż.)

— Wſchęće ħrono. —

Je poſat rajnje wuſtupit ĸnjęſowy;
Jan ſchęcż eniſ ludej Sbōżniſka pręćduje,
Kż ſtupit niſh niſh ħižo bęćęće,
Mjęćnaty doſal a żuhy ludjom.

Sdyż ſhōbjęć widzi Sbōżniſta Bożeho,
Jan ſjawunje ſhwęćęzi: „To Boże jeħnjo je!”
— Wjes lubom ħiſchęće ſoćjemniemym
Je f Bōha ſwęćto wſchaf jeſthęćbōſato.

Najwſchęćſchi ſamęć pytanja naſchęho
Je ĸnjęć ĸhrytuśk! — Duż jęho pytajmy,
Kaſ Janowej tam wuſobniſtal,
Kotrajż bo f miſchęćerj ſhwaſchęćitaj!

Kaſ naſchęće ſo praſchętoaj: ĸabſti! ħdżę
Ssy na hoſpōdżę? — Towacſtowo pytatj
S nim, totręż Sbōżniſ ſlubieny je,
Sjewieny w cżaju nęć doſpęćienjnym.

A namaſtaj ſbożnowaj jęho ſtaj
A we nim ſbōżnoſcż, darenu węrzajym;
Wōn ſwęćto je a żiwjenje ſam
Sa wſchęćſch. — Duż jęho fruće dżęćzym!

B. Pytaj, duſcha, Sbōżniſta! —

(ĸę. 55, 6.)

— Sappſiſte ħrono. —

Schto ſo pręćujęć, duſcha, w ſaħobnoſczi?! —
Sbōżni ſo f węcźnoſczi: pchetoż poſoj ſchęcżęć
Wōje ĸnjęć cżi bjeſe wſchęćho dſwęla
Pſchę ħebi ſlōdſki.

Stonaſch-li ſrudna w nuhy wopuſchęćena,
Woblicżo pytaj jęho, poſtajene
Jeno na ſhwalu tudy, doſcż bōrhy
Pomſacż chze tebi!

Namaſtać czi doć ſo chze dobroćęjym;
Wliſtko je wſchęćim, kż ſo ſhromadżuja
S pręćſtowo domęćnej k jęho majęćoſci
ſlōdni a laćżni. —

U.

Spęćwaj a dżęćaj.

ĸjany kraj je ĸhuringſka je ſwojimi ħorami a lęhami a dobytmi, dżęćanymi wobſhęćerjemi. Tam lęży wyſoko na ſupnu horu ſleħnjena a wot wotrōſch węćrow wobſchęćumjowana wjeſ Brotte-roda. W njej ſtej pilnoſcż a ſlutniwoſcż f domom. — wſchęć tym paſ tam też radoſtny a ſpoſojny ſawſh ĸnjęći, totręż wē f maſym wjeſele ſa ludu bracż. A to je wſchaf też jara tręćne; pſchetoż rola tam ħorſa jeno ſhudoćne pſody dawo, ħamo bęćny a woiwſhy ſo jeno ſjapſtanie poraħujja, doſcż lęży ħorſki węć pſchę wōćnje nad njeſlōbōnami poſlemi ħowri. Duż ręc, ſrudny dobyſt ħromadu dżęćęć. Cżi ſhęćarjo paſ ſu też pilni lubjo. Spręćunijwe woni wſchęćelate ħraſki a pſchęćmjetjy ſa domjajzu nadobu f drjewu wu-ręćuja, ħamo ſchęćer- a pſchęćłene dżęćzi maju ħiżom ſwōj naboſł pſchęć tymle dżęće a pomhajju ſaſchęćimaj, hdyż popſam piſkane cżęćſki,

pojwjadacj, kał je rólnie dźeło wotbježalo. Żeli so dźybyše ho jemu picz, dha porjebdži jemu faranczł dobreho piwa, totrež mějeće wona w pinzy. Żeli so wón na wiski dźełče, dha wona hodu dźełče, so by jeho pschod spytowanjom swarnowaka. Pětr njebe ženje wjazy pjanu widžec. Wón bě ho czebnj a kichczijskijni muž težinił. Wad jeho hołpodařstwom wotpocziwajće Wože žohnowanje, a jako bu jeju mandžeslivo i dźećimni požohnowane, be jeju škože dofanjane. Šeozowništji dom njebe nihože namafacj, hač tón, w totymž Panfa a Pětr, kiž be ho je Saula do Pawola pschemenił, hołpodařeschtaj.

Wjedj ho praji, šchtōž dže, wěrnō so tola je: dobra žona cziini dobreho muža. Šdyž pak je žona w domje njelubofna a njepeřna, hdyž je wona nječistja a njerodna, hdyž wot ranja do wječjora hwarī, dha wona muzej dom i heli cziini. Wona jeho i domu wučerjca, jo wón jašo do hřečchow a pošilenjow froweje mlodofoče jopaduje. Cziitaj, šchtōž mudry Salomo w Wschjstowach 31, 10 praji, a ty ludžej wječje hodu hwećićej, šchtōž je wot njeho předowane: šchtōž šprawnu mandžeslji, šchtōž šprawneho mandžeslneho namafa, tón namafa něšto dobre.

Wjy žony pak, kiž wy to cziitacj, wimicje hebi Panfu fa fnamaj; a wy lōhy hōlzy, wrōćecje ho, dofelj je hjičcje cžaš, jo njebyjčcje do štoženja jopadnyji.

Wōtrczirowy row.

Chješej něhdy hjišju ronicz
A njewěšč, hōže mōj row,
A hōže to mōžecj hronicj,
Hōže poškēdni mōi škow?

Tōn nješladaj, hōžcž škwaty
Šwēt hjišmetnjom wunofcja;
Nē, tam hōžcž narod mały
Mōj herbiš jaročcja.

Hōžcž Šserbja rowy maja,
Šsu w Woły hrowani —
Tam moje točcje taja
W Wožej nadžiji.

Tam potlači, i Wołu žiwoni
Sa bušcu poškēdaj,
A šdyčuj i Wōtzej mīkom:
„Wōh jemu potoj daj!”

H. Wólšinski.

Wschelake i bliska a i daloka.

— Šsobotu, 19. januara t. l., rano w 6 hōdž, wumrje tudy w Wudyschjnie, nable wot Wožej ručkji fajaty, knjes wylchijni wučer em. Jan Wjela. Dže 8. jan. 1822 ho wón na židowje narōdži a be po tajim žiwotu starowa na 85 lēt a 11 dnjow pschinješt. Wo wopušczenju Wudysheho krajnostawisheho jeminara, na totymž bēče ho pod fławannym Drešlerom fa wučerisťe powołanje pschjhotowal, škutkowafce wón najprjebžy wot jutrow 1842 jako škulski wifac i Kanazacj, pschēhdił ho 1844 jako wučer do Wōrta a bu 1852 i přēnim wučerjom na židowje, hōžcž je hač do hwojeho wotpocziŋta i wulkim žohnowanjom škutowal. Tola tež na narodnym polu bēče wón i woškēbnej pilnōfcju dźławow. Hōjom pschi šubdženju Šserbowisťwa i dołheho španja i nowemu žiwjenju šastupi wón hnpdom hodu do rjabu naščich fławannych wulčich wōtrczirow, totkiž ho fa buchowne poškēbnjenje herbišeho luda staracju a něšto

hōjom dawno wōtrow španje špja. Š najšim Knadjherbom Wjelu jich poškēdni weteran domoj dźełče. Šadženu hřeču, 23. jan., dopodbnja 1/12 hōdž. šmy jeho na tudomne tudgorisťe poherbnišcjo i poškēdnjemu wotpocziŋkej pschewobzeli. Počezczirowanje a džaťowana lubofč je bēčejne ložo a fahčej jara bohacj wubēbēte. Wjes tutej pschu wōžacjmy mjes drušim wulki šawrejczowj wēnz i dołhej šeklu w herbišich barbach, na totrež bantamj bēču tle fłowu wōčijczičane: Našemu slawnemu ludowemu basnikej poslednje božemje do rowa! Njeh Bōh Knjez Či Twoju prcu mytue! Budyska serbska studowaca młōdžina. — Tcho runja wōžacjmy hjičcje druhi wulki šawrejczowj wēnz je žibžanej šeklu i tymile fłowami: Swojemu swěrnemu přēcelē, serbskemu wōtēincej a spisacēlej knjezej wšcšemu wučerj Janej Wjeli z wutrobnej dżakownōcju poslednje božemje praji Šmolerjec swōjba. — Wjes mnošimi palmanī bēče tež jena, na totrež žibžanymaj bantamj tle czišczičane fłowa štejacju: Swojemu přēcelē, swěrnemu Serbej a wōtēincej, plōdnemu spisacēlej a pēsnjerj Janej Wjeli zawdawa w serbskej lubōsī a swērje poslednju dobu nōc K. A. Fiedler. — Šlōncžnje hjičcje pschjstipominamy, jo bēče tež Maćica Serbska pschi poherbnej škwjatočnōfcj pschēs deputacijju šastupjena.

Krjy něšto row, cžto naščeho šastužbnego Knadjherba Wjela šryjazy, Wōži mēr; jeho bušhi pak njeh pschēs Šhryšta prawdošc wēczne hwećko hwećej!

F.

Š Wōšlīnta: Šsreču tydženja bēče wažny hwičdžeslīst bēč ja Wōšlīncziŋst wōhabu, pschētož nowy bušchowpawitf knjes Wiczešt czeŋnišcje nūš do wōhabu. Čēšne wrota pschjčacu Wōšlīnt, faž tež pschj wot Wōšlīnta do Žitra. Hōjom přeby wōhy Žitra jeho hwičdžeslīz jēdaro powitacu. W Žitru jeho t. rycēstfublet i Kanig a knjes wučer Wader je škulskij mlodofoču powitacjtaj. Šač runje bēče jara bužene wjebro, bēče tola škulski mlodofoč i Wōšlīnta. Čižkoma, Štaťowa a Wšhōfēje i knjeslami wučerjemī, rjana kicba mlodož holzow w herbišim a nēštim šwaščanju, t. žyrhwinscju, škulšy, a gmejŋlž pschēbšēiczerjo a Wōšlīncziŋskte wōjekisťe towaťstwō dołhi truch psuča i Wōšlīnta napšchēčžiwō cziŋhŋli. Knjes šantor Štarta noweho knjeja buchowneho w mjenje wučerjom, mlodofoče a wōjekisťe towaťstwō powita, knjes Šcholta w mjenje žyrhwinscich a gmejŋlž pschēbšēiczerjom. Pschēb faru bēču ho knjeja rycēstfublerjo je hwičimī knjenjemi šestupoli, noweho knjeja fararja a jeho mandžeslju powitacj. Tu pschēpoda mēšťpschēhdy žyrhwinsheho pschēhdy trachnu biblijni, tež rjane rōže a druhe darj i pschjshōdnymī fłowami a ryczclami ho i powitanju do rufow knjeja fararja a jeho mandžeslīc potōžicu. Šadženu njēželu měječe ho hwičdžeslīst šapofafanje knjeja fararja Wiczešta do jeho wōhabu. Knjes tajny žyrhwinscī radžicel Meier jeho w přēnim nēštim kēschēnju do jeho noweho šastjōnitwa šapofafa. Na drušim herbišim kēschēnju knjes buchowny Šencž knjeja fararja Wiczešta herbišej wōhabžē pschēdštaji. Wo kēschach bēče ho hwičdžeslīsta hōlcžina wuhotowala, pschi totrež ho knjeja rycēstfublerjo, žyrhwinscy, škulšy a gmejŋlž pschēbšēiczerjo je hwičimī nowym knjesom fararjom šromadžicu. Wōh žohnuj mīkōfcžiwje knjeja fararja Wiczeštu a pschēs njeho žyta Wōšlīncziŋst wōhabu!

A rozpominanju.

Niczo wjedžicj, je šlē; ničo wuňcēž dźwēč, hōrje.

Šhonjenje je dołhi psuč a droha ščula.

Sy-li spěwał,
Filnje džěłal,
Strowja će
Swójbnj statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mőeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Prěz spač měrny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłas
Wšědne dny;
Džěł pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Nječl či klumana
Žiwnosć je;
Žywa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotkřěw će!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Widwana ho łóždu hobotu w Česnoslerjez knihičisłowečini w Budyšinje a je tam ja jchmórtelnu pichedratu 40 np. dostać.

Seragesima.

Jan. 4. 5—15.

Jeſus čze łacnosć naſheje duſhe jatjeć.
Wón pšidnje

1. na łóždym mějće,
2. w łóždym čaſu,
3. ſtajeć najhlubſchu łacnosć.

1. Wón bynu ſo, dokež běſhe wſtał, na tat mje-
nowanu ſalubowu ſtudnju. Tam thobžachu žony po wodu a
mějće ſo tam huſto něotre loſtomyſłne ſłowo rečěſhe.
A tole měſto dyrbejſhe ſa Šbóžnika kłěta być. Kóžbe
měſto je jemu prawe, hđež móže duſchu dobyć. Wón
pšidnje do ſomorty, wón je wučił na cjołnje, na kwaſu,
na horje — wſchubžom čze wón duſhe dobyć. Duž
dyrbimy jemu wutrobu wotewrić, hđež ſo wón t nam
bliži. Nnje tam, hđež ſo nam to njelđa pšidhodne
być, ſo duſhe wot Jeſuſa ſapſchimu. We wjekełym
towaſtweje běſhe ſhubjenemu byne, kaž by jemu nój pšes
wutrobu kłot, ſo ſwoje ſnutſtome hujenitwo poſna. Na
pučach powołaſanja je ſwětny cjołwek druhu duſchu ſeſnał,
kiž jeho poſoja na to jeme, ſačtož je nuſne. Abo na wo-
pačnym hrěſčnym puču tón Knjes hrěſčnikel napſhečizwo
ſupa kaž Saulkeje pola Damaſkona.

2. Hđež běſhe Jeſuſ wſtał „a to běſhe wototo
ſheſtije ſchubny.“ To je w 12. hodzinje pšichpołdnju po
nałchim čaſu, hđež w horzym nałchim kraju wſchitſo
wotpučuje, hđež ſo žane liſco njehibo, hđež ſwět wot-

pučuje. Jeſuſ pał njemějeſhe křiwile ſpacž. „Ja dyrbyju
džělać, kaž dołho džěł je.“ Wón łóždički čaſ wužiwa.
Jemu žana hobjina pšhe ſahe, žana pšhe połžbe njeje.
Mitodemuſ pšidnje w nozu, rano ſahe ſtupi wužomnitom
pšhi jeſorje Tiberiaſ napſhečizwo, w horzej pšichpołdnjeje
hobjinie bliži ho t Samariſkeje žonkeje, wječor ſtupi mjes
ſwojich wužomnitow i poſtrowom miera. Wón pšichthođa
w łóždym čaſu. Ach, ſo bychimy ſo tež wot njebo na-
malać dałi w łóždym čaſu, hđež wón pšidnje. Wón
maſ woje cjehe hobjiny — njeboje je ſwojim ſabatnym
mėrom — čaſ pšichotowanja na konfirmaciju — wažne
mėliti w žiwjenju, hđež tón Knjes naſ ſapſchimnjuje.
Jemu pał je tež łóžda hobjina prawa, jeno ſo je nam
prawa. Horze pšichpołdnjeje hobjiny, to ſu hobjiny pru-
howanja. Težbom by ty rad morłotał. Ale runje težby
tón Knjes beđbi pšhi ſtudi i wodu žiwjenja, ſo by tebe
wotſchewił. Šenano je w twojim žiwjenju bižom pšichpoł-
dnjo nimo, křinžo ſo t wječoru nałbila, wječor. Wo-
pomu w tutym ſwojim čaſu, ſačtož ſo t twojemu mēreje
hobji. Jeſuſ je hotoſny łóždu hobjinu.

3. Za žonka ſo džiwa, jo bebi Jeſuſ jaſo žid wot
njeje jaſo Samariſkeje žonkeje pičž žada. Wón jej wotmol-
wi: „Hdy by ty wjeđiła tón dar Boži a ſačto tón je, kiž
t tebi praji: „Daj ſo mi napičž,“ dha by ty jeho proſba-
ta a wón by tebi dał žiwu wodu.“ Za žonka na to
rjetny: „Knjeje, wſchaf ničžo nimalaž, i cžimž by bebi na-
čjeſpał.“ Zał myſli dženka hiſheje cželny cžlowek.
Łacnosć drje tu je a duſha praji wjeđžo abo njeměđžo:

„Daj mi pieć!“ ¹ Gdy będsze w twoim żywieniu hodżina, hōdżez będsu wchitte twoje pchēdza dopieljnene? Ty będsze dżeczō — drje bjes staroſe, ale twoje myśle dżeczū hōjom do pchichōda, ty hebi żadaſhe ſamoſiatny bycz. Ty ſiupi won do żywienja, ſam ſwōj dom hebi ſałoſi, ale wono pchichōdżechu nowe ſtaroſe, ſtaroſe won dżeczō. Ty hebi żadaſhe po ſtarobje, hōdżez budżeſh ſmērom wuziēc mōż ploby ſwojeho ſkufkowanj; ſtaroba pchichōdżē, ale wona ſo tebi njeľubjeſhe, doleſz wjazj ničo wuziēc njemoſeſhe, ſaſz prjedy. W ſwēcje ſu dżerote ſtudnje. Schtōſz tu wodu pije, temu dże ſo jaſo pieć. Kſhwatajmj t Jeſuſhej, wōn ma żywu wodn, ſaſz wōn praji: „Schtōſz ſo paſ teje wody napije, kotruſz ja jemu dam, temu ſo wēcźnje pieć njeſedže.“ Ty żebżiſh po troſieſhe ja ſwoje ſwēdomnije, po wodaczū hrēchow — kſheľd Woſeje wjećerje ſo tebi podawa, w ko-trymſz je woda żywienja. Szwjata wjećer je ta ſtudnja, wſyſhe kotreſez je ſłotymi piſmitami napiſane ſteji: „Sbōżni ſu czi, kiſz hōdōni a laćni ſu po prawdoſeji, pchetoſz woni budza naſyćeni.“ A hōdze czeťpaſh wodu w horzoczē kſchiza, w ſpytowanjach ſwēta. Twoja ſtudžeń je ſłowo Woſe, tam hebżi Jeſuſ pōbła; w modlitwie, w kotreſz j nim rēcziſh.

Jeſuſ dże laćniwoć najdže duſhe ſtaicz; pchetoſz wōn hebżi pchī ſtudni teje wody, kotraſz ſo do wēcźneho żywienja żōrlī.

Samjeń.

Sbōżowny bycz.

Tamna kōnſta, i kotreſz Jeſuſ pchī ſakabowej ſtudni ſo roſtēcźowaſhe, wot njebo nawuſni, iſhto cłowjeľ trjeba, ſo by ſbōżowny byt. Wōn dżechē: „Schtōſz ſo teje wody napije, kotruſz ja jemu dam, temu ſo wēcźnje pieć njeſedže; ale ta woda, kotruſz ja jemu dać budzi, ta budže w nim ſtudnja teje wody, kotraſz ſo do wēcźneho żywienja żōrlī.“

Nēchtō praji raſ, a ſōbzy mōže to teſz wobſedźbowacz, ſo taſ maľo wobliczōw ſbōżowny napohľad ſkicje. „Tu ſu ſtruchte, ſprōzne, ſpurne, ſwojećhne woblicka, ale maľo ſbōżownych.“ Ale wōn teſz praji: Kōbż iſhtō ſbōżownych cłowjeľow pyta, jich tam namata, hōdżez hebi jich najmjenje nadżija. Wōwta bēdhe, wōn powjeda, kiſz mējećhe dwanaćje iť we toſu braćhna lećez. Wōna bēdhe jena i najſpoſojnićhich, kotruſh ſym hōy wobľadať a czińjeſhe wjazj dobreho w tym blaſu, hōdżez bēdhe żywa, haćz wjeľe druhićh.

Snaty duchowny i Wobęſchownyſh won jahe wotwołanej dia-toniſy (ſmilnej hoſije) powjeda: Pchī jejnym laſžnym rowje macz ſtejećhe. Wōna mējećhe drje hſyſu we wōdźu, ale na jejnym wobliczu i molom cziha, ſbōżna wjećelofē lećezhe, kiſz bēdhe wēćez wjeľe wjećeha, haćz ta bolofē. Zaťo bēdhe poſhoňnowanje nad ſhroma- bżijnj wuprajene a poſhēbnija iſhtuczta wuprēwana, ſo macz t du- chownemu wōdroczi a jemu ruka da prajizy: „Gdy bych teſz hiſheće džeſhacz dżōwotu mēła, bych je wam wſchē dafa — moje dżeczō je ſbōżowne byťo.“

Diatoniſa bēdhe hebi we wulkej ſhorowni w Bremeńe pchī ſawobalenju ranu, krej ſajēdōeſzta, iſhtoſz ſhwatajzj t ſmjerceſi wjećziſhe. Zaťo ſwōj kōnſz po blićez czińjeſhe, do ſale ſhoruſy pōhľa, hōdżez bēdhe dleſzjch czoſh ſhoruſy hľadata a da jich wo- wodaćje prokhyćz ja wſchō, iſhtoſz je pola nićh ſtomdżita. Duſz bēdhe wulke hñute hibanje mies nimi byťo a ſtōra wſchizj bēdhu i jejnym hōhōm wotmolwili: „Njeje ničo pola naſh ſtomdżita, ničeſho ſo pchēľchta.“ Macz bēdhe dżōwotu hiſhećhe w poſhēbnich hodżinach ſama hľadata, a jene i poſhēbnich ſłowow je dżat jejnemu knjeſje byťo ja wulku hñadu, ſo je jej ſwoſzić, w jechō ſkizbje wumjećez. Kniwjazj napohľad bēdhe byť, jaťo bē macz po hwojci wſchēdnej

wutrajnej rēczi dżowzj t ſbōżnemu domojhczju ſbōze pchata, a tať po prawom njebēdhe ſpōſnacſz byťo, haćz ſu to hſyſh wjećelofē aťo ſeľniwoſećhe byťe, i kotruſmiz bēdhe hwojci dżowzj ſama wōczj ſacźinila. Macz je po tym powjedať: „Moja dżōwta mi ženje ža- dyn hinajſhi liſt njeje piſaka, haćz poľny ſbōſa a wjećelofē.“ a druſhe diatonijy hu rjeľe: Gdy bychym raſ ſrudne byťe a nēľaſta nufa by naſ nawabika, ſwoje powołanje wobſarowacz, potom by- chmy t tutej hoſije iſhe; wona by nam jaſo horje ſpomhala, a a my bychmy bōćhy jaſo wjećele byťe. Na poſhebnijſch w Betjelu (pola Bieleſelba) je jeyny row, a na nim hrōnčō ſteji: S Woſeje hñady hym to, iſhtoſz hym“ (1. Kor. 15, 10).

Sbōżowne towarſtwo ſe Sbōżnikom.*

Stōſ: Duſhe pchēćez, Woſe jemuľto! —

Wjećō naſ. Żein, ty

Szwōj pucź luboſny!

Namjeſ pchēs hñet wōn dze tudy,

Kotruſz cłowu je a ſhuby;

— Żunu wubēćhje

Użēť do tragnōſeće! —

Maſz ſy powoľat

A nam prawo dať

Ma ſwōj ſtaťoť kſaſny w raju,

Hōdżez w wēcźnje ſbōżni maju

Wbyťo pchī tebi

W twojej kſaſnoſci.

Szam naſ wōdżicz chzećh,

Prjedy naſ ham dzećh,

Duſz rad wōchżemu ſo iſchmataćz,

Ale chżemy ſwēćhne ſhwataćz;

Wſmi naſ na ruku,

Użēhū naſ ja hōbi! —

Szwōj iſchit ſkicjećh nam,

Wobōrniſećh naſ ham,

Sdżerēcź w žiwej chzećh naſ wēće,

Wōſchćez w ſwōjim nam daćz mēće,

So hmy ſbōżowni,

Jeſu, pchī tebi! —

Rucź a wēćneſećh ſy,

Pola naſ wſchē dny;

Wōſtaniſećh nam towarſch ſwēćny,

Wſchēćez naſh a ſerchta mēćny;

Maſz ty njewuſchćh,

Nam ſo njewuſchćh.

Żeſu, wōdżerjo,

Szwēćnych paſtyrjo,

Dżerź naſ w hwojci Woſej ruzy,

Paſ naſ na ſeleni luyy

Szwowa hwojeſho,

Szwēćnym lubeho! —

Tu ſy żywienje,

Kotreſz njeſhje;

S wēcźniwoćje je hwojoſh ſtota

Szy do hrēćhnećh t nam doťa

Stupit i lubowcu,

— Wjećō naſ t żywienju! —

* Szwōb do tniſzi „Kſchiz a trōna“, kiſz ſo paſećeſte dżeczō w tu tſhwitu czińećhe.

Naš hy jarpščijaj,
So hy potoj da!

W šbóznym towarščijwe nam hwojim
Jato wumnoženym twojim,
— Duž naš fakhowaj
A hwoj mčr nam daj!

Wučj naš lubowacz
Čže, ho tebi dacz

Pod twój sohodny pšchaj kručje:
Šbóžne hu wšchaj twoje pučje,
Krotčj wadžbčj naš
Na niebjelki kwač. —

Wotewt wrota ham
Junu njebja nam!

Esam hy tróna hwojich hwěrnich,
Wrota f šbóznocčj wšchěč wěrnich.
Njebja radoščj tam
Nam stičj junu ham! —

Narod a wumrčjeje.

„Šchtōž je ho jeno juntrōcz narodžil, tōn dyrbj dwaštrōcz wumrčjej; šchtōž pač je ho dwaštrōcz narodžil, wumrje jeno juntrōcz.“ Takle duchowny w jenej žytni na prědowanju rjetny. Wješnuy ryčestwubel bēšje ho pač runje tule nježdelu ras do Wožeho doma šablužil a prajelše potom pšči wobjedže: „Wola naš njeje hōdno te mšči hwoždžj; jow ho šamuy njerojom prěduje.“

Ruby čitarjo, džeržičij ty tamne šlowa tež ja njerojom? —

F.

Syma.

A wona ho blēje wjazaj njeba wotbžerčej, šchēžijwa syma a wot poškowny šchēškanja, je hwojim hnežinkami, lōdkami a mječjelemi. Wona jačehnje. Zeje pšchēpōšlji hy lobowe hwežny pšči studni, lobowe hlabžiny na rēčach a pšchērowach, džijwe hudy, w pobobje šanijay wyošto pod njejom wješklowajo. Židj šchērowawe, dybatwe hlohy pšchijowjedaj nacōžj fruteho knježestwa.

Wty pohladnjemy rano pšches wotno; hlej, tēdij hu bēle; pšches nōž je hnež nalchoč; lōždy solik ma hwoju čapku. Nēt laho pōčnje hieč; čijhe padajaj i wopreda jeno jenotliwe hnežinkij, nēt ho do hromady kužoli taž bēty jaylet. Symfja krajina ho pšchēd nami wupšchēščera. Wty ju i čijhej radoščj wობhlabujemy. Wēt f došheho ranja pōčnje dūčj; čijha rēšata syma natiui. Šymfje dūdj japočnju hwoje lōbtowe hweče tlačj. Nēša, hat a jēhor fameršnu.

Wēš trawu a šekami wuśiwaju jenotliwe lobowe pruhij; tola wjetše wody hu bēščeje njepšchēštrje a honja čjēnne, hnežne žolmy. Wone wojujay napšchēščijmo lōbowym putam, f kotrymž čje je syma šwajolac. Wēle mškowojte šchty hu wutworjajay; wječjowne šlōžno wobžewa je je hwojim purpūrom; mēšacnje hnežki na nje padajay; šatracnje symna nōž šchēhujay; jēhor f wotwory; twerdy taž wotčj je lōbowy kcyw, pšči botach šchēty, wōhryjēdž čjēmwōčjowny.

Sa ptaki, kiz naš wopušchēšje njehju, japočnje ho nētlo frudny čōš. Žolty šlabydž, kiz je najšmy pšēwal: Wuroto, burito, njetrjebam čje! pšchidōž do wšy a prohy wo šornjchēto; počjēw njewojta jybka dyba hōdno do jahobdow, kiz hu je šady hweže na bohorwym šekfu šchēš wōšajay wōšale; šamo pšchijūny rapak pšchj blizuje ho f šubžajym wobydlenjam. Šhudat mješ ptacžkami,

nažrany, powšchēšny wrobl we hwojim šchērym šabacžiku f počjēwjenotnym točnym nopom a šajowymy wuškami, na nēt pōšt. Tu nēt kēdžj wulzypčijnatay čepčej, potulen w trahu hwojich, pierje tolo wotolo roščjēpjerjēne, hlowu f kamjenjam šchēhjenju, tač so jeno pšyt a wocji f tožucha fakaju, abo wōn čapnje ho šamotnje w šalitanyh šuchžiku, byta hēbi wotnjaze wobloženje abo wušeč. So hy wužij pruhj šymfšeho šlōžna abo dydž pjezawow, abo šlepa f bōlowym pohladom wo wotno šhudeje wudowoy, so hy hēbi hmišny dar wuprošyt. Šhōžj ho jeno brōžnjowce wrota wotewrja, tam tež je wōn, tōčij ho f mozu nūtš a dyba f rubjēžnym pšytom šamo do žitnyh mēšow na torhoščjē. — W čōpłej a ho šabžatej hroždij šteji šfōt a čjaba šmōrčjo hyno je žloba abo lēzi w mēre žwal žujō na šlōmje. Duri je hu šawrijene; w šchachach prašta drzewo, ho palaze, na pjezaku je wušeč, we štwje je čōpōfo. Šchtōž won njetrjeba, wōštanje doma.

(Pšchidōbnje dale.)

Člowjek myšli, šōh wodži.

Ma-li nēčtō mlyn, ale nima žanjeje wody, so mohl mlēčj, dha je to jara hūbjena wēž. Čjōrnatež Wētrej w Doležach ho tač džēšje. Wōn bē mlynfki mičtrj a mēšelje mlyn, pšči makej rēčžay lēžajay, ale ta lo lēče wuškny a w šymje fameršny. Mlyn tu štejelše, mēšelje tež hwoje dobre prawo, ale f wjetšja tš mēšajay lo lēče a tšj w šymje ho žane tolo njewjercēšče, dočelž woda wotrachowajše. Zo bē šchōba. Wšchēžj mičtrj mlyn bē šprawnuy muž. Mē-li wōn dočj wody, bydny ludžō f šliffa a f dalosa f njemu do mlyna dawati, dočelž wōn hwoju wēž dūšhijne čjinielše, so mōželše pšchēd Wohom a šubžimj wობšlacj.

Mlynfki mičtrj Čjōrnatež mēšelje štych hynow. Žebny bē 16, družij 15 lēt štary a šchēj bēšchēdo do šchule hwoželše. Š temu mēšelje džowu wot 19 lēt, f mjenom Šanžja. Wo njej wchžžay pacholjo wo wšy prajachy, so je najrjēšchja hōščta wjele mīl dalosa a šchēroto. Wona mēšelje wōčžay, mōbrēj taž šijalk, šchēžj pšči rēžy lēžja, šlōžy, čjēwjenēj taž wōžičkij, kiz na šekfu rostu, hūbje, čjeritwēj taž wōšhijne, kiz na šchōmje wōšaja, a wōšhy taž džēlo, f Wšchijōškanšhego lena trjene. Wšchij tym bē wona pēšna, pōčžijwa, pilna a pōžōžna. Mlyn a jehō mambželša bēšchaj šbōžownaj člowjekaj, pšchetož jūč džēčij bēdu šrowe, pēšne a pōškuchnje.

Šačj rjenje mlynf šchēčj mēšajow ja lēto žanjeje wody f mlēčj njemēšelje, dha ho wōn tola derje žiwjelše. Wōn wōšhēbželše rjane pola a trawjenja jaločj. W hroždij mēšelje dweju wotow, šchēčj trawow a nēštrje jaločjki štejo. Šawoje pola wōšhēžlache f pomozu hwojich džēčij. Žehō hošpōdāšlmo jemu rjany pjenjes njehelše, so mōželše lōžde lēto nēčtō wōšēd na bof pōžōžij. Wōn bē dobowčōžijwa dūšja, a f nim by dobruy wotčak huj, njehy-li dwoje byta. Wōn mēšelje hōrdeho dūcha a twerdu škowu, so čhijhe pšchēžy prawo šhōwacž, tež doša wōn lo lēče 1854 wu-čjahowawšja symu, šchōž tehyw we wotowlōčij knježelše.

Bēšje drugi džēš jutrow, mlynf domach ja dūbowym šlōdom hēdželše. Wo štwje bē wšcho rjenje čijte, pšchetož mlynšowa a Šanžja žane pōwki nībžje njecpēšchēčj, taž je to hēmat pola wjele žonow wāšhijne. Wōn mēšelje pšchēd šobu šwajate pšimo lējo, f šchōžčj šchēnje wo Šhrytšubowym hōrčelščaju a wo šymaj wučjōbnitōmaj, šchōžž do Čmawša džēčhtaj, hwojim hwožbnyh prjōdščeljtach. Duž na jene dobo mačy Ami, kiz pod šawfu drēmajše, šapocžja šchōžowacž, šchtōž wōn ženje bēš pšchijūny njecjinielše.

„Dži, Jano“, prajelše na to nan f najštarščjemu šynej, „a pohladaj, šchtō tu je.“ Wōžhuchaj, taž pēšne džēčij to hu, šchōžj Jan won a bēšty po tym šmuy Wēšchēžj šmōr do štwy, kiz čhijhe do Amerikf a pšchidžj, so hy Čjōrnatežno boženje prajil.

Sy-li spěwał,
Pílnje džěłal,
Strowja će
Swójbyj statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spaf měrný
Ceratwość da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłak
Wśědne dny;
Džěł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njehjes mana
Njeh čí khmana
Žiwność je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa ło łóžbu hěbota w Šsmolerjez młibjechječni w Budyšinje a je tam ja šchwórtlětnu přichodatu 40 nr. dołacć.

Čłomih.

Jan. 4, 19—30.

Wopomniny kłowo Šbóžnika: „Bóh je Duch, a šćěłóž dže ło k njemu modlić, dyrbi ło w duchu a w prawdže k njemu modlić.”

Bóh je Duch,

duž dyrbišmy 1. ło w duchu k njemu modlić,

2. ło wot Ducha do wšěje wěrnosće wódžić dać.

1. Bóh je Duch! Jako džěczi šmy tónle šchradu hjoj mwtli. Ale šmy jón tež šrolymili? Bóh je Duch, tón dofonjan, to šwěto, w totrymž žana čěmnošć njese. Wón je Duch, kiž našćemu duchej napichěžiwu šteji. Duž dyrbišć ło k njemu modlić w duchu, jako k Duchej f twojim duchom. Chěłch-li ło k njemu modlić, dyrbišć ło pošěbnyć wšěde tuteje čěmneje hřečnjeje šemje k čěstemu šwětku, w totrymž Wótž bydli. Tg jeho nje-šměć k hěbi dele čžahnyć, ale dyrbišć ło pošěbnyć k jeho šwjatemu wobliću. Wg hěbi nješćemny jenož na wohanow myšlěć, kiž přšed šwojimi přichibohami kłěža, šćy jenož ło džiwacć šamoritškej žonje, totraz ma město mode-šenja ja najwážnišće, ně, pomyšlmy hěbi tež, šćal wjele šwontowneje Božeje šluzby je tež mješ nami. Še dža nje-žělšća Boža šluzba tež pola wšćitšć modlenje k Bóhu w duchu, špobobna přšed wšćehowědomnym Bóhom? Šćho čěhnje tebe do Božeho domu? Lubošć k Bóhu, žěženje

po nim? abo morwe šwacjenje? Šduž ło w Božim domje pošybnić, prošujšć ty wo Bože žohnowanje k šwojej nutrošćej? Tg šćělšć šaipěwacć, šarčuwacć tež, šćěłóž ty špěwacć? Tg pošćuwacć na předowanje, ale šćy tež f duchom a f wutrobu pěbła abo šćobža twoje myšće drubžje? Wopomniny, ło je wšće naš wšćehowědomny Bóh, to- trehož wóžćo naš wšćehowědomny Bóh, kiž wšćitšć našćich pućach. Bóh je Duch, duž dyrbišmy ło wódacć f našćim duchom do Božeho Ducha a wšćitšo, šćěłóž naš wot njeho džěli, ša- być, ło byćmy jemu šamemu žiwu byli. To je modlenje w duchu.

2. Wot Ducha pať dyrbišmy ło tež dać do wšćeje prawdy, do wšćeje wěrnosće wódžić. Šćal modlišmy ło k Bóhu w prawdže. Wšćeladajmy na Šbóžnika přšći Zalu- bomej šćudni! Wón je šwojim duchom šamoritšć žonu do wšćeje prawdy wódli. Wón jej wotkrywa jejne žyle žiwjenje f jejnymi hřečami, ło by ju f potuće domjeć a laćžnošć po šćoku w niej wubudžił a šćal ju přšćewodźal na puć žiwjenja. To je najwjetšće žohnowanje Božeje šluzby, ło našće modlenje tež wšća wšćitšće w našćim žiwjenju. Wšć, ło byćmy ło tola truce přšćonali, šćito šću našće Bože šluzby hódne přšćed Bóhom, šćal wjele na- šćich modlitworo je njewěrných. Šduž našće žiwjenje to šćare wšćtanie, šćyž žadyn wšćd ło njepotalnje, potom njeje wěrne a prawe. To pať je prawa Boža šluzba, totraz šćěšćěžijana pošćila, na jeho šćabošć dopomina, k potuće wubudžuje, ale tež f Bozej šćnab f nowa trošćitnje, přšćed šćarošće a čěřćenja šćwěta pošćěhje,

† novemu živjenju poňnuwmo, † nowej ſwěrnofczi w powo-
łanju poňpinujuje. To wopomniſmy woſebje nětko pſchi ſpo-
czatku ſwijaſatego poſtneho czaſa:

Wóh je Duch, a ſchłóž dže ſo † njemu modlicz,
dyrbi ſo w duchu a w prawdže † njemu modlicz.

Hamjeń.

Riſhiž.*

Horje do Jeruſalema.

Wóh: Hlaj, chlajće, Bože jeňuſta! —

A Jeruſalemej wobtroczmy

Nětk i duchu woćzi i nowa,

A pać ſo ja nim pobajmy,

Kiž naſcha wón je hłowa!

Maſch Ewóžnił Weſuſ i ſmjerćzi dže

A je ſmjerćeje naſ wumoję,

— O to je lubość Wož! —

O poſlecza ja naſ ſo ba,

Kiž kraſnoſć pola Wóžta ma,

Eso wiſcho ſminje hłoža! —

Echłóž lubość poňnał Wožu je

A nam wobohim hreſčnym ludžom,

Kiž roſtorahſa njeho je

A pyta naſ nětk wiſchubžom,

Tón poſornje jo poſkonja

Wiſchod hłóžom hwojoh žiwjenja

A i luboćcu ſo hori

Tu i Ewóžnił a Ewóžnił

A ſwěrnomy buſchowapaſtrycej,

Kiž ſmjerć dže ja naſ mori.

O džećzi i Woha ſhožowne,

We ſwijaſej ſchčoržy jemu

Wiſchal ſmjerćzene. — nětk džaſowne

Eso ſiaćje na puć i njemu!

Eso wotrcelćje wiſchje ſhrobłofćzi,

Eso † njemu džeććeje w ſwěrnofczi;

Wón pſchčelne waſ wola! —

Duž jom' ſo ſmjerćjeje wopravdže;

Waſ wuſmjerćjeć ſam ja hečje

Chže Rnjes a waſcha hłowa! —

Jeruſalem je njebeſti

A nam wotewrił ſo i nowa, —

Tam i ſbóžnej Wožej kraſnoćzi

Eso dže ſe hylſow doſa

Wiſchje ſchłóž i ſmjerćne beđženje

Tu na ſwěće, hłóž w žuboję

Mh hiſchjeje pſchchymam. —

Jeruſalem njech woſtanje

A nam Woži — žiwe beđženje;

Tam herbſtowo wećzne mamu! —

taſ je jebyn druheho ja wtoſky doſahnuł, a tón jebyn i mozu ja-
bwołowanja ruſu druhego džećzi, kiž je ja ſwětkom pjenjeſom wu-
piſchčeljena. Hroſna žadoſć, kiž dobył ſlubži, ſo na mčodych
woblicach woſnamjenjuje.

To je w małym wětny wobraz woihńneho beđženja wo pjenjeſy.
Maſch czaſ jich wjele taſkich podawa. Eſa požadliwoſć jo ſamo-
ženju a wužiwanju cžłó je jich wjele, ſamožitych a njeſamožitych,
do džiweho hnaćja ſtorhnyła, a wiſchje nadobne cžucza ſaduhyła.
Ničjo cžłowjeſta taſ hrubeho njećzi ni kaž mammon.

Na ſatrahžaje maſchje je powórenje ſiataje łóžje na morju
pokaloſa, kaſe wopory njećziwjeſta bećcižniwoſć žada. Wjažy duži
800 žonow a džećzi hwoje žiwjenje ſhubi. I ſchto be wina? Ewóžne
towaſtſtvo, torenuž łóž hiſchjeje, bećje je ſamjerobženoſću
cžiſchje njeſhamu łóž wužiło, a tu ſhamu wiſchje teho hiſchjeje hać
najnjedobahajzy wuhotowato. Wužiſtowo njeobahajchje a bećje
i wjeſchja žyle njeſhamane. Ewóž bećje hujbiena. Wužiſtowo nje-
bećje, kaž budžiſchje niſne bęto, žane ſmucžowanje w haćſchenju
mėlo. Žadny tch wuſchowatiſch cžofimow njebu bele wuſchčęny.
Wuſchowatiſch rymſi njebećju prawje pjenjene. Ewóžne towaſtſtvo,
jenož jo ſeniſchj doſchobach žadoſćiwe, bećje i hreſchnej loſko-
myſhnoſću jej dowierjene cžłowjeſe žiwjenja na hraćci ſtažilo. Nje-
dyrbi taſki žaſoſim podawſ hwođomnja wiſchj wo mammonje lać-
nych ſe ſparnoſće wubudžić?

W ſymſkim czaſu.

(Dwaſ ſoneta.)

Hdžy ſhyma tiſchěſta, howni, wiſchori,

Esněh mjećſejojty i njebeć paba, wjeje,

Hdžy w naſich haſach hwojny wětr dřeje,

Dža ſpominam ja na czaſ nałěni.

Ja w duchu wiđžu, taſ ſo ſeleni

Haj, kula, ſahon, taſ wiſcho rjenje kęčeje,

Raſ ptaćzi ſpěwaju a ſčbńčło hřeje,

Raſ łóžje ſuworjeńčžo ſo wjeſchěi.

Eso potom praſcham: Džeržich, wutroba,

Ty twojdže nađže, dowěrjenje, wětu,

Hdžy ſo cže doſta jera tuſchnota?

Hdžy hylſow hčeliſch picž maſch i poſnej měru,

Ma teđby mozu twoja dowěra,

Tež trochńnje ſyladowač do pſchichoda?

* * *

Echto praſcham ſo? Hlej, woboh wutroba

Tu huſto blańje jima poſtroženje,

Hdžy njemjedra ſo bliža ja žiwjenje

A cžęłę horjo budži ſrudobu.

Eso ſchłóž ſy i ſhožowanju doſtał tu,

To ſpóſnawaj a njeſpuſchčý dowěrjenje!

Eſi pſchijnjeſe twój Ewóžnił wumojęnje,

Kiž džećje do preby cžę cženjomu.

O njeſapomni ty wěćne nałęčo

Tam w Sałemje, hłóž wiſchjeſch kłęćja pſalmu

A róže ſbóžnoſće tu rjenjeſcho.

Eso ſiwaju tam njeſmjerćmoſće palmy,

Eso w eť, dža po ſchłóžu a po horju

Eſi junu ſbóžne jutę ſkadhęju!

K. A. Fiedlef.

U.

* E knižki „Riſhiž a tróna“.

Pacžnoſć jo mammonje.

Wobraz bećje wiđčę: Dwaſ ſhubaj hłóžaj bohy, kiž ſtaž jo
puću w dohryn męrie hromadže pſchijſchłoj, kęžitaj wuſchabawiſch
ſwětku hrownu w próſchje, na puću ſo ja nim naćahaju. W hro-
madže ſtaž, pjenjeſ wuſchabawiſch, ja nim hraſłoj: taſ naſhe je
ptomjo žadoſće a ſteje požadliwoſće ſo w nimaj ſapaliſto, hlaj,

Syma.

(Poznaczenie.)

Gusto po złotych dniach weter hawri a śnieg bje. W pustym dole je dżiwi śmiech a śmiewa. Kżi mōrkie żolmy honi wicherzja wysoke śniehowe czary po runinie mjezjo a nałopi śpieje kżi murje a ścżen.

Śruta dżiwiza a dajata śmierzniża je syma wośhebie w hōrskich trajinach. Gusto hōjom w ostobru stupa wona tam i Alpowo do horow dele. Mēczki jamierlni, wodopadby sproślni na symnej stajni je i mōgnyim stołpom; jeno tu a tam, hōżje kō weter łajnie ja- storłnje, wostanie rōżk bjes śniega. E prōžu śōżerzi hebi paśtyt ścżerzi t berje wobarnowanej hōrōżi, i prōžu pŭtaja hebi dżiwije tury, kżi kō hūsto w cżaju mjezcela do Wożje wole na femi hebjo wostale a kō jamecj dale, kōwoko kamotnych hynowych brōżnicziwo forniatko, mjes tym jo tohlyny, wiewierczy, mordarje, łajazy a lischki sa dżiwi hōy hōwoje jamy wopuščija.

W alpowskich wōach leży śnieg w podobie wysochich murjow; podobnie doły kō jamete, a wostobab je tam hūsto zple pŭstetow; i prōžu kō drogi cżije dżerja. E motchani, łowaczemi a hanjemi byrbi łujes pŭstetow pŭstetow symje wojowacz a ju pŭstetowicz pŭtacz, kotraz cżasto ja jenu nōz, haj ja mało hōbzi- now jecho dżelo janici a jecho prōžu t banije ścżini. Wōżje na horach ranje hōwita a hōweto runa kō bōle śrudnemu śmierzianju, dżiwi bełemu dnije. Wōdaj je podobno nimo, jasłupi sajo cżima. W nōzy ropotaja jōrty, mjerzjenje ścżerzi śkacy a ścchym, a tak nēstote ptaćkato naderidżemy morwe a wonēmjenje. Na stary śnieg kō pŭstetow sajo nowy dele hūpa, pał w cżenich hōbōrnych lōbōch, pał w mōżnych cżiwach. Śrudbna je na Alpach wjejenja; wōbchleci runiny niemōże hebi to pŭstetowicz.

Na jprjedy je wōcho cżimo; žane lischjezi kō njehnuje; njebjo je ścżene; na horach wiśny njewjelka młkowina, cżim wōstchijo, cżim cżenimio, kżi łōstia turjawa. „Wōstaj łōstia”, pŭstetowia hōw- domny pŭczowarzej; „dołcho tracz njebwōje, dha pŭstetowje wōchor a strachcna wjejenja.” E dobow stanje kō stork, jo zpla kŭbja łarzi, toł pomōżka hacj do pinzy. Storki ropotaju, ścchym kŭywo kō dele hūpa; łōstki wuħet jamowłajaj wōchoraj hōwji pomiercz. Pŭczow- warja jaspŭchunije a jecho najele wōbchwertne. Tŭhazy żelazny hōgōw jaspŭczny wuħ; lōżby wħet kŭywo ma. Łōż kō ŭda, hōwoje wośhebite heħto, kŭbja wuħłobina hōwoje wōħebitu wōħzarowatu žalōczj. Śerjebja do tutych hōgōw kłincji kżi heħte wōħczjerjenje. Wōchor je, kżi je storkami kżi heħti djabot wħubdjom wokoło jēħdzi, jato cħył pŭstetowia hōbziim pŭstetowiwedacz. Tcho roś- łobjenym storkam kō ničo napŭstetowicz njemōże. Wōn honi śpieje w hromadu, jo kō kżi kŭczny pŭstetow pŭcz wala a joni ja- hūpaju, abo woni jōunje hōħbi je jemje, jo tam lud wuħłobuje, hōħje je wōtomnienjenje pŭchby hōħczje hūsta, bēla hōħewowina łezata. Wōtom wopraħta hūpa, jato by jaspochi i śrudami bīt, jo wōcho jenuczj, wiewierczim hōħczimow a wōtrobzanituch lōbōw, kotraz wōcho hōbu storkenje, ścħtoż do jeje strachcneho kŭzōla pŭstetowje.

Wōda wōbhomem pŭczowarzej, kżi kō woni jwōzi. Śhwatajazy hotuja cżenne mōzy jenu jecho cżenlu pŭczim. Na zptym cżele tŭchepjetojo a i krejczierjenym wōtroboczenym wōħczimow dżerzi jo wōn twierdže sjejo kŭja, potom traczj sajo nēstote kōczole dele; nēst pabnje, seħerje jo sajo na nōbi, pabnje sajo. Nēst hōwoje jamojenje pŭczj cżimije, jo by jeno hōje žimienje lōħczal. Wōn wōta po pomozgy; wōħczjerjenje wōtomłownja jenu wōchor. Wōn pōslabnie horje, seħłime ścħtē kō jenu pŭstetowicz hōwju; hōħczje jebyn raś ho woni jwōzi jo wōmje pŭchicimow jaħatłōczj žimielow; seħczka a pŭcz łaj ho jhūbitoj; jecho jmyħta kō meħczju; wōn je kżi ślepy, bjes pomajta. E wuħłowanjom: śkuzje Wōžo, jo wōzaj njemōżni! wōn do hōħewocho rowa kam pabnje. Wuħczenicz, ja- pŭarnoczj jecho pŭchewojmiete; łōħta śmierzj jecho jaspŭchunije. Tcho

pōħlebdnje hōychunjenje wōstchiczi: wōchor dale wuje a pŭstetowje je hōħewoche hōrku cħeto. Pŭstetowne nalēczje namata łōstaj morweho, kżi je hōħczje derje lōħczajm.

(Ścħczenje pŭstetowuje.)

Cłowjek myħli, Bōh wodji.

(Poznaczenie.)

„Ścħczikŭa łapali wħej”, praji pŭstetowje. To kō pał jienym dobow njestawa. Ścħczikŭa kō dołho heħli, hacj napōħlebd weter na nju jaduwa, jo płomjo nastawa, kotrez wħczito i wōzu seħerje. Na podobne wōħcjne ma kō i cħłowstj wutrobto. Dołho kō kŭa myħliczka w njej heħdzi, hacj napōħlebd pŭstetw nēkajse hōw- towne nawabjenje i njeye ste pŭstetowiacza a ste stłuti nastlawaju.

Żato bēchu Mēczchj i młyna, heħjadny młyniczy i mēcom. Ĥaħiza a jeje macj łłakōstchje, hōħzy prajachju, kō bychu też rady hōbu do Ameriki cħahnyli; młynczj nan pał žaneho kłowczka nje- rzejm. Żemu to, ścħtoż bē Mēczchj prajit, kżi famiejja na wutrobje leħejše. Żemu kō jōħczje, jato by tōn zple prawje mēł je wōħēm, ścħtoż bē wo dawaniu a pŭstetowbje hōwiozj dżerzi rēczal.

ħby by młynł trochu młudriczi był, dha by wōn Mēczchj cħmōta i łōstim mōħł pŭstetowwēczj, jo prawje nima. Wħczal wōn Ĥam, jato kō ženiejše, to jamojenje njemējejše, kotrez nēst wōħ- heħczje. Wħczes pilnōczj, dżelawōczj, pŭczimowōczj a Wōže jōħno- wanie bē wōn doħal, ścħtoż mējejše. Tak bychu kō jecho dżerzi też sadżerzczj trjebate, dha njebchuj žaneje wuħ mēł; bēchu wħczal hewal derje wōtchczjenje. Ale wōn to njewopomni; wōn njebē dołcz dołstawn; wōn bē łprawny a dobroczjowy muż, ale niż młudry. Tcho dla jemu ta myħliczka pŭstetw hōwioz dżerzi a we wutrobje kō hōħczje, hacj dha njebj też ja njecho ścħje był, jo by wōcho tudy pŭchēdal a hōbu do Ameriki cħahnył. A temu pŭstetowje dwoje, ścħtoż jemu wuħł stōwczje cħimiejše a jecho žalōbnie hōħczje. To jeme bē to, jo bē hebi w pōħlebdnim cħaju nēħto pjenjes pōħczjczj dŭrybal, jo by mōħł hōwji młyn wuporjebiczi! Ścħtoż bē hebi Ĥam nalutowal, to njebē jemu t temu doħabnyto, a bē hebi tał 400 tolet dołha naciħnit. Doleż pał njebē ženje žaneho dołha mēł a też žana nabđija njebē, kō budže jōn bōħry sajo wōt- pŭcziczj mēł, dha hebi wōn cħezje stōwczje cħimiejše. Ĥizom nēstote łeta ja hōbu bē hūbjene žnē mēł, a nalēto sajo jaspōczjeħe mōħte bycz, jo hōwji rjane njestejachju. E jennym hōwom, tōn dołh jecho w myħlach heħczaje, jo bē poŭny njepōtoħczje.

To druhe pał, ścħtoż bē kō jemu stalo, jecho hōħczje bōle mjerłajše. Żejo jenićka dżowla Ĥaħiza bē k żenitwje trała a wōn hebi myħliczke, jo hōwojeje rjanełaje a pēħuocze dla bōħateho bur- steho Ĥyna ja muħa dołtanie. Wōħczje też we wħy wuħłi bur, Kullez Żuriz, kżi mējejše najwjetchje kŭbto a dołez bē rħczat a gmeħłstj pŭstetowje, jo wuħłje cħezjczj seħerje. Tōn mējejše jenićkeho Ĥyna, kżi bēħczje derje dobroczjima dŭħda, ale śmierzczj hōwju. Wōn bē hōrbatj, mējejše cħezjowene wōħoy, seħłohaje wōczj a seħłohaje nōly, jo kō łōżzy žana hōłza do njecho śalubowata njebj. Żebyn dŭet teho nan, Kullez Żuriz, i młynczj pŭstetowje a mjes drubim też wo tym rēczejše, hacj dha njebj jecho hōwje hōwioz dżowtu ja žonu dal. Wħczal kō nad tym wjeħczelje, hōħz, tutu rēcz hōħczjeħe, a rħczatarzej łlubi, jo cħze pŭchje je žłnu a a i Ĥaħizj porēczczj. To kō jemu hōħczje trachna wēħ bycz, mōħł-li hōwioz jenićku dżowtu tał wōstacz. Kullez Żurizowj Ĥyn drje bē hōwju kżi nōz w dżerje, ale wōn bē tola dobroczjowy hōł a bē jenićkŭ herba hōwiocho nana, kżi wuħłte burstje kŭbto wōħ- bēħczje a mējejše wuħłje teho hōħczje wjele pjenjes na dani seħto. Wj, prajczjeħe dżornatez młynczj pŭstetw hebi, hōy by ho to cħimio, dha bych jenu stōwczj je seħje mēł, a moja jenićka dżowta by na- najleħje łajtarana byħa!

Wotwykjeny kónz křesćijanana je sbožnosć; to dyrbi naj-
wajnišnje wotkaz. Seršite wotpěchi maja tež druhy. Do-
bytł je žnano wulki, ale duška šćědliwje a šo křesćy a
potom ničo njeye, šćětož mnoho šćubnje šabo přisćijněšć,
dofelć to jene, šćětož jo šamó, we wocějomaj tajich ludži
wajnosće njeměješće. Žesufowa krej žama móže dušću
wumóž.

Duż wopominamy w tym kłutym cziłim póstnym
 czaſu, ſchtoż ł naſchemu miercej ło hodzi. Cziłi piatł
 dyrbi naſ pob kłażonem namakać. Tón czaſ njech nam
 ł temu ſkuzi, ważnojeź kłiża poſnacć a ſa Jeſuſom kło-
 dzicć a poſpjeć, ſchtoż wón na naſ położy.

Samjeń.

W sahodże Gethsemane.

Stoß: Ach, Jesu mój! —

Nóž cžmowa je, hdyž Jezus dže
Do jahrodny na bėdy;
Do procha wón tať sruďny wšchón

Ach, Wótcze mój! — byn proſy twój:
 Njecz nimo ſmjercz dſe jěra!
 Njej' móžno paſ, dſa ſtań ſo taſ,
 Daż chyeſch, — ſchit mi ſcież měra!

Ja podwołam ho tebi ham,
Chzu cżłowstwo wumoz i hręcha. —
Ach, pożyłn mje! — ja prośchu cze,
So niepśchińdu do hmecha. —

Se smjerczu ham twój Sbożnik tam
Se hač na trej ho bėdžik. —
Ach wopomń to wschaf, hrěschniko,
So by rad ja nim hłėdžik!

Daj swólnje ho tu psches njebo
Ho jecho puczach wodzic;
Też w czerpieniu a bédzieniu
Masch wutrajnie i nim kłodzic!

Niz, kaž ty chzeš; ně, hdyž j nim džeš.
 Njedy dže po jeho radže!
 Džyž pšchětraješ a pšchewinješ,
 Měj dosež na jeho hnadže! —

Sđhđ ja nim dže pšches bėdženje
 Čžt tvoja, řh jom' ľubh. —
 Duř njeťomđ řo, mđj pšchecęelo,
 řom' řtvoje řaptacę řľubh!

Wschaf słubik ty jom' śworu by
 Pchi: swjatej kichczeny krucze,
 — To wopomni nēt' a wopuściz śwēt.
 Tak swōžne smējesz puścze!

A pónódzęch tam i nim i njebieżam
 Pięchę hńet a hńiercę do raju,
 Sńdę będęerjo a rycęerjo
 S nim radoścę węcńnu maja! —

Cioje póstne pohnuwanje.

A. Gehnmt i Jesuſom! —

Gjehń w duchu i Anjełom, ludo křesćejanskŭ,
 Nět swólnje saho, hdyž cze Ješuŭ woła,
 So na hłób poŭtuchał by jeho słowa!
 Wón puč czi poŭasuje njebyjeŭŭ.

Češ! pštny njech ho ropot nještynjchi
Mjes tobu! — wonēm hošk a hara hoša!
Češ! i šnješom do čžemneho wjedže doša,
Šdžeš widžecž šwajaty Boži da ho čži.

Gethsemane najpriedy wuhladaš,
Tam Sredník čľowštwu hŕŕi ťhelíš piŕe,
— S nim bolosne džě ſacžwanje maŕš.

A na Wolgacze hñew ho Woži lije
Na Rnjesa řwjateho, tiž řa tebję
Sřam podat řwólńńy do řmjercze řo je!

B. **Sapřejmu biesboľne waščnie a fawětne lóščtu! —**

Do bēdženja, t' b'mjerczi jerej Ssrednik c'zchnje
Człowistwa, — pręduje ńo w póstnym c'zachu i nowa,
Kotryż na c'żer Rnjelowu nań krucze woła,
Njesapomniny to wschał, fischesczajienjo, żenie!

Milkoščiny stajes khód h'wój dže w Wožim mjenje,
Wopuščajin'ski kražnosč njebejskeho štoła,
Wščežo h'ubje do čěmnneho štuva doła,
— To je Wótkowce radu dopjetnjenje.

Waschnje bjesbóžne a lóschty šaprěmajmy,
 Š Rnjesom na pucź czerńojty ho śwóinje stajmy!
 — To nam śkiećeć i trošchtom pokoj jebóžny budže.

Sdohž Rnješ pichindže sahubicž hvet throbky w hudyže
 Zunu hrósbnyh, domoj póndu wumoženi
 Do njebyež, tam t herbstwu w hvetle wustwoleni.

C. **Wozjałujmy na swojnu nadziju a siewjenje Anielskijeje
krajnosće! —**

Na sbbznu nadziju tu dzemy woźafowacz,
 Naż pobróznizy hiŝczę pschezo w zuŝym traju,
 Niż lubje ł njebieŝnemu hołuja ńo raju,
 Wiŝaf junu Rnjeŝ dze ńwerny ńwojich domoj wołacz.

Chže dobročinnu pŕŕhi řebi nař wěčnjne řřhownačř
Do pořoja a mĕra, hđřęř jom' řaipĕwaju
Dřař, čřęřčř a řřwalbu wřřřitřř, řotřřř jecho řnaju;
Na wĕčnjne řnjes tam buďře řbđnjnyř hoiřpodořačř.

Tam żywjenja jim króna posłiczi ǫo rjana,
Tam kraǫnośc Kujesowa ǫo wobhnadźonym jaǫni,
ǫdziej njeje ǫmiercz a srudoba dźe wjażu ǫana.

Śnijes żywjenja tam bydli i ludom wumožonym!
 Szó i niepokoja wszechu wuwjedżonym kraźni
 Tam do wczujnoŹje herbstwo w gwetle wuswolonym. —

U.

Duschowpaſtyńſke ſłowa ſa ſtarſzych paczeſkich
dzieći.

Wh so wješelicje, lubi starši, so je naš hyn (abo džowka) tónle čaš docžak; jene a druge lube džěcjo w přěnich měřazach

U.

wodby a ta tak nahlje roščejše, jo bu ždyt mčyn fe wščemi twarje-njemj pomobužny.

Wtynk bč hžjom prjedy štót f hroščje puščejšt, kiz piches wodu pluwajo na buchu hórte čštalche. Njefotje šwinje a kojy pat bčdu ho hžjom hoptu. Njefo wufche njewofla, hač jo by špytal, šwinjich ludži f mčyna, na kotryž woda f mozu storlašche, wumož. Wšon šwabin teho dla najmōbōščjeho hōlža a hačz wob požu we wōžje tōhōdō dnjefše jo na buchu hōrtu. Na to ho wōn wōrčōj, ale njemōžejše hačz f mčynje pichničz, dofelz mōz wōdy jecho hōbu stōrby. Wšon by šhwjenty byt, hōžz njefu Šwafes Michal, kiz bč pichnibčz, jemu f pomozu šhwatal a jecho f wōdy njewuščahmł. Tōn pak, hōžz kšyščelche štwlne wōlanje mčynčez ludži, ponōrō ho hjiščje juntfōdō do hōlwmō a wunjeje najprjedy Šaŋžu a potom jeje mačz f doma, do fōtfehōž ho f wōlwmō a f duriemi woda kšejche, mjes tym jo mčynski teju hōlžow wumō.

Wtynfey bčdu na tajfe wōlōdije mčitizy žwimjenje šhwotali a ho Wōhu ja to wutrobnje džałowachu; ale wōni mējadu piches tu wufku wōdu žačōšnje wufku ščtōdu. Šdōž bč ho wōda na druge ranje trochu roščōžōla a hōlžō jažo mile kšabželče, dha bč to wupufščenje wōdžez, fōtčz bč ho šlata. Wōla a kufi bčdu f pēšom a f kamjenjem faž wōšhje. Wōze žita ležachu f femi poštihle, jako by je nēčtō iponatal, rēččza bč f kamjenjem a blōtom wupieljena, hōdž a hōžōn bčejchej roštorhanaj; a hōmōn mčyn, kotryž bč piched krōtim hašte wuporjebžany, bč wšchwōžom wōšhōčōžōj.

Šafō mčyn štōdu wōhlada, šamajche ružy a wōlōdche štwlneje; ja hym šhwjenty muž a prōščet ščwinjeny. Dowēčze ho Wōhu, rjehty Šwafes Michal, kiz pōbla kšejche, tōn knjes je dač, tōn knjes je wōl: knjefowe njeno buh šhwale.

Ščtō dha ho ty do teho tšlajš a ščtō to tebe šlara, šawrēšta mčyn, jako to šlōwo kšyščejche; dži mi f wōčōzō, ja tebe njemōžō wōdžez, ty prōščeršči hōlčze, a wōštoj jecho štejo, ho by prjecz ščot. Šeho wutroba bč wot šrudoby a njepōfoja pšchewel-njena. Wščitfe jecho nadžije bčdu jancigene. Wšon wōdžez, jo šmēje nowy dōth činijč. Wšezč ho jemu piches bušdu dējēche, hōžz na to mšhēche, jo buhše kullčez Šwiz jemu tuto njefōže pōpšchz, a hōžz ho šawrēčō wōdžejche, jo ho jecho Šaŋžu šhwomju lubemu wōdžejč, kiz je bozemje prajēche, fe šwlyšojtymaj wōčōzōm, jo fōtymōžz ho šwajata lubōčz bšyščejche, ja jecho pomōz džałow-čōche. Wš tym wōfomštnjenju pak f jecho rta te šlōwa wubrychu: hōdy bch jenož hžjom f Amerizy byt!

Ničtō tuto jecho šdychōwanōčō njebē kšyščaj hačz jecho žōna, a ta nēf f lubōfnyj troščōm f njemu štupi, prajizy: ač, luby Šētrje, njefhy ty kšyščaj, ščtōž je prjebh Šwafes Michal f tebi rjeft: dowēč ho Wōhu, šlaj, tōn je naš šbit, wōn naš tež šašōj; wōn je naš šranit, wōn naš tež wōbali. — Njerečz mi wo tutyj padšole, šawōta mčyn rošmjerčany. Wōštaj mje f tym na pōfoj, Wšon f tola jenož Šaŋže dla nam f pomozu pšyščōf, njedy jenož dže, hōžz je jow pšyščōf, ja jecho wōdžez njemōžō. — A tola je wōn tebi a mi a našej Šaŋži žwimjenje wumōbō a ho ham do štrachōfje žwimjenja podal; njefje to džała hōdne? — Šaj, rjehty wōn šašo, to njef je; ale to ja praju, našču Šaŋžu wōn nišdy f mojej dowōlōščizy ja žōnu njedōšlane.

Njefhēščejčez ho, luby Šētrje, wōtmōlwi wōna. Njebuhz nabyt a njerečz mi wo Amerizy; my čhymy dželčat a šwōje mozy naprinacž, dha wšajč ho hjiščje wščitfō f dobremu wobrocz!

Š tajšmi šlōwami wōna šwōjeho muža šmērowašche, ale to šlōwo, fōtčz bč kšyščala „hy bch hžjom f Amerizy byt“, je f wufklach lečejche, jo ho šama šmērowacž njemōžejche. Š teho šlōwa wōna špōjna, ščtō jecho hžjom dawno njepōfojnōje čini. — To jef pšchēražō, jo jemu wuščhjenje do Ameriki na wutrobie

leži wot teho čžaša jem, hōžz bčdu tam Wšerchey šchli. Wtynfey dje nēf pilnje dželčat, jo bchdu wščitfō šrūmo-wali, ščtōž bč jim wufka wōda nanošhla. Tež je wšy pšyščih-džachy šwōljnje wščitizy f moštymā a ločapemč, jo bchdu jemu pomhali. Š wufke prōžu bu njefōre bny ja hōbu dželčane. Wšla bu wutrebžena, šamjenje a pēf f polow šarowane a tak bu naj-wšejcha ščtōba šašo wurunana. Wštwlne fōto šōfo štup šlap f nufu šlōpōtōjche a šlma f šomorū bu pšyščōtōwana, jo ho hōbēcheje f njej bydlicz. Ženož pola a kufi šebi hjiščje wjele dželča žabachu a te druhe wwarjenja durbjachu ho wuporjebčez, ščtōž šebi wjele pjenjēž žōdāche.

Wtynk durbjēche šebi f nowa pjenjehy poščezčz a mējēche nēf na 1000 tolef dočla. A to jecho f nowa hrijebāche a pōnōž-wašche, jo čjim buščōfō pšchi šebi mšhēlede: hdy byj jeno hžjo f Amerizy byt! Šdy by wōn prawy kšchēščijan byt, dha by šwōjō nadžiju na Wōha šlajit a f temu dowēčenje mēf, jo buhše tōn jemu šašo špomčak. Šeho žōna a druhy pšchēščōj wščitfō špytachu, jo bchdu jemu tajfe mšhēle wuščhujenja f wutroby wuhnali. Wšon pak ho mječzō pšchējo na to šlōwōlōche, jo by šwōje ležmōnōfje pšchēdal a wōštanj kraj wupufčejšt.

(Pōščezčōwanje.)

Wšchelake f blifka a f daloka.

Wdy hjiščje juntfōž šerbščij šlōwščij fedžbōwščy ččinimy na wuščerštu pšyščōtōwarjny (špāparand), fōtčz ho f nowa we Wšo-jerczach wutwori fa mēdōženzow, kiz čhēdža wuščerjo bchz. Tež mjenje šamōžitum je mōžno, šwōjich hžynow tam dačz, dofelz fōdžy ščulčē nēdžēje 150 hriwnow lētnje pobijerj wot šlata došlone. Tež maja šhwidchi pōlōženje pšchi pšaczenju ščulščij pjenjes. Tež penšije (byblenje) je pšchi nēčžijich wōbšewōnōščach tunjo ja šču-lerjow we Wšojerczach došlacz. Šnjes šuperintendenta šwiring a wuščer Wšedemann rad hjiščje nadbrobnijche pōwējēche pōbataj. Wšōbēje lubhy šerbščij šlōwščij napominamy, jo bchdu šwōjich hžynow do Wšojercz pōšlali, jo bchdu našche šerbste wōhaby šašo šerbščij wuščerjow došlali.

— Ščlha ewangelišto-lutheršta krajna šmōba je pšchi šwōjim šhwōbšwōjny šaridžne šēto pšchēmējenje wōlōbne šatōnja ja žyr-twinščij prjēdōščiejčerjow wōšlamta a tōnle šatōn je ho šōng šēta 1906 na šwāwnōšč dal a wot nēfta placzi. Dotal durbjachu ho čši, fōtčz čhychu pšchi wōlōbch žyrtwiniščij pšchēdžiejčerjow hōbu wufmōlčez, fōdžy fōčz prjedy wōlōw do šapšta wōerjow šaribacz dačz. Nēftō mōžō ho čši, kiz čhēdža wōlōw, jo fōdžym čžaša na šarje do wōlōbne šapšta šaribacz dačz. Wšōla maja ho pat f pōdpršmem na to šwajacz, jo čhēdža žyrtwište žwōjenje we wōšabže f pšchēšmōščizy f porjebom žyrtwie pšchōwōšč. Do wōlby ho šapšit wōerjow šwāwnje wupōlōži. Šdōž je ho šlino wupōlōžō, ho ja blizhdu wōlbu ničtō wšajy šaribacz dačz njemōžē. Wō došlōnane wōlbie pak mōžō ho šhwōdōm nowe šaripōwanje šlōwacz. Wšōlōm šapšit, ja pšchōwbne wōlby pšacžaj, wōštane a ščtōž je juntfōčz šaribčany, šaripčany wōštane, šhba jo je žyrtwište pšchēd-žiejčejčewō nufōwane, jecho f wōlōbneho šapšta wufšmōmōnčez, dofelz Wōze šlōwo šōzpōwa a njefšchēščijanje žwōjenje wōjedže. Wōwe je tež, jo nufne njef, pšchi wōlbie šamej f papjeršani wōtōšōwōmōč, ale jo mōžō tež wufmōlerjo rtnje šwōbi hōžh wōtebacz.

Šnjes šaraj Wšjaz na šwōrim Wšūjēžch šwōjēčejche pšchēd fōtštim 25 lētny wōšabny jubilej. Wšōbe džałowne pšchōpōnāče jecho šwēnečōw šlōfōwanja ho jemu na tym dnju došla, wōšēbe tež wot šlōturišwa, wot mēšččāšnjeje raby f Wšūyščinje.

— Wščōršimōwry šejm šēžōr šam pšchōbōnu wutwori 19. fe-bruara f trōnfšej rēču wōtewi.

Sy-li apéwał,
Pilnje dšéłal,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spróony
Napoł móeny
Luboś ma;
Bóh pak swérny
Przez spař mórny
Čerstwoś da.

Njeh ty spówaś,
Swérnje dšéłas
Wśédne dny;
Dšéł pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpośń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnoś je;
Žywa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew óe!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa šo kóždu kóšetu w Šamolerjes knihičijšćejni w Budyšćinje a je tam ša šchwórtlětnu pšedě, tátu 40 np. došćać.

Reminiscere.

Łut. 9, 51—56.

Ješuś je na pučzu do Jerusalema, šo by čerpił, kaž běšće měšćejene. Čaž běšće dopjelnyjny. Duzy na pučzu pšidniđe wón do Samaristěje. Wón póšła přjedy swojich póšlow, šo bychu jemu hošpodu pšidhotowali. Přjedy njeho dže ta prošawa: Wsmicze jeho horje! Či wobydlerjo pak šo wobaraja jeho horje wsacj. Jan a Jafub šo rošněwataj na tych ludži a čyžeba na nich woheri i njebjes padnucj dać; ale Ješuś jimoj wobara. Tež nětko Šebójnik póšlow trjeba, jemu hošpodu pšidhotowacj. Tež na naš pšidniđe to słowo: „Wsmi jeho horje!“ A tole napominanje byrbimy my dale njescj.

Dwoje napominanje w póštnym čašku:

1. Wsmi Ješuśa horje;
2. Njeh tole napominanje dale.

1. To měšćacjo, w kotrymž Ješuś hošpodu pyta, šo w tešćije njepominuje. Ješuś da swoje pšidniženje pšidpowjedacj. Wón je šo dał do přjedy pšidpowjedacj, přjedy hač je do šwěta pšidšidol, pšedes prošetow. Tež bženja šćele wón swojich póšlow a da prošycj: Wsmicze Ješuśa horje! Tam je wón nělotrych póšlow wuspóšłal, knano dněju abo tředju. Wón na wjele křezomnitow. Wšćizny durbja jemu křizicj. Tež wšćela a šrudoba šu jeho póšli. Je šo wón tebi hižom pšidpowjedacj dał? Wšćeje. Nětko šažo pšedes słowo Bože. Wón čyze w póštnym čašku i pólnym žožnowanjom swojeho křizja

i nam pšidnić. Njetřebacze wy wšćizny wobacze hrěchow? Wobacze hrěchow čyze nam dać. Křizjowanje je nam jo dobył. Njetřebacze wy měr? Šćitrafa leži na nim, jo bychmy my měr měli. Njetřebacze wobojenje ša swoje rany? Wšćes jeho rany šimy my šahojeni. Njetřebacze trošćta we swojim čerpijenju? Wón je wašć trošćt. O duž wsmicze jeho horje! Štať je možno, jeho wotpošćajacj? A tola šo štanje. Tam w Samariji jeho wotpošćajacu, došćelž běšće swoje woblicjo do Jerusalema wobrocził i křizu do Jerusalema; pšćetoz Samarizy žanežo towařšćta še Židami njemějadu. Zale pšćicizna, šo jeho tam horje njewšćadu, je tola hišćeje rožymicj. Ale šćito može to rožymicj, hdyž křćelšćizjenje jeho njedžadja horje wsacj? A tola je hišćto ša kama pšćicizina kaž tam: Šaj, šdy by Ješuś do Jerusalema njeshol! Šdy by šo wo křizni a čerpijenju njepředowało! Jeno šo šćełi wón njebj žadal, šo bychmy šćěžili ša jeho šćopami! A tola wsmi jeho runje horje jato teho čerpijacjo, křizjowancho; baj šćełi jeho wotroczičowj šćalt lubicj, potom budželž runje derje šćhmany, jeho tež w šćaltce křizjowancho wobladacj a džela měz na jeho křizjowczi.

2. Šćitž je Ješuśa horje wšćal, ton njeh to napominanje dale njescj: Wsmicze Ješuśa horje! To pak durbja šo na prawe wašćenje šćacj, niz toť, tož čyšćistaj Jan a Jofub woheri dele padnucj dać na Samaristich ludži, kiž jeho horje njewšćadu. Wšćeje leži w jeju šćopjenju luboćelž i Ješuśej — ale tola jato křćelšćizjenje njebšćemny i mje-
čjom a wožnjom ludži i temu křćelšćej wobroczič čyžycj

(ſicht. 54). Niz je ſłom ſłowom, i czeſnym rozhorjenjom, niz i leſču a i mozu chzemy temu knieſej pucſ pſchihotowacſ, ale i cziſte myſli. Niz woheń dyrbymy i njebieſſ dele wołaczſ, cziłowjetow ſnieczicſ, kaſ tež niz ſchczepowizy ſapaleczſ, hinał wierzogzch ſpaliczſ — nę, hduz chzemy, ſo by woheń i njebieſſ padnuł, njeſ to żadny druhi njeje, kſhiba tón, wo kotrymž je Jeſuſ prajił: „Światy Duch budze woſ i woſnijom kſchcziczſ!“ Tutu kſchczeniju Ducha chzemy hebi i a naſ a ja drubich pożaadać! Ał, ſo bychmy ſhręczy byli mot pſlonienjow ſwiataje luboſe i Jeſuſej! Cze- hoda jeho lubujemy? Wołež je wón tón, kiž je pſchichol, niz ſo by cziłowjetow duſhe ſtaſaj, ale ſo by je ſdżerzał. Wimi jeho horje, woſtaj jemu hoſpodu a pſchihotuj jemu pola drubich hoſpodu i cziſchim duſhom!

Samjeń.

Wſched wyſſokej židowskej radu, abo: — duchownym ludom.

Wſched radu židowiſkej knieſ iſteji ſwijatj, Naleſch wyſchichimiechnił węcziſje miłoležiw, Se maſne rečal ſłowa, kraſne bżimw Njeſ ludom cziſnił, — nęł do ſuda daty.

Kaž kſtinił najbſchſi tam iſteji jato, Kiž w towaſtowie bę ſtajnym i Wótzom žiwu, Wſchich ſrudnych troſchtał, będnuch lęłat mity, — Wſchesz meſchchuiſow je do ſudženja wołaty.

Wſched nimi prawdu Wožu wobtruczuję, So i Wótza poroždżeny Sęyn je Woži, — Žim i pſchichahu to woſtjowjerdžuje truceſ;

Pał lečę a hruba kſtočę ſo ſjednocuje, So thod ſo jeho pročeſe i ſmjerzi ſtoži. — Kał njewuſlębżomne ſu Wože pucze! —

U.

Pokutny džen.

Čiſchi pjatt a poſutny džen, to ſtoj dnjei, na kotrymajž cziſčina knjeji na točhoſchczęch a drobach, cziſčina w domach a dworach, cziſčina tež we wutrobach a duſchach. Čiſchi pjatt je kſchiz na Wołgaſha, kotryž cziſčinu poracza, poſutny džen pał kſchiz w ludu a kſchiz w domje, kiž i cziſchemu pſchepytanju wutrobj, i cziſchemu ſaſtupaj do Wožeſho domu napomina. Hoj, kſchiz je, kotryž moſe ho i doſtrym prawom ludowy kſchiz mjcnowaczſ, doſelž žktemu ludej czeſe na tyle leži a jemu tał nękſotny bólny ſwuł, haj ſnano tež tał nękſote „będa“ muwabja. W cziſch wobſteji tónle ludowy kſchiz najchęcho czaſa? W ſaſtraſchazej roſtorchanoſeji naſchęcho luda, w hróſtſnym wadženju wſchlaſkich ſtronow, we wopradowdže ſaſtrážazej biđe ſnapſchczęnych ludowych ſlawow, kotraž ſlawu a ſmuleſowny mę njęſ ludom nanajczeſejiſcho pochoža. To je ſawęrne kſchiz ſa naſch lud, na kotrymž ma wón wuſlu czezu njelęž. Njebychjal naſ tónle kſchiz do cziſchim wjeleč, ſo bychmy hebi jato kſchecziſjenju pod kſchizom męrneſho ſęſchty ruzy ſanbawali i ſwiatekom twajſtej męra a hebi kſublił, ſo chzemy jato bratſha w jednoczę mjeſ hoſbu živi bycz a woſtač. To je naſcha ſwjata kſchecziſjanſa pſchichuſchownoſč bęſchchichſi poſutny džen. Pręcz je wſchęj gromotu, pręcz je wſchęj biwu, i kſčđym wadženjom; pſchetož je kſchiza na Wołgaſha kſuiczi hčbſ: „Młowa pſchichajnu dam ja wam, ſo byſchęje ſo mjeſ hoſbu lubowai!“ — Čhčbſ pał ma ſmój woſhebiſty kſchiz njelęž w ſwojim domje, tón daj ſo i tynle kſchizom woſbič do ſwiateje cziſchim ſaſtupa do hebie ſamecho,

tón pytał a pruhuj w ſwojej ſamſknej wutrobje, ſwojej ſamſknej ſaibđjenoſeji, hač wón njeje tónle kſchiz pſchesz ſamſnu wimu hebi na ſwojej kamjeni položił. Tajſe pruhowanie hebie ſamecho pſchęd wocčomaj Wſchęchowędomneho je leſchę, duſhi wſchitſto ſtorčenje a ſbychowanie; pſchetož woſno nał i temu czeſnje, kotryž ſtranjene ſawjaſuje a hoj, i temu, kotryž nalemjenu ſęſinu njeboleſi a žęhſtivy ſužoh njewuſhąſnje, i temu, kotryž je prajił: „Sbđžni ſu czi ſrudni, pſchetož woni budža troſchotowani“, i temu, kotryž pſchichol je, ſo by pytał a ſbđžne cziſnił, ſchčž ſubjene je. Duž, ty kſchiznoſchęro, ty kſchiznoſchęſta, woſtaj ſo ſtorženja, woſtaj ſo ſbychowania, ſhladu i njemu horje i cziſkej ſčęſtſlwoſču, je ſwiatym domę- tjenjom, potom njebudže tebie twój kſchiz wjaży cziſchczęč, potom budže ſo mę do twojeje wutrobj wuſlłowaczſ, ſbđſi, cziſchi męč, kotryž węcziſje woſtaw.

F.

Na pokutnym duju.

(1. Sam. 3, 10.)

Knježe, rečž! Twój wotročł kſchſchi, Kiž ſo we wutrobje twjch Śęwojich czeſkich hręchom dla. Nęcz! wón mjelęzi, bolocz čzuje, Duſhe naju woſtaſuje A ſo hręchow wuſnawa.

Nęcz, ſo Tebi kſtuziž mamy, Žiwjenje czi poſwjećzamy, S twojej hnadu poſuchſi. Hduž naſ Twója ſmilnoſč hręje, Duſcha ſbđžny poſoj imęje, Hęch ju wjaży njecubži.

Wabi czełna žaboleč i nowo, Njebžnowacz na Twoje ſłowa, Nęcz a ſhoitaj, budž Ty naſ! Wutorchi duſchu je ſloženja A mōž kſchęſta wumōženja Wjebž ju na njebeſki kſwaž!

Nęcz, hduž luboſč i Tebi męrow, So nam duſchu i nowa hręwa Śęwjate pſtomoj njebejſe. Nęcz tež, jeſi dwęł naſ kčbzi, Kſchiz a horjo njebio męrečzi, Daj nam prawe pſnāczę.

Knježe, rečž, hduž hręch naſ jima, Duſch ja twojej hnadu pſchima; Njemjelęč tebdy, wodaj nam. Wſchesz krej kſchęſta wuſchęſeſeni Sęmy ny potom wuſhobženi Čzaſnje jow a węcziſje tam!

K. A. Fiedleſ.

Młonna.

Ś cziſchęcho ſkutkowania pobožnych žſniſch w jich domach je huſto žyle njewuprjawne žſnowanie ja kſuſejowu žyręj wuſhawdžalo. Świjatj japoſchotł Pawoł wo męrie rečzi pola ſwojeſho Timotheja, ſo je wona pręchby bybliſta w jeho wozwyz Woibđe a w jeho maczeri Ćunizy. (2. Tim. 1, 5.) Tu ſlębduje drugę doſtojnie ſnawoj i czaſa ſtareje žyręwie.

Młonna (tał rečalſhe w ſchčwórtym lęſtſotku žſniſta w Kappa- boziſkei w Małej Aſiſkei) bęchę ſnawoj wopradowdžiteje kſchęſczjan-

steje mandželskeje a maczerje. Wona i nabludaje, hižom dawno křesćijansteje swobje wo wuhožbje a bjeđe hižeru w křesćijansteje ho wožohnuła. Zejny mandželski Křejohor (Gregor) pať, muž i jara wobneho pothoda, bjeđe wot młodofce nješkřesćijansteje stronje pobat. Křejohor mješe najkřesćijnejasťo jastojastwo w mješe Naganjanu, swoje jastojiste pšichřesćianofce hižeru dopjelnješe a bjeđe i žyla fe wješemi počinkami debjenu, kř pšehes swetom cjebnego muža wučinja. To jene pať jemu žylje pobrachowalce, pšinače hřeća a hjednanje i Wošom.

Monny, tejele hřešnjeje křesćijanški, najkřesćijne wutrobne žebjenje bjeđe, swojeho mandželskeho a křesćijansteho dožby. Al duž bjeđe to tež jayne wobštajne nutne prošenje pšehes Wošom. Pšehede wještem wo jeho hnabnu pomoz šudchowalce, ho by jejnemu křesćijanstwu žiwjenju prawu swječinu dať, so by hožo lubowanego muža bóle hač pšehes hłowa pšehes hrožjenje sa tu naj-wuščijšu lubofć, lubofć trojeničneho Woša, dobyť. Zejna modlitwa bu pšehes prošenje a sojenje wuščijšana. Hižom bjeđe Křejohor mžny lačijne wot křesćijanstwa pšehes něme předomowanje žiwjenja jeho mandželskeje škonit. Duž ho jemu wuđa, kaž by hłowa palma hrowat: „Sa swječelam ho teho, šetoz mi rěčane je, so pšidžemu do Wožeho doma“ (W. 122, 1.). Rad tym hnutstworu wještofće laču. Wón hōn swojei mandželskeje powječaše, a tuta je i žylje muža lubofće namoknješe, ho by Wožemu htokei na jeho dušku poškučať. Wěry na to bu wón pšehes křesćianu do šromadžiny Selom Křypita pšichjaty. Zebo wobročenje bjeđe tak mžne, so jeho wozaju w hřešnym pomowanju nječestjeje. Wón bu mješniť, a jako niz došlo po tym biskop, kř bjeđe jeho wuščijšć, semě, bo sa jeho nahleđnuta wuwołena, a sa biskopa w Naganjanu wušwječemu.

45 lět fe hiščce swoje paštyšće jastojastwo i mozu a s młofću, fe swěrońofću a wuřim žohowanjom mē hač do štoro što lět swojeje staroby. Modlitwa jeho žony a młke duče jejneho křesćijansteho duča, kř bjeđe i jeho prjodž i žiwjenju šubžije, štej jeho tež potom, jako bjeđe i biskopom, jeho žive dny pošnyłaje.

Křejohorowe a Monnyne mandželstwo bjeđe blješći cjaš hjes bjeći byto. Wobožna mač swojeho přenjejo narodženeho jako pšob swjojiz modlitwow wobhladowalce. Wědy bjeđe ho hynat narodžić, duž jeho mač do žytwa na woltať donješe a šćenje na mačej rucžy položi, jeho tať do Krijehowaje hřežby swječje. Křejohor, kaž tuton rěčaje, pošdijšo hławny žyrtwacy wóz, je pošdijšo ham swujo mačej husto i Honu pšichrunať, kotraž tež swojeho wot Woša wuřofčeneho Samuela temu pošwjećić, kř bjeđe jeho jej darit. Hižo předy hač bječatko k wježbjenju pšichidže, fe hižo mačejne modlitwy fe Křypitowej cješinje. Al jako mješe wón lědy powječač, wona hižo poča jeho i pšimom štareho a noweho testamenta, w kotrymž bjeđe jara domaja, šlatoch činić a i njeho jemu wješedne duchowano zrobu podawač. Wobheje jemu powječaje, so je hižom šaje fe šćenšimi w ruzy pšidi woltarju Krijehowaje hřežby pošwječemu. To wšitko hřešofci lačijne na młobu wutrobu činiče a hiščce dale šlufowalce, jako bjeđe młobžny pšidi wopytanju wučerjow w Alhenje temu wuštajem, so tam hřežajemu pohanjow hač natytnuť. Modlitwy mačerje jeho šlajne wobškowalce.

Hiž bjeđe Alhenje wuščijšć, dřešić jejnu swobju wuščijšć. Wōh bjeđe jej pošdijšo hiščce dwě bjećić darit, hyna a dźowtu, a tež tute štej ja wopradowžije křesćijansteje šnamjenje na wěje a žiwjenju šewawile. Šsyn, Časariš i mjenom, k wuščofce cjećić dožpi, bo hřežofci domajz lěť, ale pšidi najwuščijšćim bhyčju šboja a namještioče jako rjane hřešimo mješe maczerje špraw- nofeč a ponižioče wobhłowa, dźowta, i mjenom Gorgonia ja mačejnyimi šlopami hřešječe. Wōn Krijes dźowtu předy mačerje

i hřebi domoj šarofa. Na swujo křimječ bjeđe ho wona kaž na swještješćić bjeć hotołoda, mandželske, bjećje a wještje swjojiz wotofa loža šromadžita. To bjeđe swjatočnosť, na kotrež ho tež šlara mač wobšle. Šato ho mježa hižom wozaju nješofce bječac, duž ho hiščce šas hube hřebište a tele hłowa šcepta- ščte: „Sa hju a lěku w mjeře“. To hu Monnyne štuffi, žimi swještje jejneje wšitko pšehewjazeje wědy. Zejny hyn Křejohor šam jeje waldje fe hřešowazym hłowami wuščje: Wona bjeđe domjaza hošpoja w Salomonowej myšli. We wještje wědy po waldju mandželskeho swojemu mandželstwu pobdaba, bē we wěre nej pobožnosť jeho wuščje a wozdžeta byta. Wona to cješto došofa, so wuščofa šdželanofce wobheje w pšinaču bōšijšć wězoju a křutym hwečowanju nutnofeč, fe wječe štarobitwošču ja dom hjednoczi. Wěče po domje djeława, šofce ho wo pobožnyč na- ložkač ničjo njeuwjeđić. Wěče w bōšijšć wědy, šofce ho jej lōžbe ješitfe wobšlaranje něšto žule bječ. Šola hjeheho bjeđe žyla hjes djełanja. Šhonjenja bječe jej njeuwobmješowane do- wěrenje na mō wěrypotnje modlitwy lačječepite. Wona bjeđe tať najpšitnič młobfka a s modljenom tež najpšidže šacuwanje bolofce dla swjojiz a žuščy cječepjenow pšehewny. Tať bjeđe tojtu mōz nad swojei dušku dobyta, ho bē pšidi wještem trudnym, šetoz by ju pobečto, ženje žane štoženje nješofa šajšidžeč, předy hač jo njeby Wošu sa to dźakowal. Nanajmenje mješe ja pšichidne, hysly ronicz abo žarowanju drafu so wobšle na dnaj křesćijansteho wješela.

Wona swjojiz pšehewi, šlaba přenjejarodženeho niz. Naj- předy hyn a dźowta šemřetšof, potom po dohře cječe hřešofci nan. Wōn šemř młobizy, Al najwještje cječje a lubofć jeho w- hody ja nim i rowej dječe. Mandželske křimječ bē jejneho žiwjenja hōdna. Wjes teho, so by byta wot šhorowatočje abo štarofce pošhileta, i modlitwoje do žyrtwa tročječe. Tu w Wožim domje, kotrež bjeđe jejny mandželski, dohłolěny pašty pšidi nim, i wuščofe djeła ham natwarit, ju tōn Krijes i hřebi šarofa. Naj- šterje wot Wožje ruczi šajata, ho i jency ruku ja woltať dječječe, mjes tym jo druhu k njebežam pošbježo ho modfječe a ho i tymi hłowami hromadu šwje: „Wuž mi hnabnu, šlalo Křyp- iče!“ Zejny hławny hyn ja njei praji: „Hiž šetoz kaž Monna, młobizy wumje, potom ja nješlam“.

M.

A potom?

A wěražemu štaremu mušej pšidžeč čas šwotajz wrychty młobžny přejaz: „Wješel ho so mnu, nana! Šo doštim proščenju fe mōj wuj swujo domofnočć dať: něť hēm na wuščofu šchulu, so bych prawišna šludowat. Něť fe moje šboje šotowe!“ —

„Dobre, mōj hyno“, praji šary, „něť budžej prawije pilnje wuřnyč, ale — šeto potom?“ —

„Sa tji lěta hřešowanje wobšleju a wěče fe wječe cječju šchulu wuščijšćiwōch do swojeho pomowanja šlupju!“

„Al potom?“ —

„Potom budu hřebi wječu mōžnu prōžu dawac a se wječe hřešomitofcu dječac, jo budžje lužo wo mni balofa a šcheto- rěčječ, a wještju, wobhebi a mizy budžjeja mje pytač a swoje dowěrenje na mnje štoječ!“

„Al potom?“

„Potom hřebi něšto wuščijšću, budu bohaty muž, wofmu hřebi cještini mandželstu a šaložu swobj dom!“

„Al potom?“

„Potom swoje dječje wuščajnu, so budžje něšto hōdne i nič, lōžbe to, i čemuz ma runje dacy — a wone ho berje poradža a šlupja do nanawny šlopanow.“

„Al potom?“

„Potom ho f' mčrej hynu, budu ho wješećić nad swožom hwojich džećić a wužiwać jich luboćić a imēju hbožowne stare duž.“

„A potom?“

„Potom? Mđ, — pjdzezo njemōže cšloweć na semi wostacž, a hdy by to tež moſt, to ja njeho njebu žana dobrota byla — potom, ha! potom — durbju wumrjeć.“

„A potom?“ žawoła starj leſo, japičija jcho ja ruſu a pohlaſa jemu do wočwow: „Mđi hynu! **A potom?**“

Duž wuſtredny mtožben a počža tšepjećacž, a hysly jemu f wočwow padachu. — „Mđi džał, moſt wtoćež“, wōn na poſleđk praji, „ja bjež najwaužiću wjeſ lubje, jo je cšlowećej po- ſtajene junu wumrjeć **a potom** to ſuđženje. Ale wot neta na to ženje wjažu ſabječ wočžu!“ — S.

Cšlowjek myſli, Bōh wodži.

(Poſtaračowanje.)

Na lečžo, w kotrymž bē ſo pšes wuſtu wodu telko iſchodby žało, pjdichidže rjana najuma. Mtuyn mējeſche hiſheće rjenſhe ſtē, harž bjeſche ho nadžijał. Mtuyn jaſo džećić a woda nje- pobrachowanſche. Tež juma bē ja njeho dobra, to ženje hwojećić njetrjebaće. Wuđſo f' dalota a f' bliſka f' njemu žito wožachu, jo mējeſche wobē ruzy polnej džećacž. Wōn mōždeje hwoje pola jaſo wobdžećacž a wobhpyć. Žito mējeſche dobru ptaćizinu, jo mējeſche w nalečžu wjele brēmjenjow pšebecacž a 300 toleť doſta wot- ptaćić.

To wiſtcho mtynta wjeſećeſche, jo bē bōle ſpoſojom; teho dla by hebi myſlił, jo njebudže nēt daleč na wužachowanje myſlicž. Ale ſty buč hiſheće pšeho w nim džećiaſe. Wōn niſtom ničo nje- prajeſche, ale hdyž Soračez Mchała wiđećeſche abo pola jcho tšež nimo džećeſche, a na to ſpomni, to drje mohta junu jcho džowna tudy f' woſtom wuſhlabać a „pomhaji Wōh, nanno!“ prajić, abo hdyž ſo f' Kulcz Surjom nēhže trjechi a tōn jemu f' lubu rēčjeſche, jo budže junu pjdichodny nam tšubeho tšežtara, dha jemu Amerita f' nowa do myſlwa a do wuotroby lečjeſche.

Wo jutracž bē ſo lito minjo, jo bē Mērečez fmōr wužahnył. Tōn bē ſlubit, jo čže f' Ameriti piſacž, tał ſo jemu dže a wiſtcho na drobne ſrospraćje, taſje je tam žiwojenje a hačž je woprabwōže wēmo, jo mōže hebi jedyt tam dobaſtowo naſromadžić.

Woprabwōže, jedyt džeſi ſlubjeny a dawno dočakany liſt f' Ameriti na miſtcha mtynta pjdichidže. W tym haſamj Mērečez fmōr piſaſche, jo ſo jemu nanajlepije dže. Najprjedy wo hwojim pučžowanju tam powjebače a njelaſmjećeſche, jo je jcho mōrſta tšorwōž jara cšlowiwało a jo ſu huiſto wičory jich do ſtrach- ſečow na morju pšiniſje. ſo na wobſčhēnje wuſtožowanje, iſcho je wiđeł a tał je w Teraſu wuſti kruč traja, wjeſtič džiſi žane ryečjeſtubo w Šaſſje, ja malo pjenjeſ hebi ſupit, tał wjele wotow, kruwom, hwinu ma, ſo pjeſti njethobži, ale na ſonju jecha a jo na hoitwu tšobži dži čže. Wōn piſaſche, jo wiſtał durbja wiſtchu, wōn a jcho bjećić, pilnje wot ranja do wječora džećacž, jo ſo pał jich prža derje jaſpaczi, jo žane dawti njetrjebaju dawacž a jo ma wjeſhego doječ, a jo ſa neſtore lēta, hdyž budža wiſtchi pola wob- džećane, ho nadžija, bohaty muž buć, taž žadyn ſenjan na nēmſim traju. A temu wōn pšičiſtaji, jo je njebaloſto wot njeho kruč rjaneho traja na pšebacž, pšes forraž rēta bēži, jo durbj mtynt jenož f' njemu pjdichacž a tōn hebi ſupicž a wowy mtynt f' rētaſom natwaricž, kiž by jemu ſchwany pjenjeſ njekš, a jo čže jemu je hwojim hſonjenjom a f' doberj radu f' pomozu ſtejeć.

Mtuyn liſt nje izbyn kroć, ale f' najmjećeſjemu džećacž kroćić čitaſche. To bē woda na jcho mtynt, to ſo jemu lubjeſche. Na to jōn hwojei žonje a džećom prjēdčitaſche. Wiſčēenje pola

wuſheba a wječereje ſo wo tym, iſchož w nim ſtejeſche, rēčjeſche a čjim bōle doſta wotmyſhlenje mōž: tam do Ameriti durbim, jeſi jo hmy mudri. Mtyntowa, totraž bē do teho čžaſa wot wu- čhejnjenja wotrabała, jaſočža žama do teho wēreć, jo hychu ſo tam lepije mēli. Šōžy, toſiž raby f' wojaſam njedachju, nanej pjdichſohowachu. Semož wōbha hōhſka ptaſaſche! wo polajnym neſtore hyslyſchu, hdyž na to ſpominaſche, jo budže hwojeſho lubo- waneho Mchała wuſpohčjećić durbjeć.

Š jentm ſłowom: we Čornatež mtynje bē to wobſamtnjena wēž, jo ma ho do Ameriti čahnyć. Mtynt žaneho mēra wjažu njemējeſche. Wōn by najradſho hižom jutſje čahnył, hdy by dženſa moſt hwoju wēž pšebecacž.

(Pjdichodnje dale.)

Wſhelake f' bliſka a f' daloka.

— Šaidženu njebželu mējeſche ho diwoje jaſowatane ſnjeſow duchowneju w herſtſimj wuſhabomaj. Kneſ duchowny ſkſižan, kiž je lēto f' pomoznym duchownym w Budeſtezacž był, bu na mēſto njebho ſnjeja ſararja Garbarja jaſo ſaraſ ſkotečkanſje woſabdy ja- poſafanaj. Šapotaſanje mējeſche ho w prēdij nēmſiſch ſkemačach rano pšes ſnjeja tajneho žyrſwinſcho radžječela Meiera na pjdich- tomoſeſti ſnjeja primaraja Wjažſi f' Wubychina a f' ſararja Wičarja f' Roſoſciž. W durbim herſtim ſkemačuju noweho ſnjeja ſararja ſnjeſ ſaraſ Wičarš, kiž je duchowne ſaſtaranje ſkotečkanſke woſabdy wot minjenja ſnjeja ſararja Garbarja wobſtaračž mēł, herſtſje wobabže pšebdſtaji. Tu haſnu njebželu mējeſche ho jaſowatane noweho pomozneho duchowneho, ſnjeja kandidaty Wojza, w Bude- ſčkanſtej woſabže. Doſełž mējeſche ſnjeſ tajny žyrſwinſki radžječel w ſkotečž jaſowatane, njemōjeſche ſom w Budeſtezacž być. Kneſ Wojz doſta teho dla duchowno hwoječizinu pšes ſnjeja ſararja Domochtu w herſtim ſkemačuju a bu do hwojeſho jaſoſtoſitwa jaſowatane. W nēmſim ſkemačuju jcho ſnjeſ ſaraſ Mba pšebd- ſtaji. Wōh luby Kneſ žohnuj ſkutoſowanie teju duchownoſtjurjom w jeju jaſoſtoſitwje!

— W bližimj čžaſu imēja ho nowowōlbo do jaſkeho hejma. Duž imēja ho tež nowowōlba we wotrijeju, kotryž najdž herſſſi jaſoſtžan Šoba jaſtupije. Wdy wēmy, kał jaſtupije je ſnjeſ Šoba naſ Šerbow jaſtupiwōł a mōž jedyt wēče muž pšich mužu ja njeho jaſtupicž, jo ſo f' nowa wuiſtſi.

— We jaſkej Lužiji ho hiſheće nowy wučeſki ſeminar ſa- loži. Wiſchnoſeč čže jōn do Wiſtopiž polozić. Pšičečizno temu pał mēſto Kamjeſiž hynje wozuje, doſełž je, taž woiwēt, hižom dawno wo ſeminar proſhjo. Duž čže mēſto Kamjeſiž na hejme pšičečizno temu wuiſtupicž, jo hychu Wiſtopiž ſeminar doſtae a Kamjeſiž bamo jaſo najdž woiſtał.

— Prōſtwa. Njebželu Šatara, 10. mērža, dōpođnja 1/2 12 hōbž, ma ſo w ſkſižnej žyrſwi w Drožžanach jaſo herſtſje ſkemačjenje f' wubželenjom Wojeho woiſafanaja. Přebowanje imēja ſnjeſ ſaraſ Domochſka f' Budeſtež, hwy. ſprowečž pał f' ſaraſ dr. Hnecž f' Wjelečina. Wiſčitaj, kiž moja ſnatyž w Drožža- nach a woiſtſoſež, ſtardži, kiž maju tam džećić, čyſli jim hnydom tuto herſtſje ſkemačjenje hweniž a jich hwiſtu proſheč a napominačž, jo hychu jo woyptali. W huiſto ſprowanajopomny wotſhabže čžečba tute herſtſje ſkemačjenja ja naſchid lubych Šerbow w juſbie być mōžny ſwaſt, kiž jich kōžde lēto wjažu kroć f' nowa je ſtardži- ſtim domom a je herſtſtim trajoim, f' wēru jich džećiaſtwa a f' Wožim kraletſtww hwoje. Duž, lubi Šerba, piſaſčeje hnydom, jo by kōždy Šerb w juſbie f' čžaſom wo Wojei hwiſtje w lubej močērnej rēči thonił.

Sy-li spěwat,
Pílnje džěłal,
Strowja će
Swójby statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw spróczy
Napoj móczy
Luboś ma;
Bóh pak swérny
Przez spař měrny
Čerstwoś da.

Njech ty spěwaš,
Swérnje džěłáš
Wědné dny;
Džěł pak swjaty,
Dušł daty,
Wotpočł ty.

Z njebjes mana
Njech čł khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čł!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wubawa šo łóždu šobotu w Šmólererz knihičisćiceni w Budyšinje a je tał ša šchwórtěinu pšedpłatu 40 np. dołtač.

Okuli.

Jan. 11, 1—16.

Do Betanije šmy wjedzeni. Dom je polny staroće a šrudoby. Kał mamy šo šadžerčej, hdyž thoročej do domu pšchindže, my šhomimy.

Žesuf a thori.

1. Powjěčej na Žesufa mot thorych.

2. Jeho wotmolowjenje.

1. Wo Łazarušu my hewal wjele njehyšchimy. Ale to je rjane šiwědženje, šo Žesuf jeho lubowaje, šo jeho šiwójejo pšchězela mjenowaje. Wón drje wšitkich lubuje, ale w čašu jeho šemšeho thobženja jemu nětoši wobšeje blisťo štejachu, taž n. pšd. Jan. „A tola trž pšchězel Žesufowmy dnjam thoročeje a šrudoby wuřhowany njeje, Łazaruš thori. Šchłóž je pšdł thoročoj šedžal, wě, tał běše w domje w Betaniji. Tež šortje mějšćej jemičtu myšł: Šdy by Žesuf tudy był! Wonej póšćeletej póšła i tej powjěčju: „Kotrehož ty lubuješ, tón thory leži.“ My w tym padže njeterjebamy póšła t Žesufej póšćej, my móžemy to kami t Žesufej prajeć. „Koboz ty lubuješ!“ niz: „Kiž tebe lubuje!“ My njehmemy nadžiju, šo Žesuf našče prošimy wuřlyšči, wš na našdu luboć t njemu, ale na jeho luboć t nam łožoć. Pšchetož wón móhl naž lohto na šožimy dopomnic, hdyž jemu žaneje luboće wopotałali njehšmy. Kał derče, to móžemy prajeć: „Kotrehož ty lubuješ!“ Wóšebje, hdyž šo jedna wo šbože naščeje dušče, tał móšli šbóžni byč, hdy by

wona wot naščeje luboće t Žesufej wotwišala. A tał rjenje, šo tał je tyč thorych dla, kiž Žesufa njelubuja! Hewal njehyšimy ša nich prošbyž móšli. Tał prošimy: „Kotrehož ty lubuješ, ša kotrehož by wumrjel, leži thory.“ Wón lubuje wšitkich, tež najhubjenšich, najnjedostojnišich, prózuje šo wo jich dušče, hač njehyšimy pšchěłali jeho luboć šazpřiwac, hač šo njedabža pšchě čěštu šrudoby t njemu čahnuć.

2. To je šbože wotmyšljenje i thoročej. To je myšł Žesufoweho wotmyšljenja. Šchł. 4. Šboža čěšć t našče šbože — je woboj šamyšł naščeho žiwjenja. „Niz t šmjerčej, ale t čěšćej šbože — my wěmy, tał krašnje je Žesuf to dopjelmit. Ale tožda thoročej dyrbi tajti kónž dołtač, šo by šyn šboži čěšćejny byl.

Hdyž budže thory wuřrowjenu, dyrbi wón, šo by wotpohlad hnadny šbože šo nad nim dopjelmit, pšchě thoročej točej na šmstowomny čłowjeku. Tež hdyž t šmjerčej dje, njeje thoročej ša šchělešijana t šmjerčej. Šotom dje pšchě šmjerčej t žiwjenju. Šalošne, hdy by wuřub rełal: thoročej je t šmjerčej pšchě čłowku winu. Žesuf da hdyšče dalše wotmolowjenje — wone wobšeji w čašanj a mjełčenju. Nawuř čłatč a šmstowacy w prawym čašu. Čłatajeje, hač moja ščtubda pšchindže! To praži to mjełčenje t šotromaj. A wón čłat, hač je po šdaczu pošdže. To šu čěšće dny ša njež — a ščonežne wšdca nadžija šinje, hdyž Łazaruš wumrje. Čěšho dla wón čłataje? To běše wola Wóžza. Tudy rełal tež: Niz moja, ale tvoja wola šo štañ. Hdyž pak ta ščtubda

hichcże hñewniŝo hrožo wustupi: „Œtaj tola njeŝabiećiznoj paduchaj, doŝtanjetaj woje minje, ŝytož hebi ŝaŝluzitaj, hduž potom ŝ toŝtym ŝijom [na naju pŝejnibže a naju ŝa ŝapuzu woŝmje a naju wo ŝemju cŝihnje, ŝo dychimoi ŝo we hñeŝy walecž, hduž naju potom ŝaŝy a ŝaŝy ŝ ŝijom bije; potom, hduž to wŝchitko ŝ luboŝcju a ŝe ŝeŝetpimoŝcju ŝajebenoj, ŝpominajo na ŝhoŝtanje ŝejom ŝejŝta, totrež dychimoi jeha luboŝcže dla pŝeŝeŝepieć: tam, bratŝje Leo, hebi napieŝy, je doŝpotreje luboŝcže“.

A neŝto ŝonczu, lñby bratŝje Leo, wjazy hać wŝchitka hñada, hać wŝchitke daty Ŝejowateho Duchu, ŝiž ŝheŝtuŝ ŝwojim pŝeŝeŝelam poŝiczuje, płaći — hebeje ŝameho pŝejewinyež a ŝheŝta dla raby hñadu a ŝwaru a ŝchidbu a cŝeŝnotu ŝajecŝy, pŝchetož je wŝchitkimi druŝyni darami Woŝimi ŝo njemözemy hoŝdžicž, njeŝbu wŝchaj naŝeje, ale Wože. Teŝobda teŝ japoŝchot praji: Ŝchto wob- hebžicž, ŝchto njeŝby mot Woža doŝat? Ŝeŝobda ŝo potajŝim teho ŝhwalicž, jaŝo by to twoje byto? Ale ŝchizja a cŝeŝnoty a ŝrudoby hñemny ŝo wjeŝelieć, pŝchetož japoŝchot praji: Močju ŝo ŝhwalicž, hać jenož ŝchizja naŝejeho ŝnejŝa, ŝejom ŝheŝta.

Ŝchtož twój Bóh dže.

(Was Gott gefällt — mot Pawola Verhardta.)

Ŝchtož twój Bóh dže, mój ŝiŝećezano,
Űmi ja lubo; njeŝy ŝeŝnu ŝo
Tež njewjedra a ruja ŝ praŝtotom,
Űji ŝtanje ŝo — budž ŝpoŝojom —
Ŝchtož twój Bóh dže.

Najŝeŝŝa Woža wola je,
Ŝo we njei cŝiŝeje wotpoćnje.
Do njei ŝo raby podaj ty
A poŝadaj hej jeniećizy,
Ŝchtož twój Bóh dže.

Mŝyŝ Woža je najmudriŝŝa,
Mŝyŝ cŝlowjećzna paŝ knieŝjomna,
ŝiž ruće woŝlabnje, ŝo ŝamŝi
A huŝto doŝeć to njećini,
Ŝchtož twój Bóh dže.

Duch Woži najwŝeŝliŝŝi je,
ŝiž niŝom' njeopopŝeje ŝe;
Wón joŝnuje, hduž ŝwaru ŝi,
ŝiž cŝinić njeŝbu ŝwóŝniwi,
Ŝchtož twój Bóh dže.

Najŝwórnjeŝa je wutroba,
Toŝ' Wožja, ŝiž naŝ wuŝŝowa
A wudnoj, w nozy ŝchituje
Toŝ', ŝiž na to rad ŝeŝbuje,
Ŝchtož twój Bóh dže.

Moŝt tola neŝ teŝ ŝhwalicž ja,
Mož moja ŝaba wutroba,
Dŝa byŝ ŝwóž rót ja wotewrit
A ŝ ŝeŝluŝŝemi wuprajit,
Ŝchtož twój Bóh dže.

Ŝchyl cŝeŝećje jeha radn wiću
A Wožu hñadu pŝeje traŝnu,
Tež jeha ŝwóžu, wóćžu mój,
ŝiž ŝtutuje pŝeŝeŝe dŝe a nój,
Ŝchtož twój Bóh dže.

Wón ŝujes je možny w njebeŝŝach,
Ma wŝchitko naŝeje we rućach;
Ŝwóet noŝy a jón joŝerzi ŝam,
A ŝemja, moŝjo dawo nam,
Ŝchtož twój Bóh dže.

Wón w ŝwojei wŝeŝehomudroŝci
Wŝeŝeŝ ŝnaję, taŝ ju ŝmŝekŝi:
Paŝ hać ŝe jehoŝne wumyŝla,
Paŝ hać to ŝwóru luduja,
Ŝchtož twój Bóh dže.

Wón ŝwoju cŝejobtu lñbo ma —
Hduž ŝo na hreŝŝne puće da,
Wón ŝ wótnym prutom hroŝy jei,
Ju wabi, hać priobt woŝmje hej,
Ŝchtož twój Bóh dže.

Njeŝ druŝy dale hoŝdža ŝo,
Njeŝ ŝwjeŝela jich doŝatŝmo,
Ty wmi paŝ na ŝo luby ŝchiz,
Maŝ pŝeŝećeŝ wŝcho, wŝchaj wotŝeŝeŝiŝ,
Ŝchtož twój Bóh dže.

Ŝy w ŝarocŝi a ŝrudobie
A w lñci hórtej ŝyŝtuoŝe,
Budž ŝpoŝojom, wŝchaj njeŝeŝy ty,
Ŝ tym brémjom cŝeŝŝim wobdaty,
Ŝchtož twój Bóh dže.

Maŝ wjele cŝeŝećje tu a tam,
Dŝerž Woža jo, naŝy hreŝ je ŝam.
Maŝ ŝworenje na ŝwóeje wŝcho
Wŝchaj njemözę, hać jenož to,
Ŝchtož twój Bóh dže.

Ŝlaj, ruŝa Wožu wóera ma
A cŝichoeć dawo nadŝija, —
Duž wobej ŝam' do wutroby,
Dŝa wotŝeŝećje ŝ' dŝeŝeŝe wóćnje ty,
Ŝchtož twój Bóh dže.

Tw'e prawo w njebeŝŝach je tam,
Tež trónu, knieŝŝtwa ŝmjeŝeŝ tam;
Tam budžeŝ wotpacę, wotŝladacę,
Tam wóćnje ŝo cŝi budže ŝacę,
Ŝchtož twój Bóh dže.

Űŝeŝ. Űurij Wóŝŝa. 24./2. 07.

Ŝlowjek mŝŝli, Bóh wodži.

(Poŝraczowanie.)

Wjeŝ tym jo ŝo to wŝchitko w mŝynje podawaje, hebžeŝeje
Ŝoracę Wŝchal pola ŝmjeŝtneho toža ŝwojeje lubowaneje macŝeŝi.
Wona be na ŝmjeŝeŝi ŝhorŝa a wón ju ani wotomŝi wopuŝećjeć
njemözjeŝe. Jaŝo paŝ tola ŝ njemu ta powjeŝeć dónbže, jo
mŝynęŝy do Amerŝi poćaŝnu, ŝo wón naŝtróža. Wŝchetož neŝ
wjebeŝeŝe, jo ŝmeje jo wot ŝaŝje dŝeŝeć. Ŝsobu hieć wón nje-
mözjeŝe, pŝchetož ŝ temu wón jaŝnych pjenjeŝ njemjeŝeŝe. Mŝynka
wo to proŝyć, jo by tón jemu ŝaŝju a joŝu daŝ, to hebi nje-
ŝwóreŝeŝe, pŝchetož wón wjebeŝeŝe, jo jeha wotpoŝaje.

A to jeha macę wumjeje, a wón jn je wŝeŝe cŝeŝeŝu po-
hřebe. Wo pohřebeje pŝchenaŝa ŝwoju ŝeŝŝu podobnoŝitej a dŝeŝeŝe

Sy-li spówał,
Pilnje dżéłł,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spróeny
Napój móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spań mórny
Čarstvosć da.

Njeh ty spówaš,
Swérnje dżéłł
Wšédne dny;
Džéłł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoču ty.

Z njehjes mana
Njehśi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klěž Bóh pada,
Wokřew ée!

F.

Šserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždu kóbotu w Šsmolerjes knižnicyšćejni w Budyšinje a je tam ša šćhwórtičnu pšćedpłatnu 40 np. dołtać.

Łátare.

Jan. 11, 32—46.

Póštny čjaš, šćrudny čjaš — a tola šo do šćrudneho čjaša pruba radosće a nadžije nuzšć hšwěčši. Tak w póštnym čjašu njedžela Łátare (t. r. wješel šo!) še šćwójim wubudženjom, „Wješel šo!“ A tole Łátare šćinčži do čćemnosće šćmjerče pšći rowje Łazarukowym, hšwěž Šbóžnik šćwój jutownu móž wopótaša.

Tón mišćtr je tudy — našće Łátare w póštnym čjašu.

Wón je 1. pšćežel doma,

2. trošćat šćrudoby,

3. pšćewinješ šćmjerče.

1. Žešuš je najšćpšći domjazy pšćežel w Betaniji; ale pšći tym wišćem šćiž, nuzja a šćmjerč nimo doma njedžé. Šćortje jeho wolatej jašo praweho pomóžnika a łetara. A tola šćmjerč pšćinđé, hač runje šćej wóšćatej. Šćmjerč bóle šćwata hač tón šćnješ. Čćežte bechu to hšwójny šć tej šćotje, tat tež šća naš, hšwěž šćo prawćamy: „čćožo dla?“ A tola durbimy šćo w tyč šćušćiwuč hšwójnacy džerčez teho najšćpšćeho pšćežela. Wón po šćaczu wóšće pšćištadža, ale jeho hšwójna je ta prawja; wón je šćwěto a šćwěto do čćemnosće. Mě hšwójto bólešć jeho pueže njewóšćimy; ale hšwójtešć mamy po nič, nič šćhbatć w doměrjenju t jeho mózy a lubošći. Šćht. 32: Šćnjež, šćby by ty tudy był, mój bratr by njewumřel. Wšće hšwójćić šćyčhowanjow a morćotanjow njeh šćej wěra do

jeho mudrosće a lubošće. Šć Marju pšćyžimny šćo t Žešušwymaj nómomaj: twója wola šćo šćan!

Tón pšćežel pola naš wóšćanje; njehamy tež my pola njeho wóšćać?

2. Tón pšćežel budje trošćat. Šćmjerč wóšću šćrudoby pšćinješe. Ale Žešuš šćapćatnu, to je šćotće šćłow a tola w nim leži telko zunjšće a mišćosće, lubošće a šćwěnosće, hšwójćetpjenja a trošćotowanja. Wón našću bólošć šćeje rošćimy hač žadny drugi; šćto by był Šbóžnik šć famjeitnej wutrobny? Žeho hšwójćatjanje trošćtaje, bólešć doměrjenje šćubžuje a pšćušćinuje. Žešuš hšwójte widži: wón widži pšćištćinu šćmjerče: hšwěč, a šćešćwiti šćmjerče: šćlošć; wonešć šćo tež jemu bližje. Duž šćo wón w duchu rošćšćobi (šćht. 33.). Ale wón tón trošćat wóšćanje (šćht. 40): w šćrudoby, nad šćrudoby, pšći šćrudoby Wóža šćašćošć. A hšwěž je twój trošćat? Čćłowizy trošćotario naš hšwójte hšwójte do šćrudoby pšćinješu, wón pak wóšćeju nad šćrudoby. Wón njewidomny t bólešć šćej, šćaje najšćlubu šćrudoby, hšwójte do hšwójtešć wutrobny. Dówešć šćo jemu; wón ma myšćle mēra, wón ma tyč hšwójć hšwójće lubošći, šćht. 35 (šćat je wón jeho lubo mēl!) Ty hšwój trošćotowany, hšwój mašć tuteho trošćotowarja t bólešć.

3. Wón je pšćiwinješ šćmjerče. Na mēšće šćmjerče njewi šćo móž šćimjena. Šćajta to džćatna modlitwa: šćyn Wóži šć polnomóžu Wóžza (šćht. 40)! Šćajta to šćušt! Šćryšćušćowe šćłowu žiwjenja modšćowa došćežće (šćht. 44). Šćamjenje šćrudoby durbja přečć, ničšć njehšće džćešć wot

feršty žiwjenja. S Khrystusom dobywa křesćanſkij nad
šmjerčju a nad rowom (1. Kor. 15, 55). Šmjerč je
spanje, morzi šu živi, woni wuńbu (ſcht. 44), wěrſch ty
to? Žunu tež płáčſi nam: „Wſchťr je tudy a tebe woła.“
Šamjeń.

Na pučju k šmjerčſi.

Kralj trónu čjernjowej na hłowje čehnje
S Jeruſalema k měſtnu hanibnemu,
A křaka je tóžda třečel jemu.
Pał ſčerpliw dže ryečel w Wožim mjenje.

Wſchťr nije puč hieč boloſny šo ženje
Šegn wobarať, křž bęšče ſwolny k wſchemu,
Šchťž Wčęčęz naſkaduje poſtuſnemu;
— Wón wole jeho pſta dopjeljenje.

Na Golgatha ččř krowawa wojčje jeho,
Tam křžž hwoj ččřſki čehno nije Woje.
Tam doſonječž šo wopor dyrbi hwojaty.

Ač, w duchu pſchewožejnju podiwólnocho,
Křž ja naš pſta mčr a wčęzne ſhože!
— Ša naš bu Woži Šegn do šmjerčje daty.

Čſjo wubjerni šwědkojo Roži,

— rožbeni 2.2 II. a 8. a 12. III. 1607.

Wopomnjeſte iſi dny šu
W bęhu lěta ſjednocžene
Wliſto dočęł a ſ jaſnoſčju
Njeſadobnje wuſpłyčene:
Keymann, Riſt a Gerhardt
ſho
Stowakſčju ſpěwarjo.

Či ſia lět šo minyło
Mjeſ tym je, šo narodžili
Tučę ſho šu šwědkojo
Woži, kſtiž poſhwječili
Knjejeſi dary hwoje šu
W ſahorjenjym ſpěwanju.

„Jejuſa ja njepuſčęju, —“
„Wječelje ſho wſchťž wěrnſi!“
— Keymann ſpěwa ſ radolčju,
A ſ nim ſjednocęni ſwědnſi,
W wěrije a lubočęſi
Naſtęčęſchjo ſwojajani.

Ženo dwč šu njedželi
Róžno čęſi šo narodžili,
Kſtiž poſſi Knjeſowi
Lub šu jemu ſhromadžili
Še wſchťž rčęow na ſwěčę.
Šjednocęny we wěrije. —

Křęluſchťr je bohaty
Riſt, křž pſchęſ ſchťęſ ſtow je
ſpěwat

Křęluſchťow a horlinu
Ma poli tał Wožim dželať,
W čębach lětač žpęcho
Knjeſowu čęčęſ ſpěwajo.

Spěw: „Šeo pſchťęſe křę-
ſčęjenjo!“ —

Čęaſ adventſki ſtęčja jeho;
Šodny ſanofčęje šo
Rad: „Šeſi džęto žadať wſchęwo
Šwoja, — džęčę luboſne,
Do čęžta k nam poſtęlane!“

D kał Riſt je wobſchťęny,
Šo ſpěw wſchđubžom kłęčęſi jeho!
Gerhardtę je wobobny,
Kunęč čęřpał nije ſ njeho;
Zola Pawoł Gerhardt je,
Křž naš jima naſtęubje.

U.

U.

Pawoł Gerhardt a jeho křęluſchťe.

K 300 lětnemu narodnemu dnjej šwědnęho šwěda Knjeſoweho
12. męřza 1907.

Šdųž nalečęo ſašo do kraja čęhnye a ſahony šo jašo ſelenja
a přni płáčſi ſaſpěwa, njetraje doſho, dęa po nim druhi a křęčę
hwoj hčęſ křęſchťęč dawa a bęřſy nalečęo jaſtinečja wot luboſneho
ſpěwanja płacťatow. Žędny ſpěwat druheho wubudęi a jędny
wot druheho wutnje a jędny křęluſchť pſchęžo k nowym křęluſchťam
narabujuje.

Zaſo bęšče reformazija nowe nalečęo ſa křęſćęſtjanſtu žyčej
pſchįnjęſta, jaſo ſho ſelenjeſchje w načſim wčęznym kraju, da hwoj
hčęſ ſaſchťęčęč — Wittenbergſki kſobit. Marčįin Luther
je hwojimi luboſnymi křęluſchťemi — bęšče ſaſpěwat křęluſchťow,
ſtworęť načſchť ewangelſkſch křęluſchťow. Po nim pſchįndžęchu
druhi njelęčęni křęluſchťęro. Wſchťž njedčęnu kſobiti, ale
wonſi ſpěwaju ſ jęneho erca a wutrobę, ſ tym wotpoſlabom, Woſha
teho Knjeſa, načęhego lubego Šbđžniſta ſhwalčę. S nič wuſtębęuje
šo Pawoł Gerhardt, kſetřęſ 300 lětny narodny džęł šo w tųch
dnęach w načſim žpłym wčęznym kraju hwojčęſi. Duž čęęny k jeho
dęatownemu wopomnječju lubym čįtarjam w pſchđchobnych čęřſchťach
wopſękhanje jeho žiwjenja podawačę.

1. Žeho žiwjenje.

Škſobit pjećja tęhdom najręęneſcho ſpěwa, hwoj jeho nčž
wobdawa. Wobnojo, hwoj kłęčęto hwočęſi, won njelčęſi; ale hwoj
njęčęſ pſchįndę, w kſetřach hwoj křęluſchť jaſtinečęſ dawa; a hwoj
šo poſna čęma na ſemju lęha, potom jeho křęluſchť tał kłęčęto a
rjenje do nožy won kłęčęſi. Nędęu bęšče čęęmna nčž, čęaſ naj-
čęęſčęſje ſrudobę bę ſa načſ wčęzný kraj pſchįſchťol, čęaſ 30 lę-
neje wčęny, hwočęſ šo hynojo načęhego luda morjachu, męſta a wſhy
šo wupuſčęjadu a wſcho ſhobne a dobre šo wobtęptowaje. W tym
čęaſu bęšče žiwy a ſpěwaje hwoje křęluſchťe Pawoł Gerhardt
a runje dočęł bęšče w ſtym čęaſu jeho wutroba tał tųſčęna a
ſrudoba na křęwo tęžęwomawč a nula proſęyč wučęſte, je wón tał
hnučę a nutnje šo mobil a ſpěwat.

Pawoł Gerhardt je rožbený je Saſſkeje. Žeho narodne
męſtačęſto je Graſenhaninchen, křęčęſ Halle a Wittenberga. Tamna
krajina hačž do lęta 1815 ſ Saſſke křęluſchťe, nęto je Pruſſia.
Tam šo křęluſchť 12. męřza 1607 jaſo hyn męſčęſjanſtoſt
Khryſtiana Gerhardta narodžę. Žego macęſny džęł bęšče dworęſki
předat Döbler w Dražđanach. Macę wčęželje wocęhjenje
hwojeſho hyna. Džęčęzowa myſł bęšče hčžom ſahe na wčęzne
kſožena. Pawoł Gerhardt bęšče 12 lět ſtarý, hwoj šo
30 lętna wóna ſapocęa; 15 lět ſtarý pſchįndę na myſłto ſchłul, a
to na kraju ſchłul do Grimmy. Tam bęšče wón 5 lět a dobrý
ſolčęſ hwojeje wučenjoſčęſto položi. Ale tež čęčęſ čęaſy je tam
pſchťęracęſ dęřęjať. W Grimmie tęhdom mčr wudęri a wuſtſu
ſrudobu do męſta pſchįnjęhe.

(Wſchđchobnje dale.)

K 300 lětnym Pawoła Gerhardtowym narodninam

— 12. III. 1907. —

Štčęſ (320): Šhwal Woſha, moja duſha! —
Riſt, křęſćęſtjenjo, ſhamny!
Džęł ſeſthabžal nam wažny je;
Nječ dęatne kłęčęa pſalmý
Šo žpłym móžnje křęſćęſtjanjo!
Čę! Pawoł Gerhardt čęhnye
Křž hwočęda nimo naſ;
Šeo njeno jaſni rjenje
Nam jeho kłędny čęaſ,

Sy-li spěwat,
Pilnje dźělat,
Strowja će
Swójby statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprěceny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spań mórny
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje dźělaš
Wšedne dny;
Dźeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ci khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wolkeřw će!

F.

Šserbske njeđzělske łopjeno.

Wubawa šo křizbu šobotu w Šsmolerjez knižničkejšejeini w Budyschjine a je tam ja šchwěrtlětnu přichodpłatu 40 np. došćak.

Žudika.

Jan. 11, 47—57.

Čěřšćta žiwjenja dyrbi morjenu bycz

1. po šdachu židowšće wyšćete rady,
2. woprawbže pot po mudrej radže Najwyschšeho.

1. Džim w Betaniji njeměrjozch njewubudži, ale polnje štwjerdži: „Tutón čłowjet čini wjele džinom.“ Wostajimy-li jeho tat, dha budža wšćitzy do njeho wěřić.“ Duž dže jich hordojć a šawisć šćónzu wobarać, šo by šo hweščilo. Łudatšy moin šwoju šćóć š tym prajenjom křyja, šo mohł jeho lud ša krała wuwolać. Nětoš šu křz Nitobemuš, Gamaliel pšćečimo temu wustupili. Ale roškud ba rěš šadbuzejškeho wyschšeho měšćniša Kajiša, křz wuraj, šo ma šo tón jedyn čłowjet Jezus šćónzowacš, šo by šo žyly lud pšćed Romšćimi wuřhwal. Kaji to šlepa, šla rada, šlat wuřhwalč džež pšćes morjenje jeneho praweho, křz w nim bydli. A tat čini njeměra dženkš hišćeje we šwojej šaklepienjošći. Džež bychu romšy šćěorojo abo wučina šwětna mudrošč abo powróćeža šćrona našćeho cjaša Jezusa š nowa šćizowacš džežy! — wěščćenje drughego pšćalma je šo dopjelniło a šo dopjelniło, njeměra njeha ničjo š historije namutnjež a pšćež š nowa naděhuje. A tola mže temu, křz haje žłomu rošćepta, jeno njemžnje do pjaty talač, ale pšćidženju Božeho tralešća njemže šadženacš. Bóh pšćečšnje šwojej radže wšću šu radu a molu. A šćončnje ju šlama, šo šamyšćena mudrošč njepšćečšelow bywa

žłupošč a šo jato šćaženje pšćečšćimo nim šamym wobroći. Duž berje temu, křz njehodži po radže njepšćečšelow.

2. Jezus dyrbjelše wumrjeć „ša lud“. Wyšćofej radže Boža najwyschšća rada pšćiškłhuje, tola šćtož je pola tamnych ludatšćow, je pola Boža šwojata šćutnošč. Jezus, tón došćonjany wyschšćiměščniš, je to jehno, křz je ša wujednazy wopor wuřwolene. Woporna šćužba a wěščćenja šćareho šćluba na njeko potajuja. Ša lud, ša žyly Izrael dyrbjelše Jezus wumrjeć, niz jenož ša tych wuščomnišow abo ša tych wuřhwalowch w šćella, ale tež ša tych, křz bęchu wolaš „šćizuj jeha!“, ša šćajiša a ša wuřhwalu radu. A někotry dyrbi pšćež, ale tola hišćeje w prawym cjašu na šwoju wutrobu a wćrći šo, niz w šadwělowanju wot šćižja čćeja, ale ša rošćamanej wutrobu pšćed šćižjom we wěrie šo potšćilo. Ša lud, t. r. ša tebe a ša mnje wumrje Křyřćus, ša wšćitke šćubjene džęći, šo bychu lube Bože džęći byli. Tón lud, ša kotřž Křyřćus woprawbže wumrjeć dyrbjelše, je žyly hřeščny šwět. A wujednanju hřešow žylyho šwěta dyrbjelše Křyřćus wumrjeć, ale jenož čzi budža wobawazeje hnadu wěšči, křz do njeho wěria a šo tat š Božom wujednacš dadža. Tole džęćatšćimo Bože pšćes wěru widži žizom japořćot šćt. b2: „šo by wón te džęći Bože, křz rošćonjene bęchu, šćromadžł na jene.“ Wěra do trně a prawdoščje Křyřćusowšće čini naš džęći Bože a šćednoć naš š jenej šwojatej wšćabže, křz dyrje je rošćpřćečšena we wšćelafich ludach a jalyřach, we wšćelafich wćeruwu-

ſnacach a kiz je tola jene czeło a jedyn duch. Wóh paſ ſnaje ſwojich, piſchetóž wón ſnaje wóru w jich wutrobach. „Schtó ſo mam ſda, to wón -njepſchidńže na tón ſwjaty czoſ?“ taſ praſchachu ſo njecieſpiliwje w Jeruſalemje. Wón paſ piſchidńže po Wojei radže na to wulke Paſach wſchego ſweta a wotoło jeho kſhiſza ſhromadža ſo dźecki Woje. A totkiž ſu ſhromadženi, praſchaju ſo ſ nowa žedźiwje: „Schtó ſo mam ſda?“ Hač wón piſchidńže?“ Haj, wón piſchidńže piſchi wſchjej ſkej radže na to poſlednje wulke paſach, piſchi totkymž dźecki Woje ſ czeſpjenjow tu- teho czaſa wučajahu. W nowym Jeruſalemje potom Jeſuſ dźecki Woje na wječnje ſhromadu powjedže. Samjeni.

Na Golgacze.

Knjes na Golgatha je hróſbne dozpil ſwjaty, Kſhiž tam ja njecho je proſeče poſbńjeny; — So był ſ poſleca ſiwet hrěſchym wumóženy, Bu ja ſtoſinow do poſleca Knjes daty.

Zaſo ſtoſnik najhróſchi, mjes dwěmaj jaty Wiſy Jeſuſ, na kſhiž krawany powyſcheny; Groſnje piſches meſchitow hrubych wuſhměchty, Wuſchichiměchit naſch bu ſ kraja žynych wſtaty.

Grěſchiznyj njech kſhrobli tam ſo poſtróžeju, Poſutni paſ ſ modlenjom ſo doſkonjeju Piſched woltarjom ſwjatym ſbóžnoj' wujednanja! —

Měſno tam dže namata ſo wuſchowanja Piſched mdu hrěcha, totrož ſmjereč je ſa wſchěch žera; — Piſches Eſrědnita Golgacze je ſtatof měra! — U.

Niczo njemóže naſ wotdźelicz wot luboſče Božeje we Khrystuſku Jeſuſku.

(Rom. 8, 31—39.)

Hrób (441): Kaſ ſbóžny ſym, hdož wotpoſćuju —.

Wot luboſče tu njewotdźeli

Naſ nětko niczo Božeje;

Sěmy w Khrystuſku wſchad ſapſchijeli

Džel, totkiž najſbóžniſchi je;

Mj Wóža njenujemy Woba,

A k njemu naſcha wjeđe droga

Do njejeje domoj je ſweta,

Hdžel kóna žiwjenja nam ſlwa,

Kiz doſtač wěra dychi žima,

Hdžel nede ſmjereču je doſtwa.

Schtó ſedžemy dha dale prajječ?

Ze ſa naſ Wóh! Schtó ſamože

Eſo piſchějimo nam kſhrobhy ſtoječ,

Hdžel jeho luboſč hrěd naſch je.

Do totrehož ſo wuſchowamy,

So poſoj ſbóžny ſačuwamy,

Wiſches Wumóžniſta ſjednani?!

Niz powědomoſeč winy tama

Naſ ſbožownych, hdyž luboſč ſama

Wiſchě ſa naſ doſchy ſapſtačji.

Wiſchě czeſpjenja tež njefamóža
Naſ wotdźelicz wot luboſče;
Njech nahota, hłód, mječ nam wroža,
Njech žaloſč jěra na naſ dže,
Njech Knjeſa dla ſmy piſchělečžani
A ruſo wowagjani ſareſani;
Wiſchad piſchi wiſchěm horju jeho ſmy
A dale bóle piſchewinjemy,
E nim ſtwaſchěni k njebu džemy,
Hdžel k wotpoſćinju piſchidńžemy.

Tež Sěyna ſwojecho ſam njeje
Wóh miſchějnyj piſchewiſchějil,
Ze ſe žaloſče wuſchad wiſchje
Naſ, hdžel je jeho wobradžil
Nam, piſches hrěch ſtaženym, ja ſbože,
So bychmy dźecki byli Bože,
Kaſ njechal ſ nim dacž ſnadnje wiſcho?!
Schtó wuſmolenyjo Wóžich ſubdžel?
Chyž? ſchtó jich lubowanych rubdžel?
Wóh ja Wóža jim daſ je ho!

Wóž žana ſmjereče njefamóže
Naſ wotdźelicz wot žiwjenja;
Nam ſbože doſtanie ſo Bože,
A ſa ſiwet kſhudy njebježa.
Njech janđel, móž a knjeſtowo řeſa,
Njech kraſni ſo, njech bóřny czeſta,
Njech, kaiſež dže, je ſtworjenje,
— To Wóža njemóže nam rubieč,
A luboſč jeho nam ſo ſhubyč;
Naſch Wujednaſ wſchad Jeſuſ je! —

U.

Stara a nowa wěra.

Njebočječki duchowny Mikławſch Ħarmſ w Kielu w Ħolſteinſkei ſedžeje raſ ſ njem bohатыm fabrikantom je Schwedſkeje ſ njem woſu na jeſelanju. Tótón, kiz Ħarmſa njemajeje, powjedaje ſo hordžo a ſe ſwojim ſamoženjom wuſly činjo, ſchtó wiſcho wobhědži, a kaſtu Ħromadu pjenjeſ je jemu jeho fabrika wunjeſta. „Glačeje, knječe“, wón praji, „nět ſym wam bohаты nuſ, a to wiſcho, doſelč ſym ſo njepřeznimuje přezowal a te mozu, kiz we mni ſeja, doſelč trjechal a naſoſač.“ Wón dawaſe w ſwojei fabrizy ſchtrachowančſka dźelacž. Nět dale taſte praji: „Moſhmice ſnadž wy tež něchto wo ſchtrachowančſki dźelanju?“ „Niz wjele, ja ſym duchowny“, wotmołwi na to Ħarmſ. „Ah, taſ, taſ, duchowny wy ſeje, to ſo mi runje trječi“, praji tamny, „dowoloſe mi, knječe, jene praſchjenje. Nět ſo wſchego wo ſtarej a nowej wěre řečji. Duž mi tola prajjeje, ſchtó dha je ſtara a ſchtó je nowa wěra?“ Ħarmſ bė ſuſlinowy, jemu to toſetajecž, ale piſchſtaji: „Dowoloſe mi, ſo wam to ſ nětaſjim piſchtrananjom wuſtožu.“ „Budžeje taſ doſowy“, praji fabrikant, „ja woſ wo to přoſchu.“ — Duž nět Ħarmſ dale taſte řečjeje:

Glačeje, knječe, hdyž Wóh tón Knjes něſcho w jeho po- wolanju abo dźele je ſwojim žohnowanjom kónuju a jemu kóžde ſeto taſ wjele ba, jo jemu hiſchěje wjele wiſchje woſtanie, a tón čłowjeſ woſtanie piſchi wiſchěm bohattyje niſti a ponižny a wſhſti ſebi: „to ſebi tola niſbny njepřijm ſaſtjizil, jo mje Wóh taſte žohnuje“, ale Wóh tón Knjes jemu piſchego wozaj dawa a tón nuſ napoſhleſtu we wuſtim bohattyje ſedži; piſchi wiſchěm paſ je piſchego ſ niſta a poſorny a ponižny a praji: „Ja njeje- ſym hódny wiſchje ſwěmoſeč a ſmiſnoſeč, totkiž mi Wóh wo- poſtajuje.“

Hlaſajce, to je cłowojel po starej wěrje.

Hdyž pał Wóh tón knjes něčoho i bohatstwom wobdori, tón cłowojel pał ani njepytaje, jo dyrbał jeho tajf dar Wóži i poniż-
nojeći a k dźakownej lubojeći wabjeć, ale šo łóždy džen bóle na-
bura a ſaburwa, jo to wučywo wot ſwojeje njebejeſkeho dobroćeła
doſtał, a potom tež łóždemu zefemu cłowojelej, i kotrymž šo runje
na železnizy wjeje, powjeda: Hlejće, tak bohaty ſym ja; —
hlaſajce, to je cłowojel po nowijej mōžbe abo — po nowej wěrje.
Eže mi nětk tu wěž joſymili? — S.

Pawoł Gerhardt a jeho khěrłuſke.

Ř 300lětnemu narodnemu dnjej ſwětneho ſwědca knjeſoweho
12. mēzja 1907.

(Poſtaćowanje.)

Hdyž běše mōby Pawoł Gerhardt gymnazij w Grimniju
i dobrej ſkwalbu wuſhodžyl a ſwoje pruhowanje wobſtał — poda
šo do Wittenberga, jo by tam, kaž běže to hižom dawno jeho
žabanje, na duchowniſtuo ſtudował. 15 lět běže wón w ſtaro-
ſlawonym Lutherowym mēſće. Najprjedy tam ſtudowaſe a potom
běže tam jaſo fandatid duchowniſtwa. Šo žabanju ſwojeje
wutrobny by fandatida Pawoł Gerhardt nětko nhyndom zad do
duchowniſkeho ſaſtjojniſtwa jaſtupil, ale ta kſtjeje šo to tehdom nje-
cziſajele. Pſchetož w tamnym czaſu běže wulka ſiečba fandis-
datom, kiž na ſaſtjojniſtuo czoława. Najwizy ſtudentow na
duchowniſtuo ſtudowaſe; woni běchu wjetſcha poloſa wſchitſch
ſtudowazyh. A hdyž dychjele nětko mōby fandatida do duchowni-
ſtwa, dyrbeješe ſeta a lēžbejeſki czoław. Wědu fandatidojo, kiž
haſle i 50 lětami do duchowniſkeho ſaſtjojniſtwa jaſtupidny, haſ
pamo nětky buchu haſle duchowni w tej ſtarobje, hōžje šo nětko du-
chowni na wotpoćinju pobawaju. Wědu teho jaſhabjeſke tehdom
wōjna — a to běchu ſrudne a ſte czaſy. Wſy, žyrſtwa a ſary
bēdu wuprjećeſe a ničty žebi na to njemjēleje, na porjad
džeržejeſy. Duž naſčemu Pawołej Gerhardtej, hač runje běže
šo najlěpje wuowučyl, ničto druhe wuſche njewoſta, hač ja domja-
zecho wučerſa hič. Hižom we Wittenbergu běže ſchuſſe hōžinju
w ſwōbōch tam a jow dawat a w lēze 1643 jaſtupi 36 lēt ſtary
jaſo domjazy wučerž do domu abwokaty Wertholba w Warlinje.
Zow pſchebu rjanyh 8 lēt w pobōžnej, dobrej ſwōbjje. Nan
tuteho doma běže dobyr pſchickab wōbdomlinoje a ſwērnojece a
mač doma džeržejeſe na dobre a cziſche wachnje a jejne džēžy
wōſtachu w hnujazej lubojeći na ſwojim domjazy wučerſju.
S tuteho czaſa cziſcho domjazeho mēra wurlojeſki jeho rjane,
nutrne khěrłuſke. Wōbejeje jeho najrjaneje khěrłuſke ſu w tych
lētach ſpōwane, a je rjane wōbejeje Wōje, jo runje w Warlinje tele
pobōžne jony jeho khěrłuſchow jaſtinczachu.

44 lēt ſtary pſchitōž Pawoł Gerhardt haſle do duchowniſkeho
jaſtjojniſtwa. Wōn běže ſtary, duchownje ſetrowany muž. Wōn
bu 1651 w mēſtcaſtu Wittenwalde, tji mile wot Warlina, ſa wuſch-
ſchego ſararja poſtawjen. Wēchcōjanſe jaſtupjeſtuo běže šo
w Warlinje ſa doſtojnym mužom praſchōdo, a duchowni w Warlinje
njemōžachu lēpſchego muža poručežy hač teho fandatida, kiž běže
pola tijeja Wertholba ſa domjazecho wučerſa. 18. nowembra wōn
duchownu ſwōjeziſtju doſta a bu do ſwojeho duchowniſkeho jaſtjojni-
ſtwa jaſtawjen.

Nēſtre ſeta hičſche trajeleje, prjedy hač šo woženj. Šo
manžjeſtju džēže žebi do domu, hōžje běže wjele lubojece na-
ſhōnol — do Wertholbez doma w Warlinje, hōžje běže doſte lēta
i domjazy wučerjom był. Najſtarſcha dōwka domu, ſana
Marja Wertholbez, bu jeho manžjeſka. 1655 buſchaj wōnoj
ſwērwanaj; nawōženja běže 48, njewjeita 33 lēt ſtara. 5 džēžy

šo jimaſ narodži, kotrēž wſchitſe hač na jeneho ſyna, Pawōla
Wjebdicha, wumjechu. Duž je pſchj domjazy wjeſelu tež domjazy
kſchjžy nōpōžy dyrbał.

(Pſchjchōbdnje dale.)

Mjetyh ſo!

(Ničt jo traurig, ničt jo jehr — wot Pawōla Gerhardta.)

Mjetyh, njetyh tola šo,
Duſcha, w ſwojej ſrudnojeći,
Šo Wōh jōbe, bohatſtmo,
Czejč, kaž druhim, njefiſci.
Wſmi wſchał i Wōhom ſa lubo,
Maſch ty Wōha, ſpotoj ſo.

Žadny cłowojel, tež niž ty,
Nima prawu w ſwēce tu,
Nēždy ma, kiž ſtworjeny,
W juſtje jenož hojpodu.
Wōh je i knjejom jeničſi,
Kač wōn dže, tał wužēti.

Na jemi wſchał njebydliſch,
Šo by wōbežyl ju ty;
Ř njebuſ hlaſaj! Njewidžijſch
Tam ſwōj poſtab dejmantny?
Tam je ſama wjeſetoječ
Šwōja a tež czejče doječ.

Wſajniſt je, kiž radži ſo
Wō hromadu knicjowu,
Hdyž Wōh wōhnaſuje joſ'
S lubami, kiž wēczne ſu.
Echōž je ſwēta pōnbōžej ty,
Szapi horſtju pēſtowu.

Wōbhlaſaj ſej lubta wſchē,
Kiž ſej maſijch wſchōzy, —
— Šubſja ſo, to łōždy wē,
Hdyž je ſwēta pōnbōžej ty.
Hdyž twōj row ſo wotewri,
Wōſtaje wſcho na ſemi.

Echōž pał duſchu ſežiwi:
Khryſta krej a hnada joſ'
Žadny kſtōfſt njewuſi,
Wēcznje traſna jiwōi ſo.
Kubſo ſwētno roſpanje,
Duchowne pał wōjtanje.

Hdy by twōj Wōtž njebejſki
Wōinał, jo tež wſchitſo to,
Echōž jo cziſtu lubōbi,
By czi i ſwōžu ſtūžido;
Dža by Wōb tež jaſwēje
Spōzčyl, ſchōž ty žabaſche.

Wōh je poſny luboječ
Ř je ſwērny i wutrobu,
Twoju žaboječ pruhuje;
Hdyž je tebi i wuſtaju,
Dža, ſchōž žabaſch, tebi da,
Echōž pał jaſtōbne, — jažēwa.

Mjez tym Wōži Duč czi da
Manna ſwōžicj w wutrobje,
Kiž je jēž tež jaſzēſta
Ř je traſne kſchewjenje.
Ř twojom' ſwōžu wuſwoli
Wōn ſej tebe w lubojeći.

Duž wſchał poſtēhſ i njebeſham
Eſwōje ſrudne wōblioč;
Pſchēſtał ſtōrſch, ſwōwēž ham
Swojeje wēty ſwētlejeſe.
Daj jom' ſwēkſjej džē a nō,
Tał jo ſrudnoſci nima mōg.

Jaſo džēžy njebejeſe
Mjeſu nětko horju ſtaj,
Sanje ſwoje ſpōwane
Ř ſwōj džak nēł Wōju praj,
Doſelž wjaſy wuſtowaſch,
Hōač ty jaſtūžy ham maſch.

Wjēž nětk ſwoje žiwjenje,
Na Wōha pſchēž ſpōminajo,
Wſmi wſcho, kaž czi pſchjpadnje,
Sa dar dobyr — džakuj ſo.
Dže ſo tebi pſchēžiwjenje,
Wōh czi i njēmō wōjtanje.

Pſchēl. Surij Wōſka. 24./2. 1907.

Pawoł Gerhardt w ſerbskich ſpēwaſkich.

Na pobtožtu ſapiſa t. ſararja Wōſki w Žitawje dženja
22 cziſtow naſchich ſpēwaſkich ſpōwewichy, kotrēž ſu
pſchetožki traſnyh khěrłuſchow Pawōla Gerhardta. Kaž pał nam
nětko t. ſarar Wilela w Waleſchegach pſchēžejniwje pſchē, je
w naſchich ſpēwaſkich hičſche 8 druhich khěrłuſchow, wo kotrēžy
to hamo plačji. Šu to tele cziſta: 24. 87. 168. 235. 419.
568. 614. 634. — Duž je ſlawny Pawoł Gerhardt w naſchich
ſpēwaſkich i 30 pſchēžerbičſkjenymi khěrłuſchemi jaſtupjeny.

Sy-li spěwał,
Pijnje dželať,
Strowja će
Swójny statok
A twój swjatosť
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prěz spař měrný
Čerstwość da.

Nječ ty spěwas,
Swěrne dželať
Wšedne dny;
Džeń pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpočń ty.

Z njebojs mana
Nječ čí khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh pada,
Wokrěw će!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wubawa ła łóđu łobotu w Smolerjez knižnicyčjećni w Wubychinje a je tam ła šhmóćlětnu pichedatnu 40 np. doštać.

Palmarum.

Marč. 11, 1—10.

Palmarum — tole mjeno njeđzele nań na to do-
pomnja, ła Ješuś něhdy pod wuřtanjom jutrownych pučo-
warjow do Zeruśalema nats čejnjeće a łať jemu meje a
felene halořy na puć řečedu. Wobđzićo je řo to pra-
jiło, řo řu to palmy byle, řo bychu jeho čjećřili řaź
řeřařtu, řiź řiwój lud wopyta. To nam řećenit dołkadanje
powjeba. Najwjeřřeća wajuńoće řejele njeđzele pať w tym
leži, řo nats wjeđze do čjideho tydženja, řaź beřeće jeho
natsčejnjeće natsčejnjeće ř čjećpenju. Wřetoz řaź
řať natsčejnjeće, ale řaź řiřitić bu ła nětoře dny
łařubjeń, čejnjeće je ř řiřizem na řřibjeće řařo won,
řo by na Gulgatha wumřet. řať nam njeđzela Palmarum
praji: „Hładať na řiwojeho řala, řiź ř řmjerćeji
dže, a přerewobź jeho na jeho martrařřim puću!”

Řať řećemy my jeho powitać?

1. S ponińeć a
2. ř džatnej wutrobu.

1. Scjenje potańuje nam Jeřuřa jako ponińećo
Šbóřnica, tořřź čže řiwojich w ponińoćzi, niz ř mozu
ř Bebi čřahnyć. řeřo dla wón w řeřičizniřeći pnyče
natsnjećećnie do Zeruśalema, ale to je jednory čřah: řani
blyřećřaź řřařowarjo wotolo njeřo, ale w řřubej pučo-
warřeći draćeć a na wóřke, tořřź njebeřeće řa řřuźbu we
wóřje potańuje, pnyčewobźam wot mało řwěnyh. řřř.
1—7. Ale tam čži řiwjeđřeřřaź pućowarjo jemu pchi-

wyřařu jako řiwojemu wumojniřeć — to jednore waućnje
řiź nemyřeće. řať řeź nař mlyć njeřmě na řeřuřu,
dořeć w řiwontownym blyřećřu wuřřupit njeje. To jednore
waućnje nam jeho ponińoćř řřewi a řať mořli jemu řeje
řořowacź, jemu napsyćećřiw bjeź řaź ponińi? řo płaći
worebeje w čřidim tydženju. Wřetoz řeřdom je Jeřuř
řo řiřećeće worebeje jako ponińy řřewi, je wřřu řaniću
řřeřeć, je řeř mořtowanja řiwje žiwjenje wotřařit. W tym
wřřem wón nam pchińwola: Wřećeće mi řuni a řřořeće
řa man w ponińoćři! řaťe napominanje je řniře, do-
řeć řo wot pchińarobđenja ř řořořeći řřilamy. řřoř
beřeće Jeřuř ponińy, řať wjele bóle dyrbitny my ponińi
bjeć! řaťo řniřewi wućřomniřy pať mamy řo řeź řřewi
napřećećřiw jako ponińi wotpořać. A ponińoćř pota-
ńuje řo worebeje w čřidim čjećpenju. Wřetoz nam dže
řo podobne řaź řeřuřeć: my budźemy řaniću a řařpni,
řoř by to řiřeć byla, řo řo řiřećećřiwjenje mjenujemy. řo bu-
dźemy lořřo řořy a řřewi. Ale my dyrbitny na řeřuřa řřa-
dacź, tořřź je ponińje wřiřitić řaniću njeřeć. řaťa po-
nińoćř dyrbi nař napjelmeć, řřoř dyrbi Jeřuř řeřřařa
nařećo žiwjenja bjeć. řerduć a řaťři, řiź čjećřeć
njemóřa, njeřa wón řa řiwojich wuřwolic. řeřuř, řon
ponińy, wubudź nař ř ponińoćři; to je jemu nařřećeć
powitanje.

2. S džatownej wutrobu. řřř. 9 a 10. řud
niz řenoz řiwoji wřećećeć řřewi, řo je Jeřuř řon řřubjenny
pchińwolać, ale řeź řřawnje řo řobu džatuje, řiź čže ře-
djenje pobořnyh dopjelnic a řařeřřiw wóřza Dawida

wróćciej. Se świercenijsze poda ho do swojeho duchownego skutkowania piches przedmanje a duszowopajestwo a mjeszche to wjeszele, so bęchu ho jeho tserlucze w iprowalich wocziszech. Wosada sprowasche je rad a je wischet lóngow dosta tshwalbu a pichipójnacze. Duż bęche ja njebo błonczny čas pichijoch. Ale hżim ja mato lēt, 1662, ho czeje njeiwjebro nad nim hromadu tsejahn. Pawol Gerhardt bęche kručje wērijaz lutheriski, kiz w lutherskich wēruwijnacach wuras wērońcoje pōina a nahlady Reformiritskich je swojim świedomjom wotpowia. Nēto pał bęche krajny wōtż, wulki kurojetch Wjedrich Wylem, reformiritskemu wujnaczu pichishlenty. Wōn ja tym stiejache, wobeje wujnaczi hjednacž a jej pod mjenom ewangelistku hjednociz. To njebēche po myšli kručje wērijazych Lutheriskich. We wōtrych, husto pichewōtrych wuracach woni pichesjom Reformiritskim, hamo na kłētach, wustupowaczu. Duż wuidže kurojetchowiski wufas, kiz wobemaj stromaj sakasa, hēbi na hwiatym mēsze wumjetowacz a Wārlinszy duchowni durbjachu pōpibiacž, so dšedža temu wufatej pōstluchni bęcz. Nētoſi pōpibachy, drudy niz. Do tch, kiz ho sawowjēdichu, kstuchasche też Pawol Gerhardt. Susto srolymiski njejsu, czechodla tōn tat mēny a czihi muž pōpibach njeje, ale wōn bęche kručje wērijaz Lutheriski a njedasche nicjo pichesjimo swojemu picheswēdzenju hēbi namujowacz dacž. Wōn bu piched konfistoritow žadany a pichesishchany. Smērom wōn wujna, so pōpibacz njemōže. Duż bu po pichishni rērichy 1666 wot sastojaństwa wotchadzeny.

Wulka bęche bolosč, hdyž tōnle wufas pichindže. Mēsch- czenjo bęchu jara tŕudni a pola kurojetcha ja teho swawneho muža pŕochachy a kurojetch jeho sažo do jeho sastojaństwa staji. Wōn pōpibama njedabolosche a praji, jo drje tudže ho Gerhardt tež bjes pōpibama po jeho wufatni iadżerčez. Ale piches to pichindže wōsohi muž do kstuchasche czejmōsje świedomja. Sačž wšnjeje abo niz — kstuchasche bęche kstuchasche — a wōn ho swajacz njemō- žesche, jo nēšto wot swojeho picheswēdzenja wuschēji. Hdy by sažo w Wārlinsje do swojeho sastojaństwa stupit, wōstho ho iadcz, saž by pōnatu a wujnatu wērońcoj w nēlaskim dypku saprēt. Duż wupraji, so świedomja dla w Wārlinsje do žaneho sastojaństwa wjazy stupicž njemōže. Duż kurojetch jeho sastojaństwo i nowa wōbhadži.

Wjes sastojaństwa bęche Gerhardt hšisčesje dšischi čas w Wārlinsje žiwu w tŕudnych wōstsejuczech. Tež wumrje jemu luba mandželisa, halle 46 lēt stara. Wtēro pŕowisčesje mandželisheho, jo by jej jedyn swojich tšerluchow f tŕowisčej cziat a Gerhardt to samō w smužitoczi swojeje dusche. Ale jemrjecze droholubowaneje mandželisteje bęche ja njebo rana, kiz wjazy njelaž. 1669 bu samotny muž ja archidjakona do Lubnjowa pōwołany, hšdž je hšisčesje nimale 8 lēt se žohnowanjom skutkowal. Tola starobna kstuchowč pchindže. Kstuchasche wōn tudy wjazy njepchōnjesche, jeho sprowazj tež bęche wotmijelny. W 70. lēcie swojeho žiwjenja, 1676, wōn domoj dšesche. W mēschasanksej žyrtwi w Lubnjowje bu tšowany. Wosada da wulki wōtras swojeho dŕewcho duszowopastyrja wotkajowacz a tōn wišy w žyrtwi, hšdž bęche Wōže krowo pŕedowal. Pawola Gerhardtowny jeničski syn Paul Wjedrich bęche tehdym 14 lēt star. Po pichesju swojeho nana je wōn duchownym žubowal, ale do duchownego sastojaństwa tšupit njeje, ale je w kstulskim powołanju skutkowal a jako direktar w małym mēsze Sakseje wumrjet. Hdyž bęche jemu nan we swojim testamencie na wutrobu pōwołit, swojej wujōbe, swojej žyrtwi a swojemu Sbožniksej czeleč žinič, je ho tole pichesje dopjelniko. S Pawol Wjedrich Gerhardtom pał je tšerlucherijowy narod wotemrjet.

(Pichidjownje dale.)

Golgatha.

Dreje wjele horow jima
Zow wōcžo cłowjeta;
Tu wōznojč žana nima,
Kāž hora Gulgatha.

Hdže hora je, kiz bliži
Nam talle njebeja?
Scho Wožu mišojč nizi
K nam tał kaž Gulgatha?

Szo i kšicija wužōrluje
K nam i kraja do kraja
A nash hŕech wužisčujue
Krej hwiata i Gulgatha.

Synł wyschidich harow brinčzi
Tam sbožne glorija,
A wēczna tšwalba kšiczi
Sa jehnio i Gulgatha.

Tam nastaj czišje tšody,
O duszka wērijaga!
Slož hŕech a wšishte tšody
Pod kšiczi na Gulgatha!

Dha sbožni w njebiju praja:
Kak derje ho czi sta!
Zuž do Wožeho raja
Tōn hšc piches Gulgatha!

K. A. Fiedler.

Sprawneho Bōh njewopuschēji.

Powjedacizko se staršeho cšaja.

Čamowa nōž bē swoje kšidra nad jemnu wupjēstŕela a w A. spachu wšicizy ludžo we swojich ložach, wotpōczujō wot swojeho dšela. Jeno w jeničsej tšēžy, kotraž bē kaž wumjeatlasa f wulsemu burisemu kstbu pichitwarjena, ho hšisčesje hšwēčesche. We stwiczay ležesche na tožu, pichi kšēnje stējazym, žōnska, na hšjercž tšora. Wona czežay dychasche, wōczi bēšicet pot jandželenej a jeynu napohlad prajesche, so ho jeyna pōšlebnja hōdžinta bliži. Pichi tožu hēžesche žōnska, nimale 40 lēt stara, we kotreje wōczonaj ho hšly hšolaczu, f hšwēdzenju, jo wutrobnje dšēt djerje na cšerpjenju, kotrež tu tšora tšjesche. K nohomaj toža stiejache kšicinja, na kotrež wōsohm lēt stary hōž hēžesche. Wōn mēšesche swojej ruzy tšytjnenej, jato by ho modlit, bē pał do hšōbheho spanja sapadny.

Slubota cšishina we jstwicay knjesche. Jeno czeže dychanje tšoreje a jenuje pŕotanje stareho cšajnika, kiz pichi kšēnje wšasche, bęche hšihesč.

Na jene dobo sapočja tšora rēčesč. „Luba Marja“, wona czišesche praji, „ja cšuju, jo durbju wumrjecž. Sčiez mi hšwju ruku, i kotrež hšy mi husto moje hšly tšela. Ty hšy kaž kŕota pichesjimo mi dyla a njebij nje tšubdu wudownu ženje wopuschējka. Njeh Wōž tebe a twoje dšēžo ja to pōžohajue! Aš ja wšchal budy rada f temu knjesej cšajnyka, njeby mi jene czežo na wutrobie ležato.“

„Ja wšchal wēm, moja luba Merta“, wotmołwi Marja, „išto tebe tšuji, ty mašč starosč wo swojeho hšyna; ale spŕotaj ho, — ja cšju macžerne mētno pola njebo sastojač.“ Kšora na to tšytynwichi ruzy wōczi f njebiešam šbēže a modlesche jo

Bo tšwiti prajefje bóle mjełžo: „Zuba Marja, ty šy mi wulst staroſej ſ wutrobny waltka; mój wutrobny džal ſa to; nět mōžu ſ mērom wumjełže; ſlaſ, mój luby Żurij cziſje ipi, njewoſaj jeho; wuſbjeń mje trowu, ſo jeſy hōdſje juntroſej wōdžu a jemu ſwoje maczēne poſhoſnowanje da.“

Ś wulfej nūſu wuſbje Marja ſhoru, ſo mōdſjeje ſo we ſwojin tožu ſtaſnoſej. Kłeczo połoži wona ſwojej ſchepotajej ruſy na ſhoru pſiepo hōla, ſoſy by jeſo poſhoſnowacſz dſyha, a poſlabny na njeho ſ wočmoſaj. w totrymajſz ſo ſwojata maczēna luboſej ſwēcſjeje. Żato hō ſo ſaſy lehnja. ſawota wona płaſajo: „Moje dſeſzo, mje lubowane dſeſzo.“ — a Marja pōbla beſžo trzejſjeje hebi kſyly ſ wočmoſ, ſo bē jej czeſzo, je ſpēwacſiſch tamny rjany tſerlicſzy cziſac: „Ach, porucſz Woſu ſwēru, ſwōj pucſz a ſrudobu.“ Żato bē poſledniy ſchicſžu wuſprowa, poſlaba Marja na ſhoru. Sejne bōbe wōbōſio bē pſeſes mēru a domērienje pſeſetrowanije, wočzi bēſteſje pol ſamſtanijej — wona bē cziſje wuſnija. Marja paſbe na ſwojej toleni a ſpēwacſje nitny wōbōſzenaſej. Dſybany cſaſnik biſjeje dwanatu hōdžinu, a Żurij wotacſzi je ſwojeſo ſpanja. „Wuſz ſ mērom, mój Żurjo“, wona praji, „twoja luba maczēſta ipi; pōj ſo minu ſ nam, tam mōdſjeſo hō lehnjeſz a ſo wuſpaw.“ ſla to pſchicſy wona pſadtu na ſemrēte cziſo, haſny lampu, ſamſy tſeſje duri a dſeſje ſ Żurjom domoj.

Śa tſi dny bē ſhuda wudowa poſrjebana. Żurij paſ bē pola Marje a hōſtaſeje ſ Leńtu, jeje dſowjeſcſzu.

Marja bē mandſjeſta boſhateſo bura, ſotremnſz Mērczin reſaſu. Wona bē ſmilna a dobroczijwa dſyha, ſotroſz ſhudyſy mjele dobrotow cziſnjeje; wōn paſ bē gramny, ſaſomny cziſlowej, ſiz niſomn ničo njepoſpſjejeje. Prawa mandſjeſta luboſej mjeſ wōbōmaj njebē. Wona bē hebi jeſy wōſta, niſuwana wot ſwojeju ſarſejeju. ſla dobroczijwoſeje, ſotruſz Marja wopolaſowacſje, bē ſajna pſchelora mjeſ nimaj. Żato hebi ſhuda wudowa tu ſhucſtu na jeju wumjeſtu wotnaja a Marja, doſełz ju wot maſoſeje derje ſnojſjeje a bē ſ njej wotroſtka, je wſchēſte dobroty cziſnjeje, Mērczin ſpochi na to ſinawjeje. / Wona ſo paſ pſjeſe to njebē wotrwaſcſiſch daſa. Dſeſej ſo hōbſjeje, bē wona jej ſ pomogy ſlaſa. Śe jejnej ſho-roſeje bē ju ſwēru wotrſlaba a nět, hōdž bē wumjeſta, bēſje hebi jejneho hōla ſhoru dom pſchijwjeſta a mējeſje myſle, tu ſhoru ſ ſchēſcſijanſkej luboſeju wočmoſnje.

Tcho ſla Mērczin wot ranja hač do wječora ſchēſowacſje taſ njemdry poſ. „Śchto dha naſ tōn ſhudy hōla ſhara“, wōn rjeſny; „dawno jeſy pſchji hebi mēcz a jemu jebz a dſaſtu dawacſz njemōſjem. Śdy by kuſt wjeſyſji był, dha by ſterſcho ſchto, ſo by w domje pomacſeſz abo ſwajny pačej moſt. ſla taſ jeſy mēcz a tu wočmoſnje, ja niſhby na niſhby njeczinju: wōn ſluſſa do gmejny, njecſz ſo ta ſa njeho ſlara.“

ſla taſje wachnje ſwarjejeje Mērczin wiſchēnje, ſo mējejeje ſo Ħerta ſiē. Wona mējejeje jeſy poſrjebz a tu wēz jemu je wiſchēch boſow prjōbſtajej, taſ wona dſyſje, wōn počza dſeſe wote dſija hōſniſchoje cziſnej. Tōnle boſaty duri bē hebi to berje wuſicſej, taſ wyſſto mōže to jemu pſchicſej, ſdy by wōn teſo hōla ſchēſej ſet a dleje we ſwojin domje mēł, doſełz ſa ſyrotu jeſy ničo njefarajeje.

Mērczin bē hōuſtaw gmejniſje raby a bē to dawno gmejn-ſtemu prjōbſtajejej praji, ſo wo teſo hōla njerōdžy a ſo dſybi ſo gmejna ja njeho ſlaracſz. Mējadu paſ gmejny tēbny a maja hōdſjeje dſenſniſſi dſeſi to wacſhije, ſo ſyrotu, ſa ſotryſſz wo-czeſhjenije maja ſo ſlaracſz, temu podawaju, ſiz hebi najmjenje ſo ſa žada. Wone na to njehlabaju, ſo by taſje huſbene dſeſeſo dabru wuſchō doſtaſo a ſo ſ wiſchemu dobremu dſerſaſo, ale na to, ſo by ſo jemu prawje maſo dačſz trebaſo. Tez dſyha a cziſto taſteſo

dſeſeſa ſo na pſchēſowacſjeje wuda temu, ſiz najmjenje pjenjeſ žada. Wō pſchicſch toſteſo njehōſowomeho dſeſeſa ſo njeprowaſeja, ale wo to, ſo by ſo maſo ſa nje pačſeſz trebaſo. Mēdeſcſijanſke tuto wacſhije je nje, to hōdž ſo ſ wētoſcſzu prajcſz, a tōſza gmejna dſyſtaſa ſo hōmbowacſz, hōdž ſo taſje pola njeje ſlanje. Wēda ſwēteje wōhōſcſjejuſy dia!

ſla ſo ſa ſo taſje wōhōſcſhenje. Tōn wōſkomlēny Żurij ju temu na wōcſhjenije pſchēſowaty, ſiz najmjenje pjenjeſ ſa beſho žadaſeje. Mēdſio wōt boſatſch wo wōbhu ſyrotu njerōdſeje a žadny w boſhatej wſy ſo Woſa a ſchryſtſka dia po njej horje njepierjejeje. Wēche paſ wo wſy žiwuſcſej, ſiz pjenjeſ jara niſnje trebaſeje. Tōn hebi wōſkom toſet na lēto žadaſeje, a biſje wſchēho ſomdženja pſchijwſto gmejniſa raba, ſo by tōn jeſy boſtaſ, a bē mjeſeta, ſo jeſo taſ tunjo wotby.

Żato to Marja ſhoni, njemōdſjeje ſo wona ſdſerſeſej, ale ſa-wola ſ hōwōm: „Śemilny Woſo! taſtemu cziſlowejeje ſeje to dſeſeſo podali; tutemu muſje, ſiz je wiſchēnije pjanu a žoni a dſeſzi bije; do tutcho doma dſybi tōn hōl, hōdž wot ranja do wječora ničo ſchicſeſej njeje, hač ſleſe a ſawōmanje. Wēda na waſ, wy muſjo, ſiz dſyſeſeſe ſo na lēpſhe ſwojeje gmejny myſliſe a niſ ſyrotu czerſte pſchēſowacſi!“

Taſ ſaſhadſeje Marja na ſwojeſo muſa. Tōn paſ ſo njeba hnuſcſz. „Dſerſz dubu“, wōn rjeſny, „ty wo tym ničo njewoſmjeſi; ſlaraj ſo ſa ſwōj dom a njetoſaj ſwōj nōſ do wēzow, ſotreſz teſbe ničo njeharaja. Żutſje pōbōſe Żurij ſ Wſharjezow.“

ſlaſajatra wopuſcſiſch Żurij Mērczinuſeje. Ś płaſajom wōn Marji a Leſyſy boſemje praji. Marja paſ jemu ſlubi, ſo jeſo njewopuſcſiſch a trowiſchowacſje jeſo, ſo dſybi jenoſ ſ njej pſchicſej, poſrjebaſi ſdy pomogy abo raby.

(Pſchicſchubnje daſe.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Dſdž ſo w bliſchijim cziſu ſaſo nowe ſdſuſte lēto ſa-počſnje a dſeſzi do ſchule ſaſnija, dopominamy na to, ſo je něſto ſſabnoſej, w ſerſchij ſchulacſz ſaſo Wartowu herſiſtu cziſtanu ſawjejeje, ſotraz je ſ noma pſchēſlōbana a porjebſena a wot Māczizy Śerſeſjeje ſ noma wudata.

— Śtaſajom na niſkſi knjeſta ſara, ja em. Ulebrana „Mſchizſz a trōna“ ſa poſebni ſeleny ſchōwōt, ſotraz ſ noma ſa naſche pačſeſte dſeſzi porucſzamy, ma ſo ſlačz pola knjeſow duchownych a knjeſa duchowni dſyſi pſchēſcſelnije knjeſej ſararjeje njebdſe w Wudſchijeje Ħewicſz, taſ mjele eſtemplawo hebi žadaſy, abo pola knjeſta M. Śemolera. Płocſiſna je 20 np.

— Śaſo, ſaſ hōžom wjele trōcz, je ſo w ludu ta baſta roſ-njeſta, ſo w bliſchijim dſyach abo l. Ħapreje naſcha ſemja ſ ſometom hromadu ſtorci a po pſchji tym roſeſeſzi, ſo po taſtim je tōn ſwēta bliſto. Wojaſlmi ludſo ju ſo ſamo pola wſchelacſiſch hōwſchōrow naprowiſowali. Pſajilo je ſo mjeſ dſuſim, ſo je po-wjeſej wo tōnu ſwēta wuſchta wot italiſteſo profeſſora Mattenaci. Tōn paſ ſ mērom pſchji horje Wſow pſchēſebywa a ſon wōbſtēdſuje. Wōn ničo wo tym njewē, ſo ſomet naſcheje Ħewi horje, a pſchēſeju temu wuſniji, ſo by wōn tōn był, ſiz je baſtu wo bliſchijim tōnu ſwēta do luda pſchijneſt.

„Pombaj Wōh“ njeje jenoſ pola knjeſow duchownych, ale teſz we wſchēch pſchē-dawacſnaja, „Śerſb. Nowin“ na wſch a w Wudſchijeje doſtač. Na ſchōwōrēſ lēta plačzi wōn 40 np., jenotliwē cziſta ſo ſa 4 np. pſchēdawaju.

Sy-li spěwał,
Pílnje džěłal,
Strowja čó
Swójby statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napej mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Prěz spař měrnj
Čerestwosć du.

Nječ ty spěwaš,
Swěrnje džěłas
Wsědne dny;
Džěł pak swjaty,
Duži daty,
Wtopoči ty.

Z njebes mana
Nječ čí khtmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřěw čě!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa ho kóžbu kototu w Šmolerjez knižnicych čerwi w Budyšinje a je tam ja schwortělnu pšědoplatu 40 mp. dostać.

Jutry.

Matth. 28, 1—10.

Marja Madlena a Marja, Zaturowa mac, džěłajšej t rowej, frudnej, byhly we moczomaj — tola njekhablozej w lubosćej t swojemu Šbóžnikaj. Semja sarža. Raž běšće ho Wóžez pšči: mumarježu hyna wobšwědčij, rěči wón nětko tež rěč swojeje wšěchomozu pšči jeho horještacku. Či wajchtarjo ho nastróžichu. Njebješt poštoł pščiudže t njebeš. Jeho wobitčijo běšće jato blyk a jeho drafta běta jato šněh. A tam, hđže je šmjerz swoju móž wopolařala, rěči wón słowa žiwjenja (šht. 5—7). Šmjerz je morma, žiwjenje je žiwe. Šmjerz je pšzřjeta, dobgče je dobgte. Wšěl jandželiskeho přědowanja je: Wudžće trowčhtni!

Pšětož 1. Ješu je žiwj;

2. Row je prošdnj;

3. Šwět je pšchwinjenj.

1. Ješu je žiwj. „Wón je staryk, kaž wón prajił je. Wšitke jeho słubjenja su „Daj a Hamjen.“ Žony ho nabojaču. Čěto čže je nabojariz? Wone nimaja wotročtowisku bojošć, ale šwjatu bojošć pšěd něškto wulkim, kotřž dje pšče wščo čłowěske myšlenje. Tak praji tež šchženit Jan: Ja njebyhm hóbnu, so bych čzrijowje rjemjenje wotwijał. We tyd žonach pak šthadžuje wjeřela jutrowna wěra. Duž šhwataja t wužobnikam, so bychu tež šhonił mo jich wulkim wjeřelu. A hđžž wone tam džejo, šetta je Ješu a praji t nim: „Bomhaj Bóh

wam! Njeboježe ho!“ Wone pšchijachu ho jeho nohom, so bychu ho pšchěwědžile, so to šon njeje. Wone šwjećaja woprambže jutry, dokelž su jeho žiweho wošladate.

2. Row je prošdnj, tón row, kiz běšće čłowěka škuposć přjedy t kamjenjom šamtnjka. Šgal wšchěšeho měšćnika je šlamany. Rač mōja ho čłowěkeho šwěćiz, Wōžim wotmyšlenjam šadžewac! A šcho widža te žony w rowje? Niz itacže, ale šlědu jeho ruki, kiz je wšitko mudrje wjeđa, a njebeškeho pščla, kiz je pščlany. Row je pščeš šadženje a wuždenje t nowa šwjećenzu. Na wšchitich šchěšćijawich rowach šedža jandželjo a přěduja: Šbóžni su či morwi, kiz w tym knjeļu wumru: Šmjerz, hđže je twoje žadadło? Hđže je, hčla, twoje dobgče? Ješu je žiwj, duž je mi šmjerz šadženje t žiwjenju.

3. Šwět je pšchwinjenj. Njedyrjachu ho te žony boječ, hđžž t šlamany šmjerz Šbóžnika myšlachu? Njedyrjachu ho boječ, so toje něškto tež na nje pšchidže? Ale jutry wopolařachu, so je móž šwěta šlemjena. Semja je šarža, pšchetož šud je ho na nim šat. Wajchtarjo su roščěkałi. Čěto bomhaja jim šlebije, mječe a šchity? Jandžel přěduje: „Šlaj, wón přjedy waš pōndže.“ Niz jenož džěka, ale wšitke dny hač do šónja šwěta. Nōš-wajalanj šgal wšchěšeho měšćnika je šnamjo čłowěkeje njemozo. Šwěto njemōže ho wot čmy šacmiz, wšnosć niz wot njeměrnosće šwajacž. Ješu praji: „Džěče a pšchipowjebaježe to mojim bratram! Žony dyrja pšchipowjebježti jutrownje powjěče a wužobnikow byčž. Dženka šchěče špyta šwět horještacž Šbóžnika a šajtu

wudawacž. Ale njech šwět woła a herjeka — my jo lěpje wěmy — dobycye jutrowneho šerštyh dže dale hwoj; dobycžersti puč! Dajta njedawa mōž nad šwětom, hmyercžu a rowom. W nim pač, tym horješanjenym, mamy trošcht, mōž a žiwjenje. Pošběhacže hwojej wozži: Stare je sašćio, hlaj, wšćitko je ko nowe šćizničo!

Šamjen.

Jutrowna radość a nadžija.

Klincž radošćiwie nětko wšćudjom halleluja!
Kral krašnoćeje je jutrowniečku s rowa štanž,
Strach pšćeb hmyercžu je jěrej wumožnym španyl,
Duž halleluja dobywatše šanočuju.

Njech wutrobny wšćej wōžiwjene posćakuja,
Šbyž ryhele je twjerde s durjom rowa šćahnył
Šnješ žiwjenja a t Wōžej prjedy naž ham šćahnył
Do njebješ, hōžej ko šwětnym palmy posćicuja! —

Hlaj! frōnu žiwjenja a palmy! šćiciz mēra
Kral jutrowny tam pšćewinjerjam wobhnadženym,
Šbyž wubžerželi pšći nim hu hačž do šćončenja.

— To žiwa šćěšćizjanam šawěšćuje mēra,
So herbšćwo w hwoće dołanje ko wuśwolenym
Tam, hōžej hu wosćěwajaze mēra wobublenja. —

U.

Wón je žiwy! —

Šbyž D. Luther s šćiwileni šćuščy a šćudny bēščje, ko tōždy cjaš s tym šćowom troščtowacše a wosćěwajecše: „Wón je žiwy!“ — Cjašo wón tute šćowa s šćydu pšćeb ko na šćido napija; haj, na wšćej durje a šćěny wón pišacše: „Wón je žiwy! Wón je žiwy!“ — Žalo hu raš prašćany, šćto cže s tym prajicž, wón wotmołwi: Žesuh je žiwy, a njebje-li wón žiwy był, njebješ hej žaneje hōžjinki žiwy byčž žadał. Ženo dolež wón žiwy je, budžemny tež my pšćes njeho žiwi, tōž wón ham praji: „Ša šćim žiwy, a wy budžecje tež žiwi!“ —

— n.

Dobytwaške jutrowne wyśkanieje.

(Psaln 118, 15, 16 a Jan. 14, 19c.)
Šćioš (519): Wozucže! tōn šćioš waš woła.

Wozucžil je šnješ je španja,
A šćōnžo jutrownego ranja
Nam šćěhādžōla blyžćazaje! —
Pšćelamał je durje rowa

Šnješ žiwjenja, kiž s mozu woła
Raž t šćwēku, šćawu šćwōbōdne;
Šmjerčej pšćewinjerja je,
Šso krašni žiwjenje,

Halleluja!

Duž šćewajmy,

Haj, wyśćajmy!

Šso s šćiejom žiwym šćojajomy!

Žiwy hym ja! — Žesuh praji;
Šso jako ryčej Wōži šćaji
Pšćeb wozži šćuščym towarščam;
Šsmjerčej a hēla pšćeb nim cšćela,
Kiž šćěhča žiwjenja ham rēla,
A wōdžej našč je t njebješam.
Tež žiwi budžecje
Wy, tořizž moji tceje!
— Šbōžnik hwočćiz;
Nam njehmyertna
So dołata
Se radočej s šćiejom jutrowna.

Šćowa wōn, my šćawu jecho
Šsmny, mortwi wōžiwjeni s njeho
A wubudženi je španja;

Š herbšćwu rāja powołani
Tam njebješćeho s nowa šćmani
Šsmny šćiznjeni pšćes Žesuha;
Nam šćōnžo jutrowne
Se s nim wšćak šćicjene. —

Halleluja!

Nět dobycje

A wyśćanje

Nam do wēžćnošćej njeshnje! —

U.

Martrač Ignatius.

Pod romskim šćějorom Trajanom, tořizž wot 98 hačž do 117 po šćr. Inčejcže, bšćop Antiochije, Ignatius, kiž bē wu-
cjobnil japosććtola Jana, w lēče 107 martračtu hmyercž poććepi.
Žalo mjenujuž šćějor na jenym wōžinskim cšćahu do Antiochije pšćidžje.
Wōn šćomjeneho muža Wōžeho t hēbi šćaja a šo s nim talle do
rēče ba: „Šćaki šćy ty hōhjašćuwat, šo niž jeno našćim wuśćam
njepōščuščajšć, ale tež družić t tejšćamšćej blańošćej šawjebuščej?“

Ignatius wotmołwi: „Theophorus (to je cšćowjeł, w tořizmž
Wōh bydlił) njemōže ko hōhjašćuwat mjenowacž. Šbyž pač mje
ty hōhjašćuwarja mjenuješć, dolež hym njepšćěščel wōhansćić
pšćibohōwo, bha tole winowanje pšćijimam.“

Šćějor šćapšćěćizwi: „Wraj mi, šćto je Theophorus?“ A
Ignatius dšćelče: „Tōn, tořizž ma šćeršćuška we hwojej
wutrobje.“

Duž rjefny Trajan: „A njewēřićšć ty, šo pšćibohōwo tež
w naž bydla, tořizž tola ša naž wojuja pšćěćizwo našćim nje-
pšćěćelam?“

Ignatius wotmołwi: „Ženo jedyn Wōh je, tořizž je njebjo
a šćemju, morjo a wšćto, šćtož je w nim, šćworil, a jēčyn Žesuh
šćeršćušk, tořćehōž šćalešćwo je moje herbšćwo.“

Ra to rjefny Trajan: „Težo kralešćwo, ty prajišć, tořizž hu
wot šćilatuška šćizžowanym?“

A Ignatius dšćelče: „Težo, tořizž mōj hēčž s jecho šćakab-
nišćom šćizžowanajše, a tořizž wšću lēčž a šćōščž jatana tym pod
nohi ba, tořizž jecho we hwojej wutrobje nošča.“

Duž praji šćějor: „Mašć ty po tajim teho, kiž hu šćizžowanym,
we hwojej wutrobje?“

Ignatius wotmołwi: „Haj, pšćětož pišćane šćeji: Ša cže
w nič bydlicž a w nič hwočćiz.“

Ra to wupraji Trajan šćēdōmōžny wuśub: „Dolež Ignatius
wuśćawaj, šo wōn teho pšći hēbi noščy, kiž hu šćizžowanym, bha my
pšćiććawaj, šo by hu wōn šćupćowanym do wuśćeho šćoma pšćizničel
a t šćowanje luda dšćiwim šćerćatam woprowač. A kaž bēščje šćějor
porucžil, tak šo šća.

F.

Pawol Gerhardt a jeho křerlufche.

R 300lětnemu narodnemu dnjej křerneho křowka Knjejoweho

12. měrza 1907.

(Pokracoowanje.)

2. Jeho křerlufche.

Něhdy 120 křerlufchow je Pawol Gerhardt spěwał. Wošebje w młodych lětach je tešame přerłil. Něhdy 40 su ho šromadne wobšedžerłiwo načheje ewangelisťo-lutheriske zyrłnje sčiniłe a wone su spěwaja w načich Wójšich křuzbach. Šam Pawol Gerhardt tute křerlufche hromadžil njeje a šnawo w šwojej poměrłejši šebi ani na to poměrłil njeje, šo moše šo wot načich wošadow w Wójšich křuzbach spěwadž. Wolež pal jich rjanolež a wožnošć pójnacju, je wot lěta 1648 do špěwacłich pšiwuřacu. Přerłi šromadny wudawoł dołonja Jan Xurij Edeling 1668 w 10 ležimłach a křowami. Wolež běhe šonle wudawoł roš-pšebatu a nowy naklad bu nupny. Wot teho čaša je šo wjele nowocizłičejow šlato.

To drje mōže šo prajić, šo je Pawol Gerhardt najwupřichłi šřobžerł w načich křerlufchach božik. Wopřichłije je načhe ewangelisťo-lutheriske wuřnacze, wěra Lutherowa do šameho šlowa Wožeho a wěra reformatorowa. Šchož načhi wōžjozo w Augšburgu wuřnacju, to je křerłjina křerlufchow načheho wot Woža wobšnabženeho křerlufcherja. A tola su jeho křerlufche hinalče hacž Lutherowe. Křerlufche reformazisťeho čaša wupraja š wjeřřa šromadne wuřnacze wěrzazje wošady a rěčja teho bla š wjeřřa we wjeřřajnje: Wj wěrimy wšřizny do Woža; jed'n twerđje hrōb je načj Wōš šam; ta šbōžnošć jow ł nam pšichřhabžja. Pawol Gerhardt pal njerěčji jato hōš wošady, ale wuřhabžja wot stej nječjeja paršchonšeho pšehšewědženja w jednocze; wjele křerlufchow šo šapocžnje i „ja“: Šak powitam ja tebe, Ja šo čj, Wožo žakuj! — Ša šym wšřon Wožu pōbbat! „A to je wěćje pokracoowanje — wěra wošady je šo paršchonja wěra, wobšedžerłiwo wutroby sčiniła, wona je pšehčjeřta pšehš wutrobu křerlufcherja. Šchož je křerlufche tak ludowe sčiniło, je wutrobnolež, křj š njež rěčji:

Wješ jeho křerlufchow njemohli šebi po prawom myřřicł načhe zyrłwincle lěta.

Šdyž adventski čaš pšichidnje, šapšewamy i Pawofom Gerhardtom w načich Wójšich domadž:

Šak powitam ja tebe,
Wōj Zehu najluchłj;
Šak šapomnij ja šebje,
Čže džeržu w wutrobu.

Šdyž nowe lěto pšichidnje, špšewamy:

Wōłš i Woža šapšewamy,
Wjeřř temu Knjejej damy,
Křj na nař i šnadu šlōdaj
A mozy dołež je nabal.

Wōd křjžjom na Wolgatha šapšewamy wutrobu-jimazy čřichł-přatowmy hōš:

Š hłowa, křwawnje šřita
A pořna šolofčov,
Š hłowa, ł šmedu šřita
Š te křonu wot čřerłow!

A šwajřł, hdyž najwupřichłi tročřatle bele pšichidnje, wřřřamy:

Čžehł nups do šwojoj rodu,
Wubž mōj hōřč w wutrobu,
Křj ty pšehš šřowu i wodu
Wje i nowoř porōžji.

51

A kaž zyrłwine lěto, tak pšehčakřijnja Pawola Gerhardtowe křerlufche načhe žyle křehčejšjanšle žiwjenje:

Štař, wutroba, a špšewaj,

Ššo Wojej hnadže džiwaj —

šakřinčji rano; a hdyž wječor šo na šemju lěha, šo ruzy šřřinjeje a rōt šo modli:

Něł wotpocžuje hōla,
Štōł, lubžo, mēřta, pola,
Łōn žyly šwōř šnadž špi.

W přuřowanju my šo wōšebžijemy:

Je Wōš mōj pšehčerł ša mije,
Wša ničšo njerōžju,
Šacž žyly šwōř čže na mije,
Ja ł Wožu šřřchuj!

a pōd čžřřotu křjžja šo tročřřijemy:

Wč, poruž Wožu šwōru
Šwōj pučž a žrudobu,
A wōpomni š prawej mēřu:
Wōš křejši na njeju.
Wōn loř a wēřny wōžji,
Tež wšřřite mōčjele,
Wučž, po kōřřny šo šřobžji,
Tym šwōjim šřewič wē.
(Pšichodnje šřōčženje.)

Džeržatka, lubujče šo mjes kōbu!

Šato Želazowy japořřot Jan wōšleđnje lěta šwojeho žiwjenja w Čřej pšehčejowče, wōn tež pšři najwjeřřichłi čřinje šak-bōřči ženje njelōšomžjowaje, šo do šřromadžijnaw wošady nošřč dawacž a w nič pšřitomny hōč. Šola wōšřřerłe ł wōšabže rěččč, kaž bē to hewal čřinł, njebžče čřčřčebōřřowemu ščēžjwōžje we jeho wōřřōtej starōbie wřaz mōžno; wōn wōbmjeřowaje šo teħobla na pšřiwolanje: Džeržatka, lubujče šo mjes kōbu! Wolež pal tole napominanje njepřčřejanje wōšřewowaje a šřromadžijnje ženje nēřřōt druhe a nowe njepřčřejče, bu wōn šřōčřnje přčřřamč, čřehobla tola pšehčjo tuřřam wēž napřmina a wōbmjēřžža? Wolež je to šřnejowa pšřřřřřřřř, wōn wōtmōwł, a hdyž šo ta došřřejnja, dža je bōřč.

F.

Sprawneho Wōš njewowupřichłi.

Powōjedacłje šo šarřčeho čřaša.

(Pokracoowanje.)

Wēřarjež Wēřrowa křjžla šejčje w W. pšři kōžnu wšř. Njebyřřu-lē njōřtre hřabdy hřřčje džeržate, by šo wona dawno do hřomady šřřpřřla. To by ja Wēřarjež Wēřra jara njerřžze był, pšřčōž wōn ju njeby mōř šašo natwaricł.

Wo žyle wšř bē wōn jato njelōčřomnič derje jnaty. Wōn w štale džeržate a šubžřřčel-lj řabny był, by šo je šwōjim jara derje šejřwicł mōř. Šemu pal čřřřčje šo pšehčjo jara pšč, a wōda jemu na žane wāřřinje šřōdžř njedčaje. Teħo bla mēřčje řřřř řřřřne palenowu šleřřu pšři šebi a njemōžče bjeř njeje žřw byč. Wšřři džēle wōbju wōřřa wōn tak nēřř šřřřř, ale wječor bē přam kaž šřřřř. A jeho njebžju pučž do řřřř, w tořřž wōn džeržate, nimo tořřřř a palenje wjeřřřřčje. Wano drje tam nēřř nimo trčřř — ale wječor jeho čřert ja wšřč wōřřny nups čřehnjēřč. Šdyž na to přam dom pšichidnje — a to řřa šo kōžny džē — dža řřarřčje řona, wēřčje džeržč šo jemu řřejčřu, mjeřčje šo řřřřřřř puřow bla, tořřž wōn wōbžēřčje. Wšřřř tym wōn řřřřřřř a řēřřřř řřřřa šo š jeho erta řřřřř, kařčē řřřčē mōř njebē řřřřřřř. Wō dnjo řřřřřřř džeržč jo

proščenju abo franjachu na polach; wječor wone, pšćinbžechu-li dom, tam a jow ležachu. Wo zplym domje bje njezjitejš, nusa, hnydoba, nahota a hłb. Wo nčajim kšćejšjanim wučanju, wo kšćejšjanobženju, wo Wožim kšćowje, wo pacjerje-pšćowanju njebje žana rěč.

Do tuteje swobje pšćinbže Surij, so by ho wočasnył; do tajeje mordarišće jamy bje jeho gmejna pšćeboda. Njedyrbješće ho jow po czele a po budyj stahje? Šdyž ho wopomni, so won w tutym domje ničo dobre njewidžeše a njezbjehše, so dyrbješće i Wěšarje bžęćim jo. prošenju hnydžić, so te jeho i wšćelkemu lóhnytu wobjachu, so dyrbješće hłbny byč a w nje-čjitišće jo wo waleč; dha ho jedyn njeby bžimacž mohł, by-li ho janjerobžij.

Spodžiwne pak je, so bu tuta hnyota pšćede wšćitkim kšćowobarnowanu. Njebešće Wdęćę hłabacę ja Surjom je swojim mitgim wotom a bžęćęše jeho je swojje prawizy na prawym puczu. Marja žanjej pręž njelutowačę, so by štoženje wot jeho budyše wotwobročila a napominalęše jeho i wšćemju dobremu, kaž macž swoje bžęćę, a Lenka, jeje bžęćę, staračę jo ka njeho taž šotra ja swojeho bratra a nabyčęwajęše jeho i pomajstami, jo njetrybaješće ženje hłbny byč. We šćuli pak wón jara derje wučnješe. Wón meješće dobri hłom a pofalowaješće wošęne bary. Stary knjes wučęł njemęžęćę jeho dočę dočęwajęć, so tač rjenje pšćaje a derje lečęćę. Surij bje jako pęne a pobožne bžęćę wotrošć.

Zato bje čęš tudy, so meješće je šćule hčę a kšćejšjanij šćub wotnowičę, naša pračęnje, šćito dha dale i nim budę. Njęch ho pšćistaj, rěčaje w gmejnje, dha hębi hčęb a dračęnje sahlaj; my jemu ničo wjaž njedamy. Tón hčęb je jara šćaby, prajachu druj, njęch krawištow wučnje; našę wjęšny krawz Bęćęch pęčina šćary bęč, njęch tón jeho wučnje, dha mamy šćo krawza wo wšę, hdyž tón wumrje. Darno jeho njewošnje — rěčachu najmubřičę, a najlępičę budę, jo do Węzawo čęhnye a ho šćam ja ho šćara.

Mjes tym bje ho Marja hčęm ja njeho šćara. „Šćito čęčęch wučnję, Surjo?“ jo wona jedyn bžę woprašę. „Nę“, rjefny wón, bęřće bžę ho mi njelubę, dočęł šćym šćaby na šćamy; šćary knjes wučęł radši so byč najlępičę byč, hdy byč mohł pšćęwupšćow wučnję, dočęł možu derje pšćaję a šćęčę“.

„Pšćęwupšćow?“ Marja wotmolwi, Wože dla, šćito hębi myhčiję; i temu hčęhęja pjenję, a tudy ty nimoš. My dyrbimy na nęšćito brude myhčiję!“

Zola pak Marji tuto žadanje Surjowe i myhłow njepšćinbže. Tej ho šćęčę ja Surja najlępičę byč, hdy by ho nębę ho do męřta dacz mohł, a hdy by to i jenemu pšćęwupšćej byč. Wona meješće wuj, šćotęž bžę ho bje pšćęwupšćow wučnję a wot teho bje hčęhčala, so wšćal ho to i loškim wučnjęčę hčęžę. Duž wona tu węz mječę pšćę hębi pšćęwupšćę a nitomu, najmjenje swojemu muzej ničo wo tym njepšćaj.

We meješće pak bje pšćęwupšćę, i kotrymž ho wona derje šćaješće. Wona we jeho kšćacę wšćitko kupowaješće, šćitož ho do hčępobawšća trębaješće a teho runja tej Węřćim kšćowje, a šćitož hęwal tam bjerješće. Tutón pšćęwupšćę wjele na Surja a Marju bžęćęšće, dočęł wobjaw wšćę i hčęwomni pjenjęłami placęćęšćaj. Wón bje pšćęčęlmny a budyšny muž a jeho žona drudby Marju na šćalst hčęšęja pšćępšćę. Wonaž žaneho bžęćę njemęješćaj, a dočęł močęćęšćaj hęřbyž rěčęž, męčaję hęřbyž burja wjele dowęřęnja i nimaj. Marja bje jimaž hčęwjo Surjom domogaj ničo wuřćowčę a myhčęšće hębi nęř: ja i Wibusčij pšćibę, tón budę mi derje radčęč, šćito mam i Surjom čęhčę.

Temu hčęwoti pšćęb jutrami bžęćę Marja do męřta a do

Wibusčij kšćow. „Węhęja je hčę“, praji knjeni Wibusčina, jato ja wuřćaba, „njęčęčę šćalst hčęšęja pola nje wupęč?“ To bje dobra šćabnočę ja Marjine wotpobawanje. Wona pšćęwupšćę a jeho žonje wšćitko hčęwopowęde, šćitož jej na wutrobje lečęćę, kač je ho jej i Surjom šćęł, kač je wón i Wožę pomozu pšćęde wšćitkim kšćowobarnowanu a we šćuli derje wučnję, jo je šćjereč hčędy čęłowję a so čęž radę pšćęwupšćow wučnję a tač dale.

Wibusčja a jeho žona i bžęłbranjom pšćibęwčęłčęłaj a napšćęłčęw na wučnjęnje, so čęgataj Surja i hębi wšćaj a so dyrbę wón šćęčęč lęł pola njęju ja wučęwomniła byč; so pak njęgataj hębi ničo ja to žadacz, hdy by Marja ho ja jeho draštę šćaracz čęhčę. Ta do teho i wjęčęłom hčęł.

Wibusčij a Marja hčęšęčę wučnjęčim, jo Węřćim wo žętej węžę ničo šćonęč njęhęje, ale jo dyrbę pšćęwupšćow na gmejńšęch prębđłstęřaj lęč pšćaję a prajęčę: Za šćym hčęhčęł, so macę hčędu hnyota w gmejnje, šćę ma wošęęne bary a lęččę i pšćęwupšćow; pšćęčęčę mi teho hčęł; ja čęju jeho darmo pšćęwupšćow na wučnjęč.

Gmejńšć pšćębłstęč w W. a wšćitke šćamy gmejńšće radę wučęł zbręčęřaju, jako tón lęč i męřta dočęwaj. Węřćim praji: „To Węhę, i wotłal je tón wo Surju šćonęč; njęch i tym hčęłom hnyota, ale ja wšćęčę, to ničo njębude. pšćęčęč Surij je pręčęčęł hčęł a jemu bęřę čęhčę.“ Dočęł pak hębi Wibusčja ničo ja Surjom wučęł njęgabęčę, hčęłi žęta gmejńšća rada rad do jeho žadanja a Surij čęhčęšćę po jutrac do męřta, so by pšćęwupšćow wučnję.

(Pšćibędnje dale.)

Wšćelake i bliska a i daloka.

— Šćęřędu 27. męřza hčęwčęčęšće knjes kantor Rjęta w Raleczaj hčęwčę 25lęny šćajšćaj wučęćęłi jubilej. W raničęch hčęwčędnaj šćęwajęčę jemu jako swojemu wobjęřęj žęřćwinišćę čęw raničę postow, 23. palam: „Tón knjes je moj pšćęčę.“ Rano w 9 hčęž, bęčę ho w šćuli šćęčęł: šćulšće pšćębłstęčęřćęw, šćęřćęřćęw žęřćwinišćęch pšćębłstęčęřćęw a knjęja wučęřćę a pręnja šćulšća rjadowanja. Wo wupšćęwaniu hčęřćęwla wuřćupšćęčę dwę hčęł; a knjęja jubilara je šćęwčęčęčęšćę šćęřćęčęł postow wšćęčę. Na to jemu pręni hčęł a pręnja hčęł 1. rjadowanje šćęčę pšćęčęčęł. Na to meješće knjes šćarčę Węłčę šćęłtu rěčę, wo šćęřćę jo jubilara ja jeho šćęwęne pšćęwčę šćęwotwane bžęłowaję. Zemu Wože žęhčęwotwane pšćęje na daličę šćęwotwane pšćępoba w mjenje šćulšćę gmejny krawz teppęč a w mjenje žęřćwinišćęch prębjęłstęřćęw rjany wobras je žęwjenja našćęch Šćęłniła. W mjenje šćulšćęch pšćębłstęčęřćęw pšćępoba knjęš rendant Želęw rjany dubowy šćol. Pšćęłbnju postowčęw knjęja šćęłęłęw knjęja jubilara je hčęwomni šćęwčęčęčęmi a pšćępobachę jemu jako dar rjany wobras. Węh tudy knjes žębnj, kač hčęł dotal, jeho šćęwotwane w žęřćwi a šćuli!

— Šćęřędu po jutrac je hęřćšćę bžę — šćęwčęwjenie Węřćęw i Šćęřćim Domje! Šćęřćę, hčęwčęčę jo na hęřćšćę bžęł do Wudyčęina.

„Pšćęhaj Węh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale teč we wšćęch pšćędawajńch „Šćęřć. Rowin“ na wšćaj a w Wudyčęinje dočęč. Na šćęwčęčę lęta placę wón 40 ny, jenotliwę čęřćęł šćo ja 4 ny. pšćędawaju.

Sy-li spěwał,
Plińje džěłal,
Strowja će
Swójby statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Kapoje mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spať měrny
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnie džěłas
Wědné dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebojs mana
Njech dī khmana
Žiwność je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokrěw će!

F.

Šsersbiske njeđzělske łopjeno.

Wudawa ho kóždu hobotu w Šsmolerjz knižnicyšćejni w Budyščinje a je tam ja šćiwórtělnu hšćedpłatu 40 np. dołčas.

Quasimodogeniti.

Jan. 20, 19—23.

Měr budź s wami! to je jutrowny poštrow teho Knjeja. „Měť wuľti měr je bjes kónja, wšća šćórba kónj je wjała.“ Měr, městosć wěrny hu njebjeste dary, kotrěz horjełtanjenj swojim wucjobnikam jako jutrowny dar njebejdje. Ale šćotěz dze je dobyć, dyrbi teho Knjeja wobłabac, jeho kłowa wěsty być! „Głaj, ja hšym pola waš wšćitke dny hać do šćónčenja křwěta? Šdžj wón tež widomnje wjazy mjes naš njeľstupi, wón šćo tola šć-ćuwać dawa, hać runje widžec njeje. Wóćeto wěrny džěńka hšćeje teho Knjeja widži, pšćetoz wón je žywy a je pola naš.

Tón Knjes šćewi šćo tež nad nami w mozy
kwojeho horjełtaćja,

šo by 1. wěrny pošćylnik;
2. měr dawał.

1. Šćt. 19. 20. Tón Knjes pošćylni wucjobnikam wěrny s tym, šćo šćim žywy wopotaće. Duž šćubi šćo wšća šćudoba, šći wucjobniky šćo wšćeľichu. Žeho šćnadypolne wóćeto šćašo nad nimi wotpoćuje, woni šćlyća jeho kłóš. Tole žobnowanje horjełtaćja Šćřystušćoweho, toľe pošćylnjenje wěrny šća wšćitćy wucjobnikam dale traje. Šdžj je wón wot šćmjerce horjełtanj, je wón žywy a knježi do wěćnosćje, je žywy w towaľtšćje s tymi šćwojimi, je pola nić wšćitke dny. Ale jene wuměnenjenje je: naľcha wutroba dyrbi polna žedženja na njeho wobroczena być,

dyrbi wjekeľe mēz na jeho šćlowje. Wšćajmy w pišćnje a wšćimny Žesűa, wo kotrymž šćwēćzi, horje. Šdžj šćo twója wutroba njemōže namatać do wērnosćje kłowa, hšćj njeha pšćezō hšćeje džěćaj, ponińny duć wěrny, radoćj nad tym knjeľom křabozec, šdžj pšćezō hšćeje dwēľuľešć; pohľadaj, s wortak tuto dwēľowanje wuľhadja, šć njeby dľeje bjes wutroby być, kotrāz šćo w tym knjeľu wjekeľi. Wēda tym, kšć njewēria hordosć, šćwēneje lubosćje dľa. kšć w nić bydli. Derje tym, kšć moja žadanje po wērie, kšć moja wolu wērieć. Derje ģim, pšćetoz tón knjes šćaje našću wutrobu, wón šćwojmi naľche moľe wo daloľa. Pšćes šćwojeho duća dze naš pošćylnic a pšćiľhotować, šćo byćmy šćo šćwēkēľi, hšćj teho Knjeja wobłabamy.

2. Šć wotšćrow mēra dawa tón Knjes s doľom mōz mēra. Šemšći wōn tón Knjes njedawa. Wōn dľe šćam na šćmi šćwotownje mēra mēť njeje. Ale njebjest mēr wōn dawa, kšć je wšćiľšći dľli wšćitšćon roľom, kšć šćo wopšćać njeba, ale jenož šćaćuwać dawa. Tón mēr je plōď horjełtaćja Šćřystušćoweho; pšćes šćwoju šćmjerz je wōn hšćeje mōz wiaľ, jōn na dľewje kšćiľa woprowďa a s tym nješćeľeľšćtwo mjes Wōhom a nami wutapil. Našćy hšćeľow dľa je wōn wumrēľ, naľšćje prawdosćje dľa je šćudžennj. Šdžj pat je prawdosć, tam je mēr (Mōmšć. 5, 1). Žehōľa mamy šćo wjekeľic: njebjest mēr wotpoćuje nade wšćitćimi tymi, kšć wjazy w rowje hšćeľow njeľež, ale šću s Šćřystušćom dućowanje horjełtanj, kšć mōža we wērie prajic: Ja hšćim žywy, nić pak ja, ale Šćřystušć je žywy tōe mni. Wēra dyrbi tu być, šćo byćmy mēr mēľi.

Gdyż dwieluiejch nad Bożej lubościu, gdyż ho bojiſz
 ſmierć, hele — maſz ty potom mę, mójſz ho wje-
 ſełicz? Gdyż pał wziętiſz, je mę twój. Potom reſa:
 Mę budź i tobu, ty pokutny hrędniko, wotpoloż bręmo
 hręda pola ſchęja Sbożnika. Jeſuſ ſteji tebi i bojei.
 Mę budź i tobu, tiż ho ty poſledne będzenie będętiſz.
 Jeſuſ je ſmierć pōzrieł do dobycia, wona žaneho žahadla
 wjaży nima. W męje i Bohom wſchitko leži, po cżimż
 ſebi naſcha wutroba žaba. Wōn wōmije wſchu ſiaroſe,
 wſchu ſrudobu, dama wotoj, radoſe, žiwjenje, ſbożnoſe.
 Kōtiż maja mę i Bohom pſcheſ naſcheho Kņieja Jeſom
 Kħryſta, cżi wjeſela ho w tym Kņieju. Woimny ſa tym
 męrom, tiż naſ pſchemōdža do węcneho žiwjenja. Ženoż
 ſchitōž jōn ma, mōje ſaici do bydlenjow węcneho męra.
 Žamjei.

ſkhadjenje jutrowneje węry.

Kņes wozueſi je ſmierćneho je ſpanja
 Na ſteci dzei a žyw ſtam i rowa!
 — To powieſe jutrowna je cħlowſtwu nowa,
 A radoſe ſbożna jutrowneho ranja.

Duż jutrowny cħaſ ſmiejſe ſeſtawania
 Nam je ſmierć budź wumōdženym i nowa,
 Wſchit mōznie i žiwjenju naſ ſtruchtych wota.
 Je žōrto njeſachodnoſ ſradowanja.

Mōj Kņeże! ty, mōj Božo! — pſcheminjeny
 Tam i wēje Domaſy ſbożnie pōſtawajſe,
 Gdyż Jeſuſ pſchewēdętiſz ſam będę jeho,

So žyw woprawdže, je ſmierć wumōdženy,
 Je Sērdnit cħlowſtwa, — to je ſboje maſe;
 Nam žiwjenja ho powōleſ ſtieja i njecho! —

U.

Pohnuwanie k jutrownemu žiwjenju.

Naſečo a jutry kraſne
 S nowa ſeſkhadęchu nam;
 Sbożno będęci ho taſ jaſne,
 Stworba ſbcha i njebeſam
 S naſetnim ho roſejenjom,
 Cħlowronoſe ſpewa i wjeſelom.

Njechata ty, duſcha, ſpewacę
 Stworicęlej milemu?!
 Njechata dže radu będęci
 A czeſeji Bożej i radoſeju,
 Gdyż by jutro ſmiejętiſa
 S Kņiejom žiwym ſubdęna?

Stanył žyw Kņes je i rowa,
 Sa nim ſtawaj i žiwjenju!
 A ſradowanju wōn cħe wota,
 Pręje tebie i miſoſeju;
 Žerſhta žiwjenja cħe twōj
 Na pueč i Wōdziej wabi ſwōj.

Žyw wōn je, i nim budź žywa
 Žało jeho njeſeſta!
 Gdyż i nim cħęnjejſ radoſeju,
 Njejima cħe njerōba;

A njebeſam ho hotujeja,
 Na twōi i Kņiejom węcny będę.

Jutry junu ſaſhwitaju
 Nowe cżi we njebeſach,
 Sboże dže ſbożni i Kņiejom maju
 Tam po cħęnjejſ cħęnjenjach;
 Kwaſ tam jeħnecęowny je,
 Na nim węcne wyſtaje.

Gdyż je tu cżi ſeſthadęto
 Nowe hiżom žiwjenje
 S Jeſuſom a ſawdōſ dāto
 Wſchitodneje kraſnoſeje
 O taſ budže będęcęaje
 Sunu herbſtwa njebeſke! —

Duż tam i herbſtwa njeſwōdnemu
 Kruce pſchętręmajmy ho!
 Prędeji wotrieſtamy ho wſchemu,
 Kņieja dęeręmy žiwcho,
 Kōtriż hłowa naſcha je
 A naſ domoj domędže! —

U.

Aſchęſſa njeje jeno ſama woda.

Egiptowſka kralowna Kleopatra będę nęby mōzneho
 Romjana Antoniuſa na droſtotu doſeju pſchewpſpła a tola
 jemu niečo druhe dale njeſchęſtaji, byſi maſu ſchſiektu i ſiſalom.
 Ale wona bę w nim parli roſnoſeſ dāto, totraž poſteęa tuny
 ſtota placęje. Tał po ſdaju teſ ſchęſeſiſta woda dale niečo
 njeje hač „ſama woda“, ale Wōy je wſchę poſtady njebeſe
 do njeje powōrił a tožbu jeinu do do najdrohotnięch parlow
 pſchewobrociti. Duż proji dže teſ D. Luther: „Sa hym ſchęſeny
 a kħožu i Wōjemu bliſu; to niečo druhe njeſeſ hač: Njebo je
 mi darmo dāte a je mōj dar, a ja mam rukowanje ſa to. F.

Pawoł Gerhard a jeho kħerluſche.

A 300 lętnemu narodnemu dnjej ĳwēneho ĳwēda Kņieſoweho
 12. męrja 1907.

(Poſtręčowanje.)

3. Pōznowanje jeho kħerluſchow.

D hłowa krawanje ſbita. Dōle huijaży kħerluſch je
 nękotreho ſpręneho podrožnika we wumręeju troſchtowal; woſheje
 poſlednej dwę ſchueęny ſteji mōzny trojſt i wumręeje. Pēħniet
 hrabja Leopold Wjedich Etollberęſi będę i romſko-ſatholſteji ĳwēni
 wiſchitupit a ĳorſtije ſa ĳwoju wēru wuſtupowajſe. Žało pał 1819
 i nim do ſmierće będę, bęchu do ewangeliſe ſpſi, tiż jeho
 troſchtowachu. W poſledniach ĳođinach kłicęje pſchęſ ſatholſte
 pacęerje ewangeliſi kħerluſch. Žyho dżowa kłecęje wiſci ſmierť-
 nym tožu ſa ſpewajſe: „Gdyż dęrybi wōſhal cħaſnueč, ho njebžł
 wote mnje!“ A i tym ewangeliſm troſchtow je wōn — tōn ſa-
 tholſki — wōſhal cħaſnueč. — W ĳydomlętnęi wōjnę bu general
 ſmierťnęe ſranjeny. Wōn Wōha pręjeje a teſ na ſmierťnym tožu
 Wōje hłowo na njebo ſoćęiſeja njećinjeje. Duż jeho doſtojny
 Frankfurtſki ſenior ĳrejeniuſ wopyta a jemu poſlednej dwę
 kłecęny teho kħerluſcha wuſpewa. To ſtawajſe na tu kħudu
 duſchu. Wōn dęryjeje jemu te hłowa pſchęzo ſaſo ſpewacę.
 W męje i Bohom wōn wuſny.

Mēti i Wōha ſaſpewamy, czeſeč temu Kņiejei damy.

Wot njepopscheca a sawiešce šakljenje myšlešce tón na to, jo by Surja do njelbowa pšidnjeh. Wjele křóč b' h'žom h'wójemu knjelej prajit, so ho jemu šoa, jato njehy we pjenježnym kašyczu telko pjenjes byžo, kaž by po jeho ličbowanym w nim byž d'yrbjało. Knjes Zibušča b'šče jemu na to wotmolwi, to d'yrbi na to derje k'ed'bowaz' abo b' jeho s tym wotpošajał, so b' prajit, wón ho m'pli. San k'močy pał p'chžo soho wonješčeja a p'chit tym wosta, so tam a hem toleť pjenjes wobrachuje, k'iz je n'ostebany, kaš' ch'w'šče s' w'ost'ěsu mj'žec'. — D'yrbjał to Surji b'žč, k'iz k'radnje? r'ejny p'chji h'ebi knjes Zibušča, ale p'chijstaji h'nydom: W'ž swartuj, tón h'ólj je š'prawnij; wón ničo njep'schec'iznja, to m'žno njije, so by mje tón jebał.

Sa někotry čas p'chidnje San k'močy soho s' h'wójemu knjelej, prajizy: „nět m'žu s' w'ost'ěsu r'ej, jo je paduch w našim domje. Sa h'ym“, wón p'chijstaji, „wjele njeb'el na to k'ed'bu m'el, hač njehyb' teho, k'iz pjenjes s' kašyczu franje, wušk'ed'ži a njeh'ym n'ifoho tr'ed'čije m'ost: teho bla h'ym wo d'nje, h'žyž ničt'w s' łamach njeb'elše, w'elje w'et'elše k'radji pjenjes se šnamjenjom pošnamjenit, a w'et'or abo na družki d'žet b'čhu tełame pr'ec'.“

„Ščio pał d'yrbjał to b'žč, k'iz mje ta wot'kradnje?“ r'ejny knjes Zibušča. „Haj“, wotmolwi San k'močy, „to W'ž w'el! ja h'ebi tež na něšto myšl'ic njem'žy; tola pał w našim domje d'yrbi tón paduch b'žč; my ch'ymy tola p'ytac', hač' ho nižb'e ničo póla žaneho h'š'žobn'ika njenamafa.“ Zibuščiz knjes na to b'še p'chijšadowac' njem'želše. Wón sawoła h'wójy h'š'žobn'ik c'zelež a tožb'elše h'š'žinja bu p'ch'epytana. San k'močy ham h'wójy šmachi wšchubžom šwolanta, so by pošajał, so paduch njije. Nižb'e ničo njeb'e namatač. Napošlebuł bu tež Surji sawołaty a d'yrb'elše h'wójy h'š'žinja w'och'izni. Po k'ratim p'ch'epytanju, h'aj! bu m'elšt namatany, w kotrymž b' wjele pjenjes š'bowanyč. Knjes Zibušča jón rosw'elja a w nim b'čhu na p'jatnac'e toleť a mjes nim tež jajt'e, k'ed' b' San k'močy, kaž b' prajit, je šnamjenjom pošnamjenit.

Ščio m'el Surjišchowy h'n'ew wop'isac', s' kotrymž wón na Surja šajrma! Kač' runje jemu Surji prajelše, jo je njewinowaty a jo njew'e, tať h'u te pjenjes do jeho h'š'žinje p'chijšče, d'ha b' tola knjes Zibušča tať rosw'eljeny, jo by Surja nabił, h'žyž njeb'ud'žide jeho žona, k'iz na tu baru hem p'chijš'izja, h'žyž wot teho wotb'žet'aka. „Pr'ec' s' mojego doma“, wolašče wón kaž pot njemb'or, „ty njeb'šatny h'ól'ce!“ W'et'izni m'el'elše prawje, h'žyž mje p'sch'el tobu warnowaječ; č'iz, jo na m'elše s' mojeju w'et'ow p'chid'želš, h'ewat č'je je p'šami s' domu wuč'et'ru.“

„Sa p'šidu“, r'ejny Surji, „ale W'ž je m'ž p'w'ed', so h'ym njewinowaty; m'elje b'žaj fa w'ach'u luboć, kotr'ž č'je mi wotpošajali; a W'ž w'obaj wam, so mi tajtu njep'ravdu č'izniče a mje wo h'ont'ice.“

Na to š'rowny Surji h'wójy woblec'jenja, kotr'žyž wjele njem'elše, a sawali je s' k'osch'iem do br'et'elšča a wopušč'iz Zibušchowy dom.

(P'chid'obnje dale.)

Stare Sserby a šari Sserbjo.

Sserbjo, k'iz pola W'et'ow „Wenden“ r'elja, su narob wuľtebo š'lowjanškeho luda a wobubladu něhdy w'š'ón kraj wot Wobca hač do Sale a s' Ščm'r'el'owym šoram. Š' polodniju mjeowowu s' Č'ed'kami a s' poln'uju s' Łut'zami, a na tutej š'tronje č'eznjed'chu so jich mješt něh'žje wot š'ienoc'jenja W'obry a Warty hač s' š'ienoc'jenja Wobja a Sale. Woni wobš'et'aju s' mnohich š'lawow. Wot t'ych b'čhu Łužic'jena a W'it'ic'jeno najw'ob'ed'niš'ij. Tamnym h'š'želšče kraj, kotr'žyž so nětko Delnja Łužica njenuje, tuč'iz wobubladu pať krajinu, kotr'žyž h'u poš'žiš'ho mjeno Šornja

Łužica nadowali. W š'lawš'chim č'as'u njer'el'elše Šornja Łužica h'inał hač W'it'ica abo m'el'izant'ij kraj, a jeje wobholerjo b'čhu wšchubžom jato W'it'ic'jeno abo m'el'izant'ij Sserbjo š'nac'iz; poš'žiš'cho pať poč'a so W'it'ica wot juž'ich s' n'et'žic'izni mjenom njemowac' a je h'wójy stare mjeno ž'le š'wabica, hač runje naš' lud h'ijelše d'žen'niš'ij d'žet jenož DelnjuŁužic'jana fa Łužic'jana š'p'š'nana.

S'et'owjenjo b'ubla w Eur'opje tať dołho kať Šet'oj, Šerman'oj a Roman'oj. Š'izom w najš'lawš'ich č'as'ach b'šče w'š'ón kraj, k'iz mjes ad'riat'škim a naraš'škim morjom so rosp'š'elč'et'a a wot /4 W'et'oty hač do š'č'et'ow Dn'ep'a a Dona b'šaga, jich h'amnje wob'el'č'et'ow. Woni b'čhu š'tajnje jeb'ny s' najw'et'izich europ'iš'ich ludow. Š' krajinow, k'iz w d'žen'niš'ich W'it'ic'ej na wob'et'aj š'tronamaj W'it'ic'ej leža, p'š'elč'et'ed'chu najš'tejne Sserbja do h'orjela š'pom'jenajho h'erbš'el'ho kraja a b'čji š'poc'et'aju š'elš'el'ho l'et'š'ot'a w'it'izny jón wot h'amnyč Sserbow wobš'ad'ženy.

Ščiož š'lowjan'owe napošladanje S'et'owjanow a s' nimi Sserbow n'ap'ra, d'ha h'š'žel'el'cho do najr'ejniš'ich ludow indoeurop'iš'eho š'p'laša. Woni lič'achy so š'tajnje s' tym narodam, k'iz w t'ch'žach a domach b'ubla. Š'o b' wina, jo so najr'ad'žaj na k'at'šit'wo abo r'el'isit'wo š'owowanu. (Š'o je dołat tať a Sserbjo h'u h'ebi jako ratarjo wšchubžom wuľtu š'walbu doh'wili. Teho bla h'ebi w W'et'izach rad h'erbš'it' c'zelež p'chijš'tajelja.) Natarjo pať so dołho r'jemjel'ja, p'ch'el'uwit'a a wš'el'at'elš' wunamatan'jom š'm'nyč njem'žoa. W'it'iz je š'lowjanš'ke wunamatanje.

(P'chid'obnje dale.)

Wš'elake s' bliška a s' daloka.

— Na h'erbš'itim d'nju dop'ed'nja wotm'e š'o 33. nal'et'na š'ha-b'zowan'a h'erbš'el'je š'tudowajeje m'łodžiny, kotr'ž b' wot š'tudowazyč a h'olč'iz b'olac'je wop'ytana. Wobachy jo rosw'p'ruy a r'et'elš'el'je ho wo namjet'aj fa 34. š'lownu š'hač'ow'owant'u: Š'lowny h'š'žaj, š'ub: theol. K'apleť s' Lipka, 1. p'obš'tarš'ij, wacat, 2. p'obš'tarš'ij, knjes abš'titurn' W'et'iz'k'owit' w W'et'iz; m'el'imo 34. š'lownje š'hač'ow'owant'u, Wart. Dale rosw'p'owant'jo h'o b'ž'et'a a n'abant'ki š'tudowajeje m'łodžiny a h'žyž b'čhu h'ijelš'el'je wš'elag'aj knjeja por'et'el'iz š'ahor'jaze a š'kutne š'lowu, š'łonč'iz jo š'homad'žinja je š'p'š'owu: Nalš'el' Sserbit'wo.

W'et'iz'elja š'lowna š'homad'žinja b'ubje w W'et'izach; t. č'j. h't. š'tarš'ij je knjes š'ub. theol. Juž w W'et'iz.

— Na š'eminarje w Łubiju je tež jeb'ny Šerb wotš'ad'ne p'ruš'owanje š'walobnje wotš'at, knjes W'et'iz s' Łužic'ja, h'u knjeja š'ararja W'et'izka. Wón p'chid'izje fa wuč'et'et'a do W'et'elš'el'je. N'et'ko h'o tež ž'yrwinš'ke wuč'et'elše m'el'ito, kotr'ž je h'žyž wot p'ch'ed'žeb'lenja knjeja ž'yrwinš'el'ho wuč'et'et'a W'et'izka do š'rowžic'iz'elja wup'š'ob'š'jenje, s' nowa wobš'ad'ž. Knjes Š'olan je š'o fa ž'yrwinš'el'ho wuč'et'et'a p'owolał.

Na w'otš'owej h'orje pola Šerul'el'ema h'o n'et'šili w'ang'el's'ki h'ospiz natwar'i, k'iz b'ubje wobš'el'je fa puč'owarič'ow s' naš'ichy w'et'elš'eho kraja. Š'o je jara nup'ny twar, p'š'et'et'iz w'it'elš'el'e d'ruže š'ub' moja h'žyž tajti h'ospiz, h'ž'el'ž p'š'et'ebut namat'aja. Wobš'el'je š'tajmaje je, so h'o tónle twar š'tanje na w'otš'owej h'orje, s' kotr'el'ž je wuľš'ab na š'w'et'at'e m'el'ito, h'ž'el'ž je naš' Š'ob'ž'it' š'ub'iz. Š'at'ab'ny famjeñ je š'o p'ot'žil 1. h'ap'et'elje. W'et'iz'elja w'et'el's'ki p'ed'at' D'ryand'r m'el'elše h'w'et'el's'it'ni r'et'ž. Š'p'iz'it' m'el'je 50—60 š'owu fa h'olč'iz a š'ow'ych, k'iz w'ubš'ojenje p'et'uje. Ž'et'el' je h'nydom p'chit'ar'jena a m'el'žet' do njije s' d'wojimi d'urjem'i wot h'w'et'el's'it'el'je š'ale š'anjč. W'et'za, kotr'žyž b'ubje k'rat'ny wuľš'ab p'owolač', b'ubje 60 metrow wuľš'oa. Š'ut'ry 1910 d'yrbi š'o twar wop'uz'et'el'je. Wón b'ubje 2,455,000 š'rinowow p'š'elč'iz; 1,350,000 h'rinow'it' je h'žyž nar'owat'ych, tať fa ma h'o h'ijelš'el'je 1,100,000 h'p. najš'et'at'č'.

Sy-li spěwał,
Pilinje dźělał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njech ty spěwał,
Swěrnje dźělał
Wšědne dny;
Džěš pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ći kħmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokroń će!

F.

Ssersbske njedzelske łopjeno.

Wubawa šo kóždu kubotu w Ssmolerjez knižicichcějeini w Budzycanje a je tam ja šchwobćelětnu pšchcěpłatu 40 np. dostać.

Miserikordias domini.

Jan. 21, 15—19.

Najše scějenje wuŕklnjeza do Knjesoweho napominanja „Bój ja mnu!“ Kaž je to wot Pětra hebi žadał, tał žada hebi tež wot naš.

Pój ja mnu!

1. Što t temu křisucha? My dyrbi my najšehe Knjesa a Šbóznika f wutrobu lubowacz. Pšchetoz křitóz jeho njelubuje, njemóže tež ja nim křobžić. Mójemy pať tež temu Knjesej křowju lubosć runje tał křowježensz ja- welsćić, kał to Pětr cjinjeshe na jeho praščenje? To je wažna wěš křewdomja. Tež Pětr njekřewdžeshe to pra- ščenje loho wjac. Teho dla šo Šbóznik f wotpoħladom tróžny praška, šo by hebi křowje wotmoħwjenje derje rez- myšłik. A Pětr mójeshe je šuizkowneho pšchekřewdžčenja wotmoħwicz: „Knjeze, ty wěš wšchitě wěš, ty wěš, šo ja cje lubuju“. Moħli tež my tał prajicz? Ale w najše wutrobie byħli ģuħto wšchelafora druħa lubosć, kotraž najše myħle napjelnja a lubosć f Žesufkej mori; to móže bycz pšche wuħta lubosć f žonje a džęzom, t po- woħanju, t pjenjesam a křetam, pola druħich šoħo njecžista lubosć f loħčtam a žadoħčjam. Wjele jich hebi myħli, ģbžž šo jich prašchch, ģač Žesufka lubuju, šo šo to šamo wot hebie roħmy. Ale to šo šamo wot hebie njerohmy. Pšchetoz tón Knjes Žesuf dyrbi najše žyle myħlenie na- pjetlnicz a to je jara cjeħto. Pšchi křutnym přuħowanju najšterje namaħamy, šo hebi najšterje pšche maħo na křow-

jeho Šbóznika myħłim. Duž budž nam Pětr we křowjei ģorjazej luboħci žiwy pšchitlad lubosć, ģbžž tež w boħojci pšchd cřlowjetami ģuntřoč pobleža jaħo šłaby cřlowjet.

2. Što hebi tón Knjes wot naš žaba? Wot lubosćej f Žesufkej wotmoħwuje žohnowane wuħowjenje najšehe powołanja. Pětr bęħe wupadnył je křowjeħo powołanja jaħo wuħobnił. Tón Knjes jeho pať šoħo f nowa poħtaji:

„Paš moje jehnata. Paš moje wozny!“ Pařtyřki ģamt dyrbi Pětr dale wjesć, ale njz wón ģam — ale wřitřiz jeho wuħobniħz. Kał bęħe Pětr we křowjim powołanju křewem, dyrbi křbžny mjes nami Žesufowu poħiznosć po křowijach moħach doħwielicz. Š tym móže křbžny poħacz, ģač křowjeħo Šbóznika lubuje a ja nim křobžić. A kał wjele je křbžemu doħwelenje! Žedyn na křowju, druħi křizomnyħ, šcezi šchulerjow, křiwórtcy wosħabu, pjaty pšchcěšelow a ģubodow. To je najše pařtyřchcjo; pšchetoz wřitřiz, křiz ģu nam doħweleni, ģu wozny Žesufom křupka. Wuħobnił Žesufowu dyrbi, kał doħwy pařtyř, wutrobu ja druħich męz.

3. Što nam tón Knjes do přěħa prajiz? Niz wuħu cřęćej a šboze, kał šo we křewnym powołanju wocęatuje. Pětrej to Šbóznik do přěħa praji, řht. 18., a řhto je f tym myħlene, muiħni 19. řhtuħta: Pětr dyrbi ja křowjeħo Knjesa a we křizbje teħo Knjesa křowje žiwjenje woħacz. To je šo pšęčja w Křemie řtalo. Ša naħ w najřim cřaħu to řta: Šbžž my ja Žesufom křow- džęćej, řmęćęćej wjele wot křweta cřęćęćej. Pětr bu křizow- wany, my dyrbi my na druħe cřęćęćenja pšchitħotowani bycz.

Schütz ho wottrafichyć da, njeje Šbóznika hódny. Schütz
chce ja Šbóznikom tchodźić, dyrbi ho předy tšutnje pru-
hować, hač tež w czerpjenju pšči nim wutraje.

Jutry ſu naſ wubudźić, ja Šbóznikom hić, kiž je
dobychčejzy f rowa wuſchol. Nawuſtamy wot Pětra, ſa
Šbóznikom tchodźić w luboſci, w ſwěroſci, w czerpjenju.
Šamjei.

Šbóznofc jutrowneje wěry.

Esam paſtyř Jeſuſ dobry je a wobſi
Ma paſtwa ſbózneho naſ ſwojoh' ſtowa,
Šbůž wſchelaſa ſa naſ je durje rowa
A jaſo towarich ſwětny f nami tchodźi.

Měſt wěra jutrowna mēr do naſ pſodźi!
Do twjerdeho ho potajamy ſchowu,
A nadźija je wumožnych ſtowa;
Šim poſoj Knjejowu najſbódněho tchodźi.

Knjes žiwje a ſ nim ſu ſjednoczeni
Měſt jeho wěrjazy, kaſ ſtawy czeſta;
Ze hłowa wón, a gyrſe czeſto jeho!

○ kaſ ſimy pšes njeſo dže wobſboženi! —
Maſ t žiwjenju je jutrownemu ſwěta
Wſchaj ſwěra Knjeja njebieſkeho. —

U.

Pruhowanie, kotreſ f rowa ſtanjny Knjes f džeřizwuczerjemi a duſchowpaſtyrjemi wukonja.

(Jan. 21, 15—17.)

Štōš (40): Ma Jeſuſa hamoh' njech wutroba hłada! —
Knjes ſtanjny ſhromadſi pōklow hej bēche;
Šlej, luboſć jich pruhowacſ pšeczeſelnje chajnje;
Wón Šchimanej Pětrej to praſchenje ſtaji,
Hač wiaſz, džeſt druhi, joſ' f luboſcu haji? —

Haj, Knjeje! ty wěſch, ſo cže lubuju ſprawnje,
— Tam wučobniſ miſhterej wotmolowi ſjawnje.
A f njemu Knjes džeſche: Paſ' jehnjata moje!
— Džeſt džeſto a žadanje lubo to twoje!

Paſ drugi raſ jaſo Knjes t Šchimanej rjeſnje:
Maſch lubo mje, Pětrje? — A wučobniſ pētnje
Šom' wotbruca f nowa: Šo lubuju tebe,
Wěſch, Knjeje! ham nowchu paſ wuſhwalecz hebie.

Knjes to jom' poruči: Wōwzy paſ moje! —
Ma tjeſzi raſ hiſheje paſ praſchenje ſwoje,
Hač wučobniſ woprawdže lubuje jeho.
Duſ žrudny bu Pětr, a ſwyl rēzi f njeho:

Th Knjeje! wěſch wſchitlo; wěſch, lubuju tebe!
— Zaſ cžeſu wōchu wučobniſ ſwali je hebie
A f nowa Knjes pſchitla: Wōwzy paſ moje!
Njech wjeſche pšego to wōſtanie twoje! —

Zaſ pōklow Knjes ſwojich ham pruhuje tjeſje;
Ma ſwoje jich dočahnycz tšutne chje puče,
Šim woſjerwa wolu f tym pšeczeſelnje Woju,
Šo džeſto jich pſuſtizo duſham by f ſwožu.

Alch, lubujmy Knjeja! njech luboſć naſ cžeſnje
Šom' ſluſiſć, kiž wočhe naſ wopuſchicſ ženje!
Haj, wutrajnu poſaſmy luboſć a wěru!
Wón, miſhter a Šbóznik, wſchu trownje ſwěru! —

U.

Pſchidwěra.

Pſchid njeboſhim cžaſom bu wuſlojny lēſat mēſtaſka
t ſthorjenemu džeſcu ſawoſany, wuſalo jemu trēbne lēſaſtſwo a
bēche pſchewōbdeſny, jo najajtra hižom na puču polēpſchenja na-
deſeč. Wěſto teho namata wón makoſo patientu pſchi ſwojim
bſižichim wopuče wo wjele ſtraſchitſcho ſthorjeneho a pſchi wſchēm
lēſaſkim prōzowanju džeſco po minjenju nēſotrych godſinow wu-
mje. Šemu bē tale wēž gyle njewopſchijomna, a wón mačjet
njoſwajche, jemu praſje, iſto je ho f džeſcom ſtato, a hač je
wono nimo wuſaſanjich hrēſtow nēchjo druhe wuſiſo. Duſ ho
mačjet ſtōncznje wuſna, ſo je wona na ſuſbōdžineje radu ſwojemu
džeſcu poſlwa na žopjena ſwojeho wuſſhjenjeho njewjeſtneho wēnža
pieč baſa, doſeſt je jej ſa „murtowy tej“ jaſo najwēſeſiſchi hrēſt
w padach ſhorofje poručiſta.

Lēſat ſhyſti napoja pſchepytowajche, a pſchi tym ho wupofaſa,
ſo bēche wēnž f cſinjenych murtowych žopjenow witi, toſrež bēchu
f jodoſtimy barbiſjami barbjene. Zaſ bēche njeſbōžowna mačjet
hama ſwoje džeſco ſajebōjeſta, — doſeſt wona blaſinwym radže-
njam ſuſbōdžineje a jejnym ſympatiſkim hrēſkam wjaſy bowēny
ſpožiči, džeſt wuſaſanjam roſjomneho lēſarja.

Pſchidwěra, kotreſ ſwjadnjenemu wēnžeſ abo wōbže, jutrowniſku
w noſy cžerane, a teho runja ſpōdžiwne moſy žohnowanja pſchi-
piſuje, wozuſlobnja wutrobo Woſej hſwatej luboſci, dawa ho do-
wēre na druhe wēſy ſeweracſ, hač na cžōž dyrhjala jeničſzy
twarič: na Wožu miſkoſeſiwu pomoz we wſhej nuhy a ſtrachoſci!
F.

Pawol Gerhardt a jeho khērluſche.

A 300 lētnemu narodnemu dnjej ſwěrneho ſwěſta Knjejoweho

12. mērza 1907.

(Štōnczenje.)

Měſt wotpoczeſje hola. Pawola Gerhardtoſe tšērluſche
bēchu lubowane wot pōbōžnje mačjerje w Šchwabiſej. Šbůž wona
tōn luboſny ſpēczorny tšērluſch ſpēwajche, ho jeiny hōlčſt je ſty-
njenymaj wuſtomaj f nej tſōčēſche, a to bēche wobras kaſ janže-
lonny. Hōlčſt bōrſy tōn tšērluſch nawuſny a wōbthowa jōn ſa
ſwoje gyle žiwjenje. Wōn bu poſbōſiſcho ſhawny pēhnej Wjedrich
Schiller.

Ja ſo cži, Wožo, džaſuju

A wiſchitſu dobrotu

A twoje ſkutti roſnjeſu,

Šdžeſt kym a hžeſt ja du.

Tōnle tšērluſch lubowajche ſhawny ſtarōſtimōſej Winſelmann
Wōn do katſoliſkeje gyrſtwe pſchēſtupi a bēche w Štalſej žiwj.
W juſhm tſaju paſ beſt huiſo na ſwoju domſinu miſjeleche a ſa-
cſiſheje džeſgaſtwa a mōdoſeje wōſiwichu. Wōn beſi žadajche
ho jaſo na ſarlowowanym tšērluſchu natwaricſ. Duſ žadajche
beſi ewangelſte ſpēwajſe, tola tōn tšērluſch w nič njeljeſeſche.
To jeho ſrudſi, ſo ſpēwajſe na bſido cſiſhny. Zaſ bēche wutroba
f tym tšērluſchom ſroſčena.

Alch, poruči Wožu ſwěru

Šwōſi puč a ſrudobu!

W iſchleſynſej wōjnie 1806 ho 30 dragimarjow do ſary dobu
a ju wurubichu. Zaſa a ſaraka ſuſhy pſtaſchajtoj, jaſo wōjaſy
w domje jaſhabaſchu. Šbůž džeſta tūle hrubōſć a boloſć ſtar-

ščēju wiđžešče, waš haru do rušow a s jašnjim hłohom tónle škérliučy hrajše a spěwašče: „Ach, poruč Bohu swěru swój puć a frudobu!“ Prjedy hacz bėdže došpěwala, ho čyšče durje wočyniachu a kommandanta jašupi a mile rjeknu: „Pobožne dźećjo, ja ho wam dzałuju sa tole natwarjenje. Budźeše smětom, sa tšy hodžiny wuśwobodu waš wot waščich pščeješčarjow a wam ho ničjo nještana.“ Tole hłubjenje wón tež dźeržešči. Prjedy hacz ho tšy hodžiny minychu, bėchu wojaży woš wopuščyščili. Pawola Gěrhardtowu škérliučy bėdže dšywu činili.

Pšči wošljenjenju měšta Wittenberga 1813 bėdže zpye wo-
bđleštwow we wuščej nušy. Kulki do měšta lėtachu. Duž ho pšči wiščem strašče młoby buchwony Rěč je starym škėbėtarijom na puć staji, so by staru zryje pšeb wotalenjom jašowala. Wónaj dźeščitaj na wožu, hđžeš kulki do murje lėtachu. Zena kula do wože nutš šlečja a japašt. Wónaj wošeh pobjuščitaj. Duž staru škėbėtaj s wuščim hłohom jašpěwa: „Ach, poruč Bohu swěru swój puć a frudobu“, a prjedy hacz bėdže škérliučy wuščewany, škėlene pščešta a žana kula jeju trjedčika njebėdže:

Haj, spěwajmy s Pawołom Gěrhardtom wo frudobu a čž-
noščach:

Ach, poruč Bohu swěru
Swój puć a frudobu!
A wopomni s prawej wěru:
Wšh knježi na nježu,
Wšn lošt a wětrny wođži,
Tež wiščitke mōžele,
Puć, po kotrmjž ho křodži.
Tym hwojim šewicž wě.

Stare Sserbio a stari Sserbio.

(Stónženje.)

Sserbio mējachu rad mēr s žuřmi, bėchu įprawni a dobro-
čini, ištož tež jich Woža štuzba, jich prawta, waščnja a domjae žiwjenje wobšwėdža. Woža wjeršneho čžečejachu jako štworiczela njebeš a šenje, pōdla njeho pał mējachu niščich bohow, kaž Wėłoboha, Čžejowoboha, Šewjotawita, Djaša, Pšchjōpōdiznu, Šmjer-
nizu at., kotrmjž jako šrednitam mjes šōbu a mjes wjeršchnym Bohom hōwjadla, wōwzy, šad a wiščelake pšoby wōwrowachu. Šo budžiny čłowjekow wōwrowali, to da ho jenož pola nēfotrych škowjanščich įpšahow pšči naraščim morju dōpōtašč; tam pał bē tajke waščnje s žuřby pščiščylo a traješče jenož trōtš čaš. Wōni wjerachju do žiwjenja a wōwruanaja po šmjerčji. Pšči na-
lēnoščach zpyšho traja wōwšamny tež zpyš lub; w šwojeį hwojbie mējšeče pał jeje staršči njewōbmjčelene knještrow. Ša šašenje įšawneje Wožeje štuzby, krajnych naležnoščow a frudow, sa dōhla-
dowanje pšchjupitwa a sa wōwšadnaje wōjny a mēta wuślowachu ho šašojnizy na powšchjowonych šyromabžijnach. Škřom w praštany čašu mējachu šwoje įatonje, kotrež ho wot nana šyneį wōpō-
wėdowachu abo tež wot mēščōnikow s rėkami do drjewo wūr-
šamny šmjanjenjem) napřkowachu. Wščitzy Sserbio bėchu hwo-
bōditi; tolow ho, jako do nēmšeho šušōditiwa pščiščjēchu, nēkašči rošbžel štanow pola nich įapōczinajše. Njewōlšitwa a wōtwōčštwow šu Sserbam Rēmzy pščinješči. Staržy lūđži hswėru hłabachu, a so ju jich morili, je hōta wunamafana bašta a njeprčješčista čža.

Ša thorych a thudych štarachu ho šōbnje; tehōdla njebėchu mjes nimi proškerjo a krajnšđerjo. Žich wuščerwu hōpōdliwōšč, kotraž s jich pščinarōbčeneje dobročijnōščje wuščabžēše a kotraž ja šwajtu pščiščjōwōšč mējachu, njemōžachu tež jich njepřčješčeljo dohłwalēš. Žony, kotrmjž maubželšu hswėrošč Wōniščį wuščį jara škwali, šmēščjachu wōščužje po woli pščiščabžōwacž. Wychje rataštwow, pčžōlništwa, hōřitwy a šublanja įšotu wōščabžōwachu

ho wošbeje s wōwšamjom. Špēm, hūđžba a reje bėchu jim najlūšče šabawu. Wōni bėchu wošebni čšpšjo, towarjo, towarj, įečdarjo, įremjenjerjo, hewjerjo a rēbarjo. Šo pōbžijšho wot 11. a 12. lė-
stotka šem pšchjupitwo a rjemješko kōnz bjerječe, so jich mēšta hjinječu, so hrušōšč a lėnōščich pola nich pšchjēčarješči, na tym njebėchu wōni wina, ale jich nēmjžy potkčžowarjo, kř žōđžba Šerba s wjyšchjich štanow wuślawachu. Dōtelž Šerbio rataštwow lubowachu, dha rad wōjnu njelapōczinachu. Wōni njebėchu šabny krajdōwawšči lūđ; hōžj pał mējachu šebje a wōtčžinu pšchjeb njepřčješčelom wōwaracž, wōwowachu s najwjetšeį wutrobitoščju. Zata bē wjščjōmjom wuślowana.

Pšči tam množich dobrych pōczjlnach namafataj ho pola Šewjanow tež dwaj žašofnaja njepōczjlnaj: njejednota a žuślōwštwow, kotražį itaj jim hacz do dženjnjšeho dnja t najwjetšeį įschōđže bhojlo. Dla jich njejednoty mōjšeče jich kōžby jenož trochu wō-
šladny a mōžny njepřčješčel ložny pšchjownešč a to čžim šterje, dōtelž ho tež čžaito Šewjanow namafachu, kř žuślōwam pōmžachu. Šo je bobužel hjinčje dženjnjšį džen tał, pšchetož Šerbio šu Šerbowo nōjšhōrži njepřčješčeljo a pštaja, kał bychu jich jašubili. Žuślōwštwow, jo bych hjinčje dale na nēčjchjich Šerbow įšad-
noštje įpomni, kēšje tež pola Šerbow. Wšdetōž hōje nadebžjch wjetichu pōhšlinošč: žuśu rēč, žuśe waščnje, žuśu narodnošč wjše hwojeje wuśłēhōwacž? Hōže štuchjich huičjich wō wuščj rēčj rēčjēč, hacz mjes šamjnyimi Šerbami? W najnowščim čžašu drje pōczjinaju ho bōle šjednocžēč a šo jako lūđ šačuwacž; w naščich dnjach pōczjinaja drje tež Šerbio pšči įšawnych įšad-
noščach šeržby rēčjēč a w towarščim žiwjenju šerštu rēč natožēč, ale to ma šo hjinčje jara wjele bōle pščiįpōtēč, prjedy hacz mōžemy prajēš, ho šo ja šwoju šerštu narodnošč tał jara štaromy kaž Rēmzy ja nēmštu. J. E. Smolef.

Sprawneho Rōh njewowupšchjē.

Powjebadēščje se štarčjecho čžaša.

(Pōtracžowanje.)

Rašmny potkōžny wētr pšchēš pola a kufi wuśječe a we wjerščach šchomow šchumječe. Wšče wožōtčjēne šo po šemi waleče a wētr s nim hrajšeče. Njebož bē se šchjēny mōžčelami pšchjēne a šemja mōřta wot bēščjčšow a mōřow, kř bėchu napadale. Čžmowa nōž bėdže šo na šemju wōščšerika a žana hwoščjčšika njewēščjēče pučžowarjeį, kř kamlitł po drōhy džēšče. Žutōn pučžowat pał bē Žurij. Rāž drēmagemu bē jemu byto, jako bē s Žibuchčj doma wuśłōf. Žu bē šo jemu derje įščlo. Wšōn, ta thuda šyrowa, bē tudy mēřto namafat, hđžeš lubejč jcho wōščjēnešče, a čłowjekow nadebžōf, kotřį s nim derje mēnjachu. Wōř bē wōn na jene bōbo do žuřby wuśłōřenį, ja paducha džerčany wot tych, kotrmjž by tady najšwėrniščju dšfawowōšč wō-
pōkaš, a njemējšeče žaneho mēřta, hđžeš by domadž byč, žaneho čłowjeka wōazy, kotremuž by šo we lūboščį dōwēřč mōřł. Wšōn ho njemōžēše prawje dōpōmnič, kał ručje bē šo to wšchito pšchjēmēnitō, ani wuśwadacž, kał bėchu te pjenjeį do jcho šchjōnje pšchjēšče. To wōn jenož wjēdžēše, jo bėchu ho tam namafate jo bē šo Žibuchčj žnješ na njeho rošhēnaw a s hrušmi įšowami na njeho šaščabžal a šo tola ženje žōđny pjenjeį jemu šranų njebē.

Pšči įpōczatku čžyščje šo wōn do R. wōwroczjč a tam powjebacž, įšto bē šo jemu štalo. Marja a Weřta, jemu wu-
troba projēče, budžete jemu wēřčj, hōžj įmaj prajł, šo je žyle njewōwawuž; teį budžete jcho wožōrowacž a troščjowacž, hōžj wo teį njeprawbže štuchjēte, kotraž je šo jemu štalo. Šaj, tam čžyščje wōn s wōwřēřta, hōžj s mēščjčšanjich wōrowow džēšče, al

Sy-li spěwał,
Plinje džołat,
Strowja će
Swójbnj statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprěny
Napój móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěny
Přez spač měny
Čerstwosć da.

Nječ ty spěwał,
Swěrnje džołat
Wšědne dny;
Džoł pak swjatosk,
Duš daty,
Wotpoč ty.

Z nječjes mana
Nječ či khmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa šo łóžbu łobotu w Česmołerzej kachiciziscejini w Budychinje a je tam ja šchwěrtlětnu łopchěpłatu 40 np. dostać.

Inbulate.

Jan. 21, 18—23.

Wo kichiz, kiz mjejeje Pětr jako japoschtol njejež, křowu šwjateho pšma rěči. Ale łóždemu wucžobnikaj placzi: „Ščtož křow kichiz na šo njeuřinje a ja muu njeidže, tón njemóže mój wucžobnik byč.“ A łóžde četpjenje, niz jenož pšefcěžhanje křigita dla, dyrbi šo kichěšcijanjz njefcěž. Duž to prašenje:

Kak njeje kichěšcijan četpjenje, jemu wot Bóha napołožene?

Wón praji:

1. Křow wón mje wjedže, tat dyrbiu hiež;
2. Šduž wón mje wjedže, tehdóm čuž hiež;
3. Dotełz wón mje wjedže, móžu ja hiež.

1. Křetije nawalnemu, šamowólnemu Pětrej tón Křes hiewi, šo budže šo pod šwonkowu pšchaj potulecž dyrbyjež. To beiche jemu česće, ale wón šo podda; pšchetož tón Křes je praji: ščtož wón čini, je derje činjenje a dyrbi šo tež jemu špodobadž. Wón dže je runje šwoju lubosć temu Křesaj wuřnal a najštrajnišće powołanje je šo jemu pšchepobalo; kał mošł šo wobaračž, tež česćotu šnjejež?

Kač my šo šastrožim, šduž četpjenje na naš pšchidže! Wty šmy šebi něšto wotmyšliti a bōriž bychmy wotwytizny tōž dozpeti; na jene dobo je wchitko binač. Nan a šošpodač wješeli šo šwojaj bla, šo do přebda dže — duž dyrbi šo na šchorožo, šnawo na

šmjerne łožo lehnyc. Wlač we njewuřtarwaj lubosći šwoje džetzi wocžehnje — wona dyrbi šastadž, dotełz čejna šlabosć ju wobjima. Ščtož ma ščto ša wěšte a naj-potrjebnije, wón dyrbi jo šhubicž.

Wón dyrbi. Ale kał je to česće! Derje nam, šo my wěmy, šo to šlepaj pšchipad njeje, ale šo je Bōža ruta nad nami, šotraž wjožy na naš njepoloža, hač my njejež šamóžem. Šmy-li temu Křesaj w lubosći pšchitšiem, potom budžem šo tež, kač česće nam tež budže, w po-niznej pokřichnosći wot Bōžu křošazu rufu potšileč mōž. Našch troičt wšanje: Wón je tón Křes! a našch rošbud: Wón njedž čini, ščtož šo jemu špodobab.

2. Prašenje wšak i tym hiečže ke kōžej njeje. Šduž tež něčto wě: Ja dyrbiu runje to četpjeć, dotełz ma tón Křes to ša dobre — wón šo šašo prašča: Čejhobla runje něto, šduž šo mi to najmjenje pšchidže? W šarobje dyrbi a Pětra česće dny pšchidže. Wón šo drje praščeje: „Čejhobla runje w šarobje?“ ale wón mjeježi.

Kač šo kichěšcijenjo tež njetrčebawšči praščeja, šduž křizž pšchidže. A tola dyrbieli wjedžež: Tón Křes šam prawy čaš šnaje. Wón wě, šdu je mi šhořanje wužitne, šdu šym ja šuhořanje šraky a šylin dočž, šo bych družim i pšchitšadom byč. Duž budž našče bešto: Kač a šdu Bōž čaje. A kaži dobytk ma kichěšcijan wot tajšeho poddačž, tajšče ščepřiwosć, ponižneho pokřilenja pod Bōžu woli! To budža ramjenja šylinšče pod česć-łotu. To šu njelicožmni kichiznojčerjo našhoni. Bōšla-

dajmy do swjateje histryje. Abraham, Izaak, Jakub, Josef — tak su woni nawukli čłacacz w dowěrjenju na tego Knjesa! Hdyž tež woni w čsaku swojeho podróznictwa wschytke słubjenja dopjeljene njewidžachu, woni hladachu we měrje a nadžyli i njebieškemu wotónnemu krajej a wješkeli wotbal čahnychu. A temu dyrbi tež pola naš dónč, so w dobrych a słyh dnjach, w žiwjenju a wumrjeću swobótniwe a wješkele Božemu wotónženju so dowěrjamy. Potom smiejmy so mjenje praszecz a storžecz.

3. Potom smiej křesćijan pšeho krašniške nashonjenja Božeje hnady. Pětr so prasha, hačž tež Jana podobne trječić njebudže. Tón Knjes jeho powučzi, so ma w Božim kralestwie lóždy ham swoje powołanje. Schtóz je swěrný w swojim powołanju, na druhich njehlada, hačž maja wjažy abo mjenje četpicz, ale směrom a strochynje swój pučz dale bži. Wón wě: Tón Knjes wjedže mje a je pola mje, duž so mi ničo stacz njemóže.

Kaž hysto so stawa, so hamo dobri křesćizienjo w četpjenju hiščeje so prashajo na druhich, hnano na njewěrjacych houbczłowjetow hladaja, kiž maja so po swaczu wjele lózo. Albo někotroho boli, so tat hjes sadžowanja kaž drugi so Słóžnita stakowacz njemóže. Těhdom dyrbišć so jenož hnadneho wotónženja Božeho trošchtowacz. Tyle myšl pošlyta a wotšewnja wutrobu. To nawutnješć, so swěrne a křesćizianste swoje stej něšto wischelate. Křichiz je křesćizijana pycha a čěžne snamjo. To je křesćizijanska mřda: Pšches křichiz te krónowanju. Křichiz je škula Boža, w torejž čže jedny tat a drugi hinał wotšewny byč. Stónčnje pat, hdyž tón Knjes pšahindže (sht. 22), wón kóždemu swěrnemu wučobnikel mřdu da.

My njewěmy, kaje četpjenja naš hiščeje potřechnja a hdy na naš pšahindu. Ale to budž nam wěste: Tón Knjes swojich wjedže. Schtóz ho jeho djerži, temu budže pšchego lózo, tež četpicz, hdyž Wóh čže.

Kaž Wóh mje wjedže, tat čžu hieč
Pšches wješkele a srubžbu;
Tež w tuchnowiž čže wotšewnicž
Mje Wóh pšches swoju wučžbu,
Kat rjenje wón mje fastarał,
Pšched nješbožom je fasthawał,
To junu w swětle widžu.
Hamjeń.

Wyknanje jutrownjeje wěry.

Njech halletuja křinczi radosčiwie
Nětł jutrownym nam čsaku čtanym,
Do šradowanja sbožnyh powołanym;
Wschaf žiwu Jesuś je, nam słónžo mife!

Njech wješkele we nim je nasche žiwie!
Nam sbožnosč data w druhim njeje žanym;
Do miera Knjesoweho wuškowanym
Woh' mlobližo ho janił mifožiwie.

Šam Jesuś žórto našchego je sboža
A křetluch jutrowneho šradowanja,
Hdyž šireła naž je lubošč jeho Boža.

Slaj! jeho wutroba nam wobnyadženym
Ze mětino sbožowneho wuškowanja,
Pšches njeho f herbštwu w swětle wumožnym.
U.

Jesuś domoj k njebieškam swoni.

(San. 16, 16—23a.)

Slóž (W. miš. barf., čs. 265): Hóže nomata duška swoj statot a dom? —

Slaj! po malej šhwiti mje njewidžieč;

A po malej šhwiti pat widžieč mje!

— Tat wobwobedžił Jesuś je wučobnikam,

Hdyž i njebieškam domoj hieč žadašče ham,

Domoj, domoj,

Hóžž byhlenje

Tam blyščazaje ryčerjeje hotowe je.

Hdyž pšłti so mjes sobu woprašuju,

Schto Jesuś i tym dawa jim f wopomnjenju,

Wón njewěšnym wobstruža je swětnosčju:

Wj budžeče pšacacz a žalostičez tu,

Haj, haj, haj, haj,

Ze horjo tu;

Pat i radosčju saměntcz horjo wam čžu!

Wschaf f bolosčju dječjo macž porodžuje;

Tej duška pat šhwitowa njewostanje:

Wšča žalozž do wješela pšchěmni so,

Do wylšanja štonanje radostneho;

Schto je so

Tej dołato,

Duž šrubdoba wšhwita je šhubita so.

Tat macže nětł, praji Knjes, šrubdoba wy;

Wšch widžecz pat šašo čžu radosčiwu.

Sšo wutroba dyrbi wam rošwješelcz,

— To wješkele njemóže wam hieč!

Zahnowč, krašnowč

Ze junu tam.

Hóžž bėdžerjam krónu ja žiwjenja dam! —

Wšch, šhwatajmy do njebieš f Jesuśeje w dom

Tu f žusobu i jutrownym šradowanjom!

Wón šchwita je žiwjenja blyščezaje,

Ša mhto čže hameho swěrnym dacz so.

Haj, haj, domoj

Nětł šhwatajmy,

Dóž na wěčnjeje f Jesuśom w njebiešach šmy! —
U.

Nawopacznosče.

Luby čitarjo! Š twojej wěru do Wóha so husto twoje žiwjenje pšched Bohom njehješe. Wščetož ty wěrišć do Wóha — njepošajuješ pat žanje Božeje křubž. Ty wěrišć do jench Wóha — a mašć pšchibohow porno njemu kaž Łaban. Ty wěrišć do wěčnch Wóha — a šadžerzujech so, kaž by wón šemrjetu był. Ty wěrišć do wšchychowědomnch Wóha — a roczžech swojemu šwědomnju pšched nim rěczžecz dacz. Ty wěrišć do wšchychowudnch Wóha — a w kóždem wotomitu čži wón něšto prawije njechini. Ty wěrišć do wšchychomóznch Wóha — a štrachujech so, so čži čłowjeketo něšto šćinja. Ty wěrišć do wšchychowšchodnch Wóha — a čžech so kaž šadam pšched nim šchowacz. Ty wěrišć do mifožnch Wóha — a prajich f rěbta: Škwal tego Knjesa, moja duška! Ty wěrišć do swjateho Wóha — a njewušujech so čitije, dječiti f njemu. Ty wěrišć do praweho Wóha — a njebotich so jeho šudženjom. Ty wěrišć do wěrnch Wóha — a njedowěrišć so jeho šłowam. Ty wěrišć do sbožnch Wóha — a na jeho njebieša njestojech nabijju.
F.

wo kotymiz je wón jim taf wjele powjechal až kotremuž ma ho wón nimo Boga džakowac, jo wón hižom dotho w jentim pólkim pohrejbnihščju njebnije. Miščitra, kotrč bēche njelnatemu dobročejelji swojeho lubowaného mandželsteho hižom hušo Bože žohnowanje na wiščeh jeho pucach pšchala, i kuchijsimi durjemi pšchēdno do jstnu fastupi a i najpšchēdliwšijimi postrowjenjemi drohego božica i wobemaj rukomaj mitačje. Botom pač bōrhy jašo won thwalatačje, jo by dwē tucnej hušyzy farčala a hwičejen- fku božicim pšichjotowala, na kotrč hwičje žyle pšchēdlištno pšche- pšchēž da. Kowat pač pšchego jašo muwala. To bębi mi ra- doštnu džej bęč! a wobjimatačje a božejche swētného towarčica, kotrč hiščejche pšchego žyle wonēmjeny do wiščeho hlabatačje a nje- mōžejche rēčz prawje namatač.

Wō, hušyzy buščejte wopječenej, miščitra pšchēdpoložowalche, sčtož na talef bēche, a hēbōm frawz njepomirjelche, jo bēche bdy taf trašnje hōjowat. Wiščti tym powječalche jenu towarčici miščtr hwičje do talne pōbenidženja a kašji hōžowny wukōž hu tešame pšchēs Bōžu mitōščj wōt. A jaso bēche ho frawz na- hwičji, duryelche tež won hwičje pōbēdnijche našnjenja i na- wjedženju dāč, kiz bēchu wējo prawje černojste pucze bęče a taf trubnje stnčžadju, jo dobra miščitra njemōžejche i pščanom pšche- stac. Wiščtyz pšhōtmimi buchu hnučji, pōčjinachu zušnifa pšchi jeho wotemrenjem powjedanju lubo mēčz a žabachu, jo džyž wōn pola nidi hwičjom pucžowawštu seperu stōčje. Sčtož bōle ja mēščacžom mēra žebčejche, džyli načju lubu tawz? Sčto hiščejche hyna pšchēbēhōwalche, hōž wōn na snēhōwe mječzele mēščejche, i kotymiz bēche ho wōn w taf nēkotrej hynje bēdščj duryelot. S radōščju wōn teğobla sežinjenj namjet pšhija, bu wot džakow- nēho towarčsteho miščitra na lōžde waščnje pōbjierany, bu wo wšy i miščtrom, wōženi ho i čšnejte džōwst pōbožnej hwičhy a hwičejli ho Bōžego žohnowanja w bōhatej mērie, jo mōžejche bjes starōčje hwičje čšajne žiwjenje wjelečz a wobšamlnje.

Taf bēščtjo woboj, kowat na frawzu, a frawz na kowarju našnōfot, sčtož Strach do 6. slawje praji: „Sewētny pšchēčel je troščt žiwjenja; a čzi, kiz ho teho stnčela boja, namakaju jeho.“

P.

Sprawneho Bōh njewopuščej.

Powjedaničje jo staričeho čšaja.

(Pōstacžowanje.)

Bēche w seče 1809, džej 21. a 22. meje, jo bu wulka bitwa pola Wšperna pšhi Dunawje njedalofo Wina bita. Na tym jentim botu rostawajelche Napoleon, na druhim wjelwōžnoba skhorla. Hižom prēni džej, 21. meje, bēchu stakizhy wēš Wšperna dohōli a Franzowojso i njeje wušnali. Druhi džej, 22. meje, bē bitwa horzylcha džylji prjedy. Wjelwōžnoba bē nōž prjedy mošty wot- točhac a hwalčj dāč, kotrč bēchu Franzowojso pšchēs Dunawu twarili, a po takim ho čzi pōbēdnijšji, wotrēnjeni wot hwičeho wōjšta, mōžnje woborachju.

Wjelwōžnoba stiejche na jenej hōrčy, jo by mošt žyle bit- wiščego pšchēwōdščj. Mjūtantōjo jēchaju bōw a tam, a roš- nočowachju jelo pšhikarje. Tej hōrčy i napichēča, na kotrč wōn stiejche, mēčejche ho horze bēdjenje. Tam bēchu mjenizju, tež na jenej hōrčy, Franzowojso bateriju kažōžli, kotrč wōni twjerčje jašupowachu.

Stakizhy, kotrč jōšinachu, jo wot teje baterije žyla bitwa wot- wišnje, bēchu hižom wjele nadpadno na njn činili. Ale hōž ho jej bilchija, dža buchu wot tefu kulow witanli, jo buchu žyle rjabdy pšchēs nje potorchane a sničžne. Pšchego buchu nowe regi- menty pšchēčōw tej bateriji wōdžene, ale pšchego jašo wot njeje

wōrčōje šbite. Wjele hōžinow, haj žyle dōpōlžnje bē tuto bēdjenje tralo. Wjelwōžnoba skhorla bēche pšhikarju dāč, jo njemje ho ta baterija pšchēwōhčejčj, ale dohōčj. Pšchēs točēnu isčlčēnu mōžejche ju wōn wiščēčj. Dža na jene dōbo regiment hwarow nadpad na tu hōrču sežini. Stule lēčachu a hwičachju a wulki bēš hwarow padže, tež wulčji, kiz jich namjedowalche. Hižom džyčchu wōni žōščj. Dža ho jebhu i tch nijiščij wiščijch seba a jēchajche na tu bateriju a ja nim čzi wiščtyz, kotrčž konje nje- bēchu jašēlene. Wo kōtēte bitwje žōščja njepščejčeljo, a hwarajoj stōčja je hwičij žōwjom, wōwročja tanomj a tčēlja i mozu ja nimi. Čzi drje i nowej mozu ho jašo bliža, ale hwarajoj njedabža ho trajčijch a bēdža ho kaž lamy. Žalo bē jim regiment pšchōwot i pomozny pšhichōt, hōnja wōni njepščēčelow i teje hōrči a wot- twjerčja tu bateriju. Pšchēs tutōn podawē buchu Franzowojso šbici a dohōčje bē na botu stakizhy.

Wjelwōžnoba skhorla bē derje wiščaj, jo mēčejche ho dohōčje baterije jeničzy throbkōčji teho mlodeho hwarja džakowac, kiz bē na čzolo hwičeho regimenta stupil a ho prēni na njepščēčelow dāč. To bē miščtrijchula, praji wōn, jaso wiščejche, jo Fran- zowojso žōščaju, a jēchajche tam, hōžčj hwarajoj stējaju, jo by ho wopračalot, sčtož je jich namjedowal. Wy seče mloda trej, ale throbki wōjat, praji wōn, jaso tōn mlody hwarčji leutnant pšchēb nim stējche. Ja wōš ja wiščta postojam; wy seče hōdnju, jo wy dale hwičji njepščēčelow namjedujēče.

Tōn pač, kiz bē hēbi tudu na bitwišččju pola Wšperna tajtu čzejč dohōt, bē Jurij, ta thuda hycra. Tōn, kiz bēche hiščejche pšchēb stjomi lēčami w Wšpichčz stamadž w mēčje jaso pšchēwōpfi wuščōmnik zōfor wōjat a thōpej pšchēdawat, tōn tudu nēt jaso hwarčji wulčt we hwičijch mōdbych lēčach pšchēs stawneho wjel- wōžnoba wulku thwalow wužinwalche. — Stawna jenu!

(Pšhichēdne dale.)

Wščelake i bliska a i daloka.

— Dwoj knječaj wučerjeje, fantor stēk a wučer Wščas w Wukēčah, hwičejčelaji jaščōmny thdžēn na dōbo hwič 25 lētny fastojšiti jubilej. Wščēz žabny pšhijab, jo dwoj knječaj wučerjeje w tejšamej wšy tōn šamny džej jubilej hwičejčitaj. Žimaj došta ho wjele wopolaštnow lubōčje a wječor wuščōwana ho hwičejčē- ska hōčžina, na kotrčž ho kašupjerjo wōščab hōbāčje wōdžēčichju. Wōž luby knjes žohnuj jeju stufčowanje kaž hač do tal- teho pšhichjōba.

— Žabduh w bliskej Pruskej farty je hwičjom njelubym wo- pštom pōčejčeljuje. Wōn je ho najprjedy dohōt do bydlenja knječa buchwōnēho w Hrubku. Nēkotre dny po tym je faru knječa super- intendent w Zaganje wōpštal a tež pola knječa buchwōnēho w Wunžlawje je pōdučijtno muwječ. W Zaganje je jemu 500, w Wunžlawje 100 hwinow do rušow padnōčy.

— Wōt 1. meje snēje jēdnj porjad na železnizah wščelake pšchēmēnjenja. Wščēžne jēdne tharty (retourbillets) wōžny njēbōdža. Sa to budže jednory bilket tuiščji. Tež budže jēšba na spēčōnym čšajom nēščto tuiščja.

— Dwoj powtērojšdnaj staj w ballonje pšchēs poščōžne morjo pšchēčelčitaj. Wōnaji trjebajčatj wot Waršina do Zēnbēlskeje jenož 19 hōbōw. Wōprawdže spōdžiwne, i takim thwatfom ma ho jēšba i ballonom pšchēs powtē.

Daličje dobrowolne dary na wōdže armenijske hycoty i pomozu w nušy:

© Pōrčhijške wōščaby pšchēs knječa fararja Krugarja 10. hr.

W mjenje wōhōdij hycrotow wutrobnō daj.

Gōlč, redaktor.

Sy-li spówał,
Pilnje dźéłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny ja.

Za staw sprócnj
Napoj móeny
Luboś ma;
Bóh pak swěrny
Przez spań męcny
Čerstwoś da.

Nječ ty spówał,
Swěrno dźéłal
Wšédné dny;
Džen pak swjaty,
Duži daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Nječ či khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Ssersbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa ńo łóžbu ńebotu w Šsmolerjez knihičijšćetńi w Budyšinje a je tam ja šchwódtelnu pšedpłatu 40 np. došćać.

Cantate.

Matth. 20, 18—20.

Tole ńlowo Bože nam praji:

Ak krańje tón knjes ńwój sbóžnikowski štuť a na femi wobšamŕny.

1. Wón ńjewi ńwoju wšedhomóž.
2. Wón poručij, rošpšćejšćeracj jeho kralestwo.
3. Wón ńlubij, ńo dže ńtajnje blisťo być.

1. Na horje ńjewi ńo tón knjes ńwojim wučebnikam. Žaťo jeho wobšadachu, padnychu něťotij pšed njim dele. Něťotij pak dwelomachu. Duž wuprajij wón te ńlowa, kotrej wšcho dwelomanje poražaj: Wti je data wšćitka móž w njebiešach a na femi. Dženka jich wjele dweluje, ńo je ńkřysťuš wěrny Bóh. Čilowšte dopotajma nicjo njewučijnja. A temu knjesej dyrbinu ńhwatać a jeho ńlowo ńkřisćej: Wti je data wšćitka móž. A wón je twój Šbóžnik, kotřij ńimě tat wo ńebi rěćej, twój dobrny poštyť. Móž je jemu data, njiz na wěšty čas, njiz ń něťakim wobmjełowanjom: Wšćitka móž, na pšicho. Wón ma jašo dźéla na knjeseršćewje a krańšćoj Bóžga. Žesuš ńkřysťuš knjezi jato kral w njebiešach. Wón ńam móže ń Bóhu prajić: „ja džu“ a na femi, bždy wón praji, ńlanje ńo. „W njebiešach a na femi“ to je našcha sbóžnosć; wón tón štuť, kiž we wutrobach wěrjacych ńapoczńuje, pšewjedže hać do njebieš, bždej jeho štuť pšed Bóhom wěćenje pšaćij. Łuba wutroba, móželj ńo ńašćrójč, ńo mašć tajšeho móžneho pomozńita a knjeja ńo dyrbjeli ńo boćej,

ńkřisćijanšće žyrńwe bla? Ani helšte wrota njebudža ju pšewinuć. Bójšlj ńo ńwojeho žiwjenja? Budy wěšty, kř Bětrej na morju, podawa wón tebi ńwoju wšedhomóžnu ruku. Bójšlj ńo ńmjerće? Wón je ńmjerćij móž wšć. Žemu je tajta móž data, doćel je ńwój nabawł na ńo wšć a doćelš, čłowjetow wot brěha rumož a wšćoto ńebje šhwomadćij w kralešćewje Bóžga.

2. Tajti knjes ma móž, pšćitajńju, poručnosć wudacj: „Džicje a wučjeje wšćitkich pobanow a ńkřisćej jich w ńjenje Bóžga a Šesnja a ńwojateho Duča.“ Niz j mjećom, ale je ńlowom ńnadby, j ewangelijom miera dyrbja wučajńny. W jeho mjenje dyrbja wabij: Bójeje ńem wšćitzy, kiž wšć jwóžni a wobčěženi jeje. Žapohćoli ńu po tej pšćitajńji činiłi, a ta pšćitajńja dženka ńkřisćej pšaćij: „Džicje!“ Šlowo a ńkřisćejnja staj taj ńredaj teho knjesa. Bože kralestwo njedyrbij jenož ńwarjene być na najšćn wěrny, ale tež na tón štuť, kiž Bóh nad nami štuťuje w ńwojatej ńkřisćejnjy. Wot špocajta ńwojeho žiwjenja ńejišć pod ńkřisćejšćej ńnadu. To dyrbi tebi možny trošć być: ja ńym ńkřisćejny na mjeno trojenic- teho Bóha. Doćel ńy ńkřisćejny, mašć tež poručnosć, Bóžu wšću činić. Ža poručnosć je tež twója, ńmijonšć štuť doćonjeć. Nawuť jón lubowac. Wjet j wutrobu bžł na rošćěrjenju Bóžeho kralešćwa a j žyćnowanje w ńwojkej wutrobje ńacńujšć. A tajta pošćušćnosć tež ńwoju mšdu namala.

3. „Čłaj, ja ńum pola wšć wšćitke dny hać do šćonćenja ńwěta“. Niz jenož kral mozy a krańšćej wón

je, ale też dobry państw, świętym wódz, pieszczotliwy troszczak.
Zato taki czyż wón pola nasz bycz wsihitke dny.
Tudy na świecie nieje bębenka kónz. Wulfa je mój nje-
werny. To czyż wutrobitoż spadniesz, bóg Boże králestwo
po sdać do przedka njezrozi. Wiele nudy a hubienstwa
je wsihudy. Wsihudyżom su sprózi a wobczęzeni. Wudźe
troszczni! Wón praji: „Sa hym pola waś“. W tym
mam najwieleżę żońnowanie. Sęto czyż wuczobnik
Jezusowy hebi wjazy żadacz, kłiba swojeho Sbożnita ha-
meho? A wón tu je, bóg jecho też niemidżimny, bęż
czémne mrózeżaki pohłabanie sązmija. W nudy hebi myślimy,
fo hym mot Woła wopuśczeni a runje tehom je wón
najbliżsi. Bóg je nęšto, na czym je więcej pónacz,
fo tón Knies tu je, dha je to jecho kłiz. Jezus a kłiz
kłuschataj hromadze. Wjes kłizaj niemidżimny tudy žaneho
Jezusa męz. Sętoż czyż jecho bęcz, njehe jecho inamjo.
Derje nam, fo mżemy bóbudźelaczjo bęcz ja jecho kra-
lestwo. Gnadne świetło jecho móblicja świecie fo do wsihedy,
też do najmieniých prózowanjow ja jecho králestwo a czini
je wulka a kraśne. Wsihetoż jemu je data wsihitka mój
w njebebach a na jemi a wón je pola nasz wsihitke dny
hac do skónčenja świata.

Samjeń.

Wjele nad bliženjom swjatkowneho hośca Bożeho.

Cantate! Szepwajće Kniesej rjenje!
Nam póhłacz troschtarja czyż lubojneho,
Kiz pschekraśnja nam stutkowanie jecho
A trudnym sićja troscht a woskšewjenje.

Wón i njebeż pschidze w Jezusowym mjenje
A nam wopuśczeniym sem do świata jecho
A i njebežam na pschewodźuje i njejo;
— Wjes jecho dostanjeny pschekraśnjenje.

Szam wuczeć, wódzeć, rěcznik naš je mity,
Naś i moblenjom pschid Wóztom lastupuje,
A sandaw herbšwa našchego je swjaty.

Tak pschego swoje tudy čini dźiwu
Sęjeż świat hrečncho, bóg wukwjećuje
Naś wbohich, nam ja wobnowierja daty.

Jesuf lubi troschtarja póhłacz.

(Zan. 16, 5—15.)

Ślós (B. miš. harf., cjo. 73): Kiz mam šoty wandrowiśi.

A Wóztaj du, kiz póhłat mje
S wężnošće do świata je;
Wy mje njeprajćeće fo,
Bęze du něto šwatajo? —

Wajcha wutroba fo rudži,
Duscha podarmo fo bładzi;
Dobre je wam, fo w dom du;
Póhłacz troschtarja wam čzu!

Sęčo, prawdu, huda bla
Bozi Duch śwět poštofta:
Sęča bla, fo njewěri,
Prawdu bla, fo njewidži

Dale mje, bóg i njeju cžahnu,
A wšće jamotowjenja španu
Sa jecho nět njewěri,
Bóg fo i Wóztaj samóczu.

Szuda bla, fo bężem
Sęčha cžwnošč je ty;
Wschwinjeny bęim je,
Kiz ma na naś štorjenje;
Brawo šubit wón je swoje,
Dolež wumoženie moje
Dośaha do wężnošće
Sa wšedch, — duž fo wječelće!

Wiele bęćće prajć mam
Wbohym, struchym, kłabym wam;
Do wěrnosće połaže
Puc pak Duch wam wěrnosće;
Jecho wobwěčenje jaśne
Čžinić budje wam wšdo kraśne,
Sętoż hym pschupodaj ham;
Wsihchod i dobom šewi wam.

Wšekraśnjec wón budje mje,
Dolež wšitko moje je,
Sętoż wam šedze polščec
A waś šbžnje rošwětleć. —
Duž waś młotój moja knje,
Bóg śwět ty wam jamu rje.
Wječelće jo troschtarja,
Jecho póščelu wam ja! —

Troscht je kłóki woprawdže,
So Knies pschichot kłerny je
A póhłam swojim na świecie,
Wschubnym w żuboj;
Něto njeju wopuśczeni
Jecho šbžnje wobnadženi;
Wola nič Knies wostanje,
Kiz jim šubit hnadne je.

Šladajmy wšak i njebežam,
Šorzo žadajmy hej tam!
Troscht fo polny dostawa,
Bóg nič jamośe šesthadža,
Kajće pola Wóžoj šola
Budje, bęż naś i hebi wola
Jesuf pscheczel najlěpši,
Kiz naś cženje i šbžnošč! —

U.

Njedzak.

Něšto wobwědźeće dejmant je jecho hrubej podobje. Wón
bęče kłizak, fo w tym kamjenju wurjadny blyhčy leži, tola nje-
wječijše wón jón toćje. Wustojny wumjełz tule prózu nadowša;
wona njebęče hnadna, bęło pak fo jemu wubjernje poradž.
Wobwědźeć blyhčelče jo něto je swojim dejmantom pschi
mnohich wječelčich škadnoščach a jaśny wumjełza, kotremuž
mječelče fo wón sa tole wječelče bžakowacz.
Sęto je tónle dejmant? Węćzo f drogotnymi barami; wuczeć
je tón wumjełz a jecho dary su, i kotrymž wón dary bžęćja wu-
tworja, kaž ma fo bęż też dejmant jeno f dejmantowym prodom

Poswědki w smjerczi.

Bobožny ščebžnyž běšce smjerczi blislo a jeho džeći a wustafjo wofoło jeho smjertneho doža stejachu. Po špacu wón něštole spache a pošmewny jo trójaj je jandželenymaj wočumaj. Zato waczi jašo wotawri, so jebny jeho šynow wopracaja, cšeho- bla je so trójaj pošmewnyž.

Bobožny ščebžnyž džeče: „Prěni króć wšchitke wješela mojeho žiwjenja pšehce mnu nimo cšehnichu — a ja dychaj so pošmewnyž, so moja ludžo tajfe myšlowe pučerie ja něšto waje woshladowac.“

„Druhi króć so na wšče cšetpjenja swojeho žiwjenja dopomnich — a wješelach so, so su wono něšto ja mnje swoje cšernje šhubile, a so je cšah pšichichol, hbež mi wono rže pšich-njeu.“

„Třeći króć pomyšlich na smjercz a dychaj so pošmew- nych, so moja so cšowjefoju tuteho jandžela Wdžeho, kotryž čaje jich wole wšchěd cšetpjenjom wushwohodžic a jich do dychlenjom wěčnych radobojow dowješč, tak wulaj strachowac a boječ.“

Čhtič fromny byč so wulaj wšajuje.

Tón wot Boha tam njebo dostanje.

F.

Sprawneho Bóh njewopušćizi.

Powjebadžto je staršeho cšaha.

(Postracowanje.)

Zato so ta powjelij wšchědčije, so je Surij w mělče swojeho wučumneho knjela wobtrahnył a j jeho doma wuhnaty cšehnł, dha bu wón wot wšchitich, kiz jeho blize knajachu, wob- zarowanju. Wšeršich džel ludži tajfe wěžy, katež jo wo nim powjebadchu, wěrić njemóžejše. Zola bě tež wjele tajlich, kiz to wěriachu a na njeho spwarjachu. Najbórhich mjes nimni paf bě bur Měrčijn. „Slaj! hloj!“ wón praji, so to jeho žona čerta kšichčejše, „to šym ja prjedy wěščichł; krawat abo wozagy hólz dychejše wón byč, niz paf pšchupimwo wuhnyč; tajki profočestł hólz a pšchupiz; bomešoms, to njemóžejš jo radžic.“ Dwe paf běščtej, kotrejž do Surijoweje njewinowčej tweržde wěričejtej. To bě Marija a Leńta, jejna dšowta. Marija něštoru hylsu dla Surjo plataiche a wosebje bě jej žel, so nicožo w tym njehoni, hbež be wofat. Leńta paf njeda jo narěčejč, so je wón, tón wěny hwaroty hólz, tajfe njehmanstwo wobeneč mohł. Woseb jo wjele bóle madžijejtej, so wón něhdy jašo pšchidže a swoju njewino- watošč dopofala.

Ale leńta so minychu a žana powjelij t nimaj njepšchidže. Zist, kiz běšce Surij jo swojim wuštrawjenju j Čěškeje na njegu pšah, njebě do jeju rukow pšichichol.

W mělče pola Libuščej wot teho cšaha kem, so bě Surij tón dom wopušćichł, šle stejšeje. Knjeni Libuščoma bě swojemu mužej cšezke poroki činiła, so bě swojeho wučumoma bjes fruteho pšchepytanja, hacž je wón winowaty abo niz, wotehnał. Za žónsta so tu zylu wěš lěpe pšchewidžaja a žancho bracha na Suriju njemamatała. Wona šhoru tweržde a wumrije. Na šhorozu bě wona hižom swojemu mužej prajila, so bebi myši, niz Surij, ale San smjercz je tón paduch, kiz jeho wobtrahnje. Wo jeje smjerczi njemohče tutón San smoch zyle flamy hšchěje wjele bóle pob šobu; pšchetoz knjes Libušču jo mało wo swoje pšchepimwo staračše. Zola we dopomnjenju na šlowa swojeje žony, kotrejž bě wona na šhorozu rěčala, težbowačše wón pěnje na jeho činjenje. A hloj, jebny wječor móžejše jo wón pšchewidžic, so je wona prawje mela. Wón mjenujiz ja tym pšchidže, so smoch pjenjeli j katežja na flamacz bjerječe. Zato buchu na to smochowe wěžy

pšchepytane, namata so pola njeho wjele kradnjemych pjenjes. Do jastwa wotwujebčeny, wuhna so wón pšah šubom, so je swojemu knjejej hižom wjele lét pjenjeli bral a so be tež jumu mješčo do Surijoweje kšhinje tam namatane pjenjeli položil, so by rěčalo, wón trahnje a so by jo tón j doma wuhnał, pšchetoz wón temu tu luboč a to dowerjenje njepowšchěje, kotež wón wšchidžom wužimajše.

Zan smoch bu na to do wjelelětneho jastwa šahudženy. Knjes Libušču bě pšchě tajfe šubne šonjenje hšuboto trahjeny. Wón pšchaba swoje flamy a hšbže jo t mčru. Ale wón žancho prawho mčra njeměješe. Zemu tešejše ta njeprawdab a kšhinda na wutrobje a šwědominju, kotryž bě Suriej cšhnł. O kat raby by wón jeho něšto pola hebie mčl, doščž žane džeći a žanych hšichich abo baločich pšchěčelow njeměješe! Ničjo njebě wo nim hšichčej było wot teho cšaha, so be joje je swojeho doma wuhnał. Wón hebi wšchitku praju dawajše, so by wuščidžil, hbež je wofat, ale wšcho be podarmo.

Na šhorozu, prjedy džihi wumrije, wofata wón swoje zyle wulke šamjenje Suriej. Tón, byli jašo pšichichol do wótznego kraja, dychejše mčitfio po nim naměč, a njehłji jo wěščil, dychejše jo ja tiziczi lét wšchitfo jeho bahajstwo t temu naložic, so by jo w mělče kšēja ja šhoroty twarika.

Č tajimi myšlemi we swojej wutrobje wumrije knjes Libušču, a luby Wóh we njehjedaj je jeho buhči wěšce šimity a šubny był po tym šubajenju: šchtíž šmilnošč wopofaže, tón dychi šmil- nošč doščac.

(Pšichidobnje ščonženje.)

Wšchelake f bliska a f daloka.

— Wšerowste nowiny pšichnjebchu šajmawy naštwi j Běšeho školniza. W nim špomina jo na šawošajeny pomnik je stareje hštorije naščeho herščeho luda. Šeserba dawachu hebi šnamjenje wosebje w cšahaj wšajny pšchě wosebje, kotež bychu na horach šapallili. W podbnju mčajchu wat pšchidoby tajfe hšorfe mčsta, hbež móžachu tajfe wuhnje šapallic, kaž na pšchitk abo Čornym a Běhm Wóh. Ale cšejto běšce ja Šeserbo f pošnizy, kiz w dolinie byhadnu, ale woni hebi šami pomhachu, woni hebi šami hšorfi twarjachu, so bychu to nufy na nich pšchě wosebi šnamjo dacz mohli šwójim bratram we Lužich horach. Tajta hora je pječja tež niže Běšeho školniza pšichi malej Šprjewi, j mjeonom kšhizna hšorta. Wona je 30 metrov wuškofa a f šhójnamu wobroščjena. Na wječnu je něhde 2 metraj hšubofa bščilč. Šo je ta hora wot cšowjefow našpawu, ja to šwědži, so je wona je šameho pšsta a jo wšerčejš doliny pšichi rězy ščba. Tež ja to, so je hšorta našata, hbyž bechu štari Šeserba hšichčje pošajony, tež w tym swoje wuajšujenje namata, so jo wofoło hory zyle ništo w šemi popjelizny namataja. Najšerje je tam hšichčje wozaj šawošajenjom wofoło teje hšorfi je šarobaw- neho cšaha namatač. Zam je wěščje dobre pola f šarožitnoščer- cjom naščeho herščeho luda.

— W poščebnim tyždenju je jo šašo naštržbaze šemjerženje štawo w Mexitu w Amerizy, hbež je něhde 600 ludži žiwjenje šhubilo. Še Čhile pišče jo, so wšeraplumaze hory jašo šachabžeja a popjel wuplumačo, kotryž jo šanicžujo na wofołne wšy a mčsta wušpjenje.

„Bombaj Wóh“ njeje jenoz pola knjesow duchownych, ale tež we wšchěch pšchě- dawajnych „Šeserb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje doščac.

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójby statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoł mčeny
Luboś ma;
Bóh pak swěrný
Přez spaf měrný
Čerstwoś da.

Nječ ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšedne dny;
Džěł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpošć ty.

Z njebyes mana
Nječ čí khmana
Žiwnoś je;
Žiwá woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřow će!

F.

Sserbske njedźelske kopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Čsmolerzj křišćijšćejni w Budysčiny a je tam ja schwěrdćicu přichodatu 40 np. došćak.

Nogale.

Matth. 6, 9—13.

Na pobrjebnišćej wulkeho města běše so mladženz, kotrži běše po žabokčimym žiwjenju lahe wumrjet, šhowal. Duchowny njebeše wšid šhowanju był. Pod šacjšćimom šhuteho wofomijnjenja špyta jedyn vshe-
wodžet i najmjeńšča Wótczenaš wuspěwacž. Nětotre proštny wuspěwa, potom wulna: ja jón wjazy njemóžu. Tak tež druhi a třeći. Štónćenje wot šupodnieho rowa stara maćeška přichitupi a Wótczenaš wuspěwa. Za mó-
žejše. Wóžemy my Wótczenaš spěwacž? To prašenje ma swoje prawo w našim čjašu, přichetž tónle podam! wobrašuje naš čjaš. A hamo Wótczenaš w pomjatu mčez, njereka hišće, jón moblo špěwacž móž. Podarmo jón Luthar njeje najwjetšeho martrarja na jemi mjenowal, a podarmo tež njeje ham wulnal, so jón ham hišće prawi njemóže, runjež je štary a wučeny doktor. Duž wopomimy žyle nusiže to prašenje:

Wóžesž Wótczenaš spěwacž?

To móže njedž tón, kiž wě, so je

1. Bóh Wótz,
2. naš wšiditki Wótz,
3. naš njebešt Wótz.

1. „Teho bla wu so tak modče!“ Bohanj so tež modla, ale te komu a tak? Tež šrael tule přichitupnosć dopjelni, ale šchepotajo. Tež šwěrne džěžki to činja, ale jenož w nuih a t nješnjemu Bohu. Šinal my hišćej-

jeno, hdož hmy přšes škrystuša Boha sa Wótzja pósnali, na kotrehož móže so tež najšhudiši, hamo hrěšnił wob-
broćić. W tej přšitajni, jeho Wótzja mjenowacž, leži rutowanje wuštšidjenja. — Dany so my přšes to wabiz t wilmu, džěžozemu modlenju? To ho tola rožumi, so džěžo we wšidž wobšejnosćach, we wšejelu a šrudobje, najprjebu na šwojeho Wótzja wobroćić. Ale kaž dženkš wjele džěži, runjež hišće nješraly, šwojemu čjelnemu nanaj přšes šlonu rošće w škrobołczi, jich hišće mjele wjazy šwjajš i njebešt Wótzom rošwaja a jeho mjeno jenož šatrujo do rta bjerje. A hamo přšid wšidžnym špěwanju Wótczenaša šebi přšego na to njemýšla, šchotž šnydom w přnim šlonje leži. Tu wobrašuje pak džěžaze domějenje, pak džěžaza woznuž, pak šapomija, so jeničica proštna wo čjašnyh kublach — a to wo wšidžnym šhlebe řeči, pak přchewidža, so řeči: twoja wola ho štał. Tak mamy hišće wšidžny wulnyž, přichetž jenož tón so prawi modli, kiž je šebi wědomny: Bóh je Wótz, te to-
tremuž so modli! A to

2. naš wšiditki Wótz: Kažti trošit, so my to šami nješpěwamy! Kaž husto jo špěwamy, wěmy šo jako štawy wul-
keho luda Božeho. A hdož modlitwa jeničejše wěražaje duše, hdož t wutrobje džje, šwoje wuštšidjenje namafa, tak budže halte, hdož wšidžny hromadje přšed Boha štupa! Tak pak njekřem so ničto šam ja šo špěwacž, přichetž ničto njeje šam la šo Bože džěžo. Škóža mjela šo i tym „naš“ šiběnje. Škubdy džěkač je Bohu runje tak luby, kaž šral na trónje. Tež twój nješchěžel je so Wótczenaša wob-

nych żołądów żywe. W strasnej męrze dale bóle wokoło hrabaza chorosę, jako tyfus, skorbut a t. d., ku którym wiele woporow żabale a męcze, wokiebie mjes dżęćimi, dżęń a bóle psichijera. Na wuhołosę drje tale żalosę halle w mężagomaj mężu a haptelji stupi, hđęż budża też poślednje žito a poślednje brędki psichetrijebane."

Grabja Tolsioj psiche dale: „Runje hym ho f tych wot hłoda potrjednych krajinow wręćęć, hđęż hym zhyt mężaz psichębył. Za hym dwaj wotriejaj wopułał, wiele wšow, tyhazj hwojbow. A wšchudze hym cęćępienje a hšubodu nadejchot, kotraž ho njedba wopisacz. Za hym nahich cšlowielow widžak, kiž psiched hymu w njeterjemych hšowch byrłotachy, hšobnych cšlowielow hjes dōrtka hylēba a hjes nadžije, jo jōn psichędobnje dostanu. Za hym wot hšodu facęćhjene woblićza widžak a stonanje a blubdženje na tyfus hšowch hšychak."

Š drugeje šromy ho psiche: „Wlōdna je wot psichemērneho napinanja wotprjata macz, cęćęćne dżęćo a saštarak hwojby, a štari mužojo a žony šdadža ho na muhł, jo hłoda wumru, hžjo smu- czeni byčę. Š turyym podaczom na tōn wokołik cšataja, hđęż budže jašne, jo njelwēja nicžjo wozaj f jędži a njemōža dleje žiwi byčę. Džęćazje woblićza ho dothe, wuše a kaž šestazene jamyšlene ho šezinić; žane wječełe dżęćazje hmejće njeje hšychęć."

A jašo drube žōto wopjeba: „Wšę hš, w kotrychž tji, šchytři hwojby do jeneje hęty jacšachyhu, jo bychu te drube po nęćzim šwottorchoja f najmjeiřcha tu jenu cšoptu šdžęćeli, tule f dženjom wottorhahych wutejio. Do ješimjeiřčich wuštawow nanajo žyle nahe dżęći wořha, kiž hš do rostorhaneje womećeje tože sawalene. Naše dżęćo w cšoptym rumje wostajiwšji, muž woterhđę f tožu, jo by jašo drube dżęćo sawalał a psichinjęł. Ruša je njewopisōmna."

Wšęzo jašo a jašo psichidže powjeczę, tak hšōd a jeho psichewodžęka, chorosę, jašpadža a mētwa psichę wobhi lud dže.

Zich wiele nędyu f nalcęcho hžęzorjima tam wuščahnywšji a ho hšynje psichšwotiwšji je — ewangelžy a katołšy — w tašej żalosęći a mōžnōsty hłaba, ho jašo hēm wręćęć a wupucžowacz.

Ša turych woblićh, kiž hš toćę a toža wot nalcęcho luda, ho hromadžuje. To jene cšęmy f nowa wšchitžy: jašo bóle spokojom byčę a jašo bóle nutranje a džałowanje špęwacz. Našy wšchędny hylēb daj nam dženja!

M. w. M.

Na Wože špęćę.

A.

Knješowy domojwrōt do krašnosće.

Wšęchę hšwēt a njebieša klinež halleluja!
Nęć f Wbđęj domoj krašnosće kral cęhuję;
Šob' wōjka Wože psichewodžuja rjenje
A cęćęć a hšwalbu jemu šanōščuja.

Njeh wumōženi knješa posbēhujaj,
Kiž njeje wot nič wotbđęleny ženje;
Šo šbōžne poščęja jīm wšchęwjenje,
Hšwž bšlšosę wobnyadženi jeho cšuja.

Wšęha nistocę wotrocžła je f njeho wšata,
Wbđ f dobom wšęha nęć dobywarjeje data
A jašnosę njebieška tam na Wožim raju.

Duž ša nim šhladujaj, kiž jeho šnaju,
Še žędženjom, jo mošt domoj cšahnyę;
A tak se šachodnosće wšęjeje štanęć. —

B.

S Jesuřkom domoj.

Hšōš: Jerusalem, ty męto wšęse! —

Jerusalemšte wrota šchēroto
Šso knjejeje wotewrja,
Hšwž f Wbđęj domoj Šsrednik bliži ho
Našch węćny je hšwēta;
Šoh' hšty psichewodžuja
Tam šbōžne janbđęšse
A špęny šanōščuja
A jōh' cęćęći radořtne.

Šlaj! krašnosće kral, šęřšhta žimjenja,
Še dżęto dořonjał,
Duž mšba ho jemu nęćo dostawa;
Šom' Wbđę je knjeřtowo bał
Nad wšęćimi štworjenjimi,
Kiž wuřupit šę je
Wšęchę šchđž a hšmjerčę na semi
Kral węćny krašnosće.

Ša nim dżę se žędženjom hładajmy,
Kiž wumōženi hšmy!
A cęćęć a hšwalbu jemu špęwajmy,
Džįž jumu dožymy
Ša nim do Wožoh' raja
Tam, byłta krašneho,
Hđęż šbōžni dořlawaja
Džęł herbřtwa węćęneho! —

U.

Tuščel.

Po jentym cęćkim njewjedrje ho lubōjna tuščel na njebju šewi. Mały Janť runje f wokołom won hłabajęe a pońty radořće wuwōla: „Zařele krašne barby we hšwojim žiwjenju hšęćęje nje- widžach! Tamle pola teje stareje wjerby pschj ręćęzy wone f mř- cšelow hacę na šemju dořahajaj. Wšęćeje tam je wšęchę šchōmo- wuch šisčęćškow tele rjane barby tapajaj. Ša dży tam rućę dōńęć a wšęł štorpawj hšwojcho barbnego šaščęćę f nimi napjelnitčę."

Wōn bžęćęje tak špęćhuję hacę mōžęćę; tola f hšwojemu špodžiwowanju tam wobhi pačott jeno w deščęzu štejećeje a niž najmjeiřche wō nękařej barbie njepytaj. Wōt deščęca žyle psichemaczany wōn jašo šrudny domoj dżęćęje a hšwoje nješbōže nanej wuřtorži.

Nan ho pošmēwšowajęe a dżęćęje: „Tele barby njedawaja ho do žaneje štorpawj pschijimacz. Deščęćne křepjele šdawaj ho jeno we hšbōžnym hšchęću tak rjenje bařęene byčę. Zale rjana barbna barbnosć pał nicžjo w opravōdžite njeje a žaneho woblićzaja nima. A tak, lubę dżęćo, je je wšęej krašnosću hšwēta; wona šda ho nam nęčęto byčę, je pa jeno šamj dym.

Duž njebaj wšęćę ho wot šačja,
Šo radořć njepjchđędo ho pčęćka!"

F.

Khęžor Franz I.

Wštrjiski hžęžor Franz I. bęřęe dobry knjes f cšęćiwęj wu- trobu a lubosćiwęj duřchu. W lęću wōn po šwacžnym wuřhujaj jędyn hšwojch hřodow w Šchōnburęje pola Wina wobypłęćę, hđęż ras wječor se hšwojei tńenju do hšubōdneje cęćęje wjęłki dżęćę. Šu šetta jeho hšubōdne štręćęny cšlowjeł, kotryž na

Z

/

karje kajdež wjeleje, pornjo fotremuž jndnje poŝ bžejše. Khežor na woprafčenje wot bžefaczerja ſponti, ſo w fajchcu cžto kudebo leži. Khežor ſo dale praſefejše, hač ſemrjetu žoneje žontu, žantch bžejši, piſchuwuſnycho a piſchewelom nima, kiž bychu jeho t rowu piſchewoſi. „Waj!“ wotmolwi tež kudy bžefacze, „wo njeho ſo niſht ſtarat nije, wón je we ſwojom huſjenſtwe tónž wiaſt a bu f njeho ſtónčnije piſchew ſmjerz wumoženy; jeno jeho ſwerny poŝ jowle je piſchi nim wudžeržat, a wón ſo wot ſwojecho knjeſa, fotruž jeho lubowaje, načže bžefiſe.“

„Wó“, khežor rjetny, „nha čžu ja ſobu hič!“ A tón wyſtoſi knjeſ je ſwojei knjeſu a je ſwojom piſchewoſiſtrowu a fajchewom bžefiſe hač na pohrebiſiſchjo; ſhuty a do wyſlow ponórtjny wón piſchi rowje ſtejeje a jón haſle po wuſtonjenju pohreba wopuſchje, jaſo bē f njepiſchitnej ſlowu cžichi Wotčenaſch wuſpewat.

F.

Sprawneho Bóh njewopuſchje.

Wopjebadžto je ſtarčeho cžaka.

(Œtónčenje.)

Mjeſ tym bē ſo wjele lēt minylo. Na ſwecze knjezejše cžichi mēr. Napoleon hežefje na kuppe Helena njemóžny a kaſlaw na ſtaſu piſchuwajany. Nalčžo rjane a trajne težefjeje po žylei jemi. Wreſhjeſti a wóſiſe f nowymi mofodymi liſicjeſkami bēchu w lēpach wiſecje; teſti a lēhy ſo f nowym žiwjenjom horežachu, pola a kuſi ſo jelenjaču, ſčotžy na ſchotmach hwiſdachu, ſchotwrončſki ſpewajo ſo we powetije wjeſelachu a kaſtojeſti ſwoje hněba twarjachu.

Tedny jenu njedželu popołniju ſo extropóſt do W. wjeſejše. Džejſi runje na tranwiſtu hrajachu a huſy roſdajachu, jaſo poſiaſ ſwoju ſchitcuju ſopozža trubici. Seamo burjo, kiž w forczmje hežbachu, f wofnam ſtočichu wolaſbach, iſhto to je. Zo drje ſo hičdaje ženje njebē ſtoſa, ſo bēchu tajſe ſyni w W. hičdane, piſchetož dróga žana piſchew wjeſ njewjeſejše. Pola forczmny wóſe faſta a f njeho wuſtupi woſebny mody knjeſ f čjornei muſe brodu. Wbón ſtupi do forczmny a poſiaſ wuſchjeje konje. „Čžepi tola“, praji bur Wtēcjin, kiž mjeſ drugimi w forczmje hežefje, „to bych rad wjeſiſe, iſhto tutón woſebny knjeſ tu pola naſ čže.“ Čžto wē, iſhto wón je, prajachu druhi, drje tajſi neſaſi žid abo koniſup, kiž čže naſ wjeſebadž. Tón žyly knjeſ paſ wſchitſo derje roſemjeje, hač runje burja herbižy rēžachu, a ſo ſmjejo piſejše ſchallu ſhoſeja, fotruž bē hebi wot forczmaſti nawarič dat. Na to wopuſchje wón ſtmu a cžinjeje, jaſo bu ſo po wſhy roſthobžic čžy. Mētoſi, fotiž f nim hlabachu, wiſdachu, ſo wón pola Wēharyež hežje doſho ſtejeje, a nētotrny ſo doſhe, jaſo by tam ſtejo hebi ſyſly f woczow trēt. Zaſo bē f Wtēcjinuſ wumjenſej piſchitoh, wofa wón f nowa ſtejo, hač na poſieſt f nim mtaſ ſaſbže. Marja a Leſka hežefjeje pa f blidem. „Womah Wóh wam“, rjetny tón knjeſ f ninaj a woeſi ſo njemalo ſpobžiwajeſej, ſo tajſi woſebnje wofleſtanu žyly muſ herſbi rēčelje. Wo maſej ſhwili paſ wuſtoſi Marja je ſwojeje ſto ſawelojo: „Wtēcju, luby Wtēcju, wiaſt f nam, ſy dga ty tón ſamy? f wotſat dga ty piſchitbžej?“

„Daj, ja ſym Wtēcju, luba ſtoſa Marja, fotruž ſym lubowat jaſo ſwoju mac“, praji wón a padže jej wofſoto ſchje a pſaſaſe kaſz male bžejšo. „Witaj, witaj, ty luby cžlowječe“, rjetny Marja dale, „na ja f wutrobu wjeſelu, ſo tebe ſtroweho a čerſtweho ſaſo wiſžu.“

Leſny paſ ſiſči wón ſwoju ruſu a pohlaba jej do woczow, we fotruſmajž ſo ſyſly radoſčiwého wjeſela hyſolachu. Zaſo

Wtēcjin wofſoto wječžora do jſtwy ſtupi, wofa wón proſty na proſy ſtejo, piſchetož jemu bē, jaſo by ſo jemu džaſo, ſo tón woſebny knjeſ w jeho domje hežſi a Leſjynu ruſu w ſwojei bžerčejše. Wbón ſecže ſwoju čapru f ſtowy, jaſo Marja f njemu rjetny: „Zo je mój luby Wtēcju; wón je ſubjenny byt a je ſaſo namaſany; wón je, kaž je mi ſam pomjeſat, khežorſi kralowſki wuſchit pola huſarow.“

Zo nije možno, rjetny Wtēcjin, a bžejše ſaſo je jſtwy do forczmny.

Doma je rjenje — a niſbže duſhnyſcho hač we wótanytm kraju. Zo tež Wtēcju ſhoni. Wbón wuſtupi f khežorſeje ſtažby f dobrei penſiju a jaſo bē Wbuſchowwe herſtmo doſiaſ, čžehnjejeje na wjeſ do W. Tam natwari hebi ſchwaru khežu a kuſi f njej ſchwaruſy truch ſadrowu a woeženi ſo f Leſtu, ſo by tudy ſwoje ſhonjenja-pohne žiwjenje we mēric mjeſ Seſſſami doſu wiaſ. Wtēcju ſchpruſch, fotruž wón ſwoje bžejſi wuſejše, bē tón rjany: Poruž temu knjeſej ſwoje puče a mēj nadžiju k njemu, wón budže wſchitſo derje cžinič! Wtēcjin paſ, bdyž wo Wtēcju rēčejše, praji piſchje: mój knjeſ piſchitobny ſym, tón hnadny knjeſ rytmičſtr!

Wſhelake f bliſka a f daloka.

— Knjeſ ſarat dr. Nječnēz we Wjeleczjinie wjeſejšeje ſaſbženy tudyſen ſwój 25 lētny mjeſny jubilej jaſo ſarat we Wjeleczjinie. Wſohaba jemu tón džen f rjanyti wopolaſtami luboſeje a džaſow-woſeje ja jeho ſwernu duſchowpaſnyſhe ſtufowanje wudebi. Tež knjeſ ſuperintendenta Khežor f Wabeburga bēdže piſchitoh, ſwoje ſbožopſejšeje w mjenje žyrtwinſke wuſchitſeje wuſprijet.

— Knjeſ žyrtwinſki wuſeſi Krawz w Winaſale wjeſejšeje ſwój 25 lētny wuſeſiſti jubilej. Dary a ſbožopſejšeja ſchulſke wſohaby ſjewidhu džaſowne piſchitſnajeje jeho wuſeſiſhego ſtufowanja.

— Wtēcju ſo ſo wjeſelake piſchemenjenja mēte we wſohabženju wuſeſiſhe meſtrow naſeje herſſeje Lužizy. Wtēcju žyrtwinſhego wuſeſerja w Wubychſintu, fotrež je poſ lēta njewoſohabžene byto, je ſo nēto ſtónčnije ſaſo wſohabžito. Zaſo žyrtwinſki wuſeſi f Wubychſintu je ſo ſapotaſat knjeſ Holan, kiž bēdže hač dotal f wuſeſerjom w Wlyſchegach. Na jeho mēto do Wlyſcheg je piſchitoh knjeſ Hoſer, hač dotal wuſeſi w Wſowjachu. Dotež je ſo wuſeſiſhe meſtmo w Nowej Wſhy pola Klukſcha piſchew piſcheydenle dotalneho knjeſa wuſeſerja na nowe ſchulſke meſtmo we Wulſej Dubrawje wuſprijitſo, je ſo tam wuſtowiſt f wuſeſerja f. Neumann, kiž bēdže hač dotal wuſeſi w Seſepjanſkej wſohabže w Wulſej Lužizy. Knjeſ Lange, kiž bēdže hač do jutrow wuſeſi w Wuteczach, je piſchitoh f wuſeſerja do Eſibawy. 3. wuſeſiſhe meſtmo w Wuteczach je ſo wſojpet wuſprijato, ale Seſer ſo ja nje ſamolwiſt nije. Nunje taſ je byto piſchi nowej Wiſchakſej ſchuli w Wubychſjinie. Na ſboje paſ je ſo ty knjeſ cžitſheſto rowu ſamolwiſt, kiž je ſluſbi, herſſiſi nawuſtynje. Wly ſaſo f teho wiſbjny, ſo na herſſiſch wuſeſerjach pobrachuje. A iſhto je wina? So iſch taſ malo Seſerow f Wubychſhego ſeminara wuſohabža, dotež ſo piſchemato na naſhe herſſe wſohlejſeje piſchi piſchijamanju do ſeminara džiwa a ſo piſchemato herſſiſch wuſchomow do njeho piſchitſowije.

— Wtēcju ſchulſki radžicel Eſchönwälder w Wiegiznu, fotruž ma tež naſhe herſſe pruiſe ſchule pod ſobu a je naſchemu herſſſemu luby piſchejelnie ſmyſlem, ſo ſchotowatoſeje dla 1. oktobra na wotpočiniſt poba.

K. f. M. w M. Wutrobny džak za luboſiwu podpijeru. F.

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójby statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spróeny
Napój móeny
Lubość ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mórny
Čerstwość da.

Nječ ty spěwaš,
Swórne džěłáš
Wšědne dny;
Džěł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Nječ ei khmana
Žiwność je;
Žiwa wođa,
Klě Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Šserbske njeźełske kopjeno.

Wubawa šo kóžbu kóbotu w Šsmolerjez knižiciskóčěni w Wubylšinje a je tam ja šchwórtlětnu přichodstau 40 np. došćak.

Bože špěče.

Zap. štutki 1, 1—11.

My wopomniwamy, hdyž smy kwojebjezi Božeho špěča
hromadže kwojebjezi,

wažnosć Škrytušoweho knjejusťpěča sa jeho
kralestwo.

1. Wón kědzi t prawizy Božej;
2. Wón šašo pšchindže.

1. Náš Šbóznik, kiz běše hišće 40 dnjow mjes
kwojimuzobnitiwam šhodžik, bu horje šbėnjem, šo wjazy
s nimi niethodžěše. Wěšo me wažnych wokoimkniženjad
šo wón šewi. Šchwěpan jeho wogłada me kwojej
šmjetnej hódžinje, Šaulus pšed Damastušom tež jeho
hřób šaštycha — ale tola je wón horje šbėnjem. Duž
šo wylšćhe šjednočenje je Šbóznikom šapocžina: Šlaj, ja
šym pčla waš wšitke dny hacž do šfóncženja šwěta.
Wón je wopradowje pšchitowu a my móžemy to šacžew.
Na šwěče po šdachu knjezi druhe knještmo — jow šbėha
šo nješpěčelšitwo pšchěčimo Škrytuškej, šurowolč, šawišč,
hřidjenje. Ale tola pšes šwět dže druba wylšćha móž
a čěmnošč šacžeri. To my šami na šebi šacžowam,
hdyž budžemy čěšćišći, lubošćimilšći, čěšćišći a šepšći
a pšchěčimo štaremu čłowjetej wozujemy. Ščto by póm-
hało Škrytušoweho wóđenje šwěta, hdyž njeby nam
t šepšćemu byto? Wot šemotilneho čłowjeta šo wono
dale roščěšćer, šaž to nam wuzjebniwiz tudy dowašujaja.
Šaž tworja šo ščěšćejšjanšle wóšady, a jim šo dawa dar

našćkeho powyšćeneho Šbóznika. Džen Božeho špěča
leži šhřěž nježelow šogate (modłže šo) a Šraudi
(wulšćišć!), t. r. Šbóznik, kiz je t njebieškam špěč,
modlitwu wulšćišćuje. Šaž tež přenja ščěšćejšjanšle wó-
šada štajnje pola njeho wulšćow šamata. Šhwataje
t njemu, wy šrudni, wobčěženi, tlyčeni! Šaž tež to na-
ložujemy na jeho kralestwo; tež w našćim čašu šteji wóš
jeho pšchitřčejom. A hdyž šurowa šwětna móž kwoju
šlowu pšeběhuje a wolo, nam tola pláčži: „Šón, kiz
w njebiešach bydzi, šmėjo šo jim.“ Nješćišć wóšćet šdžž
šwójaje žyrtwoje wěšće nawjebuje. Š temu wón dawa
kwoju móž s wylšćolčěje: „wy móž šwajateho Duča do-
štanječe.“ A tole šlubjenje šo šwajati šowjelni. Š temu
waš bė nule, šo šo Ššun t Wóžej wóščži. Něto móže
šebi po šwójim šdofonjanym woporu wšchitřon šobry a
šdofonjany dar wot Wóža sa tnych šwójich šadacž. Šwěš
Škrytušoweho knjejusťpěča nješchindže šwajaty Duch.
W nim mamy rukowanje, šo šo wšchitřle našće modlitwu
wulšćija. Wón, našć powyšćeny Šbóznik, ša to rukuje.

2. Wón šašo pšchindže. Ščt. 11. „Wy Walilejšiz
mužoj, ščto wy štejo do njebieš šladacž? Šón Šesuš,
kiz je wot wólš horje šwajaty do njebieš, šaž pšchindže, šaž
jeho wibželi šče t njebieškam horje špěč.“ Ščt. 8.
Šbóznik praji: „Wy budžěje moji šwětojo.“ Šo je
wěšće wažne a čěžte šamolwjenje, pšžžžan powyšćeneho
Šbóznika byč. Šchětož jow pláčži: „Wobšladajmy na nježy,
kiz je špocžat a šónž našćeje wěry.“ Pšidi našćim šut-
towanju w Božim kraleštwje mamy šadacž a šedžowacž

na teho, kiž sašo pščinbže. Ale s teho mamy tež bohatty troštat. Zo našču nadžiju pošlynja: „Niz jako bych jo hižom šapšchijaf abo hižom došonjany byt, ja hojiju pak ja tym, so bych jo šapšchijaf, taz ja wot šchrystuša Žesusa šapšchijaty bym.“ Čezle drje pščinbu čašy w našchim podružnistwie — tež ja šapšchitolow — ale mōž nam šthadža wot naščeho pšchetrastnjeuho Šbōžnita a šwjedžen knjebiustpěca nam pšchego sašo wutrobu pošlynja. Pšchetoz bdyž t njemu šladujemy w tej nadžiji, so wōn sašo pščinbže, budžemy tež je šwojimi šnopami pšchi puczu šteječ, so bychym jemu je pšchinjekši w ponižnoscezi a žně jeho kraleſtwa s nim džerželi wěčnije.

Šamjeñ.

Prōšwa wo dopjelnjenje šwjatkowneho šlubjenja.

Grabi! Wuštych, knježe, šdychowanje
 Wšit šwojich wěryacych a pōšiel jeho
 K nam, trošchtarja wšaf šlubjenego! —
 Š nim najbohattycho doštanjemy wuštbanje.

Najštrastnješe je šwjatkowne džē žohnowanje,
 Šbyž hošča, Žesu, ščelech njebjeleho
 K nam s wěčnosce, so poškošć wšchego
 Wy šwoža mamy s nim a šadowanje.

Wot Wōtza t nam a Šahna pšchthadžazy
 Šah, Ducho Wōži, nam ja šawdaw daty
 Ty herbstwa džēčom Wōžim radošneho.

Šah wolji, s wječelom naš žabowazy,
 A štrastnje Žesuwom, wōžer šwjaty
 Še šwēta do tomatšwa jaubžestwego. —

U.

Dopjeln nam, Žesu, šwoje šlubjenje!

(Jan. 15, 28—16, 4.)

Wōš (162): Pščinbž, knježe Žesom šchryšče! šam.
 Šbyž trošchtarja t wam poščelju,
 Kiž pščinbže s Wōžej wěrnosceju,
 A wuštadža wot Wōtza šam
 — Tōn wote mnje b'dže šwēdečičej wam! —

A šwēdečičej tež wy budžeczej!
 — Knjes t pōštan projiť šwojimi je;
 Wšaf wot špocatkta pola mje
 Wy byti šwēčmi moji teče.

Šwēt budže šty waš pšchēčēšhacž
 A do šmjereče waš podawowč
 Šso w myšlji šlepej šlubžiwčij,
 Šo s hiđu Wōžu pošluzi.

Taf čžinicž hruby budže wam,
 Rōž thmamy t wšchēm je hrošnosčam;
 Wōn Wōtza nješaje a mje
 A šlepy wōšbi wōštanje.

To šym wam s čžahom wošjewit,
 Šo žadny njeby wam byt džiw,
 A wy šo njepōžōčičeli,
 Šbyž ščōčej wam čžinja džesbōžni. —

Šlej, šajta šwēta poštyšfa
 Šso pōnacž i mōčch žłowom da,
 Kiž jako šubym towarščam
 Še pšchēčel Žesuh prašit šam!

Wōn šubaje naš woprawdže,
 Nam šwērnij pšchego wōštanje;
 Tež trošchtarja nam poščelje,
 Kiž pšchetrastnješ nam jeho je.

O Žesu, mity Šbōžniko,
 Špožčej, so by dopjelniko šo
 Nam šhadym twoje šlubjenje,
 Šo šthadžecž dyrbi wječelje! —

Njech twōj Duch šwjaty trošchtuje
 Naš mōžnje, bdyž šo šlē nam džē.
 Njech jeho jošuwōč šubōna
 Nam do dušče šo wuštwa!

Grabi! Knježe wuštych naš,
 Šbyž šwjatkowny šo blizi čžoh! —
 Njech radošej nam je njebiešfa,
 Šo trošchtat naš t nam pšchthadža! —

U.

„Ja šo nješanibuju.“

(Še žiwjenja wyštošestezazeho mužja.)

Šchōž by pšchē 50 a wōazy lētami w Dražžanach na biblistič a mišionistich šwjedženach šo wōšbželak, by nadobnohe, čželčedostojneho knjeja pšchego wšaf. Wšchi tych wječelach wōš-
 nožach žyrtniščeho žiwjenja šafšeho žłowneho mēšta by teho stareho šemjana na wječišču abo na wōžnym mēšče trječit. Niz jenož mjes duchownymi bēšče derje šnaty, ale tež w diaconistiskim wuštawje runje taf derje šaf s ščulach. Ša jenu ščulu je šam, šaf šamny šejtman w Rapernaumje, dom natwaril a nad jeho wro-
 tami napraš: Žadny drugi graut ničto njemōž šaložič thba tōn, kiž je šaloženy, šotnyž je Žesuh šchrytuš.

Šchōž bē tōn pobožny muž? To bē přjedawšči štrajny ministter Detlew hralja s Eufidil. Wot šwojeho dwazpeteho lēta še šwē-
 nosčju šwojemu krajnemu wōtzej Wjedrickej Wugustej ščujčej. W mutnych, čželčich čžahach jeho tōn ja šwojeho ministra po-
 mjenowa, a žydomnacž lēt je hralja šwojeho šamotwjencja-potneho šostojništwa šladak. Šeho žyte prōžowanje pšchistkujčejde wječčej a krajci.

Ale wōn bē niz jenož šwērnij ščuzomnik šwojeho šemšeho, ale tež njebieščeho knjeja. W čžah, jako jich wjele šwērnijčeho roš-
 šwēltenja abo šjawnu njewēru pytačje, kiž s Žanzowškeje šem pščinbže, wōn šwoju nabožnu myšl njetačejše, ale šo šjawnje a šprawnje t Želuškej šchrytuškej pōšnowačje. Wšlilja bēchu jemu knihi žiwjenja. Šbyž by w ščaju mišioniste towarščtwa našaf, by jemu pšchistupil a jeho najšwērnijšja šepjera byt. Wōšje lēta bēšče s pšchēšhdu mišionisteho wōžerštwā (kollegia). Ša wōšwjenje mišionistwa mjes židami da wōžne pošowy. Žako pšchēšhdu šafšeho žłowneho mišionisteho towarščtwa šo žiwje ja rozšchēčeranje biblijom w šafškej štarajše. Žyrtništwa w Diaconistiskim wu-
 štawje je wot njeho do čžista, ščelčeršči šeminar s džela natwarjenje. Šeho dardniwōč bēšče wuštwa, a pšchi tym njedawšče wōn šewej ruzny wječičej, šchōž prawa čžinijčej. Šnamjenja džala wōn s tym žłowom wotpošaja: „Šchōž džecžje šo mi džakowacž? To wšaf šo wšchitlo šamo rošym. Wžakwecžje šo tež kni, šo bēži?“ Wše šwojim wužichim wōčrešju bēšče njepšrōžutny šostojnit

hwojich kufłow. hwořny mandželſki a nan, miły kujeſ, berjemienjaſy pſcheczel, femjon, ſajſchjſ je naſch Lutter męch chjſt.

Wo nim a jeho žiwienju — tať chjſche — njedyrberjeje ſo po jeho ſmjerzi wjele harč činičſ, teho dla tež powjeleje je hwo- jeho žiwjenja dawacſ ſo farjelowačje. To pať mamy prajičſ, ſo mōže wōn wyſoſim a ſnjeſim taſ niſkim a džetaczerjam je ſnamjenjom wopravdžeteho ewangeljeſkeho kſchečſjiana byčſ.

Wot nalečſja lęta 1861 wōn pſchi boſu hwojeje mandželſteje we hwojibnym pohrejbnichjeſu w Wřóteczach pola Kamjeńca wot- počnje. Echſo na jeho rowje ſteji? Žane žłowo hwojateho piſma njehy ſo na njōn drje lępie hwojōž hacſ tole: „ſa ſo njehanibuju ewangelija wot Jeſom Křtyſta.“

Wōh wotbrodſ naſchemu lubej wjele mužow po waſchju Detlewa hrabje ſ Einſidel.

M. w. M.

Winiza.

Křóto do hwojeje ſmjerze jedyn nan ſ hwojim klijom hynam džejche: „Lube džejči! ſa wam ničſo jawoſtajič njemōžu, kſiba tōnle naſch domčſ a winiza pōbla. We winizju pať potajny po- ſlad leži. Njyčje jeno piſnje ja nim, dha jōn namafacſe.“

Po nanowej ſmjerzi čſi hynajo žyłu winizju ſ najwjeleſhej pil- nojeſu pſchecynwačju, tola njenamafacſo ani křota ani ſlębora. Dofečſ pať woni winizju hſječje ženje tať piſnje wotbžetoli njebčju, dha wona tať wjele wina wupłodſi, ſo ſo nad tym ſpōbniwačju.

Nřkto haſle hynam pſchjapōžje, ſchtož bęčje jich njebōhi nan ſ tym poſladom mēnič, a woni na durje winizju ſ wulſimi piſnikami napriſačju:

Pſchjimoaje ſo piſnoječje,
Wona podpoť ſlotu je.

F.

Sydom kijow.

Žedyn bur mejeje ſydom hynow, toſtiž ſo huſto mjeſ ſobu wabadžu. Nad taťje ſwadu a roſtoru ſaſomōžowacu woni džęlo. Daj, ſli luđſo pſtaču ſ tuteje njednoty wuſiž čſahmęčſ a chjſchju hynow po nanowej ſmjerzi wo jich wōtzne herbōmę pſchjnjelčſ.

Duž do nan jedyn džej wſchęch hynmjoč hynow hromadu pſchitōčſ, pſchędpōložſ jim hſydom kijow, toťrež bęču twjerdže hromadu hwojaane, a džejche: „Temu, toťrež tōnle walčſ kijow roſſkamje, ja w hotowęch pjenjelač ſo hwojēčy tolerojow wuplačju.“

Žedyn po druhim doſho hwoje moſy napinaſche, a ſōždy ſtōncnje rjelny: „To džę je ſ žyła njemōžno!“

„A tola“, džejche nan, „njije ničſo lōže!“ Wōn walčſ roſ- wajaſ a jedyn kſi po druhim je ſnadnej prōžu ſlama.

„Wſi!“ hynajo wuwołaču, „tať je to wōſo loſho, tať moſh to mať hōlčez!“

Nan na to křutnje ſnapričęziwi: „Raſ je to ſ tymile kſjemi, tať je ſ to wami, moji hynajo! tať doſho hacſ wo kručje hromadu džerčjčje, wy wotbječje a ničſo woſ pſchęmoz njelamože. Wo- ſtanje-li pať wjaſaj jednoty, toťrež dſyrbaj woſ wjaſačſ, roſwajaſjan, dha ſo wam pōndže kaſ tymle kſjam, toťrež ta roſſkamane na durje wotſto leja.“

Dom ſpadnje, hđejč je roſtora,
Sewet džerčſ jeno jednota.

F.

Paſtnęska piſchęcel.

Žedyn kral mejeje poſtkadnica, toťrež bęčje ſo ſ poſthętima na tole wōjne ſaſiojſtſwo poſbęhny. Poſtkadnik bu pať pola ſcala wotſtoręny, ſo wōn kralowſke poſtkady piſchęchjowa a rubjene pjenjelo a droſpōjeje w ſamjnym wjelbeje je železnymi burjami thowa. Kral poſtkadnica wopſta, wobſlada jeho paſaſ, pſchitōžje ſ železnym burjam a poruči, ſo bychu ſo wone wotewrile. Žaſo kral nęřto do wjelba ſaſtſu, ſo wōn njemalo ſpōbniwačje. Wōn ničſo njemidžejche, hacſ ſchjyri prōdne lečęny, wjeřne blido a ſłomjany ſłot. Na blidę lečejche paſtſiſta piſchęcel, paſtſiſti kſi a paſtſiſti wačſoť. Pſchęcel wotno bęčje wuſlad na ſelene kuſi a lępne horp.

Poſtkadnik pať džejche: „We hwojei mēdobočſi ja wowozu pačęch. Ty, o kralo, wja mje na hwoj dwōr. Žowle w tymle wjelbeje ja nęřto wſchędnje hwojimu pſchęchjch, dopomnič ſo ſ radojeſu hwojeho prjedawjeſeho ſława a wopſjetowach te ſpęny, toťrež bęch nęřdy pſchi hwojich wowzač ſ Wōjei thwalbe ſanoſchowač. Wch, daj ſo mi ſaſho wrōčjčſ na moje wōtzne hōna, hđejč bęch ſoſſowniſchi, duſki na twojim dworje!“

Kral ſo na pſchjēdpōžerjow wuſzy roſhņewa, wobja nadobneho muſa a prjođejche jeho, ſo by dale w jeho ſkuzije wotſat.

Niž ſłoto a bſchęčſ — mēr we wutrobje
Nlaſ čłowjetoſ jeničęny wobſbojuje.

F.

Rady dar je njebjeſ twar.

Dwē hwojinye wot Wřótſławja leži wječ, toťrež je na wſchitfe ſchleſhniſle wſhy žyle podobna. W nej bydla bohačſi taſ křubſi luđſo runje taſ w druhič, ſamęch herbſiſch wſpač. Njęs nini hſyleječ tam křuda wudowa, toťrež mejeje jeničęſke hyn, nimale ſchjyri a dwazęčſi lęť ſtareho. K temu wona huſto prajejche: „Žurjo, ja pōčęnu ſłara byčſ a ſym thorowata, teho dla by mi luho byto, hdy by ſo ženik; ale dočſi hſy křudu, dha by tebi wu- žitne byto, hdy by ſebi hołzu wjať, toťrež ma nęřto ſamoženja; my mamy pierč ſłow dołha, toťrež na žimnoſči ſleja, a te wjele ſłarocęzow čjinja.“

Žurjo to roby pſchędejche, hdyž mač wo žęnitwoje rēčejche, ale to ſo jemu njelubiejche, ſchtož wona pſchjſajſi, ſo dſyrbſ ſa bohatej ſowu ſladacſ. To pať mejeje dobru winu. Pōrēto mōžby hōłz čſata, hacſ mōže ſo ženicſ. Žižom prjedy wōn ſebi jemu wuſhwoſi, ſ toťrež ma luhołče. To je w Echleſhniſtej tať kaſ we Łuſizju; to ſława ſo pola Właina kaſ pola Čjornizju, pola Łobja tať derje kaſ pola Ėprewje. Žurjej bę ſo tať ſčſto, ſo bę ſo prjedy, hacſ mōzejche na žęnitwu wuſhſicſ, do jeneje połčſti ſalubowat.

We te ſamej wſhy hſyleječ kſaſ, kſi mejeje ſydom džejči, ale lędom kſlęb ja kſi. Wōn a jeho žona a jeho džejči, to bę jich džęwječſ woſhōbom, a džęwječſo, kſi maja ſłrowy ſođł, mōža nęřto hſečſ, mjenizju hdyž nęřto maja. Čſi pať ničſo njemędaju a teho dla ſo Łuſja po domje walečje a Nimalač ſ wotnom nutſ ſladacſhe.

Nlaſtſarjcha wot tutſch ſydom křaſzež džejči bę čęřętima a kęčejaza połčſa, ſ mjenom Křatſizma. W žylej wſhy njebę žana tať rjana kaſ wona. Čęřęna a lębna, piſna a pōčęřna, čęřęna a pomjēna wona teſ bę a wot wſchitſch luſowana. To teje bę ſo Žurji ſa- lubowat a wona bę jemu dobra. Žurji bę ſchjwamy pačſoť. Wōn bę pola wojakow ſkuzi a wſchudſom ſnaty jaťo piſny a hwořny čłowječ. Křadny kſjeſ, kſi mejeje wo wſhy ręčęřękubſto, bę ſo žižom dawno na jemu pračſať, hacſ njehy ſo pola njehy ſa pohōncza pſchjſajicęch chjſt. Wſchetož wōn wjebđejche ſ ſonjemi wotſhbadžęčſ, kaſ žadyn druhi. Křatſizma a Žurji bęčſtaj ſebi hwořnoječ ſlubitoj, a žyła wjeſ to wjebđejche.

Žaſo Žurjowa mač ſaſo roſ ſ nim wo žęnitwoje rēčejche, prajejche wōn ſ nej: „Luba mačſi; boſatu njemjęſtu ja njedoftanu,

Sy-li spówał,
Plinje dželał,
Strowja 6e
Swójbnj statok
A twój swjatosk
Zradyń je.

Za staw spróny
Napos móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Préz spať měny
Cerstwosć da.

Njeh ty spéwał,
Swérnje dželał
Wšedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njehjes mana
Njeh čĩ khmana
Žiwność je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew 6e!

F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa 6o lóđu 6obotu w Šemolerjeh knižicichćetńi w Wudpřinje a je tam ja šchnówtńetńu pšehćetńu 40 np. dostać.

Swjatkńi.

Jap. štutńi 2, 1—13.

Wučobnizy będu w Jerusalemj šromadźeni a čzafadku na 6wjatkńi. A 6wjatkńi pšidńđu. Mózne šnamjenja pšchopowjedaja, 6o 6wjaty Duch i njebej pšidńđu. Náhle šchumjenje šta 6o i njebej jako móžneho wětra a napjelńi žyly dom, w kotřymž 6edžachu. Jazyki będu jako woheńjowě k wohladanju. Woheń šahorjenja pšidńđu le 6wjatym Duchom a my wšidńy, ščta tón woheń štutńuje: woni duchu wšidńy polńi 6wjateho Ducha a počzachu rěčejz s druhimi jazykami. Tajte będu přenje 6wjatkńi — tajte dychja 6wjatkńi rěčego ša6o byč, tež w našim čzahu. Wšy trebamy 6wjatkńi.

Našchemu čzafaj nowe 6wjatkńi!

1. Nowe šchumjenje!
2. Nowy woheń!
3. Nowe jazyki!

1. „Náhle šta 6o šchumjenje i njebej jako móžneho wětra. To 6u te šwony, kiž 6wjatkńi nutšiwonja. Wětr je štajnje šnamjo Duchu był. Duch šaduna jako wětr. Wěšć pšidńješe našetńy powětr a čzoplotu a roštaje lóđ, wón pak šlama tež najšylniše ščtomy w lěžu a podnóri lóđu na morju. Tak je tež 6wjaty Duch šwětně knještwa šněžil, špěčiznych duchow šlemik. A njewidńimy ša6akřych duchow powroćenja, tak 6o woni šidaja w našim čzahu! To na6 na to počzajuje, 6o my 6wjaty wětr trebamy, móž i wy6otolčje, kiž wšchitě nje6chěčelstě mozy pšch-

winje. Šwjatkowne šwony šwonja — wěšć i njebej 6uma. Šwjaty Duch pšidńđu we wěšću. We wěšću pšidńđu na čšlowjela, 6dž wón i nowe ščtunočju Ščozńka japyšimnje. To pšidńđu wón we wědore žrudoby — težby je twója wěra rošća, to móželje špěwac; „Ja 6ym wšchě Škřysta křowne rany tón prawy grunt nět namatał.“ Ale wón pšidńđu tež w ččidim 6umanju. Tak je wón na tebe 6umał we wšchelatim 6nadym modženju twójeho žiwjenja, 6dž wutrobu wotšchewi jako čeršitny wěšć i njebejsteho wótneho traja. Duž špěwajmy: D 6wjaty Ducho, wój wšchť k nam jako šchumjenje móžneho wětra pšchěžimo nje6chěčelstim mo6am a jako šadunanje mileho wěšća k wotšchewjenju našich wutrobow.

2. Nowy woheń! Woheńjowě plomješćta będu wšchě wšchěž w pobohje jazykow. Woheń wučěžji a 6řeje. Raziť będše to woheń 1. 6wjatkowny 6wjeděń! To je plomjo luboščje i 6ožeje wutroby, kotřž 6o na Golgata najja6mńi6o palešće. A tajti woheń džědže teždom pšchě wutroby wučobńikow a počasa 6o běrlj w 1. 6wjatkownej wotabě. Wona bu šhřea a šahorjena, tak 6o bu šahřoda Woža. A tam woheń džě do Samarišće, do Galilejišće. We wšchěč čzafach je 6o woheń Ducha paliti. W čzafach pšchěčěžanja wón będše, kiž młodych a starých i tajte šmuzitowčju napjelńi, 6o 6amo jich čšwělowarjo 6o šastržichu a wobročidnu. Woheń lubošće będše, kiž ryčerjow won wědělšće do šlujbeneho traja jako ščizjerjow i tym 6e6om: „Bóh to džě!“ A ščto do Lutherowmy šłowam tajtu móž, našy žyly lud

Iskúdzíte? To bēšče ſwíaty Duch, kíž bēšče woheń luboſeje ſapaſiſt. Je tón woheń mjeſ nami? My trjebamy woheń, pichetož ſkheſejiſjanſtwo je bīſkheje hymne. A luby ſkhejejiſjano, hdyž ty wopomniſiſh tu luboſeje ſwojejo Šbóznika k tebi, njedyrbjala ſo twoja wutroba ſaſhoric, ſo ty iſpēwawaſh: „Luboſeje, ja ſo poddam eji, chyz twój woſtaež wobſtaſnje!“ Zedyn naſhich Wótzow je wuprajit: O luboſeje, luboſeje k temu njewidomnemu kraleji, ſwíata duchowna luboſeje, taſ ſbózni ſu twoji ludž! Woni ſkłodza w radoſci, kotraž je tyſkaj króež kraſniſſa haež radoſeje, hdyž pſches kſejejaſe naſetne ſaſhony bſemy. Wjeſ luboſeje Jeſuſhoweje žane ſwíatki. Tón woheń my trjebamy.

3. Nowe jaſyſti! Móz ſwíateho Duča, kíž je wutrobny wučebnikow napjelniſt, dje pſches rót, ſo i nowymi jaſyſtami rēča — to je rēč ſwíateho Duča. To je rēč džeſi Wožih — prawa maſetna rēč. Ale rēča tež wſchitny tule rēč? Wona ſo powjeda w raſiſchich a wječernych pačerjach, — wona je rēč ponižoſeja a luboſeje. Powjedomy my tu rēč w naſhich žiwjenju? Hdyž ſeje wot Woža žohnowane doſtali we ſwojich domach, na ſwojich džeſchach, potom byrbicje ſpēwaež: Kſhwal teſo Knjeſa, moja duſka, a njeſapomni jeho dobrotow! My ſpēwamy rjane ſwíatkowne kſhwalſche. W nič je ſwíaty Duch žiw, kíž wutrobny poſbēhuje. Chžemy ſpēwaež i wutrobny, wot ſwíateho Duča napjelnjeneje, potom ſpēwamy tež i nowymi jaſyſtami:

O ſwíaty Ducho, pój wiſkaſt k nam,
Wydſi we naſ i twojeji hnadu ſam!
Samjeſi.

Radoſeje nad doſtaſtkom Wožejo ſwíatkowneho dara.

Saſhorjeni i Duča žiwje jaſyſtajmy;
Šwíatkowne je ſlubjenje nam dopjelnjene!
Džeſi Wože, i Duchom ſwíatym woddarjene,
Kſhwaluſch nowy ſwíatki Knjejeji ſapēwajmy!

Kſhwalbu, djaſt a ežeſejom' wobnadženi dajmy!
Šwíatki nam ſu dyaſta ſbózne ſawēſčene;
Šmny wiſkaſt Wože džeſi, i Duča wuſwjećene,
Duž hej ſawdawſt herbſtwa njeſbjeſkeho hajmy! —

Š Duchom ſwíatym i Woža wobróženi džimy
Wjeſeli do powolaſnja ſwíatkowneho,
Šo ſwēt ſhubjeny ſa Knjeja dohwyamy!

Hdyž taſ i Knjeſom džeſ hej dobry wuſwolimy,
Lub ſmy dohwyka a wowzy paſtwy jeho
A ſa ſawdawſt herbſtwa Duča jeho mamy. —

U.

Wažnoſeje ſwíatkowneho podawka.

(Zap. ſt. 2, 14—18.)

Šlōſ (184): Šbūž Jeſuſ Kſenſuſ, Woži Šmny, —.

Wōh na ſwíatki je dopjelniſt,
Šchtož bēšče dawno pſchilubit,
Hdyž rēčal pſches proſetow je
Wo kraſnym nowym ječſchodže,
Kíž nēnuſch troſchituje. —

Džim wiðžež da ſo njewſchēdny
W Jeruſalemje ſwíatkowny.

Hdyž Duch ſo wulaf Woži je
A ežlowiſtwa pſchimeſh žiwjenje,
Kíž nēhny njeſbjeſi!

Šso lubjo wulgy džiwochu.
Nič wjele džaču mjeſ ſobu:
Šchto podawſt ſmēje na hebi? —
Paſ druſy jich ſu haniſi:
Eži ſu ſo wopſiſi!

Taſ ſaničujja bjeſbóžni,
Hdyž wučebniſy Knjeſowi
We ſwíatym Duču rēčajchu
A možnje wſchitny ſwēdēčajchu,
Šchto džimy Wože ſu.

Na hrube ſlōſtnych hanjenje
Bētr poſtawſyſchi rēčejche:
Wy židži, lubi mužjo.
Wy tu Jeruſalemčenu!
Nječ wēž wam praji ſo;

Wuðž wſchitſim wam to ſjewjene,
A moje ſłowa ſopſchimeſe:
Eži pjeni njeiſu ſawērneje,
Kaž wopae je wuðdajež;
Mēt kſheſeje ſahe je!

Je kſeja haſle hōžjina
Dnja, k moſlenju dže ſwjećena,
Duž pianoež njeje wuprawdže,
Šchtož ſpōbſhimi tu wiðžicje,
— Mē! to džiwo Woži je!

Šchtož pſches proſetu Šola
Šso w Wožim ſłowe wſjewja,
— To nēto dopjelnjene je,
To je, ſchtož tudy wiðžicje,
— Džim kraſny Woži je!

Wōh prajit je: Ša wuleč chžu
— Šo ſnotym wam wiſchēm ſlubjenju —
Dže na wiſcho ežeto widomnje
Wot Duča moſoh' — žiwjenje,
To ſwíatkowny Duch je!

Wſchōn narod a wiſchē ſtaroby,
Kaž knjeja, taſ tež wutročžny,
Pſches Duča moſoh' ſwjećeni
A i darami tež wſchitni
Mi buðža kſužōni.

Šlej! dary Duča ſwíateho
Mēt wiſchubom dady wiðžež ſo;
Wōn Wože dawo pōſnacze,
A žiwjenje je ſwíatkowne
Pſches njeſo ſkſčene! —

To ſwíatkowneho podawka
Je wažnoſeje, ežlowiſtwa ſjewjene,
— Duž ſradnjmy ſo wutrobnje,
Šo wulaf Duch ſo Woži je
A dawo žiwjenje! —

U.

Slamana pódkowa.

Sedyn bur je swojim małym synom Surjom pšes polo džejše. „Hlej“, nan ras duzy po puczn rjełny, „tu leži kruch pódkowy na dróży! Sběhni jón a tyki jón do kapšy!“

„Wach“, Zuff džejše, „to dže ani prózy hódno njeje, jo ho ja nim škilu!“

Nan želefo mjelečizy šběhny a jo hebi do šaka kuny. W bliz-šdej wšy jo wón łowarzej ja kroschit pšcheda a ja njón wišynjow supi.

Woboj džejchtaj dale. Šestónzo wulzy jara palešče; daloko a šchěrofo njebešče žaneho doma, žaneho šchoma a žaneho žorta widžecy. Zuff bė tal lačny, so nimalo šawutli a njemóžejše štoro wjazy ja nanom ššedowacy.

Duž da nan kaž pšichpadnje wiščeń padnucy. Zuff ju tal žabolečiznje šběje, kaž by štoro byta, a hnydom i njej fe rzej šjėbje. Po něštorych krocach da nan šašo wišyni padnucy, Zuff ho runje tal pšechnje ja njej škilu. Na tole wachnje nan Zuffej wišchite wišynje šejbėhacy da.

Žato bėchu nětko wišynje wišče a Zuff pošlednju jje, ho nan šmėizny wobroczi a džejše: „Hlej, bušchje-li šo ty ja pódowu juntrócy škilit, njetriebakče ho ty ja wišynjemi štorócy poškilecy.“

Šduž na wěz mału njedžiwacy,

Dža hichče i mjeńšdej prózy mošcy.

F.

Drohotne seliczko.

Dwė dzowzy, Šerta a Šilža, džejchtej do mješta, a kóžda njebešče czeži forb połneho šadu na štrubecze.

Šerta njepršchajnje morłotakče a šuchowakče; Šilža pak ho šmėejše a jeno žortowakče.

Šerta džejše: „Ja njewopšchijam, tak móže czi na šmėejše hieć! Zwóž forb je dže runje tal czeži tak mój, a ty wo niczo šylniškja njekšy dužli ja.“

Šilža wotmolwi: „Sa šym wěšte seliczko f swojej czeži pšich-potožita, a tal ju šedna cziju. Cziń tež tak!“

„W!“ wuwota Šerta, „to dwybi drohotne seliczko bycy. Sa chyzla hebi swojo czežu i nim tež rada połóžicy. Waj wišaf ni tola, tak wono rėta.“

Šilža šnapšchczini: „Tole drohotne seliczko, kotrej wišče wobczynóšnje wolóža, rėta — icšepłiwofcy; pšchetož:

Wucy czeža šda ho maliczyfoć,

Šduž pšichidacy f czeži icšepłiwofcy.“

F.

Či škleńzy.

W jenedj wotewrejonej štwi mudreho, šydomdžehacy šet stareho Šalomona na jenym pódstawu tji škleńzy porno hebi štejacu. Na prėnej bėšče mjeńo „špotojnocy“ wofnamjenjene; wona bė tołsta a mutna a ho jeno bėtko bėhychczerše. Druha, šizom jahnichy a lubojnišchij barbow, mėejše napřimo: „wjehelocy“. Treća pak, i mjenom „radočy“, bėšče jahnje bėhychcžaza kaž wšpa a bejmant, a jejne barbow šybolocy ho kaž jašer a rubin. Na jenedo dobo wišor wišče tji f jemi wričny. Duž ho škleńza radočcy do tyžoz kruchow rostracy; wjehelocy mėejše rospuštinu; jeno špotojnocy bėšče njewobchłobžena wofala.

F.

Szwatkowny khėrlušč.

(Gerol: Palmblätter. R. Folge.)

Szwatkaj šu pšichchče, nětk pšicha ho lėšy a hola,
W šwjedchėškej šutni ho bėhychcža wšchė šahrobny, pola;
Šahony tu,
Njebješa krašnišče šu,
W nalėtniej pšychje tež rola.

Szwatkaj šu pšichchče, duž pšichidž f nam, o Ducho ty šwjatny,
Rž bu ty šwėtej we špocžatku na wodach daty,
Potom tež tam
W Jerusaleme bu šan
Do doma, wutrobny laty.

Šašo pšichidž, šatšach ty šchtomowe halošy nětko,
R šwjatocznej štwalše šubž kopienka, šwielza — haj wišchito,
Trawiczi tu
Wóžnu tež f šapšėmanju,
Ruboyny nalėžja šwėdło!

Šchromadžuj ptačatka f lėšow a f žyčcho kraja,
W šhėrluščach šwjacych njedj štwalbu a czežy Wótzej praja;
Šchtorowoncy czi,
We nozy šyłobifi
Nadošnje šwėny njedj haja.

Do žyrtwow pšichidž tež, žno šakincza šwony do kraja,
Wóžnje njedj f nowa šaš pšichczele byrglow nětk haja;
Pšichafaj, šo
Njelowce škutit tež ho
Wótčichjo pšichowjebaja.

Dótk šo ty jashla wuščerjow f šwėdčėnjam šwėrnym.
Dótk šo tež wutrobom cziłowiczych f czeščėnjam wėrnym,
Njech štwala cze
Kaž kłósti najpołnišče
Zuby je žiwjenjom mėrnym.

Pšichidž wišaf do domow, cziń hrošnych a woboznych cziłych,
Šwadnikow šmėrj a šhobjeny cziń šašo miłych,
Špotojnišči,
Š jamžėškim štwomow ach dži
Wujebnacž w roštorje žiwych.

Šchđžimowom dopomni, tak džerčejše šnjės, šchtož je šlubit,
Wandžėškim poščy, šchto jedyn je druhemu lubit;
Włobžinu, haj
Rħroble tež napominaj,
Šo jej cžert njeby mėt rubit.

Pšichidž tež do tomorci šhorcy a wobohyč nětk f nowa,
Šašoj jich, rjet“ jim najšłóšchcy a šubžžaje štwowa;
Do wutrobny,
Njebješči troščtarjo ty,
Wšchitkim šlabž šmėrnive štwowa!

Wobšhłódku mřėžajoh“ woblicžo, o šwjatny Ducho,
Wotėnt f njebchłi dom jemu wofa a wucho.
Š pomozu pšichidž,
Dobychčja šhėrlušč njedj kłincž
Do bušče jemu, o Ducho!

Wišel. Surij Wróf 6/5. 07.

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw spróczy
Napój móczy
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebyes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrěw će!

E

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wudawa ho sóždu hobotu w Šsmolerjez knižicizhczerni w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pichedpłatu 40 np. dostacj.

Swjedzeń kwiateje Trojizn.

Tap. tutti 2, 38—39.

Świedzeń światuje Trojizn, kiż nam wobśamkuje to
sboże, kiż i njebieś dostawamy — wot Boha Wotza,
Syna a Świateho Ducha.

Spada trojeniežteho Boga je naš štít, naš
pucž t sbožnosci.

Kaſ jón džemy, to praji nam ſwjatkowny předar
japoſchtol Bětr:

1. Gziń potutu!
2. Sapŝchimń Božu hnadu!

1. Świjałtowane sejenje nam powjedzadsze wo wřenjej świjałtowanej wojsadze: „Woni łapozaczaj rjećezj z drugimi jojskama, łeż jim tón Duch da wurzędzje.” Świjałteho Ducha móž ƚo woƚokaľuje. „Śchto łedze z teho bycz? ta łešće to ƚrańenje na świjałtowanym dñju. Ale wo Pětrowym ƚredowanju ƚešće to drube ƚrańenje wutroby a ƚwědomja: „Śchto mamy ćinić, ƚo bychmy świjałtowaneje hnađy ƚđilomni byli?” Derje nam, ƚđyž ƚo tať ƚrańam, łeż tam ćji ľuđo na ƚrěnić świjałtať. Derje temu ćłowiłetej, łiž toľe ƚrańenje we wutrobie łaczuwa: „Śchto mam ćinić?” ƚo bych dobre ćinić, śchtož bym łajomłiž, ƚo bych ģwěńej Wożemu ćetnaw? Pěť dawa nam rańije a jańije to wotmolowjenje: „Ćiniće ƚoľutu!” Wćhemyłće njewojmył, wotwobroćće jw wot tebo, śchtož ƚo Wođu ƚiľƚodoba, ćetnaje ƚrěde!

2. Ale našej njebyješi Wótčez je tež hama hnada a lubość. Wchitaj swojow lubość a hnadu je wón do Khrystuſa pokoliu. W nim je nam swojow wótgowiſtu wutrobu ſjewiſ. W nim wón nam napſchčeſziwo pſchidźe. Jeſto dla wita wón poſtupniſch hreſchotiwow w swojim domje, t swojjej wutrobje. Duſž Pětr wuſtupi: „Dajeſz bo ſožby kſchčeſz na mjeno Jeſom Khrysta.“ Kſchčeſzja je hrědł hnadu, naſž Khrystuſom ſjednociſz. Eſto kſchčeſž daſz je wopoſtaſmo wěry do teho Knjeſa. Moſy bny kſchčeſni. Wamy my wěru do teho Knjeſa? Hdyſz ju nimamy, ni-mamy dźela na nim. Potom je nam poſtuta nuſna. Duſž proſhimy teho Knjeſa wo prawu wěru! W Khrystuſu nam Bóh swojow hnadu poſticeſa. Soſchimiſamy ju! W ewangeliju woſ swojim Eſynu wón nam tu hnadu na- pſchčeſziwo njeſe. Wěrmu do ewangelija, so budyſmy pokni byli Eſiwoteho Duča. „Wiſchotaj wam a woſjim dźeſjom je Bo to ſlubjenje ſtało, a wiſchotaj, tiſz dałoſo ſu, kotrchy Bóh, naſž Knjeſ, budźe wmoſtać.“ Duſž cziſtje poſtutu a wěſtje do ewangelija, potom doſtaſnjeſte to ſlubjenje wo Wótca jeſho Eſyna dla: do Eſiwoteho Duča (ſiſt. 38). Tak budźe Boſi Duch, tiſz je ſapoczał tón dobry ſtut, jón teſe doſonjeſ. „O Wótce, daj nam swojeho Duča ſwojeſho Eſyna dla!“ To budź naſch proſtwa na kwiſenjeju ſwojateje Trojizy, a czeſeſz budź Wótceſa a Eſyneſa a Eſiwa- temu Ducheſ, taſz je byto wo ſpocjatta, taſz je a budźe wo wěſchnoſće do wěſchnoſće.

Samjeń.

Jako Trojenički bo Bóh we swojich skutkach wošjewja.

Štós (561): Šty bha, o Jezu, mi žyle to wobljóu šhowat! —
Štubofolój šwjata bo woštrwya pščežo nam i nowa,
Šdyž šwjata Trojiza cšlowjelow hřešnych naš wola,
Š ponizjošču

W potornym rospomnježu
Wónaž troičt Božeho šlowa.

Bóh je Trojenički, wěčny Wótz, Šsyn a Duch šwjata,
Še šlowa šjewjenja Božeho wěrjajum šnat,
Štworil je naš,
Šdyž ša naš pščišchol bč cšbš,
Šo by nam wobyč byl daty.

Wumohla i hřešow a šmjerče je lubošč naš jeho,
Šotryž i nam i wěčnolěče pščiščedšči do šweta šeho
Šbóžnit našch bu
Š našchemu wujednanju,
Šo šmy bžj prawi pšches njeho.

Wušwječit Duch je naš šwjata pšches ščeženju a mēru,
Šo i nami šhodó, naš pšches šlowo wolajo šiwru
Š wumožnišej,
Šiž je naš wulupik šej,
Š čje nam dopomňajč i mēru.

Šajte nam šbóžne šo potajništvo wošjewja tudy;
Šišes šlowo žiwjenja wšitke Wóh šniča šam šludy! —
Šotorej šo,
Šiwjenje wušmolejo,
Šarob wščón pšched Bohom šhudy! —

U.

Šchtó je mój bliščij?

Wědyž šo jebnu předač w bliščojci šwojeje wšy na šamotnyž
pucjach wuštobžowalše. Š dobom wón nčaje škwilenje a što-
nanje šaštyšči. Duž na tu štronu bže, i wostal tute šyni žalo-
šćenja wuštadžej, a namata šhudohe, wot šymnyž nadpadnjeneho
Žida, šotryž budžičše wěčeje wumrjet, njebudžičše-li šo jemu bórny
pomoz došlata. Předač, šobuželnj, ščežecijanjšči muž, šnydom do
wšy wročjo šhwata, wošlata šebi wos, pščinjše šhoreho do
wosa a jěže potom i nim do šwojeho domu. Šebny tpežn šo
bruhim šašbže, přjedy hacž šhory šwoju štronowč šašo došta.
Předač je šwojimi šwóžibnemi njebóžowneho wuštadowalše, džer-
šeče jemu ščarja, poščišeče jemu trěbnu jěž a jějo šamo
i pjenjčami šašlara, jako bēče šhory wuštrowjeny a mōžšeče
šwoje pučowanje šašo našlupič.

Šdyž něšto tón šhudy Žid do bliščeho wuščeho mēša pščinžbe,
šbžej wjele bohatty Židow blydeče, wón šwojim wěrytowalščam
povjedače, šaf je šo tón šromny předač jemu naščecijno wopotašat,
a šo budžičše wón žyle wěčeje wumrjet, njebudžičše-li šo tónle
nadobny muž nad nim šmitil. Duž šamnišči Židža pjenjčy ščadowa-
wachu a šupiču špomnjenejnu předarje rijany čšajnit, woručičku
tež jenemu ščežecijanjštemu wumrjet, šo by čšajnit i rijany
wobšafom wušešil. Tón pak žamo lěpše jnamjo a čšajnit pšči-
njelč njewjēšičše, bžkli to šamneho Šamaritšeho, šiz bēče šmit-
nojč šwojennu bliščjemu wopotašat. Židža pak i temu mjel-
čadžu — a čšajnit i wobšafom wotpōšladžu.

F.

Šawěra napschecišwo Šbóžnikiej.

Džowta wošebneho šastojnita ščžora w Marotto mēšeče
pobožnu ščežecijanjšči njewóžnu. Šutrna moblitwa teje njewó-
nižy čžinjčeče šajši šaščiščež na mēdu muhamedantů, šo šo wona
wot nije w ščežecijanjšči wērie rošwucžowadž. Ša Wóh tule
wucžbu šaf požobnowa, šo bu pryzněžyna bōčny dšpotnje wērijaza
ščežecijanjta a šhrytuška pšched šbžym cšlowjelom jako šwojeho
šwjeta pošnawalše, hacžurje derje wjēbšičše, šo šmēje tuteho
wóšnacja dla šmjerč pščežecijč. Wot tych, šotriž i njej wuštga-
bžadžu, bu wona paš proščena paš poštrožena, šo by pšči šlamje
wostala; ale to wšitko wona jeno jako špytomanja wobhladowalše,
šotřej ju w jejnej wērie jeno šičšeče bóle wuštrowjēžowadžu.
Ščōčnjež tež ščžor, jejny nan, šaštyšča, šajte pšchemēnjenje bēče
šo i jeho džowtu šlato. Wón šo nad tym štrōž, da šwoju
džowtu i šebi pščinž a šo ju woprašča, hacž je wona šče-
žecijanjta. Wóna to wobšwēžči a i šobom tež šawēšči, šo šo
nabžija, hacž do šwojeho ščōčnenja ščežecijanjta wostadž, a šo
ničo šamōž njebudže, ju i wotpadaj wot jejnje nowje wēry pšči-
njelč. Šultak jej šnydom je šmjerčju hrožšeče. „O“, wona
bžeče, „ja šo šmjerče njeboju a džju ju wutrobnie raby šwojeho
šwjeta šelusa dla pščežecijč. Wščōn šwet njebudže šanu šaf
hrošbnu martru wumyšlč, šotřej mōhla mje wot njeho džēlč.“

Ša to bu wona šubnišej pščepobata, šotřej ju šmjerče
winowatu džerželč. Duž jejny nan špyta, jejnu wutrobu šičše
je šlubjenj i wročenju i mušebanšiměj pohnuč. Wón jej
wōšheje najwošebniščeho muža šwojeho šalešwa poščišowalše.
Tež to bēče podobno. Š wulkej wjēkeločju wona wotmolwi:
„Šuty šwet je pšče šhudy, šo by šo mi šhrytušč, mōj jeničšči
trošči a moja najwšičšča rodošč, i nim wuřēšēž mōh. Šbóžna
šmjerč je mi wjele lubšča, bžkli njebóžowna žēntwa. Š polnej
wēstojčju wēm, šo je mušebanšita wēra šame šebanšitwa, a
i džkej wutrobu džju i luboščje i temu, šotřej je ša mnje wumrjet,
šwoje žiwjenje šwēščič!“

Ša to bu šmjerjny wuštud nad njej wuprajeny a tež šnydom
wušonjany. Žyle njestraščōžnje wona šwoju šlowu pod šekeru
požoji. — Šo šta šo w lēče 1619.

F.

Bóh kšofa tudy, šotriž jeho mjeno njewužitnje wužiwažu.

W lēče 1733 džēščtaji dwaj wošafaj, Šrāba a Zimmermann
i mjenom, w Delnej Łužicy na dowolenojč. Ššyline njewjēbro
jeju doščabny. Duž pščinžēščtaji na hole polo a wuštadowalčaji
paštšijšeho šōža na šolenomōj ščējo a, škōb w rufomaj džeržo,
šo i Wóhu wotadž. „Šōšče, štaj šebi šwōj škōb, abo njewjēbro
če do šrudow rošbič!“ jemu Šrāba w šrōšnej ložkowuščinošči
pščiwoła. Šēdy paš bēče wón šičše džēščadž ščōčelow ščol,
bha bšyšt jeho šameho i jemi šraš, a šalošo přēč škōb šara-
ženjo šamjerja ščēja.

Šobobne šta šo w šydomlētnej wōjinje: Šako dšyčjachu
ššatščenjo mēto Wžiz, šotřej bēče 27. augusta 1759 do šich
rufow pščinžič, šašo wopuščēščič, došta šomabant pščišafniju,
wotwōrjēžnenja šrostšēšč. Šumje šato mēšeče šo to šlacz, pšči-
čēže čžēš njewjēbro i mōžumy škwitom. Šymtiščtje je šwojej
ščyabrownu w jonej šajrowžje, njeboloto wjēčēšijny lēšaje, na wu-
šhōd wōžje čšalčše, a šēšēče, šo by šo pšched bēčēšjom šryš, pod
jenym ščōčom. Šako šo šylnje šajrima, wón šēšēče a te šawēš-
še šlowa wuwoła: „Šoj, šrimaj ty jeno šam šorta we šwojich
njebēščach, my džjenny bōčny lēpje šrimač!“ Bōčny na to šičšeče

Też wonaj dybjeſchtaj nětko tſjoch wojaſow pomieć, i najmiejſzja na jenu noż.

Či pſchindžecku ſkruzjo na niſke durje a na niſki wjeſch. Szajnuje bė na nimi widzieć, taſta ſwaciera jim hėbna doſeć njeje. Wotajno wjeſchdaju brėnje a klobuſi na drjewjane wjeſchėtki a hoſbje w paſenaj ſećenje. Potom ſo ſimwjećki wot potu a procha, poćzachu wo blido bić, i čimż chybdu prajće: Staćeje nam wojceć!

Paćzunjej taj ſtaruſchtaj jich zujeje rěče njebećhtaj ſnataj, ſhudaſhtaj tola, wo čimż ho harujo jebna. Ładobna maczeſta wućeje rućeć bėty a čyſty, a pſchjećr jėn na čyſte blido. Nan pſchjineje wofuſcht rjanego ſhlėba a nadrebi do jeju njebećſteje ſhėtki. Potom woſitaj pokrutu na blidje hećzo a poloſi pėbla tſi hwećeje nože. Strachliwa žėnta pſchindže je hwećtym ſhjetan-ſkom mloſa wot ſwojeje toſy a liny na drjebjene kuſti. Dale tſi kuſtoje lėſy je lėćerja woſawſch, je i rućećkom wutrieje pokoſi ja nić. Napoſieć hiećſe tam ſhėtkiſz moſnego twaroſa ſtaji a ſhjetanſz rjanaje butry.

Nětko nan nětaſ po němſku proſchjećſe, ſo bychu jėdli a ſa lubo wola.

Mjeſ jeju pſchjotom rjezbaju wojaſy draſtu a brėnje, i čzowomaj woćzomaj ſhladujo paſ na ſtareju paſ mjeſ hėbu na ſo. A putnywſch, ſo ma to ſa nić i wojcećer być, ſo poćzachu hylemjeć.

Simaj to njebećſe na myſle pſchjochto, ſo taſta jėdź hiećſeć-ſwym zuſbitam dobra doſeć njeje. Wſchato djeć bećhtaj ſwoje najlėpſhe doſaj. A wſchato bė ſańdžnu njebećku wjećſor ſtary ſnjeſ duchowny, jeju i wopytom čjećjo, twaroſa, mloſa, ſhlėba a butry rad pojećł a tón Woſi dar ſhwalit.

Najwjećſchj wojaſ, tón i čzetwjenej hłowu a na čole i bėnuſu, poſtupi i blitku, ſmiera je lėſy drjebjene kuſti Woſejo ſhlėba na ſemju a wupi to mloſo.

S jich rėneje pſchjeć-nėſeće a na poſ němſkeho ſchjećowſtjanja wuhuda nan, ſo dzećba dobrecho palenja, mjoſa a bėlſhego ſhlėba.

Čhto beći dzećyſe, ſo by ſo i maczećku nabiećja ſmunt? Duſ i bojećju i drjewjaneho ſaſchjećka moſchjinićku tochny a i njeje něſotre paſi a po-dwu-troſchju wſa, ſo by do forćejmy ſhelpał a ſupil, ſchtoſ chybdu hroſni wojaſy mjeć.

Jaſo macz phtny, na čzo je ſmjećit a ſo čze i hweći, ta ſtrėžena ſawoła: „Nano, ſama mjeſ tajſim poſanſkim ludſiſkom njemėžu woſtać. To był mój tőnz!“

Čzetwjena hłoma pomjećli beći, ſo wona na nić najſtećſcho ſwari. Duſ wofbećny tokmatu pjaćz a wuwali ſapatej woćzi, ſchtoſ ju do hėriećſje ſtrachoty jańna.

Duſ nau rjetny: „Luba macz, budź ſmėrom! Wſo ſabija naju. Šećb mjećzo na ſhachlowej ławje. Doſtoću bėrny a pſchjećſchpan ſyndom!“

Wojaſy ſhudaču traſch, doleć bė beći pjenjejoj wſa, ſchto najſtećſcho čze. Duſ daču jemu bėćeć.

Do forćejmy bežo widjećſe ſamj wrodaty wojećſki lud, a w forćejmy moſheće lėbna do ſtawy, taſta bė tam čyćſchjećka.

Wjoſo bė wuſchto, a lėdy jemu forćejmał na proſtaw poſ ſhany wſchjoniwecho palenja ba.

Wo maczeć pſhtny wón hiećſe i mnykežom ſkoczi, haćz njebychu bėlecho ſhlėba, koſtiſ do mėſta na pſchedaſi pjećchju, ſa njeſo mėli. A tón bė teſ wuſchto.

(Wſchjećobnje dale).

Wſchelake ſ biſka a ſ daloka.

— Szėdźem juſredu wotnė herbſta duchownſta konference w Wudbyſchinje ſwoju hłowu (ſwojakommu) ſhromadſiſtu ſa wutradźowanje zyrchwiſkiſch a naboſnych praſchjenioſ naſhecho herbſhego luda. Snjeſ ſaraj Wroſaſa: Szodſiſchjećſki wėni lėdź jaſo pſchjećſyba i nutrnej mobilittu konſerenzu japoćza a jn čjople a wuſtojnje wjećſećſe.

A wjećſenju bu date, ſo ſo lėſka ſiwjećſki iwanſowneho miſionerſta w Horpm Wujećſje hwećzi (hizom 29. meje) a dale Gwaſu-Wdoſſki ſiwjećſen w Winaſale a w Wuteſad (poſlećnićki ſa Wubjiſki wotjeć). Dale i pſchjećſyba ſhjetł, ſo ma ſo we Łuſizy (ſnawo w Šerabach) wuſlaw ſa hojenje ſhorcy pjećkow ſałoſeć. S naſhe dzećſeje ſemſenja maja ſo kuſiſ i duchownym i ſhjetuſchjemi a ludownym ſpėwami ſejaćeć a wubacć. Sa wot-dzećſenje herbſchij ſemſchenioſ w Šmjećſkeſch je, taſ ſo potom dale woſjenoi, ſo poloſenje pſchjotowato. Šetowenje ſkadowacu pſchjotom teſ i lėpſchemu ewangelićki ſchulow w rozprėchjenju w Čzechach (20 hr.).

Teſ ſa wopjzeranje naſhecho dobreho njebećſhego topiena „Bombaj Wėh“ bu naleſne hłowu prajene.

Wėh baj wlechemu, ſchtoſ bu rėćane a wofſamſjenene, ſwoje poſchownowanie a hwećz, ſo by konſerenz pod jejmym nowym wobzećjom tať dale hwećza, taſ pod wobzećjom jejucho prjećawjećſhego wobzećja, njelapomniteho f. ſaraja Saſuba.

— ſadne wėrowanje mjećſhego bu 2. dzeć ſwojakow we Wulſkim Šchunowje. Šegn naſlabneju ſtarſheju, kiſ je hėduonėm a něſotre lėta we wſtawje ſa hłuchonėmch w Draſſſanach ho wuwiećil, bėſhe beći tehoruſja hłuchonėm ujewiećtu ſe Šeidenberga w Čheleſhwiſtej ſhladať. Wtrowanſta rėć, totruz duchowny dzećſećſe, bėſhe ho prjeby nawoſjen a njewjećſe napſhana do ruſow baſa, ſo moſchjaty pſchew wotſarjom hłowu wot hłowa hoćućtać. To „baj“ wonaj pſhjeje duchownemu wuprajiećhtaj.

— W Wladine je mjeſ twarſkim dzećſećſerjemi a jich miſchtrami i hwećz pſchjochto. Wuzerjo a čjećſejo i wuſtini ſadanjem i wuſtupidu, totrėz miſchtrjo pſchjowitoeć njemėžaju. Doleć pať dzećſećſerjo na ſwojich ſadanjach ſiejo wuſtachu, miſchtrjo jich wot dzećla wuſamſnėch. Tať je w tu ſhwiſu 50,000 dzećſećſerjoſ wot dzećla wuſamſnėmch a byrbi hwećſećſe. Tuzi wot ſozialdemokratow naſchjećwani lubo ſu ſoſlepjeni a ſmiera ſchjećſki ſwojejo njeroſoma čjećſeć. Miſchtrjo ſu ſaſtali warićz a budſa wutracć, ale taſke budſe i dzećſećſerjemi? Woni dwe ſo hwećza, ſo maja něbhe 5 miſtionow hrowow, wot totrėſſſ mőza ho žiwieć. Ale woni budſa ho wuſieć. Šhby wopomniti, ſo je 50,000 dzećſećſerjoſ wuſamſnėmch a ſo byrbi ho kőbeć ſwojje wob tpećen něbhe 12 hrowow i žiwjenjy dać, ſo ſa tpećen 600,000 hrowow trjeba (pſchjeć pol miſtiona). Kať dotho budſa po taſkim te miſtiony doſahacć?

A rospominanju.

Šchtoſ we hwećze žaneho mėſtina njenamaſa, tón pytaſ wućeť we hwoj wutroſje.

„Bombaj Wėh“ njeje jenoſ pola ſnjeſow duchownych, ale teſ we wſchėch pſchėdawaſnėch „Šerab. Nowin“ na wchėd a w Wudbyſchinje doſtać. Na ſchtwėrėć lėta plaći wón 40 rp., jenotliwe čyſiſla ſo ſa 4 rp. pſchėdawaju.

Sy-li spéwał,
Pilnje dżéłat,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Préz spař mэрny
Čerstwosé da.

Njech ty spéwał,
Swérnje dżéłat
Wádné óny;
Dżéł pak swjatý,
Duśł datý,
Wtópóćł ty.

Z njebies mama
Njech éi kłmána
Ziwnosé je;
Ziwa woda,
Kiż Bóh poda,
Wokřewé ée!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wubara ńo łóđu ńobotu w Šsmóterjez łubiełiđiđećeni w Budyńšinie a je tam ja jđwóćéćinu wjéđéptatu 40 np. dołćaz.

1. njeđžela po ńwjatej Trojizy.

Łap. łtutit 2, 42—47.

Prénja łkřećéžijanłsta wońaba nałń jańńy
přđkřitab:

1. W ćžistej wérje a w žiwjenju;
2. W towarłtwje i ńońom a w bratrowłłim towarłtwje mjes ńobu.

1. Prawa wéra njeprěđińđže ńjes potutý a wobróćénja (řđtucžta 43). ńofuta je nam ńuřto něřđto řwonłowne, nařwılłne pońńuńwanje ćžucja. Prawej potucje a wobróćénju pak đyrbi řařđóženje řwěđomja přebu ńieć, wona đyrbi ńo narodńieć i ńojołće přeđe řwjatým ńońom, i nuzłownego nařńonjenja ńořđłł řkřořanłłđ, a ńuadńyđ đžiwow. Ćžim ńłubje tak potuta wutrobu řapřđimnje, ćžim ńłubřa a wěřđiřđa budož teđ nařđa wéra. Wly nawutńenju prawnu wěru, toťraz řo řłoži na wucžđu japořđłłow a Šbóžńita. Ćžłowjełto řu we wřđěđ ćžapřđ řyťowalı, đruhu łkřećéžijanł wěru, toťraz je łóžřđa, řpodobńiřđa, ja nałń ćžapř đžiwđobńiřđa, naprawiće. To rad wucžđa a wěřđa něřđto đruhe, ńać řwjate piřmo wucži abo to wopak řebi wułožuju, njeđ je ř wotpobładom abo ńjes wotpobłada. To je wopacžna wéra. Šena łkřećéžijanłta wěrnolć a jena łkřećéžijanłta wéra je, mjenjujż ta, kiž řteji na wucžbje japořđłłow a teńo řńjeřa. To teje wucžby mamý řo přđeđo bóle podacž. Přđeđo ńłubje đyrbińy ćžepacž, řo ńyđmý ju

přđeđo łépe řrořłmili a do wutroby wřalı, přđeđo bóle w nej rořłi. Ćđyđ nałńe pońńuće řtanjne njeprěđińjera, potom wone wotebjera a ř tym teđ nałńa řnuzłowna móž, nałńa wéra, nałńe łkřećéžijanłstwo wotebjera. Teđ we wěřje řěł: dale rořłć a řo rořwimacž ř přđeđo wjeřđeđ đofonjanolć. A řwjate piřmo je tak ńłubote, řo móžemý ńać do łónja i njeńo ćžepacž.

2. Prénja łkřećéžijanłsta wońaba a wobłado=walńe řo jalo řwjata řwóřba ńořđa. Woni ńeđu wřđěđnje ńromadže w templu (řđt. 46); woni natwarjađu řo ńromadže w řwjatým piřmje (řđt. 42); woni njeřđu přeđe ńořđu řwóřu modlitwu (řđt. 42. 47); woni řwjećjađu ńromadže ńořđu wjećeć (řđt. 42. 46). Ćžujemý řo teđ mý tak jalo modłaza wońaba, jalo řwjata řwóřba ńořđa, řłajeni na tu řamú ńuadu ńořđu w řkřyřłku? Prénja łkřećéžijanłsta wońaba ńeřđe nutrne řjednocžene bratrowłłe towarłłwo (řđt. 44—47). řewołani ř teđ řamej řbóžńolć. Te řame přđiřłřđńolće — te řome prawa. A nałńe łkřećéžijanłte wońaby řu rořłorčane přeřđ řyřłwıřł řłony a pařđonłku řorđolć. Wulka łkřećéžijanłta řyřłe je đželena do wóřebıťuđ řyřłwıťu, řiž w njeprěđzelsłtwje přeđeđiwo řebi řeja. Wěřto łubolće wuđžimý řiđženje, měřto měra řwojowanje. A njeje teđ nałńa ewangelita řyřłe řu mřłł řednoty řłubřa? Ćži přeni łkřećéžijanłto ńeđu řańorjeni w prawej

ščepjetajez ruzy a dželešče so wote mnje s najwutrobnjšim hnučjom."

To je jedyn pščišlad, so bēšče mjes mnohimi četperjemimi najščepjazbišči, mjes mnohimi tšorumi najškorščki šdobom tež najščepnišči a najmēnitišči, potujerjeden wot hwebša, kotruž bēšče ham w škuli četperjenjow čšejnjeny, pščeščel četperjazeho šwejstwa, kotruž pak tež duchow špytac rojpmjelsche, hacž woni i šogom abo bjes šoha pšches wotēn horja džachu.

F.

Sajto je wēščisfše?

Wobšedžet wulkeje banki so tšch, kiž čhajchu pola njeho pjenjeh na dań dacž abo pjenjezne papjery fupicž, stajnje praisčelše: Čhēcže wy derje jēšč abo derje spacz? Šduž čhēcže derje jēšč, bha šebi fupčeje papjeru, kotraž wuhofn dań dawaj.; hduž pak čhēcže derje spacz, bha šebi fupčeje wēšču papjeru, kotraž šnadnu dań dawaj. To bēšče muden pjenježnik; a hduž jeho ludžo taf mudri bēchu a čhajchu radicho wobitajne dobre spanje mēšč, džišči nēšotre kōtke dobre dny wužiwacž, bha drje jim žane špadnenje banki taf kšēšje ničjo šejščobščo njeje. A tola mōža tež tele wēšče papjery, kiž ništu dań dawaj, so šhubicž; a taf durbu šlōncž nje tōn, kiž čhje žyle dobre spanje mēšč, hiščēšje čhēšje hinalšči rešpet mēšč; tutu radu jemu dawa jap. Barwol n liščje na Timo- theja w 6. itawje 6. ščitčuzžy:

"Wulki dobytk pak je, ščitž bōhahojajny je a doščj ma na tym, ščitž jemu šbōh da."

K.

Řhulne šlowo w prawym čražu.

W lēčje 1815 šemrje šnaty dr. Claudius Buchanan, kiž bēšče šlufk šwj. mišionista w Indijšej šbožownje do přēda wješt a nowy testament do peršičje a hindostanšje rēčje pščeščil. W šwojej mēšobščij bē wōn šheto šwēnje šmyšlem bgl. Šuntrōčž so i wēštm burom je šhotiščič šhorow trječi, kiž šōrjy poča wo na- božnišči wēščy rēčēčž a šo ja jeho mēnjenjom praščēšje. "Mimam žanje nadžije", wotmolwi Buchanan, "šym kaž šopieno bēšje papjery". Duž wotmolwi bur: "Wjetčže šo na šebžu, so čžert šwoje njeno na nje njenapiša". Tole šlowo Buchanan ženje nješapomni, wono bu jemu naštorf i pšjemyšljenju, a šōrjy bu wōn tōn wulki šohawučenjy muž, ja šotrehož je šnaty.

K.

Šlawisna Řhryščušoweho pšchekražnjenja.*

1.

Řanje jutrowniščij.

Mat. 28, 1—8; Mat. 16, 1—8; Lul. 24, 1—8; Jan. 20, 1. 2.

Šduž šabat minyl bēšče šo, — njedželu

Doščj šake rano tam i Marju Wablenu

A towaščjomaj hiščēšje družje

Žōnišče šo podachu i rowu Řnjeja.

2. Ščej šhotowanjšči wonjaze wēščj — je
Nēšč njebu; Řnjeja čhajchu rad žakšowacž. —

A šlaj! šo šemje rženje wulke

Šia; pšchetōž Řnješowmy jandžel pščišādž.

* To je druha (trōšča) položaja rutopiša: "Šlawisna Řhryščušoweho četperjenja a pšchekražnjenja po šwj. 4 šejenitad. Šeharmonjowana rošprawa we 31 špewach po šlawistaišijē mjerje" —, kotraž šo po šwojicž ščelad a tšajščlad tudy njeh potražowajo i džinjanjom na čšaj žyrtwino šita najprišebu podawa. — Špewajomne šu šrona paš po šwojim ržanjum, šlawistoiščajum přēnjoťum hiščem, taž jōn n. pšch. "Wulka miš- harja" pod čž. 274 (Ša našdala šym krašenje wulšadab ač) šlica, pat tež po: "Nēšč šmwal, o dušajša" atd. (w "Špewajščij" čž. 532).

3. Tam i njehēšj bele šlupiwjšči wotwali
Řōn kamjen i buri rowowuščj namēščje
A na njōn šyže šo, a bēšče
Wobličjo jeho kaž šapot blysta.

4. A drašta jeho šnēšje šo runoščje;
Paš štrožowacy i šwojšču štrōžicu
Ššo wulžy, šo kaž morwi šochu;
— Dala je krašnojčž šo wiščēčž Řōža! —

5. Paš žōnišče i rowu pščišādžchu šhwatōžy,
Šduž šlōnžo runje škōžēšče jutrowne,
A džachu štrachle: Šchō nam kamjen
Čžēščj wšchaf i rowowuščj šwalu duri? —

6. A pošladawjšči i rowu tam pytnyčy,
Šo kamjen hjož bēšče šo wotwalit;
— Wšchaf jara wulki kamjen bēšče. —
Duž dale šaščēšču nutž do rowa.

7. A njenam'šču Řnješowe čžēlo tam. —
Je šlawoščj pšchewa; paš Marja Wablenu
Ššo wotškaliwjšči i Řētrej pščišādž
A jeho towaščēšje, poščēž drušom',

8. Řiž šuby bēšče Řesušje wēščēšje,
A i nimaj dželše: Řēčž wšali Řnjeja nam
Ššo i rowa štrōžy, a my nēšto
Njewēmy, hōže šu jōh' položili. —
(Wšchahōdnje dale.)

U.

Dobra wutroba pod hrubnjum kabatom.

(1. list šwj. Řetra 3, 9.)

Řowjebadžito je šawoštajenšwa Žana Řjelo.

(Řokražowanje.)

Š dubnjatej wutrobu pščišādž šlaw domoj. Wōščiniwjšči burje šhladny najpričyb na i dyrtotom čšatatu macēšj a potom na wōčafowatych hōščj. Šrubny a štrachly jim palenz na šlōdō štaji a ramjeni ščahuju šrošymicž da: Řižbže ničjo wjazy na pšchēdań njeje.

Řa to jeho tōn bēšman, tōn ččewjomy škowacž, i pšajšču do šota štorčj. Duž šbojana žōnta šaščijny a po pomož šchēškotacž poča.

Šnydom čhajšče šo ja to tōn šepjelaf i pufami do njeje dacž. Řle šhnēwamy muž, taš pošojny čšowicž hacž bē, šo pšchēd tu i ščepjetom wotatu štupi, šo by ju šchital a fryt. Duž šo tōn šlobity šbroacž i pšajščomaj hōrož na njeho šmēti, a tamaj tež šlawoštajto.

Šnydom wuščōčj šlawčža i burjem na wōščj, i žyčje šchiju wōlajo do wšy a šchicžjo.

Š tcho bu wōšawom hroša. Šo njehōčy dla hrošnyčj nje- škutkow wot šwojicž wuščōšom šnadž šhōšani šyli, šo ja šlōdō šydnwajšči počajdu jēšč, šchōž bē pšchēd nimi na šlōdō. A doščj bē jēdne a dobre, a doščj jim žōdž wšōšče, štwšču nimale wšōch, butru taf bjes šašby šējo, šo bu šchicžna přōšbna hacž na dno.

Řjes tym najš štitil na poš morwey macēšy po ššhōdž hōrje do šōža špomža, ji i pošojny rēčžo taf wjele hacž mōžno. A šduž bēšče šo pošpošojila, puščēšči šo i wōšakam dele.

Šlawčēščj Řōžcho šhlēba bēchu poš šlōdō šmetajati. Žedyn bēšče šo do rubčža šmōrtal a jōn do šata šchōšny.

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójby statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napój mčeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spař mčrny
Čerstwosć da.

Nječ ty spěwaš,
Swěrny džětaš
Wšedne dny;
Džěł pak swjaty,
Duš daty,
Wotpoć ty.

Z njejes mana
Nječ čí khmana
Žiwnošć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

Šsersbke njedžělske łopjeno.

Rudawa ła łóđu łobotu w Šsmolerjez łubjěłšćejni w Budyłćinje a je tam ła šćmórtłćitnu pšćedětatnu 40 np. došćac.

2. njedžela po šwjatej Třojizy.

Šap. štutki 3, 1—10.

Nášć text nam powjeda přěni džiw japosćtoka Pětra pšći rjanyč durjacy templa: wuhojenje łhromeho, kiž by tam šćimłne dary prokšł.

Wuhojenje łhromeho pšći templanowyč durjacy w Jerusaleme.

1. Kał ła šta?

2. Šćto džje nam prajjeć?

1. Templ mějěšće durje, totrěj bėchu wošćěje rjenje wupšćěne a tełobla „rijane“ rěłodu. Tam jich wjele won a nuš łhobđěšće. Tam šćadžachu wšćěbnje rano łhromeho, so by prokšł šćimłny dar wot tyč, tołkž do templa łhobđachu. Žato tam jedyu džěł šćějěšće, pšćin- džěłšćaj dwaj mužej. To bėđšćaj Pětr a Jan. Wonaj tež jał šćěšćěłjanaj templ łubowalšćaj a ła porjadnje tam mobłěšćaj. Žato ła pšćibłizłšćaj, wón prošćo na njeju połłada. To jimał wutrobu ģnujěšće a Pětr ławola: Połłabaj na naju! A ģđyž wón na njeju połłada, na- džiwłšći ła, so něšćto wot njeju došćanje, džěšće Pětr: Šćłěboro a šćoto nimam, šćtož pak mam, to šćamo čji dam: W mjenje Jełom Šhryłta, Nazarenšćeho, połłai a łhobđ! I šćapšćijawšći jecho ła jecho prawu rułu, pošćěje jecho a ģnydom bučny wobtowjerđžene jecho nobi a łolće. Łał mějěšće ła to wuhojenje.

Kał ła šta? Wěđtćo je prajłć: Napołład brajšćneho ģnujěšće wućžobnitćomaj wutrobu. Rijane durje templa

powjedačhu jimał wo najrjenitćim mjes čłowšćimi džěłćimi a šć jeju wocžow ģwěćěšće ła Jełuhowa Łubolć. Šćač je tak ģylo? Łał wjele je wěšće: Šćimłnoć teho Rijela ģwěćěšće ła šć jeju wocžow, šć wulłej šćimłnoćju šća ła to wuhojenje. Ale niž jenož šć wulłej šćimłnoćju šća ła to wuhojenje, ale tež šć wulłej wěšćoćju wěry. „Šćłěboro a šćoto ja nimam.“ Łał prajł japosćtok. A wot teho, šćtož jecho rót rěčć, je jecho wutroba połna a pšćěłwěđ- ćjena. ģđyž wón ławola: W Jełuhowym mjenje šćai a łhobđ! ła to šća. Łał wulłai bėšće šćimłnoć, łał wulłai tež wěšćoć wěry.

Ale kał wulłai bėšće tež šć šćimłnoć, šć totrěj ja- pofćtok tón štut dołonja, a kał wěrypołne a možne bėšće tež jecho łłowo, tón woprawđžity dołonjet wón nēbēšće, ale tón, na totrěhož mjeno wón połłai. Dołonjet bėšće tón šćđizowany. Kał bėšće wón prjedy džimny čćimł, łal tež nēttćo. Jenož pšćes je jecho wuhojenje ła to wuhojenje šćač.

2. Šćto džje nam prajjeć? Tón džiw čćinješće wulłi šćačšćě. Najprjedy poła łhromeho šćameho: Wón łhobđěšće a šćatašće a łhwalěšće Wóħa. Kał možěšće to binal ģyć? Wón prošćěšće wo jałmožinu a bu šćrowy. Šćtož ģiłććje nēbēšće łamobł, možěšće: šćećeć a łhobđšć. Wulłi bėšće šćačšćě tež poła łuda. Wóni wıđđachu, ła łhobđěšće a łhwalěšće a połłachu jecho tež. Wěłćo bėchu napjelljeni šć đćiwanjom nad tym, šćtož ła šćał bėšće. Wóše štutłi durja šćačšćě čćinjež wo wěđšć đćačšć a kał ģušto je šćěšćimny. A temu ła ła šćałe — a tež tónłe štutł.

Al śchyto chęz nam nętko prajicę? Tón stult ńo sta we wulkej węstęchij węry a i pokasaniom na Jezusowe mjeno. Wón dyrbi nam prajicę, ńo je Jezus tón pomożnik. Kajtaz je też śchłoba, wón może pomohacz. Na njego móżemy, na njego dyrbinym wiaricę. Czim węscęńichij ńy we węrcę, czim rzięńichij je ńa tebie. To wuńhojenje ńa ńo też i czołpej wutrobu. S węru njeje dołcę. Węra dyrbi lubość stultowacz. Dołcę njeje, ńo ńmy ńiwęni we kęńńichij-ńhodżeniu a modlęniu, my dyrbinym też lubość męć, a nız jęnoż lubość se ńlowami a jalyńtom, ale też lubość se stultom. Jęnoż tam, ńdżęj ńrej węra a lubość ńjednocżenej, tam je prawe żiwjenje w Sbożńiku a tam je Sbożńik też blisńo se ńwojej pomożu.

Śamjeń.

Wońebność nabożiny.

Nabobny Gellert, kotręż 1769 jato profesor w Lipsku 54 lęt stary wumrje, we ńwojich piśchęnośchacz wo wońebność nabożiny takle praji:

„Za ńym pięcđńęhacz lęt żyny był a wśhelate węshela żiwjenja wużiwal. Żane njęńu ńa mąje wutrajnińche, njewinowaczńiche a wońbożownińche byle, dożli te, kotręż je moja wutroba, wot żunich putow nabożiny wobnińewomana, po jejnej rońdżę pytała a wużiwała; tole wońhewędżam na ńwoje ńiwędomnię. Za ńym pięcđńęhacz lęt żyny był a wśhelate cężniowolę żiwjenja piśchęćetpił, njęńym pał nińdżę wjożę ńiwęla w cężniowolę, wjożę ńylwolę, wjożę trońchta a wutrobitolę w horju namatał, dożli piśhi żorle nabożiny; tole wońhewędżam na ńwoje ńiwędomnię. Za ńym pięcđńęhacz lęt żyny był a ńiejacz wjożęńńolę piśchęć wrotami ńiwiercę, a ńym nańhońil, ńo nińżo, ńaj nińżo ńjes wuwolacz, hacę ńońla mōż nabożiny njefamōżę ńitacę ńiwiercę piśchęćenić; ńo nińżo hacę ńiwjata węra do naidęcho Sbożńika a Wmuńojeria njemōżę ńińńńeńcho buńda piśhi rońńńudnym piśchęćuńpię do węćńńolę pońńińńic a ńiwędomnię, nań wońńńorżęńńo, ńmęrowacz; tole wońhewędżam jato piśchęć Wońom!”

F.

Śmonow piśchęćow.

(Epitta: Śawońńajene spęw.)

Nięńńońńichij ty ńwojy ńiwonięć?
Ćotuj nęń ńo, wutroba,
Ćotuj ńo, mōj luby ńyno,
Kęńńichij wone wołaja.

Śmonide ńu nęńdy tebi,
Nięńńy wjedżil: Cężńobla?
Nięńńdżęć mōż, ńdżę junu ńwonja,
Tęż ńo prajicęć: Cężńobla?

Śduż czi ńwonjaczę ńas pręni,
Do żyrńwie cęz nieńchęć!
Śłaj, ty nińżo njęńńy ńhońil,
Ćo cę ńnjęśej ńiwiercężu.

Wopomń, kailę żohnowanje
Wōż czi daj je potajnie.
Nięńńęńńajnie Wożę lubość
Wjes prōńńow nań lubuję.

Nięńńy ńuńto kęńńichij piśchęćol,
Śduż cęz ńwojy mońjaczę?
Do żyrńwie ty i cężu piśchęćidżę,
Ś lońśej dżęćej wutrobu.

Żunu ńwojy buńda wołacz
Ś rzięńńicemu piśchęću;
Potom njepońńdżęć tak dżęńńa,
Lubi tebie ponjębu.

Cłowńśe dżęći tudy cężo
Ś wotpoćńińej piśchęću;
Śańdęńio pał njęńu buńda
Ćorje i węćńom' węshelu.

Żurij Brōńł.

Cęńha myńł Filipa Melandńthona.

Żilip Melandńthon, piśhaczęł naidęcho brońeho Augsburg-ństęho węruwulnacę, njebęńche jęno ńluboto wuńcęny muż, ale nadoż-wońche też kailę lubość a cęńche myńle ńamje piśhi najwjęćichij ńińńińubńżęńacz, kotręż męńejche wón je ńtrony ńwojich piśchęćńiwonow poćęćetpić. „Nad tym tōńdy pōńnaje, ńo wu moji prawi pōńli ńcę, ńdżę- lubość mjes ńobu macę.” Tole ńnjęńowe ńlowo pytałche Melandńthon we ńwojim żiwieniu dońielnicę. Żako bę D. Luther wumrile, bęńdu lutherńyż ńheologoj jara tēńńńińil, ńo njęńu ńnjanō žana żula wuńńba do żyrńwie pabńalńića. Na tym woni žyle prawje cęńińachu; ale jich horńiwolę bęńche tola cęńńo piśchęć nawańla a njebawolęcho ńo piśchęćo ńjednocęć i tej luboću, kotręż „to ńwoje njęńu, ńo njenabuwō, na ńe njemęńńi.” Tęż Melandńthon piśchęćidżę do pōńńłaba, jato by wón piśchęćel wopacz-ńeję wuńńy był, a wońhebie bęńńińaj to dwaj wuńcęńaj, kotręż jęcho i wulńim nawańom piśhamańńichoj, Śiandera a Śłaciusa, kotręż wuńńba tola ńama wot ńładow cęńńa njebęńche. Śiandera ńo ńamo ńanjenow Melandńthona njewōdawolę a tęńheńe we wjożorych polenińńich piśhamōż wuńńewolęć. Tola Melandńthon to je ńcęćetpińolęńu ńnjęńe, rēńcęńche piśhi tōńdżę ńładowolę ńwalobńie wo Śianderońych ńańńuńńach a jęcho rońomńińwje, dońomńińcęcho ńo ńżakowńie piśchęćelńińu, kotręż bęńche jęcho pręńby i tymle ńobawuńcęńym ńjednocęńo, a ńpominałche na njęcho ńłajńe i wuńńowuńcęńom. Tęż Śłaciua, kiz bęńche tola Melandńthonowu wuńńbu wużiwal a mōńhe dońroty wot njęcho dońławał, jęcho i dżimwej nańńolęńu piśhamańche; ale Melandńthon wōńńa też tutemū piśchęćńińińej napicęćńińu tōńdy cęńaj cęńidomęńńińu muńa a mōńcęńche nęńdy wo ńebi prajicę: „Wuż, Wożu buńż ńżaf a ńwalowa, ńo ja ńanęcho cłowńejla nimam, kotremuż bych njepicęćęńińy ńmęńńy był!”

F.

Tak mała!

W starym męńcę Althenacz bęńńińcęńche ńo marmorowuj temple, kiz bę piśhidońej Żęńkej pońńiwęćęńy. Temple je dawno rońłamany; jęnoż 16 śłotpōw tureńcho ńrańńeńho twara ńińńeń dżęńńa blisńo piśhi ńebi ńiejā. Śtruch dale wot nińy też ńi ńrune ńiejāczę, ale jęńyn i nińy je ńo piśchęć 40 lętami we wicńoratej noży ńipńńy. Cęńto pał bę piśchęćina jęcho ńipńńienja? Wicńor! Tola tēż najńińińińichij wicńor njebudżińche jęmu nińżo ńiejńńońńiń, ńby by mała wrowjā i piśchęćinu njebęńā. Za bęńche dęńla na śłotpie dżęńńu namatała a bę dale do njęje rńā; tēż dżęńe wrowje bęńdu piśchęćńawatale a se ńwucęńej pińńońńu hromadżę do śłotpa rńle, tat ńo ńłōńcęńej wuńńa dżęra nańa. Śallad śłotpa bu pōńńy a śłotp poćā ńo ńhāńłacz; ras w noży pał śłotp pabę, kiz bęńche ńińńińiń dońńo mōż węńra piśchęćra.

Tat mała hacę mrowicęńka je, mōżę wrowa tola tońi śłotp i pabęj piśhijęć. Tęż ńęńorżęńńiń bęńch ńba ńo czi tat mały być a tola mōżę wón twojy wutrobu do najwjęćichęńo njęńońā piśchęćińej. To bę jęnoż mōżę jato jabyńto, ńań tōńdżę bruńe, kotręż Żęwa je ńińńoma wotńchęćńiny, ale i tym ńubi wona parabō. Nęńńorżę cłowńej ńebi myńłi: mała ńa nińżo njęńńińońńi, a tola mōżę wona

Sy-li spěwał,
Pilnje dźěłał,
Strowja će
Swójby statok
A twój swjatek
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spať měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje dźělaš
Wědné dny;
Džěł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoć ti.

Z njehjes mana
Njeh ei khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźelske lopjeno.

Wubawa ho kóždu sobotu w Šsmolerjeh knižnicyčejni w Budyšinje a je tam ja šćiwotlětnu přichodlatu 40 up. dostać.

3. njedźela po swjatej Trojizy.

Šap. štutki 4, 8—22.

To wažne słowo, kotrěž Bětr wurěza a kotrěž je jadro našeje křesćijansteje wěry a wšykite časy, kłinczi nam dženka do wutroby:

„Njeje w žanym druhim slobžnosć; tež njeje žane druhe mjeno pod njebjom date čłowjekam, w kotrymž mohli slobžni być, hač jeno mjeno Jezus.“

1. Žane sbože bjes njeho, to dopokašuja jeho nje-pšechceljo;
2. sbože i nim a w nim, to dopokašuja čji wučobnizy;
3. wšoh sbože pšes njeho, to dopokašuja wšitizy, kotřiž do njeho mjerja.

1. „Njeje w žanym druhim slobžnosć!“ Žane sbože, žana slobžnosć bjes njeho, to dopokašuja jeho nje-pšechceljo pšes swoju njemóžu a pšes swoje štojenje.

Što šamachu pšechcizmo temu křesćijesej? Woni widžachu teho čłowjeka, kotrěž běše wustrowjeny a nje-mějach nicžo pšechcizmo rěčez. Woni widžachu, kaž běše žjawne, štož so dobroho pšes teju japočatow šta — a to přez njemóžachu. Woni pšitahachu, so bychu mjel-czeli wo Jezusa, ale što jim pomhaše? Woni heb- nješwěražachu razy na njeju položiz, pšetoz ž lud jinoj pšiwislowaše. Woni šu njemóžni pšechcizmo nimaj! Haj bješe wjaz, žaneho sboža njenamataja, ale štojenje. Dokelž njeběchu wopomnili, štož k jich mjeri so hodžese,

wotrud wojny na nich čataje. Dokelž běchu teho křesćijeli, tiž byrbješe rōžnny tamjeni jich doma, jich wěry, jich sboža a žiwjenja byč, njedyrbješe jedyn tamjeni na druhim wostacj wor jich domow, wor jich města, wor jich templa. Štojenje bjes njeho! A dženka? Njemóz jeho nje-pšechcelow. Wšele šo rězi a wšele pšechcizmo Jezuskej — to je wopacžna wědomnosć, njewěra. A tola njemóža nicžo drahe pšchinječ, lěpšu wučbu postaječ, lěpše žiwjenje žiwi byč, hač je wón žimy był. A byž woni widža, šat je žjawne, štož wón čini w šćitach lubošje našeje křesćijansteje zyrhuje, w šćitowanju jeho lubošje na wutrobje a žiwjenju jenošlneho křesćijana: woni to přez njemóža. Woni nicžo pšechcizmo temu njemátoža: To twarjenje tu šćej, kotrěž je natwarjene na rōžnny tamjeni, tiž je Jezus Křystus. Jeho wučobnizy přebuja ewan-gelion. Wulki lud jemu pšiwisluje.

Woni pať šami? Jich žiwjenje ma tónšamy běh: Jich sbožu pobrachuje prawda tróna, jich bječu prawda móž, jich šćitowanju najwšykšiji wotstigneny tón, jich irudobie najlěpšiji trošć, jich wumrjeczu jeničša nadžija. Wobšladaj bebi jeho nje-pšechcelow! Woni dopokašuja: Žane sbože bjes njeho.

2. A potom wobšladajmy bebi jeho wučobnikow. „Woni pať pobladachu na Bětra a Žana křoblošč.“ Š wotkal ju mejach? Woni wjedžachu: Tón knjes je i nami a: To je to sbože, tiž my šćeweli njebemu. „Wbi njemóžemoj wostajiz, šo bychmoj njerečaloj, štož šćidž widžaloj a šćitčaloj.“ Njeje to wěrnosć?

Wón Jezus jeno njerěta,
Wón je, štož mjeno praji;
Wšćat pomoz, trošćt wón sa naš ma,
Šdych hrěcha mōz naš daji.
Haj, štul je i mjenom pšesjene:
Wón pyta, štož je i šubjene
A dušce sbožne čini.

Nječ mjeno Jezus w dušci mi
Duch Boži pšćekraŋuje;
Šawět to, štož wono šnamjeni,
Džē jenje njefajuje.
Kať mohť tež rojom šapšćetjeć,
Šćtož bōjški blyščjeć ma rošćmćetjeć?
Ně, fa šwět je to tajnosć.

Ač, njech šo mjeno Jezusa
Kaž šlōzo we mui jošni,
Tať so mōz jeho wuśnama
Mi we dušci šo kraŋni;
Dha haŋnu hrěcha tynćnosće
A Boži mēr mi w dušci kće,
Haj, dha šym šbōžny; haŋjeŋi.

K. A. Fiedler.

Bjesbōžny.

Štawo „bjesbōžny“ je w našej rěči po nēcim barbu
pšćijalo, kotruž wono i wopředa njeměješe. So mohť pola naš
do pobhlada bjesbōžnosće pšćinć, dyrbi čłowjek hižom šjawne
bohahanjentja wustorowac? abo i wopradowižytym njepšćecjelom
nabožiny być. A tajčid je tola poměrje jeno malo. W myšl
šwjateho pišma je kćeba bjesbōžnych wjele wjetšca; po nim wona
wjele štothž wopřija, kotřiz hebi šwoje žiwjenje hami napravjeju,
šwoje puće hebi hami wuślowja a nabožinu — najeboć totu —
jeno jato wobmjet a pšću šwojeho tudybčca wobhlada. Čile
ludžō šo njemato džiwoć njebudža, šdych budže šubnit na nje-
bještīm trōnje i nimi juna jato „bjesbōžnymi“ wobšadjeć. Šćto?
Nječhobžachmy dha my kēmichi? Nječhobžachmy w šynodach a
šamo w zychwistich radach? Njewobōželachmy šo my na kće-
kćijanišćich šhromadžiŋach? Nještadowachmy našladnu šumnu
fa dobroćejše wotpowšady?

Haj, tak je! šubnit rjeŋje, to wy wšćitko činišćeje. Ale
ja, tōn knjes, njeděch to kćečbžiččo, wotoko kotrehož šo walče
žiwjenje hibašće, niž to šlōzo, kotrež wy wobkružowalšćeje. Niž
na moju hnadu wy šwoju nabožinu šlajćešće, ale na šwoju mōz
a na šwoje šamšne mōženje. Bjesbōžni šmēja wjele šolōšće.
Někotryžlusi mjes nimi ma je hižom w čaŋnym žiwjenju; woni
wšćitzy pať je we wěćnosćich šhonja. Tam budža woni potom
wěćnje bjes Bōha.

F.

Šlawisna Ahrystuśoweho pšćekraŋjenja.

(Pšćakčowanje.)

2.

Marja Madlena.

(Mat. 28, 9. 10.; Mart. 16, 9—11; Lut. 24, 9—12; Jan. 20, 1—18.)

Šdych Jezus štany rano na přnim dnju
Wě po šabacze, — wōn Marji Madleni
Šso i přenja šewi; i njije wuśnať
Šwōbōbožet nědy bē šydom djablow.

2. Džē rano šaje njedjelu, jato šćeje
Wě čjma, tam Marja Madlena pšćijedščij
Wōn t rowu widž, šo bē šamjeŋ
Přecž i šuri rowownych wotwaleny.

3. Duž wotbžanišćij t Bětrej a pošolej
Tom' družom' pšćinidže, kotrehož wošebje
Knjes lubowalše, jimaž prajo:
Přecž wšali i rowa šu Knjela woni! —

4. A njefanajemy, hđže job' šu šřowali. —
Duž wuidže Běter a družij wučōbnik
A t rowu wonaj wotab bēžo
Pšćinidžičstaj; tola bē družij přeni.

5. Do předa bēžo šćejšćho krocšćeje,
Šacž Bětr, a přejdy njeho džē došča
Na mēšmo wotach blisťo mēšta
— A rowu a našliti nits šo šymdom.

6. A ruby ležo wuślada, njefanidže
Pať nats do rowa. — Duž ja nim Šchimam Bětr
Tam pšćijedščij do rowa šanidže
A ruby widželče položene,

7. A rub tōn pōtny, i kotrymž bē Knjejowa
Wšćat byta šlowa wobwita, štoženy
Niž pōbda rubow, ale t štronje,
Šromadu šwaleny i šoka ležo.

8. A ipodžiwalše pšćij hebi nad tym šo,
Šćtož šo bē štaťo. — Duž družij wučōbnik
Tež postupiwšij, kotryž pšćijchoť
Najpřěščij t rowu bē, — šam nats šanidže.

9. A widžo dale wěrjeje woprawidže —
Ač, njewidžičstaj pišmo, šo dyrčeljeje
Knjes i mownych štanyč! — Duž nēť džěščstaj
Přecž šaťo i šwojemu wučōbnikaj. —

10. Pať Marja štejo pšćed rowom pšćajšće
A pšćazo štručka do rowa pohlada
A dweju jandžel w bēčej drašće
Wuślada šedžo tam žarowaza.

11. Haj! jenob' i šlowam, družeho t nohomaj,
Šdžě čččo bēčše Knjejowe ležato,
A t nej taj šamaj džěščstaj: Žōnšta,
Šćto tela pšćajšć dōšć wurudžena?! —

12. Ta dželče t nimaj: Knjela šu mojego
Přecž wšali; wōbha, hđže jeho šřowali
Šsu, ja poť njewēm. — A hdyž tole
Wurěča, wobroczi šo na jaby.
(Pšćijedobnje bate.)

Dobra wutroba pod hrubjanym kabatom.

(1. list šwj. Pětra 3, 9.)

Pšćjedanišćo je šawōštajenšćo Žana Wjele.
(Pšćakčowanje.)

„Šacž drje tam žaneho na poť mowneho ležo wōštajili njejšu?“
šanješe želniny Mōz. „Najludšca macze, njeboj šo šama,
Wšćitōn brōnitaj lud je šo minš. Wōgladam w šćotu, šacž nje-
byta žanemu pomoz. Šaŋuŋ šej durje!“

Dokleš bē hēbi mēša, so tola žaneje wotradn njeje, hdyž jeho želna wutroba wabi a muči, jemu domoli bičy a prosičejše jeno: „Namo, ale so tola božebła hladaj, so žadny tych brodaczoj, kiž i wulkim upalom na konijch jēbža, ho na tebie dohladal njeby! Mje hraba wo tebie juma, a stany mi i tšepjetom du!“

A na wšijše boli ho wsohladowajo, stwozi wón do teje stony, hdyž bē jo po jeho pšedny poslebnje cšlenje stało. Žadotny napoblad! Žu ležachu krawowate cšła mowowych žranzowow. Oj, tónle jo pobihny. Tamle tón tež. Ale to bēchu jenož poslebnje doštorfi žmjerce.

Žrudnemu Motsej placž do woczow stupi. Wón pšči hēbi šdychny: „Wój Wožo, njez to žaneje pomogy možno? Jy, hlej wšdaj, tamle hiba jo tež. Žon hiščje žwubychal njeje. Mje-mohł tón žnamo žiwjenje dobnj?“

Wón pšdes mowowych strowczimych i jemu jo pšči nim na semju klatny, najebadž krawowate semje. Žutom jeho poškadž pob ramjo wšawšči a do cšeta fraženy klobuk jemu ležahny. A cšel! Žafo bē klobuk i womornjeje hłowy, wulečji žoženemu hłuboki žmych.

Ražta to nadžija želnemu Motsej! Š hwalatej ruku wotpina bēdnjučji kšutny. Žutom tu do prěda wšatku hłowu horje poslebnj. Na to ho womornemu samženja huba pobihny a poslebnj dych. To pomharja i wješelom pšdehnu. — Wšči hamym mowornu w šdiji šafotny; na to ho wozčžo pobihny, a potom hēbi tón pšdehny i wobēmaj ukomaj na hłowu paj.

„Něto i tym wobohim tak rucze hačž možno do toža dom!“ prajelče Motš. Ale ničto ty njebē, kiž budžijše i nježenju starče i pomogy byt. Žola tu wozžiwageho šažo žamolutkeho ležo wostajičy a do wšy po karn dōtēž abo pomharja pytačž? Mjehy drje mjeh tym do dycha pšdihšeny šažo wozducha byt? Žu njeje nišajla raba. Wšto, ty byrčiki jože njeleč! Ale to hubjenje džeče. Wōjak, hačž runje šudji taž šlōč, njebēče lošti, a nimo teho bē wjetiči hačž Motš.

Žapinajo wšče možy, šotrež bēchu jemu hiščje w šlētjenyčy stawach wostale, žipakče ščēroto stupajo i nim. Wōrčy pak nasta jemu nula, jo by wotpočynł. Ale ka! to? Šso na semju žmynčy, to njebyto mudrje. Kaž by jo potom je šwojež cšžy jošo poslebnjch mohł? Mjebē hīžom pšched žhwilku špytal, ka cšžle je šdehjenje? Ale hies potowotčijjenja nješajče hič. Duž pokyže ho, ale na cšo, hdyž bē tam plono i wabeju bolow? Na mowneho ruskhe konja, i šola ležageho, hdyž bē jeho žranzowšla kulla pšdes hłowu šlētla. Šešžžo mawšče štyhny a šedžny, hačž hubjenjej wutroba šhodži. Šešžnywšči na pšchedowž pytačji woczji, kowarjej wotwoczča wušladny, jatneho hōžka. Duž šahwidā na porst, so šahwidō dološo šlētč, a potom šwalečji i mawatej ruku.

Žmanž pšdibžžo w što. Ale pšdihawšči prošdenu, jo by žranzowšeho wōjala do wšy njeleč pomhał, čyžiče jo šarjež. Šenož i lubočeje i štarem Motsej da ho na posleđu nawobičž. Žač bēčeje možno, njemōžneho muža někał do Motšoweho wobšlētčča donječ.

Maršča mē wulzy šdihwanej woczji a njemōželče do teho pšdineč, šcho mēlo tola byčž. „Špēhuj ho, macje“, prosičelše štarč, „a naječel jow na semi šehowo, a cšimnoj, ščtožšlū možno, jo njetriebal wbohi čłowječ žiwjenje puščelče.“

Wōjaka na štanie šlōžiwšči, šmolowi štarč: „něto budž prošena, macje, pobaj mi rucze te krepki, šotrež žym tūženja sa tebie pščinje!“ Marčž potowičji njemōlna džeče: „Te budža jemu tola šmōrje ščto pomhačž; to bže ju žonjage krepki.“ Na to pak wón wotmolwi: „To jenož w boženje da; njeh žu, kajčž to žu. Wšičafo ho može!“ A wona jemu je poba.

Duž wón taž šmilny Samarita, pšči wo hēbi njewoždžatym hšwšena.

ho klatnywšči, jemu něšto tych krepkow do huby puščelči, a woczjny to, kajčž to budže. Ale wšcho ničžo. Š hubjenym domoj-nježenjom njebē to šinat, hačž jo bē jo wōmora hšwšičy leženmika.

Duž šažo štyhny Motš hubjenjej nětotre krepki do huby puščelči a woczjny i nowa, hačž šmēje žanežo wušpēča. Wšči tym mawšelje po šlēmym bolu, hdyž je wutroba, hačž jo tam hiba, dōtēž bē jo do hroty dał, hačž-tež to tón taž hubjenje nježeny dočahnył njeje.

A hlej, naščemu šmilničej nadžija do woczow stupi. Žo-woczjiniwšči woczji bēče tón šandželenž žmynčny. W runym mēřenju hladajo na nješo, štyhnywšči ruzy šamola Motš: „Žadawano lubemu Wōhu! Wón pšdihšadž ž hēbi! A pštinuščji dychowowych štorow, kiž počžachu rucžičšo šhodžič, prosičelše žonu: „Pobaj mi šubōže i wōbu, jo jeho do woczow šmny. Žašt wón čłowječej podobny njeje, pošny žubjenjeje twē!“

Ale ščto to? je dže to wōrno? Pšejby jo na to dohladal njebē, ščtož bē Maršča je wščeho špōčatja pštinaj: Žon čłowječ ma čkewjene wōhy! A dale: wón ma tež na cšle kšutny!

„Ščē, nana“, wšlētji Maršča i škaleho erta, „šinat to na nihny njeje, to je tō i čžerwenej hłowu, njekrašnił tōn, šotryž je namaj loni ta šwēbōžnje pykt. Što ho njemply. Žeho čy šinaju a čynjež hiščje hōrje do woczow šudji a šlēdy a šdreny byt. A i tym jo tu wlečšomacž čyžy?“

„Špōty ho, macje“, wabjelče Motš. „Mjeje Wōh tōn šnjes prajit: Mjeshmilni nješmēče byčž? Ščtož Wōžeje šmilnōčje trjeba, taž mōi, tōn byrči tež hubjenym šmilnotu čžinč. A njeje nam prēbat w poslebnjch šemčach do dušče ščžepil, jo byrčimy šhōžnōbitam i dobrotu plačičž? Mājšubčha macje, njebudž taž šwēlna, ale mi wobohjo hubjenja wostlōdacž pomho!“

A Maršča bu šmolna a šmilna, doklež bē hēwal mīkeje dušče.

(Pščičodnje dale).

Wšchelake i bliska a š daloka.

— Šnjejel žyrtwinštemu wučerzej šramzej w Wīnatate je šo wot ministerstwa titul „šantor“ špōžčil. Žeho runja je šo šnjes wučerž šofer w šornjej šōrzy ja wšičičšeho wučerja wōmjenož.

— Šaždženy ščtōwrt mējelče šo w Wudylščinje šonferenza wščiščy kuzičšy šnjesow duchownych pob wōžženjom šnjesa taj-nešo žyrtwinšeho radžičelca Weiera.

— Šaždženu šrijebu mējelče šo wulke šubčjenje w ždžym nēšmim ščēpōwčju. Š bobom jo pšči tym na rataštwā a rjemje-šo džiwoče, tež na šamēčjenje pšče šwalidnōčž. Wšele ludži šo boječje, šo šo tole ličenje i tym wotpošladom štawa, nēhdyže dawoti powyščelče. Žo pak mōže šo i šmōwōwōw štawje, šo to ani myšl njeje. Wščetož to ličenje jo jeničžy štawa, jo by wščišnojčž pšchēslab mēla wo šleinšičžju rataštwā a rjemješka w naščim wōžnym kraju. Šrēnje tajke ličenje šta šo 1872, bruhje 1895. Šlētšje ličenje bēče ščēro wōžničšene a wōbčžne a je ličerjam wjele prōžy čžinč. Wšches 300,000 ličerewo je to džežo ličenja došwōwōlnje wōblatara.

— Mōjdeličje dny pščinješe šažo pščičodny tūžēn. Māj-dlējče dny šu wot 21.—24. junija. Ššlōčžto šhābža hīžom žano 1/24 hōbž, a šhōwa jo šaffe wječor do 1/29 hōbž.

— Čžēle žrimanje i wulšmim šlōwam je šažo šaždženy tūžēn pščinješt. W šamježnu bu rataš šofer, šotryž i šožu i pola domoj džečel, wot šhšta morjeny. Žeho žona bu čžēžo po-šhššena.

Sy-li spěwał,
Pitnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatek
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Prěz spař měrny
Čerstwosć da.

Njech ty spěwał,
Swěrno džěłáš
Wšedne dny;
Džěł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočij ty.

Z njebojs mana
Njech či khmana
Zawnosć je;
Žywa woda,
Kiž Bóh pada,
Wokrěw će!
F.

Sserbske njeđželske łopjeno.

Wubawa šo kóžbu hobotu w Čsmolerjez křišćijšćezěni w Budyschinje a je tam ja šchwěrtelnu pšedychotu 40 np. dostać.

4. njeđžela po šwjatej Trojizy.

Zap. štutki 4, 23—31.

Jako běštaj Jan a Pětr i jasfwa puščezenaj, pšidněžestaj wonaj t tym šwjotim a pšidpowjedabštaj jim, šktož jimaž cji wuščich měšcnizy a staršči běchu prajili. Duž džakna modlitwa šo t Bóhu posbėhuje. Pšchetoz woni wjedža a šaczuwaju, šo jako kšćelčizjenjo pod pšidkřezom Bóžim šteja.

Pod Bóžim pšidkřezom je kšćelčizijan štroštny kóžbu čaš!

1. Žed'n twjerdy hród je našč Bóh šam;

2. Wrdn dobra, křyna křaka.

1. „Žed'n twjerdy hród je našč Bóh šam“, to štaj taj wužobnitaj našlonilej. Za wošada běšće šrudna byla, jako běšće powjelč pšidněž, šo šu šarilejšy teju wodžerjom šajeli. Wle to durbješće tež pruhowanje byčš ja tu přenju wošadu. Woni durbjadu nawnuž, šo niz na čłowjetow špuščez, ale na Bóha šameho. A ta wuštofa raba šebi nielwěti, tymaj wužobnitomaj něšto šeho činič a jeju čuwlomaz. Kšćelčizjanstwo je hižom mōž. Woni šo luda boja a jeju puščiza. Woni našlonja: „Žed'n twjerdy hród je našč Bóh šam.“ Taj wužobnitaj šo šašo t nim wóčizitaj. Čmužije štaj šo šadžeržaloj. Poniznaj a poddanaj wuščinojezi, tola štroaj a měšaj štaj šwoje wuščuže wuščinoj ša teho Knjeja. A tal tež štroštnaj pšidněžestaj t tym šwjotim a pšidpowjedabštaj, šktož jimaž cji wuščich měšcnizy a staršči běchu prajili.

A škto šo na to šta? Šhwala šnawo jeju šmužitože dla? abo šwarja na wuštof radu a jeju šktož? Šduž nješćelčezšo šašadžuja, je pšidkřezomaz kšćelčizjana, niz šo rožhorjež, ale wješele we mērie Bóha šhwalič. Wty štwičimny přenju šćelčizjanšu džaknu modlitwu, kotraž je špěwana na šaložny rjaneho 2. wjalma: „Knjeje, ty šy tón Bóh, kiž činič šy njebo a šemju a morjo a wškitto, šktož we nim je.“ A štworicežel nješćewo a šemje woni horje šlabaju. Wón je tón wšchwědomōžny, wón mōže tym šwjotim pomhač a je to mod tymaj wužobnitomaj šašo šewik. Žed'n twjerdy hród je našč Bóh šam — tal kšćiz pšćes tule džaknu modlitwu. Tajte pošladane t Bóhu, kiž šam tnejštwu wodži, w štrohež ruzy mty šmy a našči nješćelčezšo, to dawa džezom Bóžim we wojuwanju pšćezimo nješćelčezštemu šwětej i džela pranou šćobtož merty w tej wěštošci: „Še Bóh ja naš, škto mōže pšćezimo nam byčž?“ a dawa na družim šofu pranu poniznojež, šo šo wšdawšči wšćeje šamopomōžy a wšćezjenja šudženje temu pšćewoštajamy, kiž prawje šudži. 2. pšalm je dopjeljeny: „Čěho, dla šěhuju šo pobanjo a ludož wumyšla šebi prošne rěče? Šćalojo šemje pšidšćupja a tujaja šćaduja hromadž radu pšćezimo temu Knjeje a jeho šćyštubej.“ Wložnyč dolč je šo šěhnylo pšćezimo temu Knjeje Jelubej. Wšćidšćim měšcnizy a pšćemawučenju šu cji přeni byli a tal je škto pšće wšćitfu hišćoriju kšćelčizjanšwa. A tola — „žed'n twjerdy hród je našč Bóh šam“ — woni jenicžy činija, šktož je Bóh předyd pošćitaj. Šaž mēješće šašas prawo:

Jedyn człowiek dyrbjesche wumrzejc sa lud, so bychu wschizny sbojni byli, tak dyrbja njeprscheczeljo kami pomhacj twaricj na Wożim tralestwie. Woni drje kamjenj wot twara Wożeho tralestwa przecj swalu, hdyje na lezeck, so bychu so nowe kamjenje na njon twaric. Tón knjes wobtghowa dobycej „Zeb'n twerby hrob je najš Woš kam!“ wón je našcha pomoz we wschecj nufach, tiz naš trzechja. Duž njewo-polažny so njehodni jeho pschecjryca, dowertny so jemu, stajmy nadžiju na njeho, wón budže wschitko derje czinić.

2. Pod Wożim pschitrycom je schecjizjan stroschitny kóždy cjaš. Pschetož wón je: „Brón dobra, bylna stala.“ To taj wucjebnikaj wopolažujetaj. Jeho słowo je jich brón, jeho dżiwj staj stala. Pohladaj na jich hroženja! to je to jeniczte, i kotrymž na swojich njepscheczelow potašaja. Woni chzešja prajicj: Mj na jich hrožaje woblicza wjazj njehladamy, my so njebojimy jich skutkow, to je twoja wěž, o knjeze, kotremuž to pschewostajamy. Pohladaj na jich hroženja a pomhaj nam! Mj so njewobaramy. A ty i twojim słowom by našcha brón.

Duž schecjizjansteje ewangelistej modlitwy rěci i teje modlitwy. Mij tak Jan a Jakub tehdom: Pschcel woheń i njebieš — ale „daj swojim služobnikam, so bychu je wschecj chrobtošču twoje słowo rěceti. A jich stala: Jeho dżiwj. „Naspscheczrej swoju rutu, so bychu wu-strowjenje a zejch a dżiwj so stala pschecj to mjeno two-je swojateho džešča Zeluha.“ Strowošč czeła je tón knjes mnohim dak. Ale pschecje wschecj chze wón pschijniesch strowošč bušje a so by tale strowošč, tole wustrawjenje dale tročžilo, dyrbja tale modlitwa bycj proštna našchego choreho cjaša. Do natygažny chreščnych choroschow na-schego cjaša dyrbja nufs skutowacj dżiwna mój Zeluhoweho mjena. To je ta prawta stala, na kotrejž stajmy u nje-pscheczelščich morščich jołmach našchego cjaša. Zow mašč swoje brónje — niz czełne, ale buchowone. S Wożim słowom, wy staršich, woczehnice swoje džešci. S Zeluho-wej lubošču jettajcže so, hdyž knano njejednota so šašy-dluje so twojeje wutrobj. Hdyž je Wože słowo našcha brón, budžeče tež dżiwj midžecj, dżiwj, tiz wutrobj wuhoja a šahoja. W schrytuhowym Duchu namafacje potoj a mēr.

Zeb'n twerby hrob je našč Woš kam,

Brón dobra, bylna stala.

Hamjeń.

Ja wěrju wodawanje hrěchow.

W tym cjašu, hdyž běšče D. Luther jako hamšchynski mnich w Grunthim klóštrje žyw, mejšce wón wjazj kóžj hodžiny wuřcho a czełne špytowanja. Šaj, ras šapadže wón do tat czełskich myšlow, so so wón šatryj dug dotho do swojeho mnich-šeho pschecyła šafny a ani jěč, ani piež nochajcže. Stónčnje durje jeho pschecyła i mozu mowewiřču a šuboto-srubženeho i hudyb šašo t trochu wojełščim myšlam pschijniesch. kotrež pať so bódy šašo do sruboty pschewotročičdu. Duž jedyn džen starj klóštriski beatt t njemu pschijupi a wužita jemu japoščitofte wěruwufnacze. A pschi słowach: „Ja wěrju wodawanje hrěchow“, padže tat-řež šwěto i njebja do czełneje duške Marćijina Luthera. Wot tuteje hodžiny běšče wón mēr namafat, tola niz nēdže pschecj mpyaje dowěrjenje na hamšnu šaškužbu, na tat mjenowane dobre statki, ale pschecj wěru do Wožej hnydy. A tale wěra wořta to jašne šwěto, kotrež jemu w jeho žytnj ži-wjenju šwěćelcže.

F.

W horju.

Ach, njebo kraj mrořota;
Hdyje wořta jeho mrořina? —
M njeje strach: Nad mrořami
Šo Wože wořćo hboři.

Nad hory wětra dżiwja mój!
Wšče czełna bywa husto nōž. —
Šlej, bušča, runiej tšepelwoje,
Wě tola, so ma Šebōnka.

Nad wona t njemu dōčła by
Do njebiešce wōččiny;
A pschi tym cjała šepelwoje,
Dōžj wón ju wumōž njepschidžje.

Kōžj pročna tu mi semja je,
Zu lořto wičor rořtanj;
W njej stejo t njebiu šladuju
A škoju nošu na trowu:

A došč-li posim, knjeze ty,
Dha wotstortcu kōžj do šady,
Šso schwipnu tebi t rukomaj,
Kōžj jěšy je, ja wořkam: kraj!

Šaj, radu chyč ja t tebi hieč!
Chzešch pať mje dleje wostajicj
We czełnych nožach, wičorach,
Dha bušchu byln, so nima strach.

Njech wona w horju, tšychnošči
Tu t czełci šleži šwětnje cši.
Dōžj njewotajč: „Wroch wuščecj so,
Nēč pschidž, mōj šwětnj wotroččo!“

K. A. Fiedler.

Snanano je hiščecj šchriczka nutska.

Dwaš pscheczelj džeščtaj w jenym wuřmōčće so kanalu dele. Duž wuřladajčtaj naščala šbēžnu luda a šwatačtaj t temule meřtnu. Tu bēdu runje džeščj i wody wuščahnyli, kotrež běšče do kanala padnulo a ja kotrymž dyrbjaču dješčij cjaš pschacj. Wjeswōdomite bu wono do šubodnje spomōžniweje stajie njehene; nimale wschizny mejšču jo ša mōrwe. Taj pscheczelj šledowajčtaj: wonaj džeščtaj wuščatacj, hač šmeja wōžiwjenje pošpytu, w stajiji nutska pschecwofate, wuřpěch abo niz. A mješ tym jo cjałajčtaj, wobladawajčtaj šebi wotbras nad šastupom do stajie. Tam běšče nab durjemi jandžel wōřnamjenjenu, tōn dješčecze hōšijnenu pochatanju a dujelcže do njecj. Pod wotbrasom pať štejelcže napřhane: „Snanano je hiščecj šchriczka nutska.“ Tole bēdu dawajcže tymaj pschecelomaj wjele myščicj; pschetož jeku nadawōt běšče, ja šubēžnyjmi a šabūdženyjmi hōdžicj, do tymje-niščchow hrěcha a njepočincow šapabijnem t pomozu byč. Wduž jo wuřbeliřčtaj, jako šmēžijčtaj šašlyščecj, to je spom-njene džeščo šašo t žiwjenju wotučicje.

„Snanano žehi šo hiščecj šchriczka nutska!“ Tole słowo dyrbjeli hieć wschizny cši stajie pschec wocjomaj dješčecj, kotiz maju na drachij džeščacj; kotrymž powołanje je, pschacj a t Zelušej džeščacj, šatko je so w czełnenju šwěta šubito a wot Woša šadika. Tole nadžija pať ma wuřhobješč i teje luboščej, wo kotrež šwajaty Pawoł w 13. stajie 1. lista na Korintšičij w 7. šchucžy

praji, so wona wiſcho wëri a wiſcheſho ſo nadſzija. Wny cło-
wjeſtoſo taſ loſto ſczerpliwocze ſhywamy, hdyż potajnu ſchriczku
niewidzimy, a ſmy taſ loſto poſhyleni, nadſziju ſpuſzczyciſz a mienicſz:
Wiſcho je ſhybunie; wiſchito je podobno!" Zara huſto ſdawajcye
ſo woneń w tchadach hżom wuubſheny; tola muſtojna hoſpoſa
namala hiſzczje nieſotre żeglime wuſliczta w popjele a wjedbſzczje
ja krotki czaſ woneń jaſo ſadźelacz, ſo ſo rjenje paleſcye.

Kaſ dżakomni dyrbimy my ſami hyc, ſo mamy Knjeſa, kſz
ſłabe płomiejccho ſniedowiduma a kſz żeglimy kużoſh niewuſhajcye!
Sa czaſ ſwojeho ſemſcho bęła ſo Knjeſ Jeſuſ ſ jenej Sama-
ritku do rēcze da; wón widźeſcye w tej ſłaboſto padnieney żonſtej
ſo hiſzczje ſchriczku żeglicz a pytaſcye żabanje po ſbōżnoſczi w njej
ſubdźic. Kaſ radu budźiſcye wón tamnecho bōg a teſho młodźenſza
do tchodźenja ſa nim powola! Wiſcetoż pod ſtaroczeſemi ſwëta
totreż wutrobu młodego muſza pſielniacz, widźeſcye tón Knjeſ tola
też hiſzczje ſchriczku wëny potajnu. Sſwojeho ſamſhego wu-
czobnika, Żubajſha Mchariotha, wo totymż wón berje wjedbſzczje,
ſo jecho poſbōżiſcho wſcherebſzi, je wón ſ muſſet ſczerpliwoczyu noſyſz
a njebeſcye jecho hiſzczje ſpuſzczſz, jaſo jemu w domje Marje w Betha-
niji jecho nienadobne ſmyſhlenje a jecho ſaſomniſtwa ſwarjo wotkry-
waſcye. Też wo wutrobie ſchadzajcya, totreż porno Jeſuſzej na
ſchizju wiſhajcye, beſcye ſchriczku potajena, totreż bu wot czerpizcho
Wumozniſka ſubdźena, taſ ſo ſo ſ ſłubimy jecho duſcye ta prōſtwa
wudobny: „Knjeże, ſpomni na mnie, hdyż do ſwojeho kraſejſtwa
pſchidźeſc!" Wō naſchym Knijaju itej piſane: „Malemju ſczinu
njejubdże wón dolemicſz a żeglimy kużoſh njejubdże wón wuſhajcycſz
(Zef. 42, 3), a jaſo: „Za cħu to ſubijene jaſo pytaſz a to ſa-
bludźene jaſo pſchidźeſc a to ſranjene wobaleſz a to ſłabe po-
ſylnicſz" (Czechieł 34, 16).

F.

Maciejowy kolebny ſpëw.

(B. v. Strauß.)

Epi, moje dżeczatto, ſpi;
Dżom wiſcho drëma a ſpi:
Cajeczł też wotpoćinſt ma,
Płaczatto w hëłbdaſchach ſpja,
Wozgſi wiſcë t mërzi žno ſu,
Kwëtki ſo ſandżeliſchu;
Sandżel też wōczjż ty mi,
Epintaj wiſcſſ, jaſnbjelſto ſpi!

Mëſſaczł mër na horach ma,
Dwëbny ſo jaſnboliſa;
S wſchotich njeheſgom wón,
Luby Knjeſ, ſcżele cħi ſon;
Zandżeljo pſchidźeſcja,
K dżeczattam poſładajca,
Żoſnujo ſpëwaja cħi:
Epi, moje dżeczatto, ſpi!

Zandżelowi wōjſta nëk du,
Wototo lōżka cħi ſu,
Sswëru cħe wōdźenajca,
S ſchidłami machotajca;
Wuubdu do kraſnojſcye jaſ,
Proſcħu rad Wōha ja naſ.
Kucze ſtytſi rućczy ty mi:
Epi, moja duſchinka, ſpi!

Surij Brōſt.

Scenik Jan a rubjeżny hejtmán.

Zako beſcye Kniejowy japoſchtol Jan woneń horja pſchepſol,
pſchëſhejeczche wón woſadže w Czeſu. Na prōſtwy biſkopow wón
też ſuſobne woſadby wopytowaſcye, w niſch wučerjow japoſafomaſcye
a porjadby pſchëdypſowaſcye. W jenej tajſej woſadže ſejna wón
młodźenſza ſa jara intereſantnym wobliczom a poruczi jecho woſe-
bitej ſtarobliwoczi jeneho ſwëdomitcho wučerjara. Zónle młoby
człowjek bu kſzczemy a beſcye nëchto czaſa jaſo kſchëſcijan žiwje.
Ale pſches ſte towariſtwa ſawjedźeny, ſo wón prōſniſtwa a nje-
pomëtnoſczi poba; a ſlōnčenje wón taſ huſtoſo padže, ſo bu ſ na-
wjedowomjom nëkſchego rubjeżnego paſma. Sa nëtotry czaſ ſo
Zau pſchi ſkſadnoſczi ſa tym młodym człowjekom praſchecye a wot
jecho wučerjara ſhoni, ſo je wón nëtko pſches Wōhom mowiy a ſo
jaſo rubjeżny hejtmán horowiny njeđaloto żyrime wobydli. Jan
ſo hnydom na ſpomnjenje mëſtno poba a da ſo wot rubjeżnikow
ſajecz. „Wjedźeſcye mje", wón dſchecy, „t ſwojemu namjedowarzej."
To ſo ſta. Młoby rubjeżny hejtmán widźeſcye jecho pſchitiec; tola
jaſo w nim ſtareho, czeſczëdoſtojncho japoſchtola pōina, jecho haniba
pſchewja, taſ ſo ſo do cħęnjanja da. Jan jecho ſcżehowaſcye a ja
nim wolaſcye: „Mōj ſyno, cħęgobla cħęgōſch pſches ſwojim nanom,
totryż je njewobronjeny ſtarz? Njeboj ſo, ſilichcye je nadſzija ſa
tebje. Wëc mi, Kſchytjuſz je mje pōſtlat." Młoby człowjek jaſta
a pōlży płataſcye. Jan pał jecho jaſo do towariſchniſtwa kſche-
ſcijjanow pſchijnecye a jecho prchëdy njewopuſzczſz, doniż njebu
w bōjſcei hnaſcye jaſo wobwjerżemny.

F.

Stawisna Kſchryſtufoweho pſchekraſnjenja.

2.

(Poſtraczowanie.)

13. A Knjeſa pytny ſtejo doſcz bliſſeſho,
Paſ njewjedbſzczje, ſo bu ſam Jeſuſ był. —
K njej Jeſuſ rjeſnu: Żōniſta, ſchtoſha
Płaczęſz ty, toſho dħa pytaſz?! — powëſ!
14. Szej pomyſliwſchij, ſo dħe je ſagrodnik,
K njom' na to dħecye: Sħy-li joſh' prjecz ty njeſł,
Wi powieſe, hħeſ ſty jecho ſłōſz,
Dħa jecho wlaſcz cħu ja wobſbożena.
15. K njej Jeſuſ rjeſnu: Marja! — Duż wobroczi
Sso iwona rħſle, prajizy radotſinje:
Mabbuni! — to je: Luby miſchre! —
Knjeſ dħecye k njej: Sso mje njeđōttſi proſcje!
16. Wiſcſſ hiſzczje njeſħym horje ſpłčł t ſwojemu
Ja Wōtzej. — K bratram mojim pał doſchëbſchij
Žim praj: Du horje t ſwojom' Wōtzej
A ſ dohom t waſdemu nëtko Wōtzej.
17. Haj, t ſwojom' Wōhu a ſ dohom t waſdemu
Dħe Wōhu — domoj t njebeſſtej kraſnojſci!
— O wobtrucenje je to droħe!
— Stradujmy žiwje ſu, wobħnadźeni! —
18. Duż t wużobnitam nëtk Marja Mablëna
A t tym, kſz byli ſ nim beħu, pſchidźeſchij
Žim žarowazym, poħnym płacza,
Sewjeſcye: Wbđžita ħym ja Knjeja!
19. A ſo je tajſe t njej rēcſſſ pſchëczjelnj. —
Paſ ſam, totkſz hħyſchacu wōbeſitmo,

Sy-li spěwał,
Pilnje dźelał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spať měrny
Čerstwość da.

Nječ ty spěwał,
Swěrno dźelał
Wšedne dny;
Džeš pak swjata,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njejes mana
Nječ či khamana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřow će!

F.

Šsersbke njedźelske łopjeno.

Wudawa šo łóžbu šobotu w Šsmolerjez křišćijšćichceni w Wudbydžinje a je tam ša ščitwórtlému předyčpłatu 40 np. doštać.

5. njedźela po šwjatej Trojizy.

Zap. skutki 5, 34—42.

Šamalielowa rada we wyškolej radže pščinbže se rta muža, kiž ničžo njeje, šhibu šymny mudry šwětny muž, totruž žaneho šahorjenja nima ša Bože kralesćtvo, ale je we šwojeje wotrobnje šymny. A tola leži w jeho radže šhibota wěrnośe. „Redžbuicze na tyč čłowjełow, ščto buščeje měli činić!“ Wón napomina, na Boži hióš kěžšowac w hištoriji, wón widži Bože šhiby na tyč pucach, po kotrychž je šwoj lud wobjil, wón žada, šo bychu šo pluný wot pščenzy dźelile, šdžž jeho přebowanje japošchtołow šymneho wotaji. Zať wopomnišy tež my Šamalielowu radu we šwojim žimjenju. Redžbuim šami na šo, ščto je w naš čłowječne waldžnje, čłowječna wola. Zať može Šamalielowa rada nam wubudjenje bęč ša našče žimjenje, ša našč pšćichob.

1. Ščtož je čłowječne, to šahinje;

2. Ščtož je wot Boga, wobjeji.

1. Wly šmy w čžošu živi, totruž šo čuna tamnemu čžajej přenješo kšćelcšijanštwu, dofełž šo tež wšiditno dźeli, dofełž šo wšchudžom wari a hori w ludu. Škryšćuž je ta škala w rezy šwěta, na tej škale dźela šo žolmy k prawizy a k lewizy, nimo žana žolma njemóže. Wón je tym jenym rózžny tamjen jich męhlenja a šfukłowanja, šaložšny tamjen jich žimjenja, šož wěržaje wošadže w Žerušalemje, totraž š měrom šteješče w toržazyč žolmach šanjenja a pšćelcšehanja; tym drušim je tamjen poštorca, totruž

šu čžešłoj šacjšiti. Wly w naščim njeměrnym čžahu šlyšćim ščumjenje wodom a žolmow, tofełž šo žolma wotelo šlaty kšćelcšijanštwu. A š jenym šoku jašćišćišć wołanje hižjenja, ty je čjatosč w njewěržazyč nowinach, je šlyšćišć š čira njewěržazyč, kiž šriežba w kšćelcšijanštwje bygla. Ale Boku džalcwano š drušeho šota kšćeža šynti lubošče, špěwowanie tyč šwěrných, kiž šo ššromadžuža w Božim domje, kiž domach šo mobja a temu šnjeleji šluža. Ty čžešć wěšče tež do tyč šwěrných šlusčecz, kiž šu tak-čjez te žolmy na prawizy. Ale šat štejišć k temu šnjeleji? Je to njewošanane kšćelcšijanštwu, mobjenje w duču a we prawdže? Tež w naščim čžahu tajžy mudri poštarowa šož Žhenbaš, kiž čžežba nowe kšćelcšijanštwu natwaricž po šwojeji šwětnej męšći a šorly je roššpřošćeny jich čłowječny twar a jeho pšćiwššowatštwu. Šščetož to bešče čłowječna mudroć. Šušto šo wopacžne šalschowane šarle a drošotne šamjenje pščedawaju — njeje tež wjele wopacžneho a njepraweho woššnja w kšćelcšijanštwje — a njeleji nam šlišto to šrašenje: „Wam ja tu dobru šarlu, prawu šutnju prawdošče? Je moje kšćelcšijanštwu čłowječne abo Bože? Je jenož pošćošćene abo čjiste hač do jadra? „Je-li rada abo šon šfukł wot čłowjełow, dža budže šahinneč.“ Šamaliel meješče prawu. Tež přenje wošada meješče šijom šwoje šlabošče a šlešći. Šat šorly ššubi šo ranšča roša! Šo dýrbšć tež ty pošnacž, kiž ty we wošćišćišć lětač šy. Je tworja wutroba ššičče šat čowla, šajšžž bešče, šdžž šo šorješče w přeniš wobjenju lubošče? Šorly pšćin-

Sy-li spówal,
Pilnje dželat,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napój mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swórny
Přez apaf inérny
Čerstwość da.

Njeh ty spáwas,
Swórne džélas
Wódné dny;
Džek pak swjatj,
Dušj daty,
Wotpočaj ty.

Z njehjes mana
Nječń dń kmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew óe!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wubawa ńo łóžu ńobotu w Ssmolerjez kńichcńšćeńi w Dubyńńine a je tam ńa šćwóńćetńu pńedćpłatu 40 np. dońćacń.

6. njedžela po ńwjatej Třojizń.

Sap. štutki 6, 1—7.

Šćizom teńdom w přeněj řićeńšćianńej wońabžej w Żerusalemje dla rońbželenja darow lubosće řćudńym mórcenjeń nańta. Šćyž teń čń japońćtoli řćwěru na to řćladachu, řć by řć wońćitko prawje čńinito, njeje řć pńćhi řćplńym rońćenjeńu a pńćhiberanjńu wońabžj porěćko řćalo, řć wudowńy jńm blńže řćnatńy řćbrejřćiřć přeněje dońlawachu a řć něńbžej wudowńy řćřćidow řćpomńńńu. Šććetńž ma w nańćńim čńažu řćladanje řćńorńy we wulńńiřć wońabžach, dńrńbi ģuńto mórcenjeń řćřćiřćeń, řć teń tojż řćńilńe dary dońlawajń, řćž to trjeba nńmaja, a tola řć ģuńto tucńi mórcěńaž jato čń mńenje potřebńi wupotěńajń, řćž řćmóńli řć ģami řć řćebje a tńy řćwojńi řćaracń, wońebje jato čń, řćž dońtojni njeřću. Pńćđeńo prawje řćńuńowacń a to prawe trjebjeńi je jara čěńžo. Ģńim mńetńa je potřebńosć, řć řć řćaranje řćńorńy po mńońńońi řćarjaduje a řć wońćitko jenemu njeńapoloža. Šććowto řćwjateńo pńńma da nam řćladacń po řćorjada řćńorńy-řćaranjńa w přeněj řćićeńšćianńej wońabžej, do njedńońćatow, řćtreńž řć bńńřń pńońacńu a řćk bu jńm wotpomńane pńćđeń pońćajenje řćońńońńow 'almóńńow.

Pńowołanje řćońńońńow a dońńońńow w přeněj wońabžej.

1. Potřebńosć teńole pńowołanjń;
2. Dońńońńońć k temule pńowołanjń;
3. Žońńowanje tuteńo pńowołanjń.

1. Japońćtoli běču řćaranje řćudńy w Żerusalemńej wońabžej nańpřejbń ģami řćobu wobřćarali. Tola pńćhi rońćenjeń wońabžj nańćachu njedńońćatńi. Wono řća řć mórcenjeń wot řćřćiřćiřć, 1. řćđ. Wucńobńńy pńaf řć teńobla řćranjńi njecńńwachu, řćž byču řć mńyřć njemóńli, ale pńońćuńacńu na te řćlořćy. Woni to pńowołanej řćromadńńńe wupřajachu, řć je řćđ nańwońńńe pńowołanje řćuńba na řćlowje Wóžńm a řć mńońla tale řćđ ģiowńna řćuńba pńćđeń to čěńpńeń, řćyž mńli dale řćobu řćaranje řćudńy wobřćaracń. Wěřćo w maķej wońabžej je zńle dobre, řć jeje wobřćet teń řćuńbu na řćudńy řćobu řćaracń. Ģam řć wońbřćeńńosćeń lońto pńćemńiđń, tam „pńońjera“ řćal lońto do wopacńńńy řćukow njepńćńińe. We wulńńiřć wońabžach pńaf je nńńa potřebńosć, řć by řć řćaranje řćudńy řćarjadowale a jenotńlńe wotřćeńy řć wěńńym řćońńońńam pńćńipotěńale. To đćuńowńy řćam wobřćaracń njemóžje. Pńćđetńž jow ma řć potřebńosć a dońńońńońć řćudńy řćńuńowacń a to je jara čěńža wěž. Řeńž w Żerusalemje čńńeńe řć potřebńosć po řćońńońńńe Ģialowńow. Japońćtoli, řćyž teń wot teńo wotřćabamń, řć đćyčńu w blńńńńńim čńažu jato mńńońarow do đćrńńiřć trjajow čńońńeń a řć đćrńńońu teńobla đćrńńń ģwoje řćakowńanje na Żerusalemńej wońabžej pńćepobacń, čń japońćtoli njemóžaju řć wńożń đćle řćaranjńa řćudńy ģami dońońeń.

2. Duńž wńońi namjėtńa, řć by řć řćaranje řćudńy ģńaf naprawńlo, řćđ. 3. Tńńle namjėt namala pńońe pńćńiřćońńowanje. „Řa řćčń řć zńple řćromadńńńe řćobobalđe“. Wobłada mńeķeķe řćama wńńońńeń tńy mńńow,

fe kotryniz mēsejše dovērjenje. A na kajtich mužow dyrbjejshe džinacz? Sčt. 3. „Kotizj dobru křwalbu maja a su polni křivateho Duchu a mudrojsze.“ Duž ho kředom mužow wukřwoli, mjes nima duchamozny Sčezępan. Wod šromadnei moblitnu a ruzypakladęnjom budęu do křwojejo powołanja japořasani. Bždyn njebejshe ho japořiwjeđit. Křždy bejshe t te křlębje hotowy. Tež džekřa sa toždeho njeje, tole jastojnitřwo jastaracz. To doleć njeje, so ma nečto dobru křwalbu a je křwery j křbłom, jemu dovērjenym. Tajki dyrb tež wot Duchu a lubosze křezřturoweje napjelnjeny bycz, wot ducha křmilnosze teho, křz bu křbudy, so by nař wobohaczil a křz je tym křwojim we křwojei wořabže křbudy na wutrobu položil a na křbudy a křbjeny wořabży pokasajo prajit: „Sčtđz wy cžinili iče jenemu mjes tym mojim najmjejschimi bratrami, to iče wy mi cžinili.“ Wēseje wy, ka, je słowo „almozina“ nastalo? To wotkřadza wot grichishego słowa, křz reka křmilnosz. Sčmilnosz dawo almozinom prawnu wažnosz. Sčtđz wutrobu nima ja křbudy a křbjeny, tōn křmanj njeje t křlębje křšezjizianishe křmilnosze, křšezjizianishe jastaranja křbudy. Ta křbi njemysli jenož na wotwobozęjenje cželneje nusz. Sčmilna duřka křlęza křz wuprajit: „Křlępische křlędanje křbudy je křlędanje křbudy buřchow“. A temu křlędza křyna wera a horliwa lubosz. A temu pak tež křlędza prawnu mudrosz, so njebydu ho dary na wopaczynum mēseje dawale a ho njeby křmilnosz wořabży wot požadliwy a njedostojny wuwužila. Tajka mudrosz je tež jara nuszna pšči přozowanjad křšezjizianishe křmilnosze na našim cžabęu.

3. Žohnowanje sarjadowanja křlędanja křbudy w přenjeje wořabže. Tole žohnowanje jaczędu najpředy potrebne stany wořabży. Wle tež na poměřitowne žohnowanje ho pokaze: „To słowo Woze rolczejshe a tyč wuozobnikow w Jerusaleme bu bōry jara wjele.“ A temu je tež tole naprawjenje pomohalo. To bē cžez, ka křwjatowny Duch šturowashe we wořabže, ka křlyn bejshe wšchitich wřasazy wřasł lubosze, ka ho nusz bratrow jato šromadna nusz wobřladowashe. Bratrowste towařšim, duřka s duřdu sjeđnoczena! To cžinješe možny jaczilczę na tyč, křz s dalosa stejacz. Sčamo mēřwizy budęu tei wēre pōřlędęni. Wot praweho křlędanja křwrych tež džekřa wjele žohnowanja wukřadza. Tōn křjes cžyř, kotřehož lubosz je poruczila, so ho mam lubowacz, tež wořadam našęeho cžaba wobrazilcz tajkř křwřenęch jastojnitřwo/almozinom, křz bu wuřhotowani s mozu s wuřbořosze, s luboszeu a mudroszeu! Samjeit.

Ja mam wulki lud w tym mēseje.

Sap. ř. 18, 9. 10.
(Gerof.)

Křaj, ja mam wulki lud w mēseje ty,
Mōj luby, pohładaj na řšędom morjo;
Wřęde duřše je žiwnosziz křewicz cžy,
Wřęřat w řšęřach, hřowad nam kajdi hłōd a horjo.
Wřęřęch tebi poruczam, mōj wotroczko.

Duž staraj ho!

Křaj, wulki lud! Drje cžezji baala
Jich wjele, wřędubřom křwene jastędęjenje;
Pał křwreji inata je tež cžyřbžęřla.
Křz tamnym lubřom wřwolitwa njei ženje.
Duž njestorž, jo cži cžezje džeto je;
Křjes s tobn dže.

Křaj, wulki lud! Duž džęłaj njepřoznje;
Cži wjele date je, mař wjele řšonicz,
Duž njemysřt bej, jo džęło w řžach kēze,
Daj toždom křwoju lubosze řšezębre řšonicz.
Mož křwjatort mař, hřžj s tobu tōnzej dže,
Doleć potom je.

Křaj, wulki lud! Njemidžich cžyřdy ty,
Křz t Wožom dōnej řhodja s hřomadami?
Mař lubosz t wřchitřim wōwřam wutrobu,
So křęřit by je prawje je křwami,
Dha řęchuj, so křjes t džęł wobrazdi
Tež Duchu cži.

Křaj, wulki lud! Njeslapomā jehnjata,
Křz w luboszi křjes wřęře drubich staji;
Njech křwē tež njepřwery ho pokola,
Nōt mōlcęřid jato jemu křwalbu praji;
Duž pokaz lubosje ty džęczasta
Na pařtęra.

Křaj, wulki lud! Spominaj w křmilnoszi
Na wřęřęch, křz křbudy, řhori su a řubni,
Jim placi słowo, kotřę pōřoji,
Křaj, wřchitřim, křz ho po prawobęęch hłōdni.
Křz, pšchitřę wobřom ludu křwera ty,
Třolst křwřowu.

Křaj, wulki lud! tež njewotwobocz ho
Wot tyč, křz w křwēnim blōče křwōj lōřit maju;
Nje křęřa drje a tola křwawi ho
Jich wutroba; wřęřat pomoz požadaj;
D přtaj řubjenęch, mōj wōwczęřo,
A njebaj ho!

Křaj, wulki lud! hřžj wōczj, ruzy wřęřat
Njemōza dořčahnyč wřęřęch wotpadnjenyč;
Duž řęchuj jato křwēny mēřnitř tal:
„Cži poruczam ja, křwreje, jastubęjenęch,
Sčō staraj řam ja křwoje řtadlo ty,
Sčam njemōžu.“

Křaj, wulki lud! D jumu řjany drjo,
Hřžj řęřęd mēřčita řšetom najwřęřęchęho
Se řtadom křwojim řbžny řwřęřęch ho,
A wōwřęřęch jo ja mřdu lubu řęho,
Dha řęřęřęch w křwēle ty a řtadlo wřęho,
Sčō řraduj!

Křurij Wřōřt.

Přeni křšezjizienjo.

Přeni křšezjizienjo njemęjadu ho tal berje řaj my. Wly n. pš. ho njędęł křwoju najpřęřdu dřawu woblcęzemy a dany wřęřetemu řmonjenju s wēře řastlaczęcz, a potom přchřadęřa wřęřni lubřo w dořchid přřany řjadacz po pōlnęch puczach a na brohacz, a řwē řemčęřowu řlęcz mořnje s wōwřęřęch zřwřęny řurjo do wřęři, so je to radowez pōřlędacz. řal to nęřdy njebejshe. Pōřanęřu řęřęřowjo a jich řbřotojo křšezjizianow na wřęře mořne wōřęřu pōřtōczowadu a přęřęřęřęch. Wřęřetō wōni wēřnosz njelubowadu a męjadu řtadž wo křwoje pōřanře řemple, a wōřęřęch, so by řtapieny lud t pōřnaczu přęřęřęch. řu ho řia, řtadž bē řęřęř křwojim wuřęřobnilam řal řuřto do přęřęch

je w swjatzym pišmje prajane, tón knjes tych swjózich njewopušćići; hłaj! hłaj! ja hym křuba, nan a macz ślaj mje wopušćići, ale Wótz w njebješčach je so po mni hroty brat; ja hym wješekeho doměrjenja, mje wědźenje to słowo trošćitaj, kotrež je mi našich luby knjes duchowny prajil, hdyž swój śichgješćišć slub wobnowich: Zaho knježa rada je dźiwna a jeho mndrość je krašna." Tajle słowa Szary z wustnem trošćitaj křuchaj, jo ho jeje trudobno pominu a wješeke doměrjenje wutrobu wostřćeni. Śichgješće předy hač bē so džeń nahlićil, žda Měrczintez swjózka šhonjenje śćini, jo je tam, hdyž je nusa najwjetřića, Wóba pomoz najbližića.

Předy, hač bēdu džeći do swjózkeho džeńa stupite, bē Měrczintez nan i Surjom na rolu jěł. Połobodny njebē so hlyščće swonito, dha bē wón tat dalato hotowy, jo mješeke hlyščće hlyščće něšotre bródy woracz. Wón bē runje sašo na tón woskřěńca pšichgješć, dha wón i Surzej rjeřny: „Wón je nět špřymy, špřatj ty tute poklebnje śi bródy i nim doworacz; ja džu mje tasy tat i Zanej šćozgjeć a pohłabado, tat dalato wón je pšćenjom je a, jeli trjeba, jemu pomhacj śnopu wjałacz a sčelajecz." So by bliže śchoł, džećke wón pšech fruch hole, pšech šćotuz dbroja ho do mēta wijećke. Zaho džućke pšech dbroju, wustlaba wón i dalato něščto káž mēch abo brēmješčto ležo. Měrczintez džećke a sčěhny tu wēž. Wē to něščto rjany waczol, kajiž bohagji lubžo, hdyž jo šćewēz wotolo pućizajo, pšči hēbi wjebu, a wón bē njemalo cšćej. Wón hēbi njemōdžećke hynat myhlicj, hač jo so je ho ta wēž i nēčajseho woja wustlajšo, jo so teho niščto njije dohladno.

Čšto to je, praji Měrczintez nan pšči hēbi; tu šu pjenjelj nutřa; hdy bdyč ja te šćhorat, by mi na dobo pomhane bylo. Wón wotolo ho hladajo ništoho njewustlaba; tež njebē niščto widžecz ani pšichgješć, jo mēhdyže wōs jēdže. W! rjeřny wón, hdyž waczol i nowa poćěžeta, to je šćhwarna wēžta; tu je mi Wōh wustle šćozje wobradžil, jo śmje wšćitła moja nusa tōnz; cšćaj, wustlećke hēbi, ja džu tón mēch do hole donjećej a hač do wjeřćora tam šćhomacz; pō cšćnje jōn domoj donjeću, jo bdyč widžat, śčto w nim je! Wē na dobo šćitřō jo wón pšech tajišni šćiprawnomyj myhlemi; cšćer je, kiž dže mje tu šćpřowacz, dži wote mnje, šćatanošo, wón rjeřny; ja hym mjeje žiwe dny Wōba pšech woczomaj a na myhšlach mēł; nē! śčtōž hym tu namacz, njije mōje, namafane wōž dnyhčij sašo bacj. Čšćejnu prošnu šćwajajo: njewoćēž naž do šćpřowanaja, šćhrony wón tōn waczol a džećke wostajšćij wōščcho runy puć do wšću te knjeje duchownemu, šćotremuž wón šćpřowajebdo, tat a džećke je tōn waczol na drosły namafat. Knjes duchowny pak pōšća na mēščce šćwajajo džowu i rchćarzej a hdyž bē tōn na faru džećchoł, woczjichu wōni waczol. W nim bē něščto šćutnjow a šćoščlow a 3000 śćotych dukatow. Šćewat pak njebē niščto w nim namafacz, śčtōž by wšćerabžil, śčtō je to wšćitito šćubit.

„Daj Wōh šćozē“, rjeřny knjes duchowny, Měrczintez ruzj śćiēcjo, „śčtōž je tuto šćamoženje šćubit, tōn šćprawnemu namafarzej wēščce šćhwarnie myto ba; ja šć wutrobnje wješčelo, jo śće wny to namafat, pšćetōž ja wēm, tat šćubjenje šćo wam dže a teho dla budže šćarmanje ja namafane pjenjelj wam prawa pomoz; ja wšćatē tež po šćwajom mēnjenju žyle po myšli teho cšćinju, kiž je to šćubit, hdyž wam tu na mēščce 30 tolet dam, ja wēm, jo śće runje nēt jara potřebljowy a tōn bošaty knjes, kiž je tute pjenjelj šćubit, mō to junu sašo ba a bašli Wōb tež wam hlyščće wjaž dori, hdyž jemu powjebam, tat šćprawny śće je byli a tat wustla je wšća nusa.“

Mōžćeć hēbi myhlicj, kaji je to wješeke byto, hdyž je Měrczintez nan dom pšichgješć a tym šćwajom tōn pohabat wupowje-
bač, a i kajišni džačowanjom šu Wōba šćwaliti ša tu pomoz, kotrež bē šćo nim njenabžij došćta. Měrczintez nan pak te pjenjelj, kotrež bē wot knjeja duchowneho došćat, šćwajemu knjeje wustlajšć.

a tōn w nadžiti, šćo namafat junu hlyščće wjažy doba, jemu šćubit, jo mōže jecho najēst wostacz.

Tōn šćamy džeń hlyščće knjes duchowny nawēščć napřija a jōn do wšćelachčej nowinow śćajēc da, jo by šć tōn wšćelēžit, kiž bē tello pjenjes šćubit. Tež wšćidnyščć, kotrež bu tōn namafany waczol pšćepodaty, to w šćwajny a wustřajnyšć nowinacz nowinow — jo njewieće doleć, niščto ho njehlyščć a žana buščja njepřichgješć, šćo by hēbi te šćubjene křubto žadala.

(Wšćichodnje šćonćenje.)

Wšćelake i bliska a f daloka.

— Č džeļa hēřšće wšćy šćamjenije wošady šu hēbi nētto nowu žyrćiznušću nataric, ja šćotuz šćmy w šćwajom cšćaju šćolletu šćładowali. 7. julija šćo nowa žyrćej powjēćaje a tež nowy knjes duchowny nowje wošady bu šćapřafany. Čšćerbowšćwo je w blisćoščj šćłamježa šćěro wotebierelo, tat jo je šćo jenož hlyščće junćozj a mēžoz w šćłamježu hēřšći přibowalo. Najeće šćahowne tomafšćwo ma we wotolnojēći tat malo šćobustawow, jo tam wjažy hōdno njije wšćelnila pohłacz. Čšćeršće cšćahowjēž šćo tam wjažy njecžitaja. W tat budže tež to nowa wošady, hač runje ju tam hlyščće hēřšće hlyščć, nēmšća wošady. Wšćez pak by byto, jo by šćo jei tala wōm lēto něšotre raly hēřšće šćemčenje džećzalo. Wšćo jo to žadanje nowje wošady być džećzalo.

— 27. junija bēćke tat mjenowanu šćaršćej tomafšćwo w šću-
dyščćnje šćhomadžene. Wōno wo naležćojščć, duchownych na-
šćupozaj, jednolče a mējšće wo myšli jednacz, kotrež je pšichgješć-
wanja hōdna. Jednolče šćo wo poščenje junćowneho hlyščćenja na wšćty tbyžēn w šćžbym lēće. Tajle myši je berje pšćijomna, ale šćo tat doleć berje pšćiwjēćej njebōžit, šćaj šćaholšća žyrćej i najeće ewangjelšćej žyrćuju pšech jēne njije. Žana wažna pšći-
cžina tola ja šćwjećenje junćow, kotrež šćo šćōže lēto pšćemēnja, njije. Najeća šćhlyščćjanšća žyrćej po šćwajom šćožoženju žaneho wšćelšće cšćaja pošćajita njije.

Lubi Sserbja, pošćudhajmy a budžny pošćudšćni! —

Nalezna prošćwa — i 9 diščćami křapaz.

Prēnja šćo ponimaj nēt sašo je poščaja lēta,

Druha šćo pšćibylžila, — rospomni to, cšćitarjo, šćej! —

„Nješčelšće šćopjeno“ šćo tebi i šćōžicžćej njebželu śćiēcja,
Pošćownja „Pomhaj Wōh!“ cšć, tat pšči tym jadžerćiščć šćo?!

Hdyž hewat „Pomhaj Wōh!“ šćo pšči wostřadže pšćiwoka ludžom,
Wotomšćownja „Wjēščć pomaz!“ šćo; — pšćihgješćuščćnoščć
nusa je to;

Nješčatšćli džačowacz šćo, hdyž „Pomhaj Wōh!“ šćo cšć praji,
Njeby šćo nadžicžć šćitē, jo tebi šćomōže Wōh! —

Njedawnno prošćwa je wšćēm, kotřij i pšćerom wostřadžecz wjēdža,
Pšćihgješćenja pšćebnješčć šćo: Pšćajēće šća „Pomhaj Wōh!“ —

Wjēščće šćanje šćo to dale bošatyščćo tēřćiwčom Mšćeršćitwa
šćaj bžjo přēnicžći šću dotal šćo pošćiēcje.

Wraščja a šćotry nēt wny, kiž šćacžćenju rēćj šćej a wēřu
šćajēće šćhlyščćjanšću, — cšćitajēće rad „Pomhaj Wōh!“ —

Njebojēće podarmo šćo, lubi Ššerbja, pošćowjēćj ženje! —
Šćpřihgješće hdyē: „Pomhaj Wōh!“ — wotmolwēće: „Wjēščć pomahy!“

Rupajēće, cšćitajēće rad hēbi nabožny tbyžēni wšćitizy,
Nješčćēć i tym „Wjēščć pomahy!“ — Lubje wam
šćomōže Wōh! —

— n.

K. f. M. w. M. Wutrobnj dšćak za pšćedelnije připřasny 2. džēł
wobrazoz z pola znutřć. misionistw! Bohuž, mōže so wōn pak dla
pobrachowanja mēřna hakele za tydžēn wōščćēć.

Sy-li spěwal,
Pilnje dźelał,
Strowja će
Swójby statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój mócný
Lubość ma;
Bóh pak swěrny
Přez spaf měrny
Čerstwość da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnoje dźelaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpočá ty.

Z njebyš mana
Njeh čí khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske kopjeno.

Wudawa ho kóžbu kóbotu w Šsmolerjez knižicijichcetni w Budyšinje a je tam ja schiwórletnu přideplatu 40 up. došćać.

7. njeđzela po swjatej Trojizny.

Žap. štutki 6, 8—15; 7, 55—59.

„Wšy macje mjele četpič mjehoje mjena dla“ běše tón Knjes hwojim wuczobnikam wědčizit. A bórly so tole wědčizjenje dopjelni. Lědy je so přenja wošada sa-
ložila a četpičenja so tež šapocnu. Pětr a Jan dušćaj přišed wyšotu radu štajenaj. A hłabat thorych Šchěžepan bu přeni trawony šwěđł sa ewangelij. S nim šapocnje so dołhi četki cjaš přišedčehanjow sa kšeselišjanow.

Přeni trawony šwěđł sa ewangelijon.

1. Šak wón wo Šhrystušku šwěđeji;
2. Šak wón sa Šhrystuška četpi;
3. Šak wón i Šhrystuškom wumrje.

1. Šchěžepan njestara so jenož sa čelne derjebieže jemu porucženych křudych — ale wón je pódla dušow-
pafyt. Se šenštim darom šawotaji w šetach nušy tež duchowne žohnowanje a i tym wošwěđeji, so ewangelijon njewobšteri w přobnych słowach, ale so je duch a žiwjenje a bójta wěrnosći. Mjeje to jašnosći křakniče Šhrystu-
šowce? Žesų hēđi pola šamaritěke žoněteje a prošy wo modu; hnydom přichidže rošrěčowanje na modu, kiz so do wěčneho žiwjenja žorli. Wón našyčti 5000 a jich myšl šlozi na tu jěz, kiz woštanje do wěčného žiwjenja. Wón wubudži mormowy a praji: Ša šym to horještawanje a to žiwjenje. Wšidomny dar je jeno šmanjo njewidomneje šnadu, jenož šošožny kamjeň sa šatwarjenje duške.

A njedywji so tež i twojeje wutroby, i twojeju

wočow, i twojich słowow něšto wot Šhrystušowce křakniče wón šwěđeji? A we twojej wošlonosći, njehaš se hwojej wošobu šwěđeji sa wěrnosći ewan-
gelija a Šhrystušowemu duškej a lubosći w tebi šnježić dač?

Pohladojmy, šak tón jednory Šchěžepan nad hwojimi šrečnimymi šošelanyimi přšedčiznikami šnježi. Šchěžepan njeye bohaty na dušnu, ale duška polny, polny šwjateho Duška. Šednore šlowo wo šchizowanym Šhrystušku, židam pohoršit a šridam šluposć, so tu křaknje wopo-
šajuje jato bójsta mōz a bójsta mudrošći. Duž džawa njeye, so niz jeno to, čehož bē jeho wutroba polna, přšes rōt wuňdže, ale so ho tež jeho wuňdžico šwěđešče. (Ščt. 15.)

2. Wón četpi sa Šhrystuška, w pohibničnosti sa nim šhodžo (ščt. 11—14; 56—57). Tón Knjes běše k hwo-
jim wuczobnikam praji: „Ščtōž čže sa mnu hieč, tón wjmi hwoji šchiz na šo a poš ja mnu!“ To běše wón do přěđta prajiš, so njebychu so na nim pohoršchowali a na jeho wěrnosći dwešowali. Něšto přšidnje tole šhodjenje sa tym šnelom přšes šchiz a četpijenje. Židowšta wšchiznosć štaji Šchěžepana přšed šud a pyta wopacžnyh šwěđkow, runje šak pola teho šnjeja šameho. A Šchěžepan we, so ma sa hwojim šbōžnikom šhodžico, a wón dže pohibnyh puz četpijenja sa teho šnjeja. To tež my wěmy a hwoji šchiz njehemy. Ale šak? to je wažne pra-
ščenje. Wšy dyršimy hieč w četpičej myšli a ščepřlwošći puz četpijenja, šak so wón pōđba do wole hwojeho šbōžta. Šak Šhrystuš šošo njehwarješče, šdž šwarjemny bu, nje-

groźeńskie, hdyż czerpięskie, ale wscho temu poruczi, kiz prawje budzi, tat też Schczerpan. Schczerpińwie njebeńskie wschitke czerpienia f Schryńskom.

3. Wón wumrje i Schryńskom, hdyż wón ja swójich njeprscheczelow prochy (słt. 59), tak je to tón Knieś też czinił. A to płaci też ja naś wschitich, hdyż ho też wot naś njeżada, so budyńmy jako martwarjo wumrjeti. Schtóz ho f smjerczi bliži, dyrbi swój dom wobstaracz, to njeręta jenoż, se swojeje swójbu a f tymi swojimi swoje naleźnosće farjadowacz, ale też je swojimi njeprscheczelimi do cziśta pschitich. Chyemyl swoje rachnowanje i njebeńkami czinił, so by naś žana wina njeobjorzowała pchib Wošim trónom, potom dyrbymy też swojim winikam jich bręchi wodawacz. To dyrbi naša posłedni stutk w žiwjenju buej, potom też fmińnosć dochtanjeny na dnju budženja. S wje-kelej nadžiju poruczi Schczerpan swojeho ducha do Jesu-ko-weje ruki. Pschetož wón je tym swojim slobit: Džęż je hym, tam dyrbi mój slobitnił też buej, a swěrmu slobitnił, kiz je hacj do tónza pschetrak, beńskie Schczerpan. Kiz burony a czwilepotny beńskie też jeho tónz, wón beńskie tola „wušnjenje“. Wón položi swojeho ducha do Jesu-ko-weje ruki a wjedžińskie, so je derje schowany tak džęžo w maczertnej ruzh hacj f wjebelemu motuczenju.

Hdyż mój je swojim Sbožnim chodžimy w žiwjenju a czerpienju, potom budže też nōz našeho wumrjecza wot Jesu-ko-weje krańnosće wobswětlena a ty moźeš ho wu-choracz do ruki swojeho Sbožnika w sbožnym wozakowanju wotuczenja pschi wutrobje Wošej. Duścha, horje f njebeńkam!

Samjen.

Wumōj naś wot słego.

S přenich czařow křechcijanitwa je nam wot jeneho stareho zywotnišeho pishacela hědowaje pomjedachčo wuřhowane. Romski třežor Domitian, burowy pscheczeńak křechcijanow, beńskie sħonil, ho fu hišćeje někotři potomniży i Schryńskowaje swójich w Pala-stinje sħytni. Wōn da tych ludži f hēbi pschitich a ho jich wo-prařa, hacj fu woni f Dawitowaje swójich rođeni a kat wjele hukrow maju. Wōni dħachu, to hromozke male samħenje wob-ħeđža, f 39 jutrow kraja wobħetaze, kotrež hami wobđžetaju a wot cħeħož hmoje dawli pħacža. Pschi tym poħakowachu swojeje wot đžela moliłej ruzh. Wōn ho jich na to wo Schryńsku a jeho krałestwoje wuwoħakowawše, hdy, fak a hđže ho toħamo sħwi. Wōni wotmoħiwu, ho to njeje žane swětna, ale njeħeste, njawi-domne krałestwo a ho ho wono na tōnzu swěta jałoži; potom Schryńsk we swojeje krańnosći pschidħe, budže žimych a moryych budžic a kōždemu po jeho stutach pschiczi. Žako třežor to křychelche, ģazpawawe wōn symploitožej tyħle ludži a da jim nje-woħiħčodžemym ģiž. Wōni ho na to domoj wōčħicħu a jako Anjetowi pschiwuħni ģiħčēje wjele lēt cħiħe a njewobħeđžowanu zywiti pschēħetajacu.

Čiħle jednori ludžo fu wobraz wiħčēj wērmych křechcijanow. Wōni fu f krałwišeho rodu, pschetož „Schryńsk je naś krałow a mēħčynikow ģeħinił pschēd Woħom“, ale ģadyn nima pħacža wo wyħotēj doħtinoħiczi, kotruž je jim tōn Knieś dał; woni fu f njeħe-štej swobōdže pomōtani, ale fu hišćeje pod cħiħčodžom cħeħetħo đžela žiwi; wsħitko je jim wuħłajane, ale hacj do něħta jim jeno ģiħčēje někotre psħeħe jemje pschidħiwħcħu; woni fu pola Woħa w cħeħiczi, ale dyrħia ho jako symploiczi ludžo ģazpawacz dacj; woni dyrħia hewitne žiwi buej, ale fu hišćeje smjerczi pod-čħiħnjeni. Knieje sož bē Dawit ģiħom a krał ģabħowan, jako wōn ģiħčēje ja stabłami swojeho nana tħodħelche; jako Sawl leħiju do njeho moliłache a jeho wsħēħnije je smjerczynym ģrachom

pohroźelche; jako wōn woteħnath a fak do klatby dath mjes ģili-ħierami wotħoto bħudħelche a ani dħōti kraja njewobħeđželche: fak njeħe też křechcijan swój poħad w ģlinjenych ģudobħach a cħata na sħewenje swojeje krańnosće we wēħžnym krałestwoje ģelom Schryńta. Žak rođđžela ho křechcijan wot swětnego cħlowjeta. Tutōn ma wscho hmoje w pschitomnoħiczi a njemōže ģenje f wērmenu wobħeđžēħstwu pschitich, doħelž ho jemu pschitomnoħej psħego pod rukomaj; pomōnuje; křechcijan je też w pschitomnoħiczi žiwi, ale fa pschidħod, a jeho luboħej, jeho ģeđħiwotēj a nadħija je tannemu njeħeħtemu ģerbħwu pschimowobroħena, kotrež jeho f bħeđwēħnej wēħtoħcħu jumu wozakħuje. Wōn je tħeħoda f doħom wobwoje: ģħudy a doħat, maħ a wuħti, niħti a noboħny, ģazpienja a kraħny. Wōn ģiħom něħto triumfiruje, hdyž na slobēne „jumu“ wħiħi; ale w poħħahu na cħiħčēj pschitomnoħicze a ģorjo tutħo cħaħa dyrbi ho wōn ģiħčēje modlič: Wumōž mje wot sħeħo!

F.

Sswěrna wutroba.

(P. Flemming.)

Prawa wutrobina swěra
Ma najwpschichu pħacħimju;
Sbožowanu je, poħny mēra,
Kiz wē swěrmu wutrobu,
D kat moje myħle ģraju,
So ja swěrmu duħu ģnaju!

Njeħ je noħa sħoħa tħroma,
Njeħ je sħoħe njetajne;
Sswěrna wutroba ta pomħa
Pschewinēj, sħtož pschēħnōne.
D kat moje myħle ģraju,
So ja swěrmu duħu ģnaju!

Wōni jeno radoħej swoju
Sħidži w druħořj ipħawnoħiczi,
Druħořj nulu ma fa swoju,
Njeħēħi ho w cħēħnoħiczi.
D kat moje myħle ģraju,
So ja swěrmu duħu ģnaju!

Luboħej rad fa sħoħom ģłaba,
Woħatħwo ho rođħeħi,
Njanowēj rucze ģinje, paba,
Sswěrna duħu wobħēi.
D kat moje myħle ģraju,
So ja swěrmu duħu ģnaju!

Njeħ ģym tu, njeħ ģym ja druħōž,
Prawa swěra njekħabla,
Sħoħojom je psħego wħħudže,
Stanje sož, bē podnyħa.
D kat moje myħle ģraju,
So ja swěrmu duħu ģnaju!

Niħo sħōbōħe, hacj hdyž swěrmu
Sswěrmu duħu namaħa;
Duž ģym ja tēj sħadny, mērmu,
Sbože ģesħ f wjajħte ģa.
D kat moje myħle ģraju,
So ja swěrmu duħu ģnaju!

Suriy Brōřt.

Esej sejamtali durje beču,
 E bojojcju pšewjacsi pšed židami.

2. A hdyž ja blidom rēcachju wo nim hej,
 Esam žejuš pšichubže, štejšeje wošrejebža
 Mjes nini a t nim dšejše mile:
 Měr t wami budž! — moji šhromadženi;

3. Paš poštrojēni jara šo bojachu
 Esej pomužšlinschi, šo widža ducha tam.
 A t nim wōn dšejše: Šchjo šče, wbojy
 Wj, tola wužyjšnje nasitrojēni?! —

4. A čžoh' bla tajše myšle wo wutrobach
 Eso waiščich štruchščh šbēhajū bojarne?
 Tu wohladajče ruzj mojej
 A mojej nošy; ja šam šym tudy!

5. Eso podobšajče nje dale bowēnje
 A wohladajče t wozčomaj šwojijam!
 Wščaf nima čžela ani tošče
 Duch, jato widžije, šo to ja mam. —

6. A hdyž to prajit bēše, jim pokafa
 Nēt ruzj hamej t nobomaj pšechčelnje;
 Paš woni hšičše njewērcjachu;
 Wšejšeločje pšewšata bēše wšičičščy —

7. A špobžiwachu jara šo šraženi.
 Duž mo t nim dšejše: Mjače šchjo t jēdži tu? —
 A pječeneje truch tam tudy
 E mjedowej plaštu jom' pšičičščy.
 (Wšičičšobnje dale.)

Boža pomoz w myšy.

(Pokracywanje.)

Tižlita beču šo mjes tym minule. Měrczinčez nan bē šo
 t tymi šwojimi je wšcheltje nušu dale bēdžit a jenož čžejšy bē šo
 jemu nēšat radžilo, na kubelščtu woščac. Dža bu wōn jedyu
 džen na hamt žadany a tam jemu šwajchu: šo, dofelž tōn, kiz je
 tudy 3000 koryšč šubit, šo njeje wuščlēdžit, dža ma tōn, kiz je te-
 hame namat, wēše prawo na nje. Zemu buchu teho bla te
 pjenjesh pšepobate, t tym wumēnjenjom, šo ma šo kapital wu-
 požčičže a šo ma wōn jenož daš wot njeho wužiwacž.

W tym šamym čžahu bē najwjetše buwše kublō wo wšy
 na pšchedaš. Měrczinčez nan je kupi a te namatane pjenjesh
 t temu nalož, šo by je šapščič. Šchžōz wuščaje wošia, bu na
 wuporjebženje twarjenjom a polepšchowanje polow a šufow wožene.
 Wšchēs mudre hošpodačšino došja ša trēti čžah tuto kublō wo
 ščejšnu šepšču pšachju a Měrczinčezny wuščaju šo berje.

Ščōže lēto bu tōn džen, na kotrymž bē Měrczinčez nan te pje-
 nješy namat, šwoždenjazy wobēnženjy. Wščōž, kotryž bē
 w šlajej šchjirje berje šhrowany, bu na blido položenjy a šlary
 Měrczinčez džerjeješe rēc, w kotrejž na pječawošču nušu, kotruž bē
 je šwojimi mēš, a na hnadnu pmož t bžatom pšchēcjuwo Wōhu
 temu šnjeje špominatše, pšchēs kotruž bē šo jich šwože pšichjorito.
 Tutu šwoju rēc paš šlōnči wōn ščōžy ras t tym šlowom: Tcho
 šnjeja raba je bžowna, a jeho mudročje je šrašna.

Šchōže bē šo šchyrnacze lēt minulo. E podobšnym hšchēščijan-
 štim wōščnjom a je šwēnēj džēlawoščju beču šo Měrczinčez lužō

Wōžeho žohnowanja hōbni wopokasali. Nan a macž šwoje bēle
 wošhy na šlowje t čžejšy njēšchaj a džēčji beču wotrošle niz
 jeno na lētach, ale tež na mudročji a hnadže pola Wōha a člo-
 wojekow. Najšlaršče hožy beču šo berje wubate a Zan, najšlarščy
 šyn bē hebi šwoju čštu šhōžu ša žonu wšal. Mščaf a Pēr
 bēščtaj nēščto namuščoj; jedyu bē wučžet. druži šoprola pola
 wōjatow; Wējna a Štrypšila bēščtej doma w hošpodačštwje macžeri
 pomoznej a Gwščif, kiz bē šašbžene jutry na pacžerje wuščōžžil,
 bē pola jeneho pšchēwžy na mēčje na wučžije. Wōže žohnowanje
 w bošatej mērije na Měrczinčez domje wotpočžowajče.

Jedyu mjēčor hēžēšče jašo Měrczinčez nan t lubžimi ša
 blidom a roščalowajče čželēži, šchto ma šo na druži džen dželacž,
 jato wjēšny šražnit bo jštwy štupi a Měrczinčez, kiz bē ša wjēšneho
 rchčtaria wušwolēm, šewi, šo wona pšchēbe wku žuščy muž lēži,
 kiz na wšchitke prajšenja, šchto je a šōže čžje, blidne wotmoš-
 wjenja dawa a je po šdžaju jara šhory. Šnydom poda šo
 Měrczinčez nan je šwojim šynom a je šražnitkom na to mēšmo,
 hēžčē teho žuščho muž namatčaju, kotrebož ša šyna tšchōšchē.
 Šražnit bu po šlējari pšchōny a tōn šhory muž wot nana a šyna
 do jeju doma bonjēšeny.

Šačo lēšat dōnžje a bē hebi šhoreho wohšladat, praji wōn,
 šo wščaf je šo tōn wobohi žuščit, kiz bē hūšenje došč wōšlešany,
 najmimil a šo wōn do čžejše bēženeje šhoročje šapadnje a šo
 dyrbja jeho, dofelž hrojneho wojedra bla dale pučžowacž njemōže,
 tu šhrowacž a wotšladacž.

Měrczinčez macž a jeje bžowna šhoreho šwēru wotšladowajčtej,
 a hacž runje bē šhoročje čžēšta a šwšfna a dyrbchaju džen a nōž
 pšchj jeho tožu šražowacž, dža šo jim to njewoščudži. E jeho
 blidnuch rēžow, kotrōz wōn wōščēšče, šhōnchju Měrczinčez, šo
 je w žuščy krajach daloso wotočo pučžowat a w pječawošchich
 lētach šamožitu muž byt. Pšchēs jich njewoščawatu lubočē a
 šarobliwōčēž šo t tym šhoryu bōry polēpšchowajče a wōn bu ja
 nēšotre njēžele wuščlowany, šo lēšat napoščēd jemu wotpušččji,
 šo šašo na pučž bacž.

(Wšičičšobnje šlōnčenje.)

Wščelake t bliška a t daloka.

— Mjēčelu 14. julija popoščnu šwojēji Wudyšle pobōčnje
 Gwščaf-Woščifje wotawšom šwōj lētny šwēdžen w Minatole. Na
 heršštim šemščijny prēduje tñjes šaracž šchžijan t škotez a na
 nēmštim tñjes duchowny Šchēšfel t Džadžan. Wo šwojēščičščy
 šemščijnach šmēje šo šhromadžina w hojčenzu. Wly lubych
 Šserbow t šlōščfōže napominaju, šo čžyšč šwēdžen prawoje
 bošacže wotpuščč a t tym šwoju lubočēž t nāščej dražej ewan-
 gelšej žyrtwi šwēšč.

— 4. julija mēčēšje Mjēšwacžibšfna pobōčnja herššta duchowšfna
 škonferenzu w Mjēšwacžibšštim Wōžim domje šwoje lēšufše prēnje
 šemščenje. Šnjes šaracž rječet šafub, jeje doščlōštny šchžijny
 pšchēžyba, šo ja čžēšneho pšchēžyba wuščōt. Šo pšchēžybu
 je škonferenzu nāščlōšfna šnjeja šararja šafuba šnjeja šararja
 Waktaria w Mjēšwacžibšle wuščōfka.

— Škōbatar wo to prožy, šo bychu šo jemu ša nāščje
 „Bomhaj Wōh“ wšchitke powjēčče, kotrēž žyrtwice žiwjenje
 nāščyž Šserbow nastupaja, t wōščiččēje pškate, dofelž je nāščy
 čžitarjo w nāščim nābožinjštim šopjenu t wēščōžču wōščakaju. Šaf
 šmy n. pšch. wōščarowali, šo nješmy powjēčče wo pōščlōšnim
 heršštim šemščjenju w Džadžanach došfali. Wly wutrobne prošymy,
 naž njepamōnicž.

Sy-li spěwał,
Pitnje dźelał,
Strowja ćo
Swójbnj statok
A twój swjatek
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoј mčny
Luboś ma;
Bóh pak swěrny
Přez spař mčrny
Čerstwoś da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje dźelaš
Wsědne dny;
Dšoň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ći khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa ſo łóđu łobotu w Šsmolerjez knižiciznyćetni w Budyſhynie a je tam ja ſchwórtlětnu pſchědplatu 40 np. doſtać.

8. njeđzela po ſwjatej Trojiznj.

Žap. štutki 8, 26—39.

Komornik i Muristej i Jeruzalema domoj čěhnje. Wón čěhnje pſchěze pućiznu, ale na pućowanju wón po-
hlyſjenje ſa ſwoju duſchu pyta. Wón je bebi ſwjate
pišmo łobu wjał na domojpuć. Wón ſam njewołanje.
Tón knižes poćěze jemu praweho pućowanſkeho towaćika.
Tón ſo ſtara ſa prawe rośmotiwjenje. Wón jemu žilipa
poćěze. Tón jeho nuť wjeđe do praweho pómacza
wěrného ſłoba a mēra t žohnowanemu domojpućowanju.
Tak namaka wón prawe žohnowanje. Wón doſta ſwjatu
kſchěženiz a jało pućował kniželowj čěhnjeće i wješe-
łofežu po ſwojej drohy hać t wrotam njebejšeło Jeruzalema.

Domojpućowanje komornika i Muristeje —
pućowanſka hiſtorija naſhego kſchěſcijanſkeho
žiwjenja.

1. Wimi łobu prawe pućowanſke kniži;
2. Proſch teho knižeta wo praweho pućowanſkeho
towaćika;
3. Nješ domoj prawe pućowanſke žohnowanje.

1. Na pućowanjać maja ludžo łobu pućowanſke
kniži. W nić hižom do wotpućowanja čitaja a ſo na
pućowanje łotuja, a wone ſu tež dobre dopomnjeće na
pućowanje. Šchěž aże wot pućowanja wužił mēž,
taťte kniži łobu bjerje. Tež komornik ma pućowanſku
knižu łobu — to je kniža profety Jeſajaša. Tu wón
łobu domoj wſa a wón tež duzy w te kniži čitaſhe. Tu

maſh wjazy — ſchěž je profeta Jeſajaš wjeſchěził, je
dopielnjene. Čitaſh tež ty we ſwojej bibliji, kiž aże
twoja pućowanſka kniža być? Čitaſh tam rano a
wječor? Albo leži jenož w ſhamorie abo ſapróčena
w rózku abo trjebaja bibliju jenož twoje džeći w ſchuli?
Komornikowe domojpućowanje — naſha pućowanſka
hiſtorija do njebejšeke domiſny. Twoje powołanje je tón
wós, na totrymž beđiſh. Čjaš a lēta ſu te konje, kiž jón
čahnu. Maſh nětko tež bibliju pſchi bebi abo je ſawalena
do pućowanſkiſh ſmacchow? Al byž čitaſh, čitaſh tež
tať wſije, ſo to twoje džeći a twoja člebež biſhi. Djeř,
ſchěž ty maſh, ewangelite kſchěſcijanſkwo. Biblija
je twój poklad — wona dyrbi być naſh duchowny wje-
dny tſheš.

2. Na pućowanju mamy tež rad towaćichow. To
ſo łóžo a loſchćniſho pućuje w zujnyj kraju, byž mamy
pućowanſkeho towaćika. Al tón knižes nam na džiune
waſhne huſto taťteho towaćika pſchewjeđe. Tež komor-
nitej wón towaćika poćěze. Janjeł rećeće t žilipi:
Dži t pođnju na drohu, totry wjeđe wot Jeruzalema do
Gazy. Al tam nadeđže wón teho komornika, kiž čitaſhe
š3. Itaw profety Jeſajaša, ale wón njeſrolym, ſchěž wón
čita? Wóh taťkiſh towaćichow poćěze. Tam tynaj wu-
czobnitomaj na puću do Emauſa pſchitowaćiki ſo Šbóžnił.
To njetrebaſh je ſwojeje wſhy wuńi, a tola maſh pu-
ćowanſkiſh towaćichow na puću ſwojeho žiwjenja. To
ſu twoji ſarſhi, kiž je tón knižes tebi bał na ſpocatk
twojeho žiwjenja, ſo bychu tebe wodžili, woni ſreja pſchi

Sy-li spéwał,
Pílnje džálat,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swatok
Zradny jo.

Za staw spróeny
Napoju móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přoz spař mány
Čerstwosé da.

Njech ty spéwał,
Swérnje džálat
Wšédne day;
Džéń pak swjaty,
Duži daty,
Wotpođu ty.

Z njebojs mana
Njech dí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew óe!

F.

Sserbske njeđželske lopjeno.

Budawa hó lóđu hobotu w Samolerjez knihičičkjećéni w Budysčinje a je tam ja šchwórtćénu pšchedpátu 40 np. dostać.

9. njeđžela po šwjatej Třojizy.

Sap. štutki 9, 1—9.

Saul, kotřehož šmy hřizm jako nješchězela křesćejiz-
janskeje zřetwoje pšči šmyjerči přénjeho martarja Šchě-
pana šejnali, wón šako wučejbne na pšchězěhanje křes-
ćejizjanow do Damaskona. Jako wón na dróhy běšče,
wobšmwěči jeho nahlje šwětko š njechěš a wón padnywšči
na šemju křisćejšče hłób: „Saulo, Saulo, šdto pšchězěhaš
ty mje?“ Saul šo we wutrobje šastróži a šo prašča:
„Šdto šy ty, Křnjeje?“ A wón dostanje to wotmolwjenje:
„Da šym Ješuš, kotřehož ty pšchězěhaš. Čěžto čji
budže, pšchězjimo wótremu kopáč?“ To šlowo řěla jemu
taž mjěz pšches dušm. Wón pšnjaje w šamohubženju
šlowje wulke njeprawo a šchěpotažo šo prašča: „Křnjeje,
šdto čžješ, šo byš čjinił?“ Š tym šlowom wobroczi šo
š temu Křnjeje.

Saul budže Bawoł — wobraš naščeho
wobroczenja.

1. W šyštnošči šo wutroba šama šubži;

2. pšchěš šofutu a měru pšchindže š temu Křnjeje.

1. „Saul pak naduwaje šo hřičže š hřoženjom a
š morbowanjom pšchězjimo pššlam teho Křnjeja a džěše
š wšyšćemom měšchitej a pšchěščeje jeho wo lřty do
měšta Damaskona na šule, taš, šdy by wón něłotrčyš,
tiž šo š temu pučju džerža, wšyšćyš abo žušte, namataš,
šo by jich jatčyš wjeđł do Žerusalem“. Tak šapocžina
šo hřistorja, tiž nam powjeda wobroczenje Saulowe. Za-

habło běšče šo jemu do wutrobje dalo, jako pšči kamje-
njowanju Šchěžepara pšbla křěšćejše. A jeho naduwanje
běšče šame pšchřtywanje jeho šmžšomneho njeměra.
Wón hřičže wótře wojowanje pošpřta pšchězjimo wěrnosć,
tiž čže jeho wutrobu wobjimač. Wly po čłowštej myšłi
byčmy šebi myšćikš mohlš, šo nětko čžš njeje, w jeho
rošhorjenju šo Saula džěčš, šo ma šo čřisćischa hřožina
wocžakadž. Tón Křjes pal šěpe wě, šdy je prawy čžš.
Šdyž je čłowjet w rošhorjenju, šdyž je pšchřšot na
najwšyšćišči šchěžekš hřěcha, šdyž wutroba šlapa, šlawy
šchěpotaža — tēhdom wón hłób Woži lōžo šašlyšči.
Tēhobla hłób Woži w tajšch duchownych štrachotach wošěje
štrážnje, tēhobla tón Křjes runje tēhdom pšta a je něš-
treho namataš taž Saula. To praščenje: „Saulo, Saulo,
šdto pšchězěhaš ty mje?“ jeho taž był tředči. Toľe
praščenje jeho došalne žiwjenje šašubži. Šatřožažo to
wotomit ša dušm, kotraž je šo wot Woža wotwobrocžila
a na dobo toľe Křjesowe praščenje šašlyšči. Čłowšetej
dyrbi šwětko šelthadžez wo jeho došatnym šłubženju.
Šdyž šy ty na wopacžnym pučju, nješmjěš čžakadž, šo
tón Křjes tēbje pšchěš tašče džiwne štwjenje wotubži; wón
pal tēbje wěšče wola wótšje a čřisće, w šněwje a w šnadžer.
Šdyž dyrbi šłubženz, tiž je w šwětnych žadobčach
žiwu byt a na napominanje nana a mačjerje tēž-
bowal nje, na dobo štwicž š rowej nana abo mačjerje a
jeho wutroba šo w šyštnošči a šrudobje mije, tēhdy šo
tón Křjes prašča: „Saulo, šdto pšchězěhaš ty mje?“
Šdyž křesćizjan lošfomymšłnje šwóž pučž džě a šwoju

wutrobu šwētej pšchitšila a tón knjes jeho položi na czežte tchorožo, njeje to praščenje na šwēt lubowazju wutrobu: „Saulu, šhto pšchēčēšajš ty mje?“ A hdyž wy bēdžicje w lubym Božim domje a Bože słowo tebej trjēchi we wutrobje, wono trjēchi twuju šlawość a břešnju pšchitšil- ność — jakichś to praščenje: „Saulu, šhto pšchēčēšajš ty mje?“ Tcho Saula wjedže to praščenje k hamošu- bženju. Bakožna wšak na werność, kotraž ho jemu siewi. Njewinowatu trjē je won pšelow, hdyž je kšchēčejšjanow pšchēčēšak a w swojim pšchēčēšajanju je won Mešijaša kameho srubził. Šchto na puczu břeđa bole nastržo, hacz to pšnacze, jo my Jezusa je swojimi břeđami ta- minny, kotraž je nam dobrotu činił, kotraž je ja naš čerpił a wumrjeł. Duž njechamy temu hamošubženju i pucza hčy, kotraž tón knjes w naš šbudzje, ale tož Saul na jeho hłōb poškudacz.

2. a k njemu ho wobrocizje. Wōn ho drašču: „Knjes, šhto čheš, to buč činič?“ Njeto pšchindže tón wotomit, hdyž budže Saul Pawol. W potuče ho wōn pšchēd tym knjesom poškila a jeho wōdžetšu ruku jopšchi- mje. Tajte rošbudženje je nusne, i kotrymž ho kšchēčejšan do knjesowej šlužby štaja. Š tym dočez njeje, jo ho w nutrnej hođzinje njekajze pobožne čuzka we wutrobje hibaja, rošbudženje dyrbi bčy, jo je wutroba wšeta a pōnawa: „ja bym tšudy, břešnju člowječ, ja trjēbam pšchi- wšej šwōntownej čeknošći Božju bnađu a bjes Jezusa bym ja tšudy a njesbožowu!“ To rēka, ho w potuče k temu knjesej wobrocizje. Tak budže Saul Pawol. Šchto by ty? Widišij ty bišćice šare šwētnje waščnje w hēbi? Dženša, hdyž ty hłōb swojeho Boža šlychšiš, njestwierdž swoju wutrobu. Tón knjes Saulaj wotmolwi: „Štań a dži do mēšta, tam budže čji pomjēžene, šhto ty činičē dyrbiš.“ Tón potašuje tež tebi to mēšto, kotraž je wōn tudy delšak na semi natwarit, jo je jeho žyrtej, jow ho tebi praji, šhto maš činič. Bože słowo tebi to praji. Dženša wšak ho drje i wješdja praščēja, takji predat prēduje a tak je predował, porōdžo ho praščēja, šhto je mi predat prajit, šhto dyrbiš činič. Daj hēbi pšchē Bože słowo pucž potačacz, potom budžeš šwētny jopšchitoł knjesow. Zato Saul na semi leži, runa ho wutrupnenu Jerusalemej, ale wono dyrbi nowe žion bčy. Duž wo- pominiy w tutym našim čjašu, šhto ho k našemu mēreji hođži. Njeto je tón špōdobny čjaš, njeto je tón bžēn šboža.

Šamjen.

+ Wōdžerjo žiwjenja.

Wōb je člowjetej ja jeho putništw pšchē tute čožne žiwjenje k wēčnej domowninje wchelašich wōdžerjow dat: Starščēju a wučerjow, šamjene šwēdominje, taŋbi pšchitrow, stawišny člowje- ŋtwa, šwiate pišmo a swojeho Zuchu. Wōni dyrža naš wōbžic a namjēdowacze, wobarnowacze a šchitowacze, nam špomniy bčy, naš čelne a buchowne mašy, nam špōžčene, a Božej čeljezi naložec wučelje, naš šbōdnocz činičja a čjaš a wēčnōžje. Šēdžubj na nich, poškudacz na jich hłōb, daj ho wot nich wješč. Riazč, wumōžerč, bwojč hōdnny šemil a junu šbōžny njeješč mēšččan, wšchitko k Božej čeljezi.

Do nanowšēju a macšejnuju rukow je Wōb člowjeta hōžom jako nēžne bžēčatto položit; štarščej štaj najprēščej a najwješčej wōdžerjelej bžēčaja tudy na semi. Žimaj ma ho wono tino Wōba hwoje žiwjenje bžakowacz; w poče hwojeho wobližja bžēčataj nan

a macž, jo bwojtaj tež bžēčju wšchitko to šakluzioj, šchtoj wono k potriebnoščej a žiwnoščej čžeta a žiwjenja trjēba. Wžj jeno to, šchtoj wono k bžēčejšjanu žiwjenja potrieba, ale tež wšcho, šchtož žiwjenje baste k žiwjenju čžini, šchtož člowiše žiwjenje wot šwētn- sčeho rošbžela, ma ho wono štarščimaj bžakowacz. Wōnaj jo tež wōbčehnjetaj, pšchēdowataj jo šchali a žyrtej, jo niz jeno šwēt, ale tež Wōba a hwojeho Wmōžništa pōnacž nawuŋnje; wōnaj štarataj ho niz jeno ja jeho čelne derjemče i tym, jo je wēte powoŋanje bželo nawuščez dataj, ale tež ja jeho buchowne a wēčne derje- hčize, hdyž jo w pōžžiwnoščej a napominanju k temu knjesej wo- čehnjetaj. Duž dyrbiš hwojeho nana a hwoju macžē čeljezič, jo ho čji derje pōdnaje a dołgo živy budžeš na semi. Čeljezič jēju je štutami, je słowami a čeljeznōžje, jo by jēju požžow- wanie na tebe pšchitšo; pšchitšo nanowe požžowowanie twori bžēčjom tšže, ale macšne potlečje toŋja je šašo dele.

F.

Wobrazj f pola šnitskowneho mišionštna wot lēta 1906.

(Po rošprawje krajneho towaštwa ja šnitskowne mišionštno w Sastfje 1906.)

4.

Šchto ho ja žōnštu młōdōčej čžini.

Ša buchowne ja šchowanje štaraja ho wšchudžom w kraju roš- pōščene towaštwa ja młōde bwoj (kūjeŋje). Š snitskownemu poškunjenju šluža jim ja młōde lēta, kiž hu ja špytowanie břešč- ncho čžeta a njebžijšeho šwēta dwōžju štarčeho, šhromadženia, i wješčja wjedželu popōdnōju a wješčor, k natwarjenju, k wōščē- wjenju wutrobu a buešje pšchē špēwanje, čžitanje, tež njewinoŋte hry a šabony. Njēkora młōda hołja je, wōšēje w mēščach, w tymle towaštewje šepjuru a špōžnowanje došlota. Šatatiŋjemy tež naŋše do mēštow čžehnjaže hołzy tam.

Ša špēwanje a bžēčanje w šabritach čžedža wšelate to- waštwa a wuštawj i šchēčejšjanškim porjebom a wōdžjom pomōz ščelječ. Na dwōmliščach najwješčich mēštow k temu pošlajene, čželčēšbōne žōnšte hołzy, kotraž je čeljeŋizaj pšchitšabžēja, pšchitšimaj, i mimi rēčoj, jim rāžjo, je pošlajū a rošwēčujo i jich šbožu a je pšchēprowođujo do doŋrčy mēštow.

Wšelate „domy“ hu jim ja jich powučenje a hojpowodowanie špomōžnje. Žu je najprjōžby dom ja položcne mozy: Šolčš, šchulu wuštobžiwiočji pšchitšu tam (do Drožžan), ho wotbōlaju (mēščacju 25 hriwowo abo i pomōžu dobročelcow tuiščoj) tam pšchēwōjuje dmē lēčje; šōžba po hwojim wōščanju ho rošpōwajuje, jo by potom hēbi hama čžim šēje mošta pucž pšchē žiwjenje a i šejžiwjenju namaczaj. 20 mōža tam na jeno dōmo pšchēwōcz.

Domj ja bželčelčej (wōšēje šabritčje) hu tam a šem šelato- žane. Tak je w Šartawje (pola Čemniŋ), w Lunženawje (pola Roščizny) pšchē lētom (abo šfomi lētami) takji naŋčel: Šolžy, kiž ho tam ščelū abo šame hēbi žabaja, wōšēbitcho wōščēšbōwanja a šataranja potriebitne, ho pšchitšimaj, w šabritčim bžēle štutaju, pōbla pak tež ho w domjazom bžēle rošwēčuju jaŋo wwarjenju, pštolanju, šlowowanju a t. b. Diaŋoniŋj maja je wōščēšbōwōcz pšchē bžēle. Šchōž hēbi hołzy wšchitšaj, hēbi na nalutowaŋnje domaju. Ža jenzim mēštnje bžēje 60 hołzow pšchitšajach. Wžj šadžerženje bžēje dobre a wšelate pytaču blēje w „domje“ ja- wōpšlacz. Rāŋje žōhnowanje takji „dom“, kiž je wopramōžne šnamjo Wōžeho doma ja wšēdne žiwjenje — šchto by njewjēdžak, tajke je žiwjenje wōbchiz, hušjenje wōščēšbōnjnych hołzow tak huišo!

Zowōštwa ja šabritčje bželčelčej bželčelčejam wōbch, hojpowo, bžēlo poščizuju, rošwēčjenje w šchwalčžowanju, pšchēdnōščej, šamo turnowanje. Tež domiŋja ja pincizuju bjes mēštna je ho šakōžita miŋjene lēto pōbla druhēho tež pōdjepu jim wjele w pjenjēčnyh wuštōščach poščizjejo. Tak mjenowany „wuščē“ je pšchējo na-

pjelniemy być a żónskim chtënie a duchownje płużił. Do wuho-
watniacy ja padniene sabudżene żónke, kiz bu na wšchelaſkich meſt-
nach u kraju, je ho i dźela hiżon rosprawiło. —

Paſ. Sa spomożenje domjazecho žiwjenja wobiteji sa hołcy i wſch-
ſkich woſchoſtow wuſniejnia. Domjaze hoſpodaſktwo ho w Macze-
rej ſaninie ſchuli w Drazdžanach wučić: piſchede wſchém maja ho
tu kniejni na to poſałowacz, ſchto je sa kſieſceſzjanſke knieſtwo
trebne.

Wułyż ważne będu tež w minjenym leſce „pučowanſte wu-
wučowanja (kuſy) sa warjenje“. Woſhebiſce roſwučuwane
wučejſi, 11 wołjo hromadže, bu 40 taiſch kuſiow dđeržale na
wſach a w meſtach a piſches 1000 žónſkich (i wjeſtſcha nieženjenych)
roſwučuwowale w domjazyhm hoſpoſyhnju, piſchede wſchém warjenju.
Na něhotnych meſtnach mejeſche ho roſwučjenje hiżon druhi, ſkeci,
na jenym ſamo ſchtwórcy tróć. Žabanja po taiſhm sa dobre
domjaze byće jara wužitnym ſtutku ho ſamo njebachu wſchitſe
ſpoſojć. Sa minjene 5 lět bu wocho do hromady 18 wučejkow
piſches 3700 ſchulekow roſwučuwowale — mjes poſledniſchimi tež
78 žonow. Echó ho njeby ſrabowal, ſchto kſieſceſzjanſka myſl
wocho ſpytuje a doſonja sa ſhože doma a luda. Haj, ſwontowne
ho to poſleſtſche ida, sa chtëne žiwjenje ſkuzaje, tola ſa jara ma
to wiſiſi tež je juſtſowonym ſhožon! Keſto njeſpoſoja, hneowanja
w mauběžſtwach dla huſjeneho hoſpoſyhnja a ſa huſto ma ho tež
wot žonow wučejſpicz, ſchtož je ho na hołzach abo tež piſches jich
winu ſaſobudžilo!

Měſto Drazdžany přeni tróć 500 hrinow na sa wučejnju sa
warjeſtſe kuſy daci, miniſterſtvo juſtſowoneho pomoz i 1000 hr.
juſtſowone miſionſtwa i 750 hr. poſtciži.

W Budyſchijne je Marczyn wuſtaw, kiz chze mlode hołcy sa
(lěpſchu) ſkuzbu, ſaž tež sa hoſpoſyhnje na kſieſceſzjanſkim podložku
je wiſhej wiſtojnoſtſču a hóbnoſtſču wuwučuwowacz. Njech ſtarſchi
we Kuſizy ho dale bóle na njón dopominaja.

(Wiſchidobnje dale).

+ Šhtomik dopomnjerſa.

Žedyn nan pučowawſche piſches morjo do daloſeho kraja.
Přebyh hač woſkal cſchynjeſche, wón wiſeł ſwoje dđerži hromadu
ſawota. Wón ſam pał mejeſche ſchtomil w ruzy, a woni jón
hromadže ſadžichu. Duž nan dđerže: „Hdyž na tónle ſchtomil
poſladniſceje, dha ſpomniće na ſwojeho nana w daſinje! — Přebyh
hač ſchtomil tieſchi tróć ſaſejeje, nadžijam ho ſaſo pola waſh być,
ſeſchje-li Wóh!“ To prajizy, nan woſkal cſchynjeſche, a ſchtomil
teſchejeje rjenje a lubojnje přenje lěto. Ale ſažo nětſo nan piſches
morjo jedžeſche, poſbže ho móžny wiſchor, lóž ho na ſale roſ-
raſy a nan bu w jołmach poſrebejany. Duž dđerži plaſachu a
želaču meježy doſho; piſchede wſchém pał, hdyž ſchtomil pypow
nadywawſche a teſchejeſche, jón wone wobſtupowachu a plaſachu. Na
to jedyh piſchecel njebočiežſcheho, ſ dđeržom piſchitſupowiſchi, rjeſny:
„Gleje, tón ſchtomil je ſwój wuſnam huſbit a je ho mam do
bołofeje piſchewobrocziſ; duž dajće mi jón wotſtronicz a něhđe
druhdže ſadžieſ, jo waſh jecho napoſlad dale njeſtrubži!“ Duž
dđerži jenompiſhnje wotmołowiſchu a džaču: „Ach ně, wotajće nam
tón ſchtomil! Njeſejeje nam tež radofej na nin, ale ſylna bóloſej
— dha bu to tola ſylny luboſeje a bóloſeje dđeržazeje žebžiwofeje.
Ach ně, njeſmniće nam tón ſchtomil!“

F.

Dđerž, ſchtož maſch, a Bóh cze ſchkita! —

Eſerſja, kiz iſe lubiſi mjes ludami maſy,

Eſchowanje herbſtwa i wóžow piſchego rjane,

Eſwėru haſeje ſebi kuſto wuwolane,

Rotrež doſtali iſe jaſo Eſerſtwa ſawy!

Eſwójich pěknych woſhebnofejow wuſnam prawy,
Wóžow ſlawanyh ſwójich herbiſch waſhniſe ſhmane,
Niež jich dđeržeje jaſo heſto lubowane,
— Wuplob w Wožej winyſy tał budžeje ſraſy!

A hdyž móž a leſej ho njeſchecelſta mēti
Na waſh, ſo by rubila wam ſamóženje
Waſſche, i wóžow namreſte, — ho njemotajče!

Wėru wuſchowajeje ſei, hdyž ſkóćej ho ſchėri;
Wſanemu ho ſwėteji njemunajeje ženje,
— Domėru na Woſa wſchón czaſ frucze ſtaſeje! —
(Wiſchidobnje dale).

Stawisna Ahenſtſkoweho pſchekraſnjenja.

(Poſtaczowanje.)

5.

Domach.

Jan. 20, 24—29.

Pał Domach jedyh i dwanaće towarſchom,
— Wón, nimenowany Didiuſy mjes nini, —
Tam piſchi niſh njeſe, hdyž knjes piſchidže,
Duž džaču i njemu cſi druſy pólſi:

2. Semy teho knieja wiſiſili ſawėjeſe! —
Wón i nim pał dđerže: Ze-li jo njewidžu
Ja w ruſkomaj joſh piſchewyſymaj
Hoſpóžaje bſuſny, — ſym njewėrjazy.
3. A njeſtſnu-li porſt ſwój do hoſbžožych
Sa bſuſnow kamach a i doſom njeſtožu
Do boſa jecho ſwoju ruſu,
Njeſubub wėricz ja dwėlowazy. —
4. A po tydženju pólſi joſh będu ho
Tam ſhromadžili ſaſo do towarſtwa,
A Domach i nini, poſoſt wóſbi,
Duž piſchidže Zeſuſ i nim miſoſejny, —
5. Hdyž durje będu ſamſijnene twierdže doſej,
Tam ſtupi ſejeſdža do ſyſy wiſdomnje
A: Wėr budž i nami! — mile dđerže.
Potom pał i Domachej dđerže hnydom:
6. Səwój tyſi něk porſt ģem a mojej wóhſadaj
Tu ruzy, pobaj ruſu tež ſwoju ģem
A polož ju do moſoſh boſa
A njeubóž dale dđer njewėrjazy!
7. Budž wjele ſkerje wėrjazy wopradowe! —
Pał Domach něſto i poſoſnym moſlenjom:
Mój knjeje a mój Wóžo! — dđerže.
— Waſnacze wėry to jecho bęſche. —
8. A njom! Zeſuſ dđerže: Dofelž mje, Domach,
Səy wiſiſi, wėricz! Eſbžni ju ſawėrſne,
Kiz njewidžiwſchi tola wėrja! —
— Zaſ je knjes Domach a wėrje piſchemoſh.
(Wiſchidobnje dale.)

Rhudy tkal; a jeho biblija.

Podal F.

Do hlabodich myšlow ponórjenu, stejšeje Rhudy tkal; Marczin pšči wotnje a hlabodje pšges mutne jelene schlerizy k twješnej žyrty, totruž mōždeje je hwojeho domčzta wšedje. Runje bēšče ho k popoľnōnšej Božej kšizbje wuhwoniko; burjo a buronki dšechu w njebšlšej pyške mjes tšejožym lipami pojryebnōščejo do hwojeho Božeho domu. D tak roby buššide jim Marczin pšedbowal! ale wōn dže njemōžšeje we hwojim wotnōščenym domjazym wobšleženju hwojatnu wopatře, a jeho njebšlšej ropr bēšče ho w šatbženy tydžet wulkeje nuly dla pšchedacž dyrbiat.

Tak stejšeje wōn něto w tyčšnych myšlach, šlyngwōšči ruzy a š potulenej hlowu pšči wotnje, šetrē hēbi š čožkami hyslu š woczow, ščtyřšym hwoje poľne šedžiwje wotšy k čzeta a škoži potom šašo bluki hlab k njebšejam horje. Šlōužnje wotewri wotno a šhladowašče je šedžiwōšču po pšlym pučju dele, totruž k blislo-ležozemje meštu wjedšidče. Tam bēšče ho rano jeho mandželsta Marja pobata, šo by hēbi wot bohattyh ludi, ša šotrydž bē Marczin dšēlat, šary boty wupšlōšēž bōla. Ma dšēnša bēdu ju šlalaš, dšēnša ho š wotnōšču nabžidše, šo hwoje pjenjely doštanje, a čyžšče potom hnydom trēbne wobšleženje ša nana hupic, šo mohl tola šašo luby Boži dom wopatře. Tšehobla Rhudy tkal; ša šedžiwje ša tym pučšom hlabodje, šo šotrymž dyrbišče jemu pomož w jeho wulkej čšēnšōšči pščišidž; pšchetōž drašta jeno njēbē, šotraž jemu pobrachowajče, ale tēž pšedbnī fracy šlyšba bēšče wōn k wōwježu šjēl. Šlōužnje wuhlada wōn hwoju žonu nashlaba pščišidž; ale, Božo mōj, ša š pomalu, ša š trudna šo wona blisidče! Ša š šlyšeny, ša š hlabawu jeno čšlōwje šed, šotremuž je šo tēž pšedšjena nabžija šinčija. Duž Marczin wotno šažini; wōn njemōžšeje tōnle napohlab šinčej, wja š počšēšnjeje dešči hwoje pšlōbnje šubšo, hwoju wulku bibliju je šlotym rēšom, šotruž bēšče hōžmo jeho dšēd wobšēbžil, a wotewri ščely šlaw hwojateho Mateja.

Něto Marja do njisje šwēšči šajspu; jejne tyčšne wobšlōčo pšytošče šo pobarmo k šlōužiwomju šotrowej rošajšnič; wona čyžšče rēčēž, ale njemōžšeje; hyslu, šotrez šo š jejneju woczow wulnyšdu, a pšribnje ruzy bēdu jejna rēč. Šotrym šwērnjeje šubšōšče šedžiwž ščepotazu prawizu hwojej mandželstaj napšče: čšiwno wupšlōštrje, šapšidža jejnu ruku, šlōčšeje ju ša šotbo a ša š wutrownoje k šotrowej, šaž by čyžbē domērnje do štruchšče duišče mandželške šlōčšēž, a šažeho bruhšeho šlōwa njewurjet-nywōšči, wōn je hwojateho pšisma š hōškom čšitšče: „Mješlarajež šo ša ščelje šinženje, ščto byšidče šēbī a pili; tēž nū ša wāšče čšēlo, ščto byšidče šo wōkšelli. Njeje šinženje wjazy duži jēdž? a čšēlo wjazy duži drašta? Wōhlabajež na pšati pōd njebšejami! Wōne njēšija, wone njēšju ani njehowaju do brōžinju; a wāšch njebšelj Wšēdž je wščak šejbī. Njeješe dža wu wjele wjazy duži wone? A čšehobla šarōče ho wo draštu! Wōhlabajež šilije na polu, ša š wone rostu! Wōne njēžšejaju, tēž njepšchadu. Ša š praju wam, šo tēž Salomo we wščitšej hwojej kražnōšči njeje ša š wotšotowany byt, ša š jena tyčš hānych. Šyžy tēž dlo ša š wōtrowu na polu ša š wōwšena, šotraž dšēnša šteji a šo nāšajta do pjezy čšijnje, njebžerbaš wōn šo wjele wjazy wam čšinič? Šo wu mošowēriwi!“

Tole šedžiwž wučišta, potom šo wōn mjelčšizh pšči wotnje poššydnj a na hwojatym pšismje rošhladowje šlōwšawašče; jeho mandželsta paš hēbi je ščōrčuhom mošrej wōšči hupščeje a na šo šrudnje dšēšče: „Ščto paš dyrbimōj něto šapōčēž, nāno? Wōž dže žanyč pjenje a šažeho šlyšba w domje nimamōj. Šobardmo hym w mēšče wo šikale šapšizem mšbu šowšja; pšchetōž hānabnē

120

šinje šo runje do wosa šydašče, ša š dōšidžē, a čyžšče š nēšajtemu šwēdženjej jēč. „Ša něšēlo šhwilu nimam“, wona rēčny, „wu dyrbiče šašo pščišidž!“ na čžōž pōhōnč do šonjom ščiwšny a wōtšēdže. W domje paš mi prajaju: „Šnabna šinje ša šle ša tydžet šašo pščišidžē.“ — Wš, ščto dža dyrbimōj šapōčēž! Wōž dže žyle ničō wjazy nimamōj, a pōžšowacž tēž ničōšy nochže, pšchetōž šēdžy šlorzi na hūbjeny čšaj. Š wu šobāčzi šubšo, byšidče-li wu wjebšeli, ša š š hšubemo wotšōlo wutrowy, njebžidža dža šo wāšcha bušja nad nim šmilicž?“

Takle wōbha Marja šloržšče, a šlylu mačžachu š nōwa jejne blēde a šōrjene wobšlōčo.

(Pščišidžobnje dale.)

Wšchelake š bliska a š daloka.

— 18. julija je šo w šipstu šolōžny kamjen ša towaššwōwju dom „Šužššēlo pšedšitšeho towaššwa“ položil. Wnōha šlōžba pšjedawšidž hōbustawom bēšče šo š teje wāžnej šwōjatočšōšči w šipstu šejšča.

— W šijewšawōbē šo w blizidžim čšaju š twarom tepjenja do Božeho doma šapōčnje, šo šubže w pščišidžobnej šymje šašo jejny Boži dom naščeje šeršēšje Šužšizy š tei derječšizajez naprawu wuhotowany, šotraž jenož š špēchowanju našidžyh Božidž hšizšow a wōšēbje tēž š špōmožšim nutnōščeje šlyš. Špšchetōž šlara šajša, šo šo w žyrty ničōšy nāšymnēž njemōže, je dže šwōj šōžy namatata, a šo je šola šyš dšēlo, šo nutnōšč čšēbi, hbyž čšlōwje šlymu mřeje a na žyrty dšēfōže, šotraž šo šhēčēž njemōže.

— Šašuba šmy mēli šašženy ščtwōrē. Wōn je wāžny dšēl w protyžy šatariow, wōšēbje dla žinju, šotrez šo šomōj šhōwaja. W šlōym čšaju je šo šōn dšēl tēž šēwōny dšēl njemōwal, šotraž šmēdžachu šo štrōwōšče dla wot teho dnja šašle štrajne šērnny pšchedawacž. Šotraž šo něšōre šažne družinje š wutražja pščiš-wōžnja, šo wōšōdnje wjazy njepāčzi. Pščiwēra praji, šo šēščšiz šašmēdžachu šo štrōwōšče dla wot teho dnja šašle štrajne šērnny pšchedawacž. Šotraž šo něšōre šažne družinje š wutražja pščiš-wōžnja, šo wōšōdnje wjazy njepāčzi. Pščiwēra praji, šo šēščšiz šašmēdžachu šo štrōwōšče dla wot teho dnja šašle štrajne šērnny pšchedawacž. Šotraž šo něšōre šažne družinje š wutražja pščiš-wōžnja, šo wōšōdnje wjazy njepāčzi. Pščiwēra praji, šo šēščšiz šašmēdžachu šo štrōwōšče dla wot teho dnja šašle štrajne šērnny pšchedawacž.

— W ščelšynšiej pšges wulku wōbu nāšata ščlōba je šara wulko. Ščlōba, šotraž je pšči rēšach na šačšenjač a šwarach nāšlato/ šōma š najmjēnšča 200,000 hr. wučišni. Šrudny je w tu šhwilu napohlab w rjančyh „Wlōach“. Wščitō je jēdny šēlor. Šōla a šlki šieja šowōdžene. Ššyno, šotrez hšidče domoj šhōwane njēb, abo šwar, šotraž hšidče šiej, je šlāžena. Še šelēnym pšizowanjom šlōtu je šo šlāčēž dyrbiato a na jeho mēšto je šuče pšizowanje šlupicž dyrbiato. Šotraž paš na šelēnym pšizowanju pobrachnje, šedžy šidč wjele wušlowanaj, šwōj šlōi pšchedacž. Tēž dšurje pšlne pšlōy šo šōža. A š temu tēž pučšowarjō tam njepščišhšadžja, wot šotrydž šo wjele wobšlōerjō „Wlōtom“ živi.

R rozpominanju.

Wšele pščēčšōšče šo šw špōšojnōšče.

Wudrōšēž bjes pōbōžnōšče š šwēšta bjes wōnje.

Dobry šluf čšini tēž mēwōšny dšēl šajny.

Šortjedjenje: Ma štronje 114 čšijša 29 čšitaj w 5. rynčžu „šowa ššitjō“ (mēšto towaššwōje) a w 9. rynčžu „šoščitaj“ (m. šachy). Tēž ma na štr. 116 w 1. rynčžu pšlōdnjeho aršila mēšta šamora „šannowera“ rēšāč.

Sy-li spéwał,
Pílnje dżelał,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradyń je.

Za staw spróeny
Napoł móony
Luboś ma;
Bóh pak swérny
Přez spał mórny
Čerstwoś da.

Njeh ty spáwaš,
Swérnje dżelaš
Wsédne dny;
Džeń pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpośń ty.

Z njehjes mana
Njeh či kłmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pada,
Wokřew éa!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wubawa šo łóžbu šobotu w Šémolerjež knižicijšćječni w Budyšinje a je tam ja šwórbotělnu psychjětu 40 np. dostać.

10. njedźela po swjatej Trojicy.

Zap. štutki 9, 10—22.

Saulowe wobrocenje je dźiw hnady Božeje. Dźiw hnady Božeje je wobrocenje łóždeho čłowjeka. Wly widzimy, kał pola Sauluša snuškowne wobrocenje, kotřez Boží Duch štutkuje, potracuje:

1. Wón šo modli;
2. wón widži;
3. wón přebuje.

1. Ščitož běše Ješuš ham šapoezat, ma štam wošady w Damastownje dale wjeleč. Ananias došta poručnosc, jeho pšes rutu-nakładowanje a ščeczenju do towarštwu swjateho Ducha pšiwjasc. Ananias šo wěšo teholec poruczenja nastroža. Žemu je, kaž by dzył słowu tytnyč do lawownje tšlampa. Ale tón knjes jeho do přědka šmewuje: „Tón tebi wjaž njeschłodži. Šlej, wón šo modli!“ Tši dny je Sauluš je šobu wojował. Šłonežnje šo. podba. Wón šo modli; štyknjenej ruzy šej wot šastaršeho do šnamjo, š kotřymž šo pšewinjenje wojował a š poddatego pošłaji a šo na hnadu a njehnadu pšepoba. Wón šo modli, to je šnamjo, to je móž šchorošće pšětrata, kaž pót na čole šhorohu.

Šłaj, wón šo modli! To je přenje šnamjo wobroczenja tež dženaš wšičke pola naš. Njewobroczenju dře šo tež modli, ale to je šamny štit šubow kaž pola pošanow abo šamohordjenje pšed Bohom kaž pola teho šarišesteho abo nakšwiline šahorjenje. Přawu ščeczenjanu modlitwu,

kiz š wutrobny wuškadja, pomizne, džěcžaje modlenie w Šešukowym Duchu a njenje namataš pola šamych wobroczenych. Wchetož ščitož šo woprawdže modli, tón š tym šewi, šo pomozny potreba, šo je njemóžny, ale wón ma tež to wšechwědjenje, šo wšechomóžny Bóh žiwjenje čłowjetow modli a šo jemu š službie podba. Tam je prawe ščeczenjanstwo, šdžež je modlenie šnuškowne čěrjenje a šdžež wšakito, ščitož wob džěń šo šlawo, bywa wobjenje š mošlitwu, šdžež potajšim ščeczenjanu žyle žiwjenje do šwěta Božeho šłajo. Šłaj, wón šo modli! W tyč šłowach šacuwany wjeleke dobreho pašterja nad namakanej woznu.

2. Wón widži. Sauluš bu na puču je šlepofču bity š swojemu ponižowanju; wón tón, kiz šo naduwalše š hroženjom, dyrbi šo wjeleč daz kaž džěcž; dale pak dyrbi jemu šlužić š šamopruhowanju, šo šo šam pošnaje. Přjedny běše šo šordžić na šwoje pošnacze a šwoj rošom, wón dyrbi pošnac, šo je hac šotal šlepš byt, šlepš ša šrašnosč ščijowaneho knjesa. Šato pak Ananias ruzy je šawja položić, „pošjedju wot ješo wozow jało šchwipšny“, tež wot ješo duchownych wozow, wón pošna š jašnosčju šwoje šotalne šludjenje. Kał wjele mjes nami šhodži je šawja šamymaj wozomaj! W šenšički wozach šo šłajo, ale Bože šlowo je jim šamknjena kniha. Woni wotře wopacnoče družić pošnaja, wošebje ščeczenjanow, ale ščitož šo jich šamych džerži, ša to šu šlepi. Šamój wužit woni šłajo, ale ščitož š wědnemu měrej šłaji, je jim poštaje. Ščitož pak je wobroczenju, ma jašne pošladanje, wón šłaje šebje a šwoje ščabofče, šwět a ješo jebanstwo. Wón nje-

widzi jenoż khostazu ruku, kotraž jeho trjehi, ale tež wózwostu ruku, kiž khostazy prut džerzi t naschemu sbožu.

3. Wón předuje. Hdyž je ho pokylnul, dže Pawoł do towarstwa pškow a ho s tym jawnije t nim pšna. Těž to je wažne, so ho wobroceny kšefcejzijan swojich sobutšefcejzijanow njecharuje a s nimi w bratrowstim wobthadže steji. Potom saubže tež do škulow a pšči-powjedaje swojim přjedawšćim werytowaršćam, šhto je ho štało. My dychbjei hebi myšlicy, so by pšed tajtim šwedćenjom wšho pšefcezwjenje wotmjelko. Zole Pawołowe šlowo šame džiwjanje a hñew wubudži. To dopotajnje, so tón, kiž wěrić njecha, těj njewěti, hdyž ho jemu tež Zesulj šjewi. Pawoł pak ho njeda šastroćić. Prawy šwedł škryšusowu ho teje horzoty, kotraž jeho šetla, njeboji, ale wón wě, tón šnjes wjedže t dobyču, hdyž tež dže pšes cježke cjažy.

Šamjen.

Šlaj, wón ho modli!

Zap. št. 9, 11.

(Geroš.)

Šlaj, wón ho modli!

Teho, kotraž Šečžepana je moriž,
Njeboj ho, dži t lawej, kiž je škorit,
Teho šlowo bu nět šwjatniža.
Mordat, šlytnywlchi hej swojej ruzy,
Wěčera hanjeleje 'išeje šnjesa duzy,
Zesulje pak džjenja škwaltu da.

Šlaj, wón ho modli!

Saul, tón wošlepjeny hebi žada,
So by šwedł špōžkiza jom' hnada,
A nješepam wón hlada plašajo.
Wutroba je šyřna, w horju špōžna;
Kosbota je jeho ruka wotžana:
Ananiasa, dži, trošću jōh'!

Šlaj, wón ho modli!

Šwedžel twōj, je žokmow wutorhjeny,
Napoł mowu leži, wošlabnjeny:
Wón šaš šyčnje! wěšty prajšć jōt.
Wubže s Wojej hnadu w hřečad jaty
Wumjedženy a šaš šnjesej daty,
Šandžel šapšawa: Wōn modli ho!

Šlaj, wón ho modli!

Mordarjowje jastwo — kaja žama!
Nět pak, hdyž wón swojej ruzy žama,
Pščišću t njemu, šchowle njeboj ho!
Teho wutroba je wumjedžena,
Měna nět, hač tež je wotšudžena. —
Wumožena je, — hdyž modli ho.

Šlaj, wón ho modli!

W šwednej pušćinje je došć ho špytal,
W štužbje nješwěrnej hej šboje pytal;
Ma šolenach nět — šyn šhujeny.
Štuboto, hōj štuboto je panyč,
Domoj jašo čže, je šjōm šlanyč,
Nět ho modli — buž b'žde šhožowny.

Šlaj, wón ho modli!

Kiž bē swojej' njewěty ho škwalt,
Wot Woja ho pščežo bēle šwalit,
W šnjereji špomina šaš' na šnjesa.
Šwōj Demastuš nan'ka! je a Woja,
Šaš' je wera džěčatřawa jom' drowa.
Šnjesje, wšhčhčj tajšō' šchacharja!

Šlaj, wón ho modli!

Šeli jebn Saul šaš' pošdachuje,
A tebi, šnjesje, ruzy pošbchuje,
— Teho horjo nitoš' njelara, —
Dža wšat, šmilny Wojo, šjew ho jemu,
Pščeljel šwojōš' jandžela ty t njemu,
Šečel tež jemu Ananiasa!

Šurij Wōšl.

Šnija wšćitkhi knihow.

Wōž tón šnjes na wšcelate wašćnje t člowjekam rěči;
ale jeho rěč my haće potom prawje šyščimy a rošminy, hdyž
na šwjate pišmo abo bibliju, po tajim na Wože wurjadne šje-
wjenje šedžujemy. Šat lube a drože naščim přjedomnišam šwjate
pišmo bēše, njeh šlědowaze rynczi pošajaju:

Šašti šturnjeh Šan Šurij II., kotraž wot 1656 — 1680
šnjeješe, jašnje špōna, so je Wože šlowo tniha žiwjenja; duž
wón bibliju niž jeno šam wšćednje čitaje, ale ju tež pšči šōždej
škladnošći drahim poručowaje. Těž da ju wón w jara rjanym
mudawtu čišćečej a wōdbarjowaječ s nim wšćitkhi tyčšamych,
šotymž čyščje wurjadnu hnadu woprašaj; wošbje by wón
pōšlanžow župch možow pšči jich wotšabže s nim počlešćowal.
Něhdy měješe tež šžeršow-awšćist pōšlanž boženje prajć, a
Šan Šurij da jemu, došć bē šatšolič, měšto biblije juwele jato
dar pšepodadž. Zola pōšlanž pščinješniša trošćeše, so wšat
čyšč juwele šašo wōdžo wlač a swojeho šnjesa nawabič, jeho
taž drahich pōšlanžow s bibliju počlešćej, kotraž by jemu najlubiše
dopomnječe byla. To šturnjehča wulgy juwešeli, a wón pōšla
jemu niž jeno exemplar swojeje biblije, ale t temu tež hšćeje
wōčene juwele.

Mune šwedćenje wo šōšćej mozy šwjateho pišma wotpožōji
tež mač šlawneho přenješo ofšidšilešo mišjonara Šlegenbalga,
kotraž 24. junija 1683 w Šolčšnižy šwēko šwēta wuhlada.
W pošlednej hōžšnje swojeho žiwjenja wona mjenuiž swoje
džěči t swojemu šmjertnemu tožu šawola a dželče: „Lube džěči,
ja šym wulki poškab našromōžila, jara wulki poškab šym wam
našromadžita.“ Šašo ho najšaršča džowla woprašča, bōže šōnle
poškab leži, wona wotmōwi: „W bibliji jōn pytačje, moje lube
džěči, tam jōn namōščje; pščetōž ja šym šōžde šōpieno se šwo-
jimi šyščami mačšala.“ Tele šlowa džěčom nješapomnite witaču.
F.

„Jenož jeho!“

Muž bēše, wulgy šōžlanž a nahladny; tón měješe we
swojej džěčatřeni šatšću wšajo, na kotruž bēše t štybu tej
šlowje napšat „jenož jeho!“ Wščežo jemu pšed wōčomaj
šleječkej; a ta ruzje, hač bēle štydowe pišmo poča njejašne
byč, je šašo ponowi. Zola niž jenož na čornej šatšćizy jemu
tutej šlowje šleječkej; — nē — hšćeje šatšišo w jeho wutrobo.
Duž šemje jemu lubowana mardžšela. Munje hšćeje šat šohaty
na šwōtlownym šbožu, šat šohaty na šwērnej luboščji, bu s jeny-
m dobom šhudy šaž prošćej. Wšćel t njemu pščišćebšći pyta
jeho trošćowadž; pošny šobučšćja šfězi jemu ruku: „Wj wōšgi,
šhudy, šelto šče šwaliti?“ — „Wšcho.“ — „Ščto šče škwalti?“

— „„Niczego.““ Duż paf hłubokoſzrudżeny a czeſtoprohuowanu muż potafa na tamnu taſliczkę: „„Wſchitko ſhubit, jenoż jeho niż! Niczego njeſtkhował, jenoż jeho!““

Wſtaſza cziłowia buſcha, ſnajędſz ty też pſalmiſti jęw: „Hdyż ja jeno tebie mam, dha ja niczo njerobdu wo njebejka a wo ſemju. Hacz mi runje czeło a buſcha ſawutitej, dha wſchał ty hy, Wożo, kōdzy czaſ mōj wutrobnj trochit a mōj dżel!“ (Pſ. 73, 25, 26)?

K.

Dobre ſkutki.

D. Luther praji: Dobre fromne ſtutki jęnie dobrego, fromnego muža njećinja, ale dobry, fromny muż cżini dobre, fromne ſtutki, taſ ſo dyrbi na kōdzy pad najprjedy woſpoba dobra a fromna bycz pſchede wſchēni dobrymi ſtutkami, a dobre ſtutki jęćhujia a wuſta- bjeju ſ dobreje woſpoby. Runje każ też Akrystuſ praji: Sħnity ſħtom njemōże ʒanych dobrych plobow pſchijnjeć. Nētko je ſħwone, ſo ploby ſħtom njenięu, taſ ſo też ſħtomu na plobach njerofu, ale ſħtomu nięu ploby, a ploby roſtu na ſħtomach. Każ dyrbja nētko ſħtomu wrjedy bycz dūżi ploby, taſ dyrbi czi- mjeł we woſpobie najprjedy fromny abo ſty bycz, prjedy hacż wōn dobre abo ſte ſtutki cżini.

F.

Stawisna Akrystuſoweho pſchekraſnjenja.

(Wotracoſowanie.)

6.

Knjeſowe ſjewjenje pſki Ziberiaſkim morju.

Jan. 21, 1-14.

Eſo potom Jeſuſ pōkſam tam pſki morzu Ziberiaſkim ſjewi. — Paſ taſke ſo ſim ſhromadżenym ſjewi jaſo,
— Hdyż bēchu na dżelo wuſchli ſwoje.

2. Eſu Schiman Pēter, Domaſch, Nathanael, Rīż ſ Kany bēſche tam Gaſiſjeje, A ģynaj wobaj Zebedeja, Każ hiſchje druhaĵ dwaj wużobniſtaĵ.

3. Cżi ſhromadżili bēchu ſo pſki morju. — A nim Schiman Pēter djeſche: Hieć lojicż ja Chyru chdy. — Woni t njemu dżachu. Dha ſ tobu ģobu my też hieć chżemj.

4. Duż woteſidżechu a ſ mołom do łōbje Tam ſaſtupichu; ale bē pobarmo; Wſchał natojicż ſo njeporadĵ Niczō jim ſpōznimym w tutej nozy. —

5. Hdyż nēk paſ rano bēſche, hĵaj! ſtejeche Na brjoſy Jeſuſ; ale cżi mużjo, Joħ wużobniſt, njewjēdĵichu, So hy to woprawdje kam był Jeſuſ.

6. A nim Jeſuſ djeſche: Dżęci, — ſħto cżiniec? — Hacz tola — rjełnicze — niczo jreć nimacze?! — Cżi wotmołwiſchu jemu: Niczō! — Wōn paſ t nim pſchęćelnje na to djeſche:

7. Sħyć na boſ łōbje pſchęćtrjęće ſ prawizy, Dha ſpōkōjenje namalać bużęće! Na to dżē ſwōlni pſchęćtrjędu ju, — Ale ſħto tola ģo nētko poba? —

8. Hĵej! njemōżachu bycz dale doczahnycż Dla rybow wjele, hĵ bēchu we hĵęci. — Duż wużobniſ, tōn Knjeſej luby, A Pēterej djeſche tu: Eſam je Knjeſ to! —

9. Hdyż Schiman Pēter hĵchjeſche, ſo je Knjeſ To ģam, wōn ſ koſchlu wopaka hnydom ģo (Wſchał naħi bēſche — był pſki dżēle —) A ģo dżē do morja puſchęci dele;

10. Paſ pōſli druhy pſchidnēchu na łōbĵi, (Hdyż tam wot ſemje njebēdu ſbaleni; Eſej nēbje jeno dwē jęće łōcęci.) Cħaħajo ſ rybami hĵęć ja ģobu.

11. Hdyż wuſtupili bēchu paſ na ſemju, Tam wuſhe woni wiđichu ſkādżene, A ryby na nje polożene, A ſ dobom hĵlēb bēſche ģobu pōbla.

12. A nim Jeſuſ djeſche: Wſchijnjeſche wot rybow Eſem, totręć runje nētko jęće ſtoĵili! — Tu Schiman Pēter dele ſtupi A na to wućeſze hĵęć na hĵęch;

13. Ta rybow wuſchli bēſche najpōniſcha, Hĵch bēſche pōdra ſta a ģi w hromadĵe A runjēć jich taſ wjele bēſche, Zola hĵęć pōtna ģo njeroſtorje! —

14. A nim Jeſuſ djeſche: Wōjće a ģnēbajće! Paſ mjes pōkſani ničtō ģo njewoĵi, Eħtō ģy ty? — jeho prowjeće praſchęć; Wſchetoż nēk wjechĵichu ſo bē Jeſuſ.

15. Duż pſchidnēje Jeſuſ, wſa hĵlēb a da jōn ĵim, — Też teho runja ryby ĵim ſchęćche. — Naſ tjećĵi bēſche, ſo ģo ſjewi Wōkſam Knjeſ po ģwoĵim ģorjećaczu.

16. D kaĵta miłojć Knjeſowa bēſche to, So taſke luħje pōkſam ģo ſjewjeſche! — Wōn Eħōĵniſ je a towaſch ģwērny; Wōkħadĵa ſ nimi najpſchęćelnicho! — (Wſchĵobnĵe dale.)

Stote ſłowa wo ģwĵatym piſnĵe.

Żid, hĵ bēſche w nowym teſtamenće cżitał, rjełny: Eſym jałō cħłowjeć, hĵ je ſłote piero namałaf a nētko ʒanego mēra nima, doniż nĵe teho ptaćka ģameho namałaf. — Luther bibliju mjeno- waſche plobny ſħtom, ſ łotreħoĵ, taſ huſto hacż jōn tħaĵeſch, nēłajſi plobni plob wotpadnĵe. — Żilofoj Łoda praji wo bibliji: Wōħ je jeje ſworzeć, naſcha ſbōżnoſć je jeje wotpoħładanie a jeje wopſchĵieće je wōrnoſć. — Zato ģlawny jendźełſki ſpiħaczel Walter Scott na ģwoĵim ģmĵertnym łōžu teſeje, pſchĵiwoła wōn ģwoĵemu ģoneĵ: „Daj mi kniħu!“ „„Kaĵku kniħu, nana?““ Duż mręĵoĵy ģo ſħrabawſchĵi rjełny: „Wōħ ģyno, mamy jenoż jenu kniħu, to je biblija.“ To bē poſlednĵe ſłowo tuteho ģobacze wobbarjonego ģlawneho muža. — Naĵch ſemrjetaji tħęĵor Wylem I. ras wupraji: Sallad a ſłata, na łotrzu ģo ja a my wſchĵizy dyrbimy ģapieracz, je ta cżiſta wēra, kaĵuż cħe biblija wuĵi.

K.

Khudy tkalŝ a jeho biblija.

Podat F.

(Postracžowanie.)

Tola na jene doko, kaŝ by Marii nŝajta ŝboŝowna myŝl bo buŝke pŝiŝiŝta, ko     i jejnego wo  li  a ro       i a ŝ wo  le  i nawo  o  i mona wo  o  a: „  i    e w  n      i,   o    i ŝ n  i  i  i  a ŝa n  o  e dny pom  a“, — na bibliju po  au  y, — „jowle, nano, tale kni  a m   e naju wmo  o  .“

  o  o    i, kaŝ    nutrne mo  li  o  e, Mar  zin   wojei wo  i    n  eju   o  i, d        wotewrjenu bibliju po  o  i a ŝ po  ei   o  ei wotrubu d  e  e: „Ty   y namaj,   w  n   Wo  o, we   woj  n n  e    m   wojei tro     a m       ; t  h  a no     o   o ŝtr    i  , ale   o    tebi wo  e  , d  a ty naju wmo  o  e  , a m  j bud    o   e   w  o  e  .“

„      o  aj d  e, Mar    ino!“ pr  e  e  e Mari  a, „jalo d  e  e t      a m                a pola naju, w  n t  woju bibliju wi    e  e, a wona   o jemu jara   pobob  e  e, do  e   ma wu  le, j   ne pi    ; t    u w  n namaj to  e ŝa tu kni  u      i, b           jemu ju pi  e   mo  i  o  i.   aj mi ju tam do  e  e  , d  a mamoj pi  e  e wi       n    o      j    i, a potom bud  e wi        o Wo   dale ŝtar    .“     e j     a   on  ; ale   udy tkal   ŝe ŝpob             n  u   adawo  i   no  e    i:

„   Mar  ia, t  woja r       e twer  da a   o mi kaŝ n      i  e wotrubu d  e  ?      u d  a ju   woj po      i tro     pre   d    ?   e  , jalo pi  e             i l  tami m  j nan wum  e, w  n na t  le kni  u po  a a d  e  e: „Ty, mo  e d     o, n  e  aj   e  i wot   wojejo b  a pi  i  o  ; mona bud  e t  woje   w    o a t  woja rado     a tebi a t  wojemu domej           e pi  i  e  e!“          i l  t        e  i ju jalo   woj na      i po    o wo  ar  o  a, a wona je mi          e   ar       a wi  e  u   w  o  o  i    n     e      e   o    e; ta   wot      i   e  i, ju te   naju   urj  i ŝar  o  aj  e,             i jeho Wo           e ŝ wo  j domoj. Ty           ,   o d     u   o je  e wi  aw    !“     i t    e   w  o   w  n   woju lubu bibliju ŝ wo  e  aj       aj   r  e  e d       e a ju ŝ   o          wot      aj wo          e, kaŝ na   wojejo na        e pi  e  e  a we wo  o  u d      a         e  .

„  e“, r  e  ny ma  , „  dy by jeno naju nu  a ta   wu  ka n  e    !          i to  a jeno n      i d     u pom    w  e     !“

„            em, Mar  ia“, — je               o r  e  e   ar    e, „     e ŝe  i wot     i mo  ejo d    a d  e   a l   o nap    ne,         e   o m  j nan n  ar     ; t  le je m  j a mo    i br  atrow n  ar  ny d  e   na  pomn    e, a dale ŝe  i tu pi    ne,      m  j   e  i pi  e   wo        o   ub  e   a   w  u        i,      naju d     i   w    o   w   a wo       ;       i         u to t          u wu     e, to w      o je t     nap    ne, j    m  ena a j           e dny. —       e d  a ty do  r     d     i do  omn  e  e ŝ mo  e wotrubu wot         ?“

„      !“ Mar  ia   n  a wot  o    i; „  e, nano, wo        tu kni  u, wona je d  e t  woj j      i tro        t    e        i d     i         ; r  da         to  u t  rad   a na       e       ; ale t  woju bibliju no     tebi w     !“

   t    e         i Mar  ia je       wu    e,   o   u we   wojei ma  ei ŝar  o      w  o       e d     a a ŝ mo  li  u a je        i   woju        wotrubu wo      a; ale Mar  zin ŝ   o      i   es  om    e   o          a ŝa n  e        e a potom   o           wot            , ŝ   o    i lubo    u mi na  e    e   o     mo  e  o        a         a,   o d      i n    o we   woj  i ŝtar   i d     i t  rad    ?         u ju pi  e   wot              , te  e ŝe        a         , a n    o       te  e   o  e   pi  e  o        ?   e, ja     u tam do     ,     u tu kni  u

pi  e  e    a t  woj       ŝtar    !“     i t    e   w  o   w  n ŝtar  e,   woju bibliju ŝ                      i po    e a d  e  e: „      i mi, o       e, m  j Wo  o,   o ja t  woje   w  o ŝa p  en    pre     am!     u pa   no    u           , ani mo        pi  e     o t  wojei r    e; pi  e     t  woja r  da je n  ewu     na a n  ewo         e   u t  woje pu  e.“

  a to ŝtar  ,   woju bibliju pod po    w       i, pom   u a                 ŝe           e.

(         e         e.)

W        e   on    .

(Po  rac  owanie.)

Dr  bi t  o    :

A.     a     u n  e     e br  ni! —

Bud   w    ,     e         , w     a     a! —   o n  e  o    e,        a, ŝ            ,   a           w         e  e wu          ,   e          a b          o wam kaŝ   w    a mi  a! —

      d    a je   an  a je woz      a    herb    o ŝ w     u     a ŝ               e          a,   ada Wo   ŝe   pobob        a n   , —   o       na n      e po       a.

D    w   u     e  e        e   w       e  e,    ŝ r      ma      e     u   w   u       !   e       a po  obna a       e je       e n   .

   ! wona n  ewu     a w     mo   . —       b      a   e     a pi  e  o w    a! —    t   , pi  e  e  o,   o po            a   w    a! — (         e dale.)

W       e ŝ b    a a ŝ d     a.

            u, bud  e nowa         a fara na    u do       a a je potom te   w    a n     a,   o   o      e m    o   u      i ŝtar  e j    i.

—   a domo      u ŝ Wo  e  o doma, do     e      u pi   i   wojei w      i ŝtar  e wot 80 l  t por      e pi           a, je wu          an          ŝ      e             o         e n  e    a pi       . D     po pu   u n  mo   atow je j  o na      e wot  o  a wot    a a je w  n do   ata po      ŝ      u do wot  u a n  e  e pi   i   wojei          i   o w                   .     e wot   u,       b    e   o n  male     a w  e           a na p     e po    a,   u j  o      o to                e n       i a   u wotno       u na                                    e        e.

—   o  otu t      a je             em na pi        e   er  en ŝet    e m    ŝ p  e       e                 i, ŝ wot    u       a              :      e je to wot        a      u po     ,   o   o tam   o                e po       e mo   a,           e po     e       e wotrubu n  e     e,   o wot           a n      e          a ŝ        e        e             e          e          e mo  e     a. —   e ŝ  e  e   o w    e ŝet    e       a        a pola   an   a ŝ                                 .   o ŝet    e        u t   e a je w    e,   o ŝ  e  e   o wot   d          e ro         e.

Listowanie. K.   . K  . W. K  . Z wotrubnym d     o do   .     u   o dal   u lubo     u po     e. — K.   . B. W. Z  . Za do   u       ,                      ; p         w  o.   o ma     o ber  e,   .   ., n  e wu  e        a. W   i m  j wotrubny potow  !

          i      :    po              i art    a „        do  omn  e  e  “      a   o      : n         e, m    o „       e“.

Sy-li spěwał,
Filnje džělat,
Strowja čo
Swějbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprěcny
Napój mócny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spač měrny
Čerstowno da.

Nječ ty spěwał,
Swěrny džělat
Wědne dny;
Džěł pak swjatosk
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebes mana
Nječ č k hmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew čel!

F.

Ssersbske njedzelske lopjeno.

Wudawa ho kóždu kóbotu w Šsmolerzkej knižnicyšćejni w Budyšinje a je tam ja šćiwórtelnu pschdplatu 40 np. dołjac.

11. njedžela po swjatej Trojicy.

Sap. štutki 10, 25—33.

W šćenju na džěbnisću njedželu praji Šbóžnik: Šćtož ho šam pomysłuje, budže poniženy; a šćtož ho šam ponižuje, budže pomysłučen. Š tym wosnamjenja wón ponižnosć jako woskebity počint, kotraž bebi žaba wot kšćejšćijana. A šćwate wšćmo pschězo šašo napomina t ponižnosć pschd Bóhom a čłowjekami. Dženša mamy dweju mužow: Pětra a Korneliu, kiz šćaj pschšćad teje ponižnosće, kotraž mamy wopoklašć pschd Bóhom a pschd čłowjekami.

1. Pětr šćewi prawu ponižnosć pschd čłowjekami;

2. Korneliu šćewi prawu ponižnosć pschd Bóhom.

1. Korneliu, kiz bešće wyschšći wšćfka w Bšćariji, je woskóbnj, nahladnj Rómšći. Wón bešće drje pohan, ale pobožnj, bohobojalny muž. Wón je po Pětra pšćal a Pětr t njemu šćłupi. Šbóž Pětr šćłupi, padže Korneliu t jeho wohomaj. Wón bebi myšćl, šćo je jemu jako pšćej Bóžemu šćaj česćj winojty. Ale Pětr jebu pšćěhny a praji: Šćawaj, pschšćto ja šćym tež čłowjek. To je prawu ponižnosć, kotraž w kóždym šćobužłowjeku, šćajšćej wěry tež je, bratra widži. Wona pal je jara žadna, něhdy pola Židow, kiz mejšću wšćšćitšći pohanow (a njecšćitšći, šćo do jich domu njestupišću. Tež Pětr je ju halle nawuńnyč dyrbjal (šćt. 28.) — žadna tež pola pohanow; pschšćtož romšćaj kšćěorojo bebi žabachu, šćo by ho lub t nim modlił. A tale ponižnosć je dženska kšćěje žadna. Wamj

šćo pšćěhuje a žaba bebi, šćo šćo kšććolšćaj kšććejšćenjo pschd nim pokonuja. Njeje pal tale hordosć tež šćrejžja mjes nami? Niz jenož pola wyšćolonarobženyč, kiz bebi myšćla, šćo jich šćemjanšći narod jich wyschšćuje wyschšće druhich čłowjekow, tež na kóždej wšćy ju namalašć, hdyž bohaty ryczćkšćubel abo woskšćedžet na kšćěžtarjo, kiz ma truwicšćtu, hordje dele hlada. Wot Pětra možemy nawuńnyč prawu ponižnosć. Wón w Korneliu pohana wjazy njemidži, pola kotrehož mošt njecšćitšći buč, niz teho Rómšćeho, t. j. šćaw wot Židow hidženeho luda, ale čłowjeka, šćajšć je šćam. Wj njemožemy šćimowome wšććelatosćej mjes čłowjekami wotšćroniž, ale my šćabcy nješćwemy, šćo šćym pschd Bóhom wšćšćitšći runi, čći šćami hrešćnižy, teje šćameje hnadu potřešćni. Šćaj, njestabudžmy, hdyž pschd druhim čłowjekom šćejmy, Pětrowe šćlowo: „Ja šćym tež čłowjek.“

2. Šćt. 30—33. Wj widžimy, šćo je Korneliu jenož po mjenje kšććěje pohan, niz pal we wutrobje. We wotšćhodže je Židami je wón teho jeneho Bóha pšćal: a pšćta bebi jeho šćpobodanje dobyč: wón šćo pšćći, wón šćo modli, wón čćini šćtutki šćmšćnosćej. A šćo je jeho pobožnosć čćista, widžimy na tym, šćo Bóh tón šćrešć, kiz wutrobj šćaj, jemu wotmołwjenje da. Šćt. 30. 31. Korneliu je potajšćim Bóžu hnadu a šćpobodanje namakał. Wón pal dyrbj kšććěje po Pětra pšććaj; wón to čćini a žebžiwje na njeho čćata, šćo by šćlyšćal, šćto ma jemu wot Bóha prajćej. Šćt. 32. 33. Šćto pal dyrbj kšććěje Pětr? Šćto Korneliu kšććej kšććěje pobrahuje?

W naszym dzeńhishim sjezeniu (Lut. 18, 9—14) mamy farisejskiego, kiz je ho kaz Korneliusz modlił, polecił, jakmożny dawał. Tón je i tym jara spotojom, ho kamo Wożu bjałuje: Za ho tebi bjałuju, Wożo, jo njesłym jako druży ludžo. Korneliusz nawopał hijszeje spotojom njeje, wón wé a czuje, jo jemu to najslépšie hijszeje pobraduaje. Scht. 33. W tym siewi ho ta prawna poniżnosć piśed Bohom. Rak wjele mamy my to hijszeje wustnyć! To je něšto rjane, hdyž je cłowjeł w swojich wostbenosćach spotojom a na wusłuchje něslada. Wono pał je tež břešćina, strasćina spotojnosć — t. j. kam je hožu spotojom być, hdyž hebi hijszejian reči: Kajtš hgm, tajtš hgm prawu a dobry, sčto mōže mi hijszeje pobraduować? Rak wjele ta myšli! Dolež hu hijsčeni, konfirmirawani, dolež porjadnje te miši a t spomjedži tšobža, porjadnje něšto a štutli hijszejiansteje lubosčeje mopruja, dolež hu dobri nanno, hwerne maczerje, pošluschni poddanjo a swontownje cšejne žiwjenje wjednu, hebi žaneje dalšejje starosče wo sbože swojeje duške nječinja. Žič kamospotojnosć potom ho najbóle siewi, hdyž cšejte domachpytanje na nich pišćinbže. Potom ho prastaja a storža: Ak Anježe, cšejobla hy ty nam to cžiniť? S cžim hgm ja to jaštjuž? Cšejobla mam ja runje cšejpić? Žim pobraduaje ta prawna poniżnosć piśed Bohom. Našć Šbōžnik šhutne słowo wurēzi: Hdyž ječe wščitko cžinił, sčtož ječe cžinić winojeti, ječe wy njemušitni wotročej. Žwoje pobožne hijszejianste žiwjenje, mōj hijszejijano, ma hwoju cšejč, tvojti hočuclowjelojo tebe w tym cšejča a lubuja, ale piśed Bohom ho teho šhwalić nješamješ, hdyž dželš wopravdže ponižny być. Wawot nječ je tebi i pišćsladom: Rž jako byč a hžim šapšijak abo hžim dočonjany byč; ja honju pał la tym, hač byč jo šapšijak, jako tež ja wot škrystuša žetusa šapšijaty hgm. Korneliusz, kiz pišć hwojich jakmožinach a dobrych štutach t Pētrei rjeknje: „Wy žmy nēt wščitny piśed Wōžim woblēcžom, jo byčomy šijhčeli, wščitto, sčtož tebi wot Wōža je roš-kajane, nječ nam pučž pošaluje t prawej ponižnosć piśed naščim njebjeskim Wōžžom. Piśed Bohom a jeho słowom žibujemy! we šhubotej ponižnosć a t hwojemu Šbōžnikēj šladujemy w nutrnej modlitwje.“

Hamjen.

Đu ē.

Se jačučjom radočeje wiśejeje mudry wučej Ganušč ja cšaj žnjow šnatu wjeheku šibatžu a nufnotu, pilne hwečenje a hromadjenje na požohnowaných šahonach a potom takle t hwojim wučojanom rečejče:

Žně runaju ho hwejdženškej hočćinje, kotruž hošpodač hwojim džečjom wuolotoma. A hwejdženšči džeč dawajeje wón něčotym hwojich džeči wjełaloro daru, a dawajeje wón tał bohoče, tał hwejdženšćinje a lubosćinje, jo jim špila dža a radočeje do wočžow šćipi. A něčote mjes nimi wón bjes woobdarjenja wot heje pušćije. Duž wbođe wroče šćupicu, a t hwoj wōčža wu-žōdi ho tež špila, tola to njebēče špila wjeheła, ale ta, kotruž bolosć wuronja.

S wotčotnym hwočjom to cži šbožownišči bratja wiđaju a kaž i jenny rtom džaču: Rē, to njemōže wola naščeho dobreho nana być, jo dypreli ho wy rudjēž, mjes žym to ho my jeho dobročejnosć wjehełim; a kał mošli my žami ho wjehełēž, tał dołho hač waš šćubnych wiđim; Rē, pōjeje a wmicje tež wy hwoj džel wot teho žohnowanja, i kotymž je dobry nan naš wob-

daril! — Tak woni džaču a dawaju i mišćejšewje ruhi; a jažne bu woblēcjo tch, kotliž hjericu, hijszeje jažnišče pał woblēcjo tamnych, kiz bēču dawali; pišćetož šbōžnišče je dač, dužli bradž.

Duž nan je spobohanjom na nich wjēch pohladowašče a džeče: „Budžeje mi žohnowane, moje džeči! Wy ječe moju myšli šhubale a po mojej wutrobje cžinił. Žaneho mjes wami njebēč šabyl, tał mošt ja to? Wy dže ječe wščitny moje džeči! Ale i wotpohladom rošbēlaju ja hwoje dary tał, ho šo šwajš bratrow-šćeje lubosčeje i dawanjem a branjom mjes wami twjerdišo hweje, a ho jedyň i mišćejšewicu, druži i džačownosć jaubobni. Wy ječe moju myšli šhubale a mojej wutrobje berje cžinił; duž budžeje mi požohnowane, moje džeči!“

F.

W žnjowym cšaju.

W leččym bohatšewje ja wiđiž
Strahne žita i radočije;
Žnježny žno je poštyž čyžny,
Duž hej kōžu šćepaju.

W hjerjča wiđiž wšcelle kwēti,
Mōdre a tež cšejwjene;
W šćelusčach jich jažne šćepi
Šćibla ho rošowe.

Ale tam tež wōšty bēču,
Ščere, hroine, šatate,
Tola wot Wōžego šćōnčža
Wščitlo pošćojene je.

Dołho štejo pišćihladowach,
Wjebro bē tał pišćetnje;
Duž dže jene pišćerwanje
Nimale mi pišćipadže.

Ač, kaž tajše žnjowe poło
Že tež našče žiwjenje;
W kotymž w žubobje a wješlu
Šrawja štutli cłowječžne.

Rjeku šćiwli šćadowanja
Kwētki mōdre, cšejwjene?
Se starosče wōšty wšcelte? —
Žnježny pał našč? Šlaj, šćwjerč to je.

Žurij Wōšil.

Man a šednišo nēmi hynojo.

Womježahōdnja je šlawišna našćadnože mēšćejčana, nana šednjoch berječejšćených hynow, kotliž pał bēču wščitny nēmi. Žyčćnosć nad nješbōžom hwojich džeči nana wosttajeje we wutrobje žerječe, a wón njemōžneje wosłēdjeć, tał jeho Wōž piśed družimi nanami tał šćurawje domapšćakše. Rēhby wón hwojich nēmych hynow na jenu šćubodu nufnižu wjeđištje, hdyž bēče pola šćareho šćwajaraja cšerjewe mlofo, butra a twaročž dostacž. Žyčćny nan hočuželnje na hwojich hynow hładašče, kotliž šćrowi a cšerwjenošćakži a šćibom šedžaju, ale bēču — nēmi. Šćyly ho jemu po ligomaj ročćaju, a wón t nježu šćyčny: „D Wōžo, i cžim hgm to jaštjuž?“

Šćary šćwajžak, kiz to wščitno pytny, nana na šōł wja a je šćwčejnej šćwanočću džeče: „Ja berje wiđu, Wōž rudži, jo hu Wōšči hynojo nēmi; — ale ja ho teho nježiwom. Wšćejje hijszeje — ja dže waš wot mfočosče šćaju — tał Wy jato

hólczej ptaćlam woła kładziejcie, a hdyż je popadnydjecie, jim jachy se śchje wutorchnydjecie a jim se śchynym wojehelom jašo leczić dachcie? — Wdziejcie to hichcie? — Kraf huśto hym Waś war- nowa! — O te ptaćlatka pod njejom, kotrej něto se swojim spwom Woja wozyj ſhwalić njemóžachu, hu Waś woobſoćite, a Wdy njedybicie se rta hwojich dźeży ženje śbóble nanowſte mjeno hſojecie!”

F.

4. Flattid a mudi.

Stary Flattid, we swojim czaſu luboſćiny a cicho- mſkiny ſarať we Württembergſkej, njejdźiſchje w poſlednich lětach hwojeho žywjenja ſoro ničto druhe hać w młózy rajſ. Raſ w lěćnym czaſu, hdyż je jara woje mudoſw, jeho woſebna ſnjeni wopyta. „Alc“, ta dźeſche, jaſo jemu ł woſjebu ſchłiſćku w młózy rajſa na blybo ſajichu, „tať mójceje Wdy, ſnjes ſararjo, telto mudoſw dla jěſć? To ja njemobła tať wotoło hěje cjeſćić.“ „„Dnadna ſnjeni“, ſtarz ſnapſchjećui, „„ſwa woſhať je ja naſ woſchć wulla doſć. Hjeje, mudoſam ł ſpodoſbanju ja bjes ruba jěm; a ja hym teho męnjenja, cjiſte blybo je runje tať cjiſte tať cjiſtu rub, a dawa ſo też lóžico jašo ſmyć, dźyli rub wu- ptoſać. Hdyż něto moja ſchłiſćka jědže na blybo ſchłiſćbje, ja hjiu woſmu a ſchjiniu na nje tu a tam ſuſchjeć rajſa. Ma to jchlu pſchjaniu, ſo njebj žana mudoſa do njeje padnyta. Mjes tym ſo ſo potom ł blybu modli a poſydu, hu ſo moji hoſćo też ſeſydałi a mje na poſoj woſtaja. Lubh Wdy woſhať ma woſchelať ſwotcjenja we hwojim ſwěće.“

F.

Stawisna Khrystuſoweho pſchekraſnjjenja.

(Potraćowanje.)

7.

Pěť a Jan.

Jan. 21, 15—23.

Hdyž poſnėdałi bėchu pať w hromadže, Nėť Jeſuſ dźeſche ł Schimanje Pėterej:

Broj, Schimanje mi Zonajowy,
Lubujejch bóle mje, dźyli cjiſte?! —

2. Wón ł njemu dźeſche: Haj, Knježe, wěſch to ty,
So cje mam lubo! — Njeſnu Knjes pſcheczelnje:
Baſ jehnjata mi moje lube! —
S noweho jašo wón ł njemu dźeſche:

3. Broj, Zonajowy Schimanje, tola mi:
Hać mje wopravdže lubujejch wutrobnje?! —
Haj, Knježe, ty wěſch, ſo mam lubo
Tebe ja ł wutrobu! — Pěť dźeſche.

4. Knjes ł njemu rjeſnu: Baſ moje woſzy mi! —
Naſ hjeć ł njemu dźeſche Knjes wurarje:
Broj, Schimanje mi Zonajowy,
Lubujejch wopravdže Knjela hwojoh?!

5. Du Pėť-ſadny, ſo ł njemu hjeć ras
Knjes hnutnje dźeſche: Lubujejch tola mje?
A dźeſche ł njemu: Knježe, wězy
Wſchitſe wěſch; wěſch, ſo mam lubo tebe! —

6. A njom' Jeſuſ dźeſche: Baſ moje woſzy mi! —
Cji ſawěrnie ja, ſawěrnie praju to:

Hdyž młóbiſi bėſche, paſeſche ſo
Eſam ty a dźeſche, hdyž runje hjiſche;

7. Hdyž ſtary budjeſch, tehu pať roſchjėriſch
Ty ruzy hwojei, a druſi budje cje
Dže wopravowacj a tať tebe
Prowejche, hdyž hěbi njepožadach. —

8. To woſhwědčenje jemu pať prajeſche
Knjes, ł tajkej ſmjerću pſchichobnje Woja b'dže
Wón ſhwalić, ſtrawanje pſcheczelňam;
A hdyž to prajit bė, ł njemu dźeſche:

9. Pój a mnu kruće! — Pěť ſo pať wobroczi
A wuſobnika wuſlada ſhobdžahoj'
Sa nim, ſiž Knjeſej luby bėſche,
Kiž jom' tež ja blybom blyſto bėſche, —

10. Tam na wutrobnje Knjeſowym ležazy,
Hdyž ł njemu rjeſnył bėſche pſchi wjećeri:
Schto pſcherođi cje, Knjeje? — woſjer!
— Teſole wiđynojſi Pěť dźeſche:

11. Schto, Knježe, tónle dychi pať doćafacj?! —
A njom' Jeſuſ dźeſche: Chy-ſi, ſo woſtanie,
Hać pſchidnu, ſchto to tebe ſtara?
Sa mnu poj ty! — pſchego bjes tomđenja.

12. Duž mjes bratrami wuwiđže rěč ſpobjivna:
Dže tónle ženje njewumje wuſobnit;
A Jeſuſ ł njemu njeprajeſche:
Njewumje tónle, — ně, ale dźeſche:

13. Hdy bych to ſechy, ſo tónle woſtanie,
Hać jašo pſchidnu, — ſchto tebe naſtupa?!
Tať rabu Wožu potajiwſi
Pěťra Knjes hwojeho wući mile.

14. O kajta ſwěta woſjewja Woja ſo! —
Eſam paſtyť dobry Jeſuſ je wopravdže;
Wón ſtadto hwoje pſchewođujuje,
Doniž je ſhromadził ł hěbi njeje. —

15. Se ſobu ſwajafat hwojich je najtwěrđiſcho,
So njepſcheczelſtowo žane jich njebje;
Je pola niſch hać do ſtónćenja. —
Sawěrnie, žywy je pſchekraſnjeny! —
(Pſchichobnje dale.)

Khudy kralj a jeho biblija.

Podat F.

(Stónčenje.)

Wtyn, wot ſamoſhitego Schecžepana wobhyleny, ležeſche nje-
daſoto wdy w luboſnej doſinie, kotraž, powođjena pſchecj ſchumjazu
reſu, ſtadlam bohatu žywnoć poſchecjelche. W płotach ł dornycžiny
a czerňowych rězi, ł ſotrymiz bėchu jenotliwne luſt wobnjelowane,
mėjeſche wulla hyla cžihych ptaćatow hwoje poſtoje bydleniſcho a
ł kóžbeho keraſchta jich radoſtny ſpěw ſaſkincowachje; bruki a
mjetele woſchěch družinow a hromadžate pęzoty ſuncžachu wotoło
juſchnatych podſtawow naſkynych knětow; hładle hwojadwa poſchego
ſo tu a tam we wyſoſej trawje, a paſtryej po ſobu wotpoćo-
wachu ſwěrne pſhy w hłóbtu kſchegach ſchotowow. Wſchitſto
bychachje radoć a czerſtwe wjekele žywjenje; wſcho ſchegowjeſche ſo

na mltých pšónčnych pruhach, na zunim šaduwanju powětra, f ludofnej wóniu napjelnjeneho; Woži mēr a Wože žohnowanje wotpowčowasche nad mlódnje lučnej dolinu; ale czišče a šomyljenty bžěje woboj Marčijn po rěčnym brjoň, je ščini wobroščenyim. Dopomniwješa je šžożowneho džęgajštna napjelnjachu jeho dušču f jerej tyščnošču a jeho wočzi f jožnymy šyflam. Šaf hušto bęšče šo wón jafo hólčęz tudy f njemowatnymy brojemi roš-wješela, šaf hušto tudy w cziškej šamotnošči nanowe howjadwa porš a pšči tym namodate bibliskej hrončaz wuški! Ašč, tešby jeho tež ptočozny jašny cziłt šabanješčę; tešby mošęšče šo tež wón nad pišamymy mjetelemi, nad tšbamy we wodže, nad mltym bęšęčęm nałetneho pšónza šradowacz; ale nętko njęšęšče wón hórku tyšč-notu we wutrobje a šwoje poščednje najlubše kubło na pšębeba!

Do tajkdy myšlow powóreny, wón na to męšino pšidnęž, kotrež bęšęe jemu pšęžo najlubše byto. Pšęčtož mnohe njęšjo-motř njepamjatnišču a žotte wóšne šlije tudy pšči brojny težęjachu. Duž šo wón na šeleny tramwaj poršędny a hęšęšče raš šwoju bibliju wotewrti; na pšcipadnje wotewrenęj štronje paš f wušliti wšamnjemymy pišmifami te šłowa šęajchu: „Wotaj šo te mni w cšahu nušy, dha čšu ja cše wumoz, a ty dyrbišč mje šwalicę.“ Duž poščę štarz šwojej woščę f njęšęšam a mlobęšče šo nutenje f temu, kotrež ptaši žiti a šlije wodžewa; a hęj, jafo wón šwojej wočzi našęiti a f šliškemu lęšu pohladny, dha šyboleščę šo jašnje faž bróšiti bęšęščę pšęšę šelenu šetęšnju, a f rųščymy krocęlemi blęšęšče šo wojať, wješęlomęšęny a šradny; temu dobyt Marčijn do mlobićza pohlada, a — faž bęšęť, cšornu nóz njewojedra roš-šwětlaž, pšęšęšęčę radoščę jeho wutrobu; pšęčtož wón widžęšče — šwoječo Šurja.

Šaž by šo mlobęšnja móz pšęe woščę jeho žiti laša, šaf wón na šwojej nošy poščęť, wolpiet wuwotawišči: „Ašč, mój Šurjo, moje lube džęčę!“ Mlobęžny štarza špóina, a w bjes-šłownej radošči wotpowčowasche wón na šwěrnej nanowšęj wutrobje. — Šo přenim wješęlu šožowibęšnja a wutrobnyim džę-nyim šęajuwanju napšęčęšiwu Wošu šo dobyt šyn nana woprašcha, jšto dha je jeho do tuteje lučnej doliny wječto. Duž powje-ďašę Marčijn wo šwojej w tukšwlnęj nušy, a šaf je wón čųžł šwoju bibliju pšędędęč. Wšlitja hęšęšče na tramwitu lęšęšę. Wješęle ju šyn šęšę, poda ju nanej a džęšę: „O šaf šo ja Wošu džakuju, šo je mi wón šłabnoščę bať, wot šwojeje mšby malicęščęž wulutowacz; nętko mólžu tola šwojeju dobreju šlar-šęjeju pšęšęde wšęšęm wofšęšęničę, a potom bęšęšęť mojej czišęj rųžy hęžom dale pomhač. Šaf dha pšęčę, nana, šo ja tež šubu macęž powřowu! Ašč, žatoščę a šlaročę ju wješę njemato rubšęti!“

Šta to nan a šyn te wšy džęšętaj; ale hólčata, kotrež pšęšęde wšu hrajachu, Šurja špšňachu, špęšęnje do přędy bęžachu a želazę macęžeri šžożowne powęšłtwo pšcipowuňębachu. Tšępęje-tajęž wona f šęty wušlupi, tšępęjetajęž f radošču a šwětizęž a ptočęžny wona šyna je šwojizęm rųšomaj wobjo, a wšęšęžny wješę-njenje šo nad domojwroščęnym Šurjom wješęlaču. Ale w šęšę žubęšęo itažę bęšę radoščę, a wješęžny tutešo šžożownešo dnja wša šlarj nan Marčijn šwoju šubu wušlu bibliju, poda ju šynęj a džęšę: „Tule knihu, moje džęčę, njebaj šębi wot šwoješo šofa pšęšętič! Wona buđę twoje šwětlo, twoja radoščę a tebi a twojemu domej Wože žohnowanje pšęinječę.“

Wšęelake f bliska a f daloka.

— Wudšęšifšla šęřęč šo w tu šwitu šnuššownje wobnowja. Ša šęřęšęčška, kotraž je jena f najšarčęščy našęęje šęřęšęje Wųžęž, ma šnuššownje wjele šlarožitnoščow. Šo by šo pšči

wobnownjenjej wšęšito wozęe šđeržako, šława šo wobnownjenje pob našladowanjom węžęwustojneho, kotrež je poštajeny wot towařštna šo šđerženje šlarožitnoščow. Wšęi wobnownjenje šo tež f dobom tečenje w šęřęti naprawi.

— W nožy f wutorje šu šašo cęšęe njewojedra byšę je šyl-nyim šlšwam a šrupobnošču. W nožy je njewojedro wofšęje šęřęne šašbadžato w šlamęžnu a wofolnoščę. Šrupy bęšę tak wuške faž hólbjaze jeja. Šrupyčęšę trajęšęe nęšđę 15 mješęšnyim. Wšutoru šo šašo f wuškej tukšnotu šapoczę a pšcipowšdnju uowe njewojedra hrowadžu a šyline šlšwi f nomym šrupobnoščom hač do šakšęe Šchwizy dele džęčę. W Šębnizach pabachu šrupy 10 ženti-metrov wuške. Šam šu žně f wješęšęšo džęla šęřęšęe. Šęřęšęne hólšy buču wot ščtomow wotšite. 20 wuščęž šlamowych wotnow a nęšđę 2000 wotnowych šęřęšęžow bu rošbitych, šaf šo je ščšłoba wot wřazę tyžęž hřimow nałata.

— Šęřęne rušęšo a nęššęšo šęšęora w Šwineminde je šo męšo. Wobšhd wobęu šęšęšęw bęšęe jara wutrobny a je nabžija, šo tole šęřęšęe jašo pomha f špęčęšęšęnu wobęu šubow a šaf tež f šđerženju męra.

— W Špšňanšę šęřędu w nožy špšęšny cšah šęřęšęa šaš-nyšęčšow Talsee a Tremešę f toližow wušłošę. Šofomotiwje šo powroščęšęčę. Dwaj wofaj bušętaj zyle rošbitaj a druhe wofy šu wobšęšęšęšęe. Młorowų je 11, nęšđę 10 cęšęšo a lőž-sfranęšę. Wšęšę mowymy je wjele Wuščęš, toliž f Wušęšęšęe do Šarłina pšęowadžu. Šena zyla šwětba je wo žiwjenje pšči-šęšła: muž, žena a džęčę.

— Ewangelšę hibanje w Wuštrifšę potračęju. Rome wřęšęšę šu 1906 na 30 šřošę. 1905 poščęřęšę šo 7 nowych žęřęšęow, 1906 14. Ša 16 męšňam džęšęšę a Šęřęřęšęe šo ewangelšę Wože štužby šapoczęšę a šicžba ewangelšęš, šę šu f ewangelšę wěřę pščišęupili, je 42,000.

Wotčęšfske sonety.

(Wotčęšęwanje)

B. Lubočę šprawna wųšę cęe pšęčę! —

Šę! Lubočę šprawna tšęšęšęšęjana wųšęi. —

A woprawašę Šęrb rěč šwětu haji

Šęej macęšęnu; wšęšaf žula jeho daji;

Wšęšo žubšowanje šprawnoš' Šęrba tšęšę.

Nad džęčęšo džalne macęšęny hłóš šęřęšęi,

Přęčęž f žubšowanjom njewušęšnyim! — džę praž,

Macęš lubowanu wųšę wofšęšo šaji;

— Dar Woži wona jemu je najwųšęšęi.

Šđyž lubujęčę macęšęnu rěč šprawne

A hajęčę ju šęj, faž šubšo rjane,

Šęęe pšęčę, Šęrba, wųšęšęni šwašęne! —

Ššo Šęrb a tšęšęšęan pššnacę dawu šjawnje

Ša Lubočęšę, — duž šęššo lubowane

Wam budž; Męčę macęšna nam bęšęšęč šo šrašęne!

(Pšęšęšęšę dale.)

A rozpominanju.

Šęšto je najwųšęšęi jebaf? Męje to cšłowęšłowa wutroba šama?

Wellert.

Pšęšęšęšłowo: Męjęš šęšęu na šęje šamųč, pšęčtož drųž šęšęšęu na wš.

Sy-li spěwał,
Pilnje dźěłał,
Strowja će
Swójbnju statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprčeny
Napój mčeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerastwosć da.

Njech ty spěwał,
Swěrnje dźěłał
Wiědné dný;
Děń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočě ty.

Z njeboje mana
Njech či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wokrěć će!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wubawa ho kóždu hobotu w Ssmolerjez knihičijichčejni w Budysčinje a je tam ja šchwórtlětnu pschepłatu 40 np. dostać.

12. njedźela po šwjatej Trojizy.

Zap. štutki 12, 1—11.

Czeje domapytanje pichnide na přenju kšefelčijanistu wožadnu. Herodafch stoji ruzy na šwěrných wot gmejny, jo by jich čiwilował. Wón stónzowa Zafuba s mječjom a Pětra do jastwa hadzi. Wšči wšči mčim čezšlim domapytanju nještšichim stórženje a morfotanje. Přenja kšefelčijanista wožada šwój kšičij ščepłimwe nješe a Pětr poda ho do knjeloweho woženja. Kšefelčijanista wožada inaje prawy šwěd, šwěto pichinjelz do čjěmnošče šrudoby. Gmejna mofelše ho bjes pschetačja t Bóhu. Wona šmėrom čjata, hačj tón knjes pichidnje a Pětra s jastwa wuwjedše. Tole pruhowanje a bšimne pschepomhanje teho knjela jenam wučba ja jastwo naščje šrudoby a kšičja.

Schto wuczi naš jastwo kšičija?

1. Budže ščepłimi w čjěmnošči!
2. Wobštajni w modlitwje!
3. Čjafajče doměrnje na pomož teho knjela!

1. Wšče Herodafcha pichidnje pschelčěhanje na přenju kšefelčijanistu wožadnu. Tónle šuraw, kiz ani židowšče wěry dla, ja ketrz wón wutroby njeměješe, ale jeničizy, so by pschod ludom pschobanje mč, šmėdělše přenju kšefelčijanistu wožadnu pschelčěhač — a my ho prašamy: „čjehodla to tón knjes dopuščje?“ Wón mōže tež čjinijenje pschelčjanišow do šwójeho bōjščeho woženja nutšwajč a t ščepčemu wobrocizč, kaž Šolj nēhdy šwo-

jim bratram praji: Wš hēbi mpschelčěje so mnu šč čjinič, Bóh pač je jo derje čjinič! Wucžobnizy knjelowi dyrbičju ho wupruhowawč we woženju šrudoby. S teho domapytanja kšičichim knjelowe napominanje: „Budže ščepłimi w čjěmnošči!“ Zafub je šmėrom do šmjerče šchot. Wo jeho wumrjećju ho powjeda, jo je ho jeho ščoržnič nob jeho ščepłimowšju toč natwarik, so bu tež kšefelčjijan a kaž Zafub šwoju wěru je šmjerčju šajšglowa. Wš ho drje prašamy: čjehodla dyrbičje tónle šwěrný šwěd? tat šaše šwoje žimjenje wotajizč? Ale wožada dyrbičje ho trošichowawč: „Schtož čjini Bóh, wščo dobre je!“ Šdny čjējajzy młobženz w čjējajzej młobošči kšije, šdny budže luby nan abo šwěrna mačj nahle pschš šmjerčj přerčj torhujeny, čže nam tón knjes prajič: „Budže ščepłimi w čjěmnošči!“ Tule čjichu ščepłimowš wobladny tež na Pětrje, kiz šmėrom mješ wojakami špi a do knjelowje rufi ho poruczi. Wón w rječajach a tola šwobodny w tej mčšošči: „Moja dušja je čjicha t Bóhu, štrnyž mi pomha.“

2. Tole ščepłimowš ma šwoje pošpłnjenje w modlitwje. „Budže wobštajni w modlitwje!“ „Pětr pač bu w jastwje džeržany, ale žyčwina gmejna mofelše ho bjes pschetačja t Bóhu ja njeho.“ Herodafch wšchito špwa, to jemu šteji mōžne „pač“ napšchčjimo: moflenje žyčwitiwe gmejny. Šchřisostomš je nēhdy wuprajil: „Wobložej gmejnie Bóh ničjo šapowjedizč njemōže.“ Wobdlenje — to drje šu šłowa, ale tola šłowa mōžy a žimjenja; šłowa, nutšdate wot šwěrneje bratrowščeje lubošče a jē

dnocę w duchu, wone wobbawaju trala na trónje, naschich ewangelijsch bratrow w rospřichdenju, šyna a džwotku w zwišbe, tych, kiž hu w strachje, špytowanju podležeć. W modlitwje pšichidže do wutrobny šnustkowna wěstoicę, so Wóh tym šwojim pomha, kaž je sa nič najlěpje. Duž čzafaju

3. doměrnje na pomoz teho knjeja. Woni temu knjejej wšičto poruča po słowje psalmisty: „Za posběham šwojej woči t horam, wot kotrych mi pomoz pšichidže!“ A tón knjes da Petra i jaštna wuwieječ a my widžimy w pomozu jašnje porš Woži. Wětr thwali teho knjeja. „Šwětko šwěćeješe ho w jaštnje.“ Šduž kšćešcijan leži na čzěskim thoroložu a thoročej ho wobroćej t polěpšdenju, njeje jemu tež, kaž by šwětko šwěćilo do jaštna jeho thoročeje? A špominajmy na čzěpjerja na kšćeriskim trónje, na kšćerka Wjēdricha, kiž čzěpjerješe na šmjerntym čzěpjenju! Šduž wón šwoje čzěpjenje ičzěpłiwje njebeješe a we šwojich bolosćach mabło t njebešam hladaješe a tón knjes jeho wjebeješe i jaštna dołheho čzěpjenja do šahonow šbožneho mēra, bžej žana šrudoba a bolosć wjazaj njebudže, njebeješe to tež pomoz a wumozženje, so ho šwětko do čzēmnošće šwěćeješe? Škěšćimy a wopominamy w jaštnje šwojeho kšćija a čzěpjenja t šwojemu šnustkownemu a wěcznemu šbožu: „Bubžeje ičzěpłiwni w čzěbnošćej, wobšajni w modlitwje a čzafajeće doměrnje na pomoz teho knjeja!

Šamjen.

Žnjowe wješe.

(Gerof.)

Šso ponóro žbónčsko, nēt w Woži domčej dže
A žnjēž šwoje bžito tež dofonal je;
Nēt šbratjeje šynaj a thromabžjeje ho,
Dom wroćejeje ho, wješele šawšajajo;
Nješapomāče pał Wóžčaja kšwalicę.

Wy bžčšajka do přebta! šajšajajeje,
Kaž w rožaj wy lubojne twēti nam ješe.
Šchjeje nježbjecje, duž tež nježnējeje,
Wóž njebeješi tola waš nježbjecje.
Kiž tež rapałow rapanje škšči.

Nēt i wēnzami wšchjeje, wy hōčžata, ho,
Wy mlobženj i rejam pał hōtwicje ho;
To po prōžy radu mam popišeje je.
A wobradži Wóh škote žohnowanje,
Ššebi šami tež dom tworicę kšēcje.

Wam mužškim je prōža nēt šapšacjena,
Wam žonam je pomoz wšcha žohnowanja.
Šaš! škšči ho na hmad kšepotanje.
Dočej muhi a kšleba šaš i žimnošćej je,
Duž ho njeboj, so mali bžža trabadž.

Ly šchēžimzo, hūsto wšchal widžej šy tu,
Šo škšžabžje lēta šbaš šakšžacaju.
Šaj, čžaj ho minu, Wóh šwērtaj pał je,
Šoh šimlinočej wšchal pšchgo ho wošnowuje,
Kšchjeje w štarobje nožy wón šwojich.

Tež pšchšlupčeje, šhudi, a pšchšantšćeje ho.
Dočej wščto je na polach, špofōčeje ho!

Kiž nēhdy je Wóškej wutrobny hūst.
A Rūthja je w žušle tak krašnje wječej mošt,
Tón tež džeha na šyoty šponni.

Nēt jera te wječčorne haščeja žno
A i bolow nōž šchēnje rošowa ho.
Wšcho wōčšćijnje, pola hu wuprōšbnjene;
Tam hōrtadž pał wščto to njebejeje dže
A wšče hūšdy čzēčej špōwaju Wóžu.

Šurij Wóšft.

Wobraj i pola šnustkowneho mišionšwa wot lēta 1906.

(Po rospřawje krajneho towaštna ja šnustkowne mišionšwo w Šaškej 1906.)

6.

Rošpřechčěranje dobrych pišmow.

Ras kšlēt bžčej: „Wjebeješe žopjeno ja njebžeržu; my a čzelabni mamy kemš a kščēče t temu bibliju a špōwaffe; to do-šaha. Wšchje teho potom te papjeru wšoto leža.“ Po šdoču žple prawje. Tola nješ je tež biblija (a přebowanje) a špōwaffe našej kšlēt, a my džemy tež tu prošęč: Našej wšchēny kšlēt baj nam džeha, dha tola toždy wē: Kšlēt šam ja žiwjenje by prawje njebošahat. A kšždy šnaje i kščēšćama, šaf našej Luther praji: Wšchēny kšlēt pał je jēbž, piče, atd. A berjenčaku čžlowej wšchēlajeje a to miž jenož kštruje, ale tež wjebeje a kšbōneje jēbže trjeba. Tōstu dže nam Ššerbam „Wōmšaj Wóh“ a „Wšchšionšij pošt“ pōbowacę i pšćimny powjebančšćami, i dobrym jadrom, kotrēž wšchēne žiwjenje rošwēlla, je špōwami a naškankami, kiž hu ja dom a kščēšćijonšte žiwjenje wužitne, je šbžčlenjom wo wōšadnym a žyrtwistkim žiwjenjom, kiž našej čžaj nastupaja a pōlaja, šaf kščēšćijonštwu, lubočej, wēca wonšadž mjes naščim ludom do šawnošće šupaja. Wy Ššerba mješ, kštje žohnowanje nam dale biblišij pucšnit i wubranami šchpřuchami a šchčuchami wopōlajuje a dale žnšowne towašštwu. Wone našej narod i dobrej žyrobu wōšlara pōbla biblišijeho towašštwu. O džy by nēmšti narod jenož kštje dobre kniži mēł, by ho tež bōle pšči štarym kščēšćijonškim duču šžeržal. Tola njemēmny jenož wōči ša Ššerbowštwu.

Wot šnustkowneho mišionšwa šžeržane wōbšteji w kraju „towašštwu ša rošpřechčěranje kščēšćijonškich pišmow“, kotrēbož pšchēžyda je t wšchšijch konštitucijonaj radžicel a duchowonij pšči kščšijnej žyrtwi Dibeliuš w Drazžžanach. Lēto wot lēta towašštwu wudawa a w naščim ludu rošpřechčěra: Tžbžēšte přebowanja i napišmow: „Njebžšćij trošat“, dale (nēmšti) biblišij pucšnit a potom tež „Šaštu ludowu proštu“ (kotrēž je jašo dobra kščēšćijonška jara nušna pšči wušte hyle šwērtmęš a šamo njekščēšćijonškich nēmšlich prošow). Ša tuto towašštwu šmny na přēmim pōkutnym dnju hōwu škšlowami. Pšchšibnu wšchal tele přebowanja jatym w jaštnach t pomozu a čžšchjeje ho tež ja to druge pišhy, na pšchškad pšchēčšim wopiššim, ja pincžniž t hōdom. Tež ho do bašchich štron w kraju rošnōšchjeja. Towašštwu ma tež dwē knižowni ja lud w Drazžžanach, i kotrēžž ho kšžbe lēto wjazaj tžžaj wšajšlow wupōžčuju. Šduž wopominšćej, šajtu wōžnošćej ma džeha čžšchčane šlowo ša našej lud, a ho dopominšćej, šajti žohnowanj šachščij hū ty i nēšajšeto špša a to šanano tež i jeničšcheto naškanku doštal, dha budžejš ho wjebečej. so šnustkowne mišionštwu pomha pšchēčštwu njepřchēwidomnej hyle njedobročej a njekščōmnymų papjerowu, pišmow, knižow dobre rošpřechčěračej. Tež ministštwu ša tutej knižowni 500 štrinomow dat.

Šduž kščēče ras na tamne kšlērjowje šlowa pšchšibnu, so ludžo (čzelabni a t. d.) maja bibliju, špōwaffe a kemščenje, dha mam pał tola pšchšijajicę: Wžžiwaja tež je prawje? W naščim

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójby statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój mčeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spak měrný
Čerstwosć da.

Njoch ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wědnje dny;
Džěł pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebojs mana
Njebo ěi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klě Bóh pada,
Wokřěw će!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wubawa ho lěžbu bohotu w Esmolerjez knihičisjichjeini w Budyščinje a je tam fa schwórčelětnu přichodplatu 40 np. došćak.

13. njedźela po swjatej Trojicy.

Zap. štutki 14, 11—22.

Pawoł a Barnabaš pšichidžetaj do čěšnosce, dokež lud, te štutki lubosce wobladawšći, wa jich fa bohow a čže jimaj woprowač. Pawoł jim wobara. Ale bórny ho wchitšo pšchewobroci. Raschěšuwany lud čže Pawola kamjenjowač. Ale kamjenje jemu njechitobža. Wón staže a džěłhe do města.

Pawoł w Lystrje.

1. Eswětnu čžej wón wotpožaje.

2. Kamjenje hwiěta jeho njeworja.

1. Lud čže jimaj bójštu čžej wopokašaj. Tajtu mž je Pawołowu džiw na wutrobach mč. Ščo je čžinič? To ho tak loho njeroschdži. Pšchetoz to je strašne, lud na dobo i jeho šahorjenja wutorhnyč. Potom ho šahorjenje loho do džiwneho rošhorjenja pšchewobroci. Ščo ma Pawoł čžinič? Njeħiba ho čžěčelatosnosć w jeho wutrobje, kotraž tak rad našče wutrobny napjelnja? Nč, wón ěimajče napšchěčimo štupi tajtemu pšchěbch-njenju. Čžemny my tydch wobohich pohanow w jich šakle-pjenosći wobžarowaj? Nještawa ho tajle pšchibójštwo dženska hšičče? Wulzy mužjo, wumjelzy, špěwarjo, špěwakŭ ho kaž pšchibohjo čžejča. Njedyrħało ho tež tudy ludu pšchimołaj: my šmy šmjertni čžowlejojo? Pawoł je throneho wutrowi. Ršchěšćijan tež thudemu pomħa, někotreh trojchuje. Ale tak bħa, hdyž woni teħe

tajkeho štuka lubosce dla thwala, ho šy dobry čžowjeť — njeħiba ho potom twoja hordosć we wutrobje? Tajta hordosć je šta wata, kiž na wutrobje žerje. „Wuđ thwalba Bohu ěamemu“ dyrbi teħdom našcha wutroba špěwaj a pšchěžimo hordosći wojowaj. Ti wězy je Bóh ěam fa ho šthowal, so čžowjetow prawo njeje: Ešud, wječenje a thwalba.

2. Woni pšchidbu, Pawołowi njepšchěćeljo. Pola japoštowol je kaž pola Ebdžnika: Dženka: Ğosianna! a jutšje: Ršchizuj jeho! Pawoł šchěćilwje dže pšchěš to pšchěčžehanje. Woni šu jeho kamjenjowali a mēnjachu, so je mornwy, ale Pawoł staže: jako mornwy a ělai, wón je žiwý. Wón ho bjes bojoječ do města wrdēi a da wobħadze woptawajč hšibki plōb thčħža. Wōnaj pohyluňchaj duške wučžobnišow. Tak je porjad w Božim krałěštwje, so mamy pšchěš wjele tydžnosćow pšchěč. Tole prawibšo thčħčžćjanšeho žiwjenja šebi napřhajmy w duchu na ščženy hwojich domow, wjčħe thorolozow, napřhajmy na thčħje wontak na pohřebnišćch. Pšchěš thčħž te thronowanju. Wraħito je ho: Pšči ěmjecz swjadbne žyrkei, čžim wozaj pať ěħšow pšchěłwa, čžim rjenšcho ho wona šeleni. Ršchizj se šylfami rošħwajaju, budħa i wjeħelozu žnjecj.

We ěorju a šrudobje

Eratawa plōby wčžnosće!

Šamjeň.

Bujeński djakni kherlufsch.

(Cuant.)

Khwalec tob' Knjela mi i wysokim kherlufschom nêtko,
Swoimemu Wôbjezi njedz khwalbu a czelecz bawo wchitko!
K wuhywej nam
Tucze je wobradził ham
Sastarlu — a sažo nêtko.

Wón je taf sejechplyw, smilny a wulka još' hnada,
Khrysta bla wón nam też hrêdzi a winy wôczê woda.
K naohycenju
Khleb nam a potrjebu wôchu
Dał je — hoj, schôz bušcha žaba.

Wot Wožej' dobroty woblicz ho t pokucze bajmy,
Pšched jeho wobliczom wôchêdne ho pomizowajmy;
„Swarnuj ty ham
Na roli wutroboto nam
Sajwo a žne!“ taf to wêrje prajmy.

So bchymy junu na njebiejskij honach žnê mēli —
— S jandzelskim wôšijom ach rahn je hujecziciz tam chypli: —
Duž, Wožo, baj
A na tu stronu naš staj,
Kôbzê khwalicz wêcznje Cše hmieli.

Jurij Bróft.

Sayn, swoju macz lubowazny.

Sedyn sławny pruski general bēšče we swojej młobosęzi i panoschom na dworje Wjebriča Wultego. Wón njemēšče žaneho nana wjazg, a jeho macz ho we swojim wudowistwje kłubodnje žiwješe. Sało dooty gyn hebi wón pščeješe, so moŕ hej i podpjeri bycz; ale wot jeho mšby njehobēšče ho ničo parowacz. Zola stōncznje wón hrēbł namata, nēšcho ta nju sahluziž. Rôžbu nōz dyrbēšče jehyn i panoschow wo jstwie pšched kralowej lēha: nju straziž, so by jemu t kłuzbam był, by-li nēšcho požabał. Nēkotrym bēšče to pšče wobēšče, teho bla pšchepobachu, bēšče-li rjad na nič, swoju straz rad družem. Kłubdy panosch pocza, tele straze ja družich na ho bracz; wone buchu jemu sa-runowane, a pjenjeh, kotrež fa to dostawošče, wón potom swojej maczeri seješče. Nās njemōšče kral w wozy spacz a chyjšče hebi nēšcho cžitacz dač. Wón kintalše, wón wolašče; tola ničdy njepšchidz. Stōncznje wón ham staže a do pōblanšje stwy bēšče, so by wōhladał, hacz tam žadny panosch njeje. Tudy namata wón teho dobrego młobenzja, kotryž bēšče straz nadewosł, ja blidom hežo. Wšched nim lēšče list na jeho macz, kotryž bēšče pšpacz sapoczal; tola wón bē pšdi pšbanju wuhynt. Kral ho pšchuwacz i spoczal lista cžitacz, kotryž mēšče ho takle:

Moja najlēšča, najlubowanilša macz!

Dženja je nētko hžom tšecha nōz, so ja pjenjeh strazu. Storo njemōžu to wjazg wužeržec. Zola ho wjeheła, so gyn nētko sažo bēšacz toler ja Wōž sahluziž, kotrež Wam i tuty m sečelu.

Gnuty nad młobenzjowej dobrej wutrobu, da jemu kral spacz, bēšče do swojeje stwy po dwē roli dukatow, tštnu jemu do kōždeje kopy jemu a lēhny ho sažo do kōza. Sało panosch sažo wotuczi a te pjenjeh we swojimai kopymai namata, mōžēšče hebi drje myšlicz, i wotkal hu pšchisčše. Wón wšchal ho nad tym wjehelešče, dotelž mōžēšče nētko swoju macz lēpje podpjeracz, tola ho też šobom strôzi, dotelž bēšče kral jeho wuhyjneneho namatał. Nasajtra rano, taf rucze hacz te kralej pšchidz, wón bla swojeho

kłuzbneho smyka potornje wo wobacze pšoschēše a ho jemu fa tōn młofčizny dar dżatowacze. Dobry kral jeho bēšczazu lubošče khwalēše, pomjenowa jeho hnydom fa ofšžera a dani jemu hšchēše hummu pjenjes, so moŕ hebi wšchitko natupicz, schôz ja swoje nowe sastojistwo trjeboshe. Nādobny gyn na to pšchego wōshchego postupowoshe a kłuzēšče pruskim kralam jošo imuzity general hacz do swojeje wyhōšče staroby. —

„Dobroty, starčimaj wopostajaneje, njebudze nišby šabyte.“
Knihy Strachowe 3, 15.

F.

+ Či pohladny.

Nās bu pōbožny muž pracham, taf to pšchidz, so mōže hebi pšdi wšchēm žiwjenskim horju tola tajtu smertnawošč wobarnowacz. Wón wotmolwi: „Zo i teho wuškabža, so swojeje wōczē berje na kēžbu hjeru; pšchetož wšchitko ho pšches smyka t wutrobie dobywa, ale też to dobre.“ — Na dalšuju prajchē, taf to čini, wón bēšče: „Rôžde ranje, prjehy hacz na swoje wōczē a mjes ludži bu, swojeje wōczē wospomniz na tsi wēžy šlozam: Wajprjehy je t njejuj pōbēhjuj a ho wopomnijam, so je moje kłowne džeto a famēr mojejho žiwjenja a stufowanja tam gorčela. Rotom našilam je t sem a wopomnijam, da malo mējna trjebom, so bych junu w njej swoj row namatał. Stōncznje wotelo hebeje pōhladuju a hštu tych wobkēžbjuj, kotryž ho hšchēše hujenichy wjeheje byžli mi. Na tole wōšchne trošchitjuj ho wšchego horja a hyn je hšetom a cžlowjekami pōtojuje w Wožy žity.“

F.

Młój wōžny kraj.

Krajo rjany, wuśwoleny
Wot Woža mi t wužitju,
S nēžnym kčžwom wuhyjšeny,
S lubošču cze postrowju.

Mi ho hori kōžba žywa,
Pōndrijam ho do tebe;
Trowja rjanosč cžicha, mika
Wutrobu mi šbēhjuje.

Ničkzi sybola ho jašnje
S cžēmnych hajow, tymjenjow,
Pwójedaju hebi bašnje
Starobannych krajpōščow.

Mile prubi kōnczko i njeba
Sčezle polam wōzowškim,
Kronuje pot pilnoš' džela
S žohnowanjom njebieškim.

Wješt debja wosprōščene
Lubojnje kraj kušiti;
Se šchotomani wobroščene
Witaju cze statofi.

Wješety pał we nič bydli
Lub po rēczj inaty cži;
Dželawy ho t Wožu mōbli,
W kēmščach jeho pocžezji.

Swoeru dobre wāšnija kłowa,
Wot wōžow jom' namrēte;
Macžejnu rēcz hacz do rowa
Swojatu bjerzi na wēczne.

Lubo šbožowny a mērny,
Wāž heł turo bohatywo;
Dža cži cžeršnowšč Wōž tōn hšwērny
Sčžerzi, stajnje žohnuju. —

Wješta nēžna pał mi kłwa
S Wožim domom i balota;
Tam, bōžez rēta bēzi nika,
Szejelje mi tolešba.

W młobosęzi tam konjacz tjenje,
Rôždy kuzłi inaty mi
Wužli šbōžne wopomnjenje,
K nutnosczi nawabi.

Wōh cze, droga semja, žohnuj!
To rēcz mojejch hšłow je;
K jednocze pał Wōh lub žohnuj,
Pōthudžazy wot tebe!

J. Kř.

Dr. Marcin Miruś.

Marcin Miruś, we swojim czaŝu dwórkę przedał a zywotwin-
ski rodniceł w Drazdżanach, będsze prawje swiernty przedał Bożego
słowa a sjebnoczi je swojim przedawaniem cziłkego słowa też bjes
poroża cziłte żywienie. Duż wón porno lubośći a poćszeczowanju
też wiele bity a pichęćszęhanja namata. Szebo słowny pichęćwinik
będsze tanglet Krel, a i tutym twojasziotaj so bohuńel jeho tolle-
gaj, Salmutaj a Steinbach. Doleż jeho niepichęćszelo widżachu,
jo jemu na druhe woszczynie jeśchłobdżić niemóżachu, dha so sfón-
cz-
nje i pichłobdżeniu wobroćszachu a rośchierzachu, jo je Miruś wo-
tchuwjećchu niepichłobdżnie rěczal. Əja je pichęć moźna bróti w ruzy
keho, a tał też tudy Dr. Miruśowi niepichęćszelo tał daloko
pichłinjęćchu, so bu wón wot swojeho sątojzistwa wotżadżeny a
na twerdzijnu Königstein do sąjeczja pchłanę. Tola Woś pobłóćze-
nych niemopuśćęć. Też Miruś bu se swojeho sątwa sąso
puśćęćem a pośbłóćchu wot wójtowdy Hendricha Juliusa
Braunshweiga-Lüneburgskiego a przedaja na dom do Halber-
stadta powołanę.

F.

Sahrodnik,

Sedyn sahrodnik hadzi schtomik wośheje dobreje družiny. Zako
bu tónpamy twęćchi, wón hylne skumty czeręćje; tola sahrodnik
i kóždy nalcęom a i kóždy lęćom wiele tychpamych swotręja;
to będsze dżiwe drijeto, taż wón prajęće, kotrę hatołam schłob-
jim mjełsu přecj bjerje a je zple i schłobom poczahuje. Wch-
hlabowaje dżęći so nad tym dżiwachu a niemóżachu tole czińjenje
wopchjęć; tola je nęłote lęta schtomik swoje přerje płody nje-
pęće, kotrę dżęćom krańje płobdżachu. Sahrodnik pał i pch-
ręćowanjom skumotwo pchęćgo potraczowalęće.

Schtomik je dżęćo; sahrodnik staj na a wućeł. Dżęću hu
wot Woja dobre dary a krańje hnućja wudżelene; tola wone loho
dżiwja a dobre na czele a bućsi staja; duż dyrbital na a wućeł
dżęćo stajnie w dobrym rośpofasowacj, je mytowacj, jemu po-
rokowacj a jo hamo křopacj. Potom sfónczynie hódny młobdżen-
a muž, dobra dżowta wotróćje. Pchęćo pał dyrbt cziłowjeł a to
tamne na hebi porjedęć.

F.

Stawisna Chrystusowego pschekrańjenja.

(Potraczowanje.)

9.

Anjelowa poślednja rěč wo Wożim kraleskwe.

Lut. 24, 49; Jop. 11, 1, 3—8.

Szo siewiś Sejuś wo swojim czeręćjenju

Bę japołchtotam žitny psches wchęłate

Ssam wopofasima najmóžnišę

A da na schęćzjęći dnjow so widjęć —

2. Jim w czele nowym a i nimi rěčęćje

Wo sčóžnym Wożim kraleskwe lubońnje

A šromadżiwšči jich, taż pałaję,

Pchłajaja, so bęchu njełobdżili —

3. S Serufalema, ale na Wótzowie

Tam pchłubjenje cziłoli poźhłuchni;

Wchłaj hlaj! (wón dżęće) pchłacj cziu ja

Sslubjenje swojeho Wótza na waś,

4. Kiz jasnje doleż seje pchłęći wote mnje;

W Serufalemje męćje pał wotłancę,

Šač i wykofoleće wobłęćzeni
Wudjęće i mozu wy dotal słabi! —

5. Wchłaj Jan je i wodu sčęćęł, ale dyrbicje
Wj i Duchom swjatym sčęćeni bęć; dołho niz
Wo tych dnjach. — Əji pał, křiżj bęchu
W šromadu pchłęćili, joś wopraćchachu —

6. A dżachu: Kriježje, postajšči na tón czaś
Ty štraleste kraleskwo sąso nam?! —
Wón pał i nim dżęćje: Njeśhłęćja wam
Czaś abo schłundu wchłaj wjedžić hamu, —

7. Tu, kotrų Wótęć połožił do swojey'
Se ham dżęć mozy; ale wy wójatecho
Wótęć dośtanjęće Duchu, kotrų
Pchłidžje na waś we Serufalemje.

8. A niz tam jeno swęćoto budyćje
Wj moji, ale w žytny tež wójatšim
A Samariskim kraju, taż też
Ssamo šač do tónza semje wschłubom! —
(Pchłubdżenie sfónczjenje [2. dżęć].)

Boži sud.

Powjedaničko i lęta 1822 wót Jana Wjele.

(Potraczowanje.)

Mjes tym pał rěnikowa pobožna mandželska i dżęćęćomaj doma
sa sliłom heći, sdućhujo sčęćęćem tyz. Kóždemu wobłęću
sčęćęćem wóći i sčęćęćem na wotno dżęće, tał jedyn bęć po
drugim bęćęće taż wotniwy smij. Na sliłje sprowaśte leža, a
mać so po kóždy bęćęće wótje i nić mobil a dżęćęće sprowate
hodu:

„Wj, Wožo, sąstłiłi smy
S tał jara wiele bręćhami,
So kurowje naś moril by;
Wj njećim ty tebi poźhłuchni.
Dha wchłaj smy twoje dżęćęćatka
A twojey' pašowy wotwęćęći.
Twój lud, kiz hręći wopłata,
Szo twojęć hnadže porući.“

A kžoto-czeręćenje bęći so hęćlaja dale a bóle, a dżęćęći płakatej
wótje a wona wótšiško spřawa:

„Wj njećem ty tebi poźhłuchni,
Sdy bęćęćy pchęćęćęći smęć,
Wch, hódje dha czipli wotniwy bęć?
Wchjo sworjenje czi jara nęć.
Wj twoju hnadu pčatam;
Kiz kžóde ranje noma je;
Tu jeno hebi žadamy,
Kiz se wchęć' nudy wumęć.“

Štyłi wchaja dję a hódje ludži a slił. Šroja sąstładja
nustka a wotna. Tenu rěnikęć na pčęću štrži so kón pchęć
błotowym błęćom. Wón spłóšęćny slił a sčłubnjenju hanja. —
Wohyl so, sčęćęćem wo łamjeł, sworęći, jo rěnik na słowu do pčęćja
šęći a hebi nošu slił. Njewjo tam w bęćęćęćem lęćęćy leži a
niemóže stancęć, a krej jo jemu lije. A pchłi tym tón žadłany
cziłowjeł Wjęćęćęćem hani a sąstława bęći. — A mjes tym so
pobožna žona i dżęćęćomaj gorzjęćęće modli:

„My wołamy w tym hubienstwi
 Wszech twójch“ kyna skrytyka
 Eso t twojej Wołej krańcowej!
 Alch, pichelchoni naj jecho dla
 O Wótcze wszechje śmialość!
 Niek po śasłuzbie njełhołaj!
 My pónajemy hrędy wszech;
 Nam kwoju gnadu połałaj!”

Wihi poglębnim hrónieku jich póluski śasłachowaty hrimot
 a hrimot. I hnydom pśchle wschón ropot a prafot śasłach
 tonja po hachy i pólbowom rubajo pśichynac a wo wrota
 pragnęj.

„Wóć Jesuho!“ žona wróžena śichitaj a wołajichy dźećci a
 knihow pśchle wrota śleci. Za leżelch męrataj kón, a to bę jich
 kón. Se ślubnjeney hłowu wo murju ślečo dęche ho walił. Ničo
 wot woła a gratu! Ničo hacz ja pōstronk wšate wałi. „Wóć
 Eśdžnišo tola! Eśdž dha je wón? Eśdž dha je nan?“ — Ale
 to podobno hjes hłocha wola. Nidžto jej nabohej njemóže wot-
 mōwcu dać. —

Njewjedro mjes tym kōbenje staja; blyski a hrimoty ślabnu,
 a ślabcho kije ho deśchōwcy ślōw.

Za mrotoła i Lubiju cęhnje.

Dwaj žnietaj njebeśchaj njewjedru wschōj. Eso wszech
 Natariez ślupniwi pod wulki dubowcy śchōm, pomieśchaj kryw.
 Ale doleż je strach, w blyskach a hrimanach pod wulkim śchōtom
 wuřhoma pytać, męschaj ho do ślōwa won. Nidžcho hacz do
 toleżi śmōwcy, dylki ho pod śchōtom njewjedru śarajęć dać. A
 to dęche ja njeju śasłine sbože. Śleci, lēby ho bęchaj wo dęchac
 wōrjebōw w stronu, ho pśchle nimaj bęchaj a śa nimaj wjeřlity,
 a do teho duba śkalota raś. Wubjichaj blychje tam pod krywom
 śalaj, hjes dweła bylo to ja njeju śarōś a śmjerć.

Židowškim „Balankam“ blišo, tam pola „Stolpa“ blychitaj
 pśchle hōbu něšto rwiej, a hnydom pytnjetaj cłowjela na puczu
 ležo. A pśchi nim śawoma wulki rēniški poś. Dohłabataj ho
 bōrly, to je tōn hrojni śakrowač i mēła, tōn bohaanjerški śloač.
 Pjanowje je wuřlaja i mōřhōw, śa to poś torhaja krańchew hubienza
 kōby. Do pucza hrowčōny napina śakruje ślawy, śo by ho śebrał.
 E wōbōmaj rukomaj pōbjera ho a hpytuje, kać by ho pōhnydny
 mōł. Wjeřby pać hacz ho jemu to radzi, wali ho śna. E wōłi
 ho krey puřoli, mēschja ho i deśchōwnej wobu a cęčeje poźwōńej
 kōłiji dale.

Duž cęzetaj wonaj, śasławski pśchi nim, pōpřycac, kać blychaj
 wupombacz mōwcy. Njeślōbōmza tu ležo wołajichy w tajmle
 wjeřje, to bylo i hrēchom. Ale išto i nim? „Wōd jęchų i naj-
 mēschja dychi, njech je, pod cęzių cęje!“

Pśchi puczu na polu ślećchje nēśasja fara. Tōn mēbōšci
 muž pōtkōzi po nju. Potom jecho i waša na faru śkōwizichy,
 wjeřelchaj bēdnita Židowški pśchi. I śo by ho, wjeřel to mōžno,
 njemōdreje bōłōśje jminyć, dźećchje to pśchi žytnym deśchōju pomałki
 ślup. Po něłotrach cęczelach widźelchaj wōrjebjē pucza ležate
 cęło, a tu a tam kuchi rowbteho woła. Pśchi lōžbym śakrōku
 farų tōn wjeřlenu žabłame pōłecze krańny, bōłōśje dla.

„Wōžebła tola, pśchi tajim njewjebje njejařny takle“, pōwjeřelchaj
 jecho. To pać bē, jako by kamjenij rēćal. Na wonym kōnju
 Židowa kōwanja śleji. Tu pōwjeřelchaj pētnych kōwarjēz ludži,
 ho bęchu hubienza pod řuche wśali a po pomozi śchli. A to ho
 teź i pōwřawōm śia. Na wōřitile sbože bē pola kōwarjēz runje
 mēschjanški ślōć, kōtrų bē wōhłabac pśichōł, kać ma ho i jich
 śhorjeney maćerjy, a dęche tu woćatacz dychaj, hacz bylo nje-

wjedro nimo. Tōn wōhłara i wuřtojnjej ruku nařhwilny wobwjas
 a ślaja: „Nunų pucų dōbēćchje po wōś, kiz by jecho domoj do lōža
 dōwjeł. Za pōjedu i nim!“ A to ho teź śhwatnive śia.
 (Pśichōbnje ślōńczenje.)

Wótczinske sonetly.

(Pōtaczōwanje.)

Wjeřci kōmif.

A. Do ślazenja křwata, ištož ho lēni śchmata! —

Njerod wřdu, Eserbja, kručje wotřchajucje!

Śerbtu rjane, i wōžowu namrite, řej hōjće.

Śhutnje dobru nōz wřchom' žubrowanju prajeje,

Śačo ślawy Eserbtwa ślawneho ho cųjucje!

Na hrēch hrojni njeđasnośce, Eserbja, plucje,

Wōhu Wjeřchnemu dźak, cęćel a křwalbu bajće,

Pōłne dōwřenje na njōh' pśchego ślazeje,

Eo wōn dale śpomōže, — ho pōtrořchujće! —

Eřtōž ho w žubrowanju njerořmōnym śchmata,

Wjeřce do ślazenja řlepų řpēćhje křwata.

— Křōna junu jeno řiwēnym bube data! —

Njewbōz njerođny a lēni cłowjeř ženje,

Śemal rospadnje cęi bōrly śamōženje! —

A je dōat twōj wēřty — řrudne rospjeřchjenje! —

(Pśichōbnje dale.)

Wřhelake i bliška a ś daloka.

— Kral Bjedrich August, kiz je w śasłōnym wōbjenju nařchu
 Łužicu wopřal, pśichōž teź pśchje mēřto Nadeberg. Tam bu wot
 ewangelistō-łutřerškich duchownych pśchje kņaja śuperintendentu
 Křēžora powitany. Wōn na powitanje jara pśchēćelnive ślōwa
 rēćelchje, kōtrę dźahny wōhłōw je wutrobach wřchitřich jecho ewan-
 gelistō-łutřerškich pōdbanow namataja. Wōn praji: „Śa ho wam
 dźakuju, kņies śuperintendenta, ja pśchēćelne pōtrowjenje. Śa ho
 pśchego wjeřlaj, hōbų i tyni kņielami hromadu pśchitidu. Wy
 řimų tola na ho pōłajani a dychimi hromadu dęřelchje. Wy pać
 dychicje le mni dōwřenje mēć. Wy wēřce, śo ja berje mēnju
 i ewangelistō-łutřerškej žyćkaju a Wōřcha mōłitwa dychi mi t bōlei
 śleć.“

— W Wōřwa w Śasłkej ho nowa žyrte twari a je ho řižom
 300,000 hrownowa ja nju nawatdo.

— W Marocko hroų wōjna wudychjē. Muřameđanřny
 i wulłini: hromadami řranzowšlemu wōřtu napřchēćiwu ślupaja, tał
 śo je řranzowšli general řebi pōpřiljenje řiwōjcho wōřka i Wōřka
 řadacz dychaj. Dolež je njēćimji řultat njēnje řimwřlenu, řu
 rořhorjeni Muřameđanřny jecho bratra śa řultana wuwołali. Žebyn
 wōjał řawota w mōłchēi pśchi pśichōbniřchēi mōłitwje: „Wōh
 wōbradų nařchemu kņiejel Włeci Muřameđej dōbucje“ (1. brat
 nēćiřchēho řultana). Dolež muřameđanřny wōjnu jako nabožinstu
 wōjnu pśchēćiwu řchēćijanam wōhłabaju, je rořhorjenje cęim
 wjeřelchja a řrach wulłi, śo řrawoma wōjna wudychi.

„Bombaj Wōh“ njeje jenož pola kņejewo
 duchownych, ale teź we wřchēch pśchē-
 dawarņjach „Eserb. Nowin“ na wřach
 a w Wubjichinje dōřac. Na řchtwōrč
 řēta placzi wōn 40 np., jenotliwe cęiřka
 řo śa 4 np. pśchēdawaju.

Sy-li spéwat,
Pílnje džélat,
Strowja ée
Swójby statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosť ma;
Bóh pak swérny
Přez spať mény
Čerstwość da.

Njeh ty spéwas,
Swérnje džélas
Wśódne dny;
Džón'pak swjaty,
Duśl daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi kłmarna
Žiwnoś jo;
Žiwna woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Sserbske njedžel'ske lopjeno.

Budawa ho šóždy šódotu w Semoletjez kúbičičičeženi w Budyschinje a je tam ja jchtwórtičetnu přichedplatu 40 np. dořać.

14. njedžela po swjatej Trojizy.

Zap. štutki 15, 6—12.

Bawol štutuje jako misionar mjes pohanami. To je jich wiele křesćijanow, tořiz bu se židowšće mery přichitupili a hebi wot pohanow wobřešanje žadojo. Duž roštora hrofy. Ale japoschtoli namataja prawy puč, to praščenje rošbudžić. Japoschtoli a staršji šo šendžechu. To běše přenja křesćijansta žortwinsta šhromadžina w Žerusalemje w lécze 62. To běše nultna šhromadžina, pšchetoz na njej měješe šo rošbudžić, totry puč wjeđe do njeješteho kralestwa. Dolže rošćežowanje šo měješe — potom Pětr staže a wupraji, ščto je jadro naščeho křesćijansta. „My wěrimy, šo pšches tu hnadu teho knjeja Ješom Křyšta šbóžni budžemy — Židži tak derje kaž pohanjo.“

1. Š hnady.

2. Pšches wěru do Ješom Křyšta.

Gnada přichituje nam puč do njeješteho kralestwa. Njedyrbimy šo wješelič, šo je nam Bóh pšches Křyštusa durje do njeješteho kralestwa wotewrit? A cžehodla dyr-bjeli hebi puč, ščž katoľistka žyrte, njetrjebawšiji porčizki? Š rošćamanej wutrobu šo pšched Bóhom poškilamy a wulinamamy: „My š naščje mozy njemadžemy t tebi pščinaj!“ To je jeničiji puč šboja, na totryž Pětr po-taluje. Duž mjelčedže žyla šhromadžina. To štutko-wašče. Šob ščoty artifel šo wšchizy pobjachu: „My mamy šo to, šo cžlowjez prawy budže bjes šakónja štutkow,

jeno pšches wěru.“ Ale tola tošamo wojowanje šašo pšchidže w cžabu reformazije a Luther njeje ničžo druge cžinit, hačž Pětrowe přebowanje šašo wšpjetowal; jecho žyle štutkowanje njeje ničžo druge, hačž wuloženje Pětro-weho šłowa: „My wěrimy, šo pšches tu hnadu teho knjeja Ješom Křyšta šbóžni budžemy, tož tež našči japoschtolizy wotžoyo.“ My wal njedchamy jenož hladacž na katoľistku žyrte, totraz tudy wotkupuje wot Pětroweje wučžby a japoschtolow; čžemy šo tež praščež, hačž podobne wučžby a myšle tež mjes nami nješu, šo čžedža ludžo š druhimi du-rjem do njeješteho kralestwa, hačž š tymi, kiž je Křyštus wotewrit a totrž rečajo „hnada.“ Tajte myšle hičaja šo we wutrobach duchownje hordych, kiž hebi něščto wjeđa na šwoje dobre štutki; kiž šo we wutrobje poščehuja a čžedža hebi njeješka šašluzbi a myšla: „tajčš štutkow dla dyrbjal Bóh jim hnadny bječ.“ Šobu njemadželč hnadu wotkupuje. Šdžž je Bóh tebe pšches hnadu šbóž-neho cžinit a ty šo teho wješelič, potom cžiti tajte štutki š džatowanjom, ale niz, šo by nři šašluzbu pšched nim. Pšči Pětrowym šłowje wotšanje: „Š hnady budžemy šbóžni.“

2. Pšches wěru. Wěra stej nošy, š kotrymajž t Žeslujčž bežičš, stej ružy, š kotrymajž hnadu Šožu a Křy-štusowu šašluzbu šapšchminječ. Žewina njewěra hnadne durje šamty, wěra je šašo wotanja. Šym ž Žerusalemje, šo šo pohanam pšče lošto cžinječe, dočžž šo šama wěra wot nich žadače. Pětr jim wotmołwi: „Bóh njecžinječe žaneho rošdželenja mjes nami a mjes nimi a

wuczińcjeszede pšches wotru jich wutrobny.“ A je to woprabowže tajki lošti pucž — pucž wotru, abo mjehsti šahłowcž k wot-poczowanju? Wšera naž dele czjery wote wšichłički hčebicznich myšlow, wot feniščich myšlow. Wšera nijeje mōžna bjes praweje potutu. A mōžejš ty potutu czjinič bjes w-nižnosje? Ty dyrbičš halle prawje faczucž, kał tšudny ty šy, potom budzejš idychowacž: Wožo, budž mi hřeščnikiej hnadny! Počutnu roslamanu wutrobnu dyrbinu k hnadnym durjam pšichinječš. K temu dyrbinu šo hami šaprečš. Kał je s tobn, luby kšejcizjano? Šdy by Wož tōn Anjes tebe bženša na tšoroložo wotožil a ty by šmjerčzi blisko był a hčebi myšlił na Woži šud a hwoje hřeči, ičto dzejš czinič? Čhzejš hřeči s myšlow wuňnacž? Wone pšchego šašo hwoj bžš šbčaja. Čhzejš je šaplačizč se hwojom šamoženjom, je hwojom šawoštajeništom? Čhčtož čzorne je w twojim žiwjenju, tola čzorne wotšanje. Ženo hdyž je muž, kiz tebe s hnadu do njebež puščej, mōžejš nits šačš. A tōn je Žesuš Kšryštus. „Wty wėrimy, šo pšches tu hnadu Žesom Kšryšta šbōžni budžemy.“

Šamjeń.

Pšches hnadu!

(Zap. št. 15, 11.)

Pšches hnadu junu šbōžnosč šnėju,
Kał we wėrie praj, wutroba!
Pšches hnadu mēra palimy žnėju,
Šdyž wobjimam kizjž Šbōžnika.
To wēčjna wēcnosč wotroba:
Nam hnadu njebo wotanka.

Pšches hnadu! Duž šo njepuščejamny
Na došojnosč a počinki;
Wty Kšryšta frej a prawdočš mamy,
Njež šbōžny troičt to we duščij?
Šemjercž naž nēł traidizč njemōže,
Naš hnadu k njeju powoježe.

Pšches hnadu! Dzerž šo teho šlowa,
Šdyž hřeč cje tama, čiwuļe;
Šlej, Kšryšta frej wo hnadu woła,
Šdyž stejich w prawej potučej;
Šacž runje bē šyn šbujeni,
Pšches hnadu Wože bžejšo šy.

Pšches hnadu! Pšichi tym šawoštanje,
Ta wėrnosč ženie njekšabka;
Š tym troičtom šlawaj lōžbe ranje,
Wōn budž cji wėry šowija;
Pšich wšchēdnje do wutrobny hej,
Šo hnadu mačš pšches Kšryšta frej.

Pšches hnadu! O ty šbōžna wēra,
Kał ty mi dušču wošchewejš;
Ty, moje žōrlo troičtja, mēra,
Kaž mity jandžel šo mnu bžejš,
Šacž junu wrota Šalemske
Wi Woja hnadu wotanšnje!

K. A. Fiodłef.

Wobrazy s pola šutiskowneho mišionštna wot lēta 1906.

(Po rošprawje krajneho towaštwa ša šutiskowne mišionštno w Šafkei 1906.)

5.

Štaranje ša młodženzow a mužow.*

„Kał pēne a lubojne je to, šdyž bratšja w jenej myšli hromadže byda.“ Čizjōba młodych mužow a młodženzow, w šrowoščej, šynłojšč a tčejnje stejōžach, je pšchego rjanu napoščab! Wty šo wješelimi w Wožim domje, hdyž žyła hčeka młodženzow k nječšporam pšichšabža. Wty pał radny njewōžšimy, šdyž woni haledajo a wotajo w hromadže wotšto čašajōa abo pijo w forczmad bydašo, njehmane rēče wjebož a hnadž hčejšče hōrčice šapocžinojo. Kšchčejščjanšta lubošč nijeje šrudne rošpřeščjenje młodžiny na štrajchnych a šawojebnych mēštnach a šladnolōščach wōžičš mošta a je w mēščach a na š wješčica bōle wješčich wšach towaštwa młodženzow (młodych mužow) šaložita a k temu tež ewang- luthčerše mužšje towaštwa pšichšantšy. Kał pēnje a lubojne je, šdyž šo po bžle pomowanja a šašo k poščinjenju ša nje čtunje a kšchčejščjanž smyšleni młodženzōjo a mužōjo k natwarjenju, špėwanju, dobremu šlawočšenju hromadu namataju! Tuby dobre šte pšchewinje.

W minjenym lēče je šašo 5 tajščich towaštwow w Šafkei pšichšupito k wultemu šwajłcej tšchje towaštwow: šwajłt wopščinjenje 214 towaštwow, pšches 18,000 šobustwow. Wōn hwoječo „Wōšła“ wudana a ma tež k wužitku wēžy šam hwoju šnihownju. Šwajłt a šnihownja štejtaj pob „wotšlabarjom šwajłta“, a jehō pšchēšyda je šnjes dwōščij pšedat Křetčijmar w Dwažžanach, 6 towaštwow maja hame hwoj wošebity dom, 76 šo w šarščich domach a žyčtwiniščich šwarjenjach, mjenščij bžł w šolčenzach a nēšotre w šlawonych šwarjenjach (radnižy, ščuli, šurnoškej šali a t. d.) šhromadžuje. W ty šynwli 11 šadži štatuje, hwoju žyłu mōž a hwoj žyłu čaš ša towaštšnu wēž woprjo. Š towaštšwami je š wješčica tež rošwucžowanje w rēčach a wšchelatišč potriebnolōščach powołanišeho žiwjenja (šnihowjebjenje) šwajłane a tež w pštanju pošaunow (trubow). Šōžbe lēto šo pošaunški šwježčej wot-mēna. A tyžazo njeladubn, šajš poščehowozj šacjichčž je poščledni tajki šwježčej 27. mēje 1906 w mēčje Dōbelnje čzinit: 300 piščazych bēčše pšichšito. Šmestšach a šwončak Wōžeho doma Wožu k čzjejči piščachu. W Dōbelniškej rošprawje šo rjenje pišče: To bēčše šwježčej, šajšč je naldše mēšto lēdy hdy do- žiwito. Tu njebē žadyn dom, žama hwoja, hdyž njebubžicu wultotnu mōž šynłow šacjuli był, kiz wot wōžy piščarjow pišče- mōžaza wuňabžejše. Kał šy nēšotremužšiti šwētnemu člowječej šynly hnučja a wješela we wōžšju šo bnyščkšite, jako šynly šhor šchwarnych pošaunštow pšches Woži dom šallšnja a jako wot šornješo torhōčšja s mōžnyimi šynłami šo k njeju čšchčejšče: „Nječjeha wupowječajo Wēčžneho šlawu.“

Włobeho mužš žiwjenje je hušto čašanje a pučjemanje. Kał wješelate šu šladnolōšč a šawojebnja, tež we wješčicni žiwjenju! Tu šo ša kšchčejščjanški wješčicštomowy šwajłt bžela. W Šipštu šo wjozajž hžjom w hwojim wošebitym šlatoku šhromadžuju, šotryž je wješčite šarjadništwō pšchewoštajito. Ša „dom wjoatow“ je Šipš twaršle mēštno pšchewoštajito. Wēšo je k šwarjenju šamemu wjele šredkow trēbnych.

Ša pučjowazych, wošebje rjemještnikow, šu „hošpody“ na- twarjene: Tu je domjazj kšchčejščjanški worjad a čšlene wōščhe- wjenje. Dolež šu tež wješčejščjanške, šocialdemoštratške hošpody nadeščš, maja hošpody šmestšowneho mišionštna s bžela čzješe stejčejčžo a maja ša polēpščjenje a poščēhnanje šwonkownych

* Tōnte 5. wobraš ščujča po prawym do 33. čšjela, hdyž je šynłenje 6. wōščičščjanj.

naprawow cšim dale cšim bóle wulste wubawiti. Njedy šo pšchecze-
low wěžy pšchego wjazny namafaja: Šchó njeby šo na hojpodu sa
tamneho mjes rušejnikow padnjeneho w pšchirunanju dopomnik!
Šdyž mōžejš we swojim mērie domach pšchegiwacz, potom šo tež
raš na tych dopomnikach, kotryž šu wonfach!

Lutherki swojst tež wobteji ja duchowne a cšłne poslaranje
lōžnikow, a naldje jastke towarštwu sa swustowne mišionstwo
na džel na tym, dolejš wšchaf tež s naldjeho luda a traja hynowo
na lōžach kłuzbu cšinja. Do najwjetšeho mēsta Ameriki pšchi
brjojš atlantiskiho morja, Noweho Jorka, je šo duchowny wupōštaj,
šo by sa jatoženje hojpodu (stajije) sa lōžnikow skutkowal. Še
Saksteje je šo ja nju 2000 hynowow dalo. Duchowny je bžjom
dobry nutšhōd namafal, šo by tam najzradšcho wullti dom sa nē-
stich lōžnikow natwaril.

Zečji po wupušcženju s jastwa kšchecšijnastu kłuzbu husto
šhonia. Dželacšeffe statoli (statonije) džežba študžajym a jastubže-
nym hwoje wrota wotewricz, šo bychu woni šašo na nēšchto wēšte
pšchichiti. Wjele rukow, ale jedyn duch: wjele stawow, ale jena
dušcha: to je ta pytaža Šbōžnikowa lubošč. Wona pšchego šašo
nowe puče pyta a namafal, ale wšchitfe wjeđu t šožu žiwjenja a
t šbōžnosci dušče. —

Pokleče IX.

W leče 1774 šo džewječšitny hōž Bedert w mēstacšku
Freiburg pola Naumburga pšcheg wječorom s jentym hwojich
starišchich šobuščulerjow, s mjenom Jōrster, t šchibienčnej horje
won pšchegabōžowalše. Wēšče to runje na šmērfach, jako s blisiti
šchibienžy nimo džēštaj. Borta bla Jōrster hwojemu šchulstemu
towaršcheg napischijne a štrachocšnje pšchōwō: „Bederto, tamle
je šchibienž cše wōta!“ Hōž šo nawalnje wustōžba a cšerēšče
potny štracha a naboženja do mēsta wrōžō. Byle wotpajat šo
wōn na šchlōbnu kamjeitnu lawu pšcheg štrachichskim domom šubže.
Wōrty na to wōn epileptiske napaby došta, kotrež bēžu jemu bjes
dwēla nable štrōžele, s nashkam wōshlōbnjenjom na kamjenju šjedno-
cšene, pšchicšahnyke. Šhorowč lēto wōt lēta pšchibieralše. Štōncz-
nje wōn po njewuprajnym hujenitwje, 31 lēt stary, pod štrach-
nymi widlichčejmi wumrie. Jōrster pak bēšče hēbi njefōže
hwojeho pšchicšela tak jara t wutrobje waf, šo wōn do cšēstich
myšlow šapadže a w Torgauskej študnizy hwoje žiwjenje bžjom
prjedy hač Bedert štōnczi.

F.

Stawisna Ahrenstufoweho pšchekrašenja.

(Štōnczenje.)

10.

A njeby špēče.

Mat. 16, 19. 20; Lut. 24, 50—53; Jap. št. 1, 9—11.

A tōn Knjes, jako porēčaf s nimi bē,

Nich wuwjebžiwšchi hač do Bethanije

A posbēhnjwšchi ruzj t njeby

Požohnowa jich tam t wobšamtnjenju.

2. A šta šo, jako požohnowa jich wōn,
Šso wot nich puščaji, t njeby šo šbōžajo;
Wšchaf posbēhnjenty bē, šo woni
Wbžichu to, a wša mrōžel jeho —

3. Prjecz pšcheg wōčjomaj jim, a bu do njebeš
Knjes horje wšaty a je šo t prawizy
Tam hynul Wōžej pšchekrašenju;
Wōni pak mōblachu nēt šo t njemu.

4. A jako ja nim hlabachu do njebeš
Pšchi horjēpēčju jeho do trapišnosče,
Šlaj! Duž dwaj mužtjaj w bēkej dračje
Šteječstaj pšchi nič a tašle džēštaj:

5. Wy Šalifejšy mužjo, šchto wy tu
Do njebeš štejo hlabacše žebžiw?
Tōn Šesju, tiz je wot waš wšaty
Horje do njebeš, tat šašo pšchibže, —

6. Kaž tudy jeho t njebešam horje špēč
Šcje šwiheleni widžiti wōpranbže! —
A Jerusalemu na to woni
Wrōčichu s wulkejš wjēšelošcu —

7. Tam s horcy, kotrejš rēžaju Wol'jowa;
Ta hora leži blisito došč pšchi mēčje
Jerusalemy, puč s šabat,
A bēžu štajnje we templu Wōzim.

8. A cšelč s šhwalbu Wōžu tam dawachu
A w jency myšli t prōstnje a mōblitnje
Šso šhlabžowachu wšchitny wšchēdne. —
A bžchu won dale pōšli Wōži.

9. A prēdowachu s pomožu Knjejowej
Nēt wšchubžom, kotryž šlowo jich wobtwōrēž
Pšches džimy, kotrež w njenje jeho
Cšijnachu pšchede wšchēm šwētom šjawnje.

10. — Tat pšchekrašenjem Šesju nēt kralnje,
A knjejstvo jeho kralowšje wostanje;
Wōn do wēčnosče kral je krašny;
Štworjenje wšcho je jom' pōčēšhjenje!

11. Duž halleluja wylšajmy Šbōžnikej!
Wōn pola hwojich wostanje wšchitfe dny
Hač do štōnczenja, — pošty šwētny,
Kotryž naš wōžji a wobšchitnje. —

12. Člēt jeho wjēdže cšasto došč pšches cšernje;
Paš kōž je šbōžny. — Duž jeno t njebešam
Šso ja nim kručje pšchēščerajmy! —
Šrōnu da žiwjenja šwētnym Šesju! —

Boži sud.

Pōwjedacško s lēta 1822 wot Jana Wjele.

(Štōnczenje.)

Šdyž bēžu rēnika wotwōjēsti, šanješe želna šowarjez macz:
„Tōn wōboži hujenty cšlowje! Wōž dajš šo šmilicž a jemu
hinaču wutrobu dacz. Za jnaju, kašji je wōn djašowat. Wōndy
hašle mi jeho šono s plačom wustōrži, tat jej wutroba krawai
jeho žōdabawo jayša bla. Wōn šo njeboji Wōša a buž je na
hwoje bjesbōžnje škowišta hordy, a najbōle tehbny, šdyž je šo wōpil.
Njedy wšchaf by pič, ale niz tat bjesbōžnje šlaž, šo mōžte šo
kamjenje šwēčaf. To widžimy s wōčjomaj hnadny džim Wōži, šo
jeho hač botal Wōša rucžla šajala njeje. A to by šo mōžebycz
dawno bžjom štafo, njeby-li jeho pōbožna žona tat hōrzo sa njeho
proškyla. Rač šusto jemu je rženjom rēči a jeho je šyštom prošk,
šo by šo tajšeho cšerčzenja wōbal. Ale šobužel pōdarmo prošy,
a nimo teho je sa pēkne proščjenje bita. — Šaj, Wōh dajš šo
šmilicž a jemu tu kamjeitnu wutrobu šmješčicž. Ššano šo

něto nakaļa, hdyž budže tečejć a s batołežu s hroni, tak Woži prut
šchwita.“

Stupny nēk pola * rēinēz do * jstwy! Tu wibžymy łożo,
w kotrymž tón hałrował leži. Žona je płałana pichy jeho rēhwy,
a džełci stej pichy njej, a stara cęta, kiz hōbu wo tēhzi bydli, je
pōbla, a lēkar a kušōbnaj mužej stejaj wō jstwy, kotrajž staj
pomahaj, bēdnika do domu nječej.

Wōn leži kichpizy luby, a s šhwiltami fortnje a šerjeta hōrje
hačy pošan. Šprota wot njebo dže a rani wēhje pōblanfte dušje.
Štyłnawje džełci płałatej wōtje. Wōn uwuwal na njeju wōczi
a wrēšnje kiz jnembdrieny njebudu. Njebaj to Wōh, jo bychymy
temu sakrałnemu wudmiej na jayk dali, kotrēz wōn na wōhōej
štorfa. Płałata žona poštynje i dobremu prošyčej. Wōn pał ju
wot łoża stōrzi, hačy wōtcełzi na boł. Wo lubu mačejku štorženej
džełci šbēhnjetej kichizaj wōtcełej. Stara cęta jej ja ruzu
wōhnje. „Wōjaj, wōj wōhōej kuzjceji, hōbu do mojeje komorki.
Nlečō džełcy tam ja nana prošyčej!“

„Přetj s tymi lapami! Přetj!“ wukorňuje bēdnik. „Wēnēcieje
hnačy, jo hō bytja hōju jako mōj hōrōtynjy tōt? Wōdžej džełcy
blyst a šalečej jōn dže a wōhōite njewjebra i nim!“

Wot šobow do wōcōw mōbry a s pēnjetaj hubu šbēhnje
tōu wōhōdženz šakakfu hłowu, pichy cizimž jemu šlawy dycotajō du.
Tu ištli blystowy škof. Š dobom je po zyej šlwi, taž w blēskatym
wōhnyju. Rōžby hēbi i dēbnōmaj na wōczi škofci, jeju piched
šlepjenjom štrēcy. A i dobom štornje furwoty škof, jo wōhōittim
kolena s kichpjetom rza. A potom wōcizhnyje škofot a hrom
Š pošlednim rašom je njewjebra tōnz.

Hdyž wotawrja wōczi, wuhladnu kłwata prošeho hēdžo.
Šłowa je šwinjena na boł, a s dōčēšow raženej wōczi stejitej wo-
hrijēž mjesowōzja morowej. Nahała šmjerēz je bjesbōžny rōt sam-
nyla. Njēhjefti hūdni je hūbził.

Wēlat hō šmjerēžineho šojanza dōtynje. Tōn hō bjes dušje
šnak wali. Pošledni morkot jemu po šchiji fortnje. Wēdži taž
w šmjerēzi stej a hłabaja na hō, kiz hō tu wō jstwy, a štyl-
nywōhči ruzy šdyhujja prošlwy ja i wōhrijēdža hēdchow tak nahlē
je šwēta fortnjenju dušču.

Wēda a šakrałnōwēz je, bo furwowej ruzi žiwemu Wōhu
pabnyčej!

Wōtčinske sonetty.

(Pōkrazcōwanje.)

B. Narod, i Wōha štrowy, pichōd smje nowny! —

Šso pīnje, Šserbja, i džełcy pichēzo mējceje
Wē winizy, do kotrēcz wōj stojil
Wōh Wjēšchymy je a i mōwōžu hēj hajil
Šačy hēm, — taž rōžej i jeho czełci kēžējce!

Wdyhł, wutrobu a dušču hēbi hrējceje
Ša mačejku rēčej, so hō njeby bajil
Dže i auzej nīchtō; rołomny by prajil:
Lub šlepj to! — Wē, czerstwōwēz hēbi pichējce!

Hdyž narod wōstjanjēce i Wōha štrowy
Šso hēwēu w hērōškim duchu wuhabujō,
Nlečy mačejnu hēj džalni wuhōwōzje

A w czełci wōhōdnja wōtžow dobre mačje

Na nablōtnōwēz juhōwōwōwōj plujo,

— Wdy pichōd dale jmējceje tež nowny! —

(Pichōdnōbne dale.)

Wschelake i bliska a s daloka.

— Š Wraždžōžan. Šjō dženja budž i kōtta wōstjewjene, jo
hū 3. njedželu w septembri, to je 15. septembra, dospōdnja 1/2 12 h.
jašo hēršlfe kēmjenje w kichpizy džełci w Wraždžōžanach. Špo-
wōbnenu wučežu jmēje hūjes šaraj Domałchja i Wudēstēz, přēdwanje
hūjes šaraj Wōhōat i Šrodžihčja.

— W blēškim cžaju smēja hō nowowōlby do šakfeho hējma,
kotryž hō našymu jašo i wuradōwjenju šwēdže. Wschudžōm maja
hō pichōthty ja nowowōlby. Tež wōlby wōtcełej najchēje hēršlfeje
kuzjazy na nowowōlby. To je tōn wōtcełej, kotryž hūjes šarajhōžan
Soba šajupuje. Wōlby komitej je hōjom hromadu šupil a je
hūjesa Soba i nowa ja kandidatu poručił. Hūjes Soba je hō
šakšlōžny cžinił jašo šarajhōžan a je nalezōnčej hūwōjch wuhōwōlerjow
šmujēce šajupowal. Tež ja najchē hēršlfe nalezōnčej je wōn
rēčat. Wōn je šajupil ja šdžerženje šwēdženja hūwōjch štraw,
kotryž džełcy pichēpuzjō wōstkrōnjenj mēč. Wōn ma pōzne do-
wērjenje hūwōjch wuhōwōlerjow a duž je pichōšlōžnōwēz kōžbōwe
Šserba, so ja jeho nowowuhōwōlenje štrawōwōz pēmha. Wōne hū
wōhōelake nalezōnčej, ja kotryždž wuhōwōlčjenje doborego šajupierja
a přēdōwōwōz trjebamj. Hdyž jene wuhōwōhujemj, je to njebōlat
na krajnōšlōžnym šeminarje w Wudychjine, so hō na našchē hēršlfe
škule pichē mačo džiwa, jo bychū hēršlōžny wučežerjow doštali. Wōn
je w tej myšli šarajhōžan a je tež tōn jēnizčij šeminar, na kotrymž
mōža hō wučežerjō ja našchē hēršlfe škule wuhōwōwōzaj. Hdyž
pał hō pichy pichōjmanju do šeminara i ayla na to njebōlaba, so
na hēršlōžny wučežerjow pōbrachujē, je to wušta škōlaba ja našchē
hēršlfe džełci a škule. Duž je hējm to mēšlino, hdyž mōže hō
temu njebōlatlčij šawnje napichēpuzjō šupicł!

— Škōfōr, kotryž pichy manōwōwōch w hāmōwōstiej pichēhwywa,
je wutoru i šorjom pabnył, ale Wōh je tu nād nim džečat, so
žanaje škōhōy pōčepēł njeje. Šato wōn pichēš manōwōwōwe polo
jēdchajē, hō kōn na njēhōej mēji wōhnyju a padže. Škōfōr
w tym hāmym wōšlōmizhjenju se hūdla škōci a na nōh pichōšidž,
jo njebōwōlčōhōžny šejējchē.

— W Wōrołko njemēty dale traja. Ššamo powjēčej je
pichōšlčja, so hū doštaleho šultana morili, dočēł njecha do „hūwōjateje
wōjny“ hūwōlčej, šotfēž hēbi Wuhāmēbanhij pichēčizjō kichēčizjōnam
žadaja. Na druhim bofu pał hō tež Šranzōwōm wina dawa, so
hū pichēš furwōwe wuhōwōjenje pichēčizjō Wuhāmēbanhijm krajānam
jich wōšhōrili, so hū hō šlōnčizjō šbēhnjli a wōjowanje šapōčēli.
Šranzōwōta, kotraž hōjom šoni hāmōwōlčije w Wōrołko wuhōwō-
wōschē, by rad nādšnejšlōw w Wōrołko dobytja, hačy ruzje je
šōnferenzy w Algecirās wōhōite prawa pošlajta a wōbmjēwōlata.

A rozpominanju.

Njepraj wōhōitto, škōtōž wēhč; ale wōjēž pichēzo, škōtōž
prajijch.

„Pōmhaj Wōh“ njeje jēmōž pola hūjesow
duchōwōwōch, ale tež wē wōhōch pichē-
dawačnjach „Šerb. Nowin“ na wšach
a w Wudychjine doštacž. Na šchtwōrēž
lēta plačzi wōn 40 np., jēnotlīwe cžipšta
hō ja 4 np. pichēdawaju.

Sy-li spěwał,
Plnje džělat,
Strowja čě
Swójby statok
A twój swjetok
Zradny je.

Za staw sprčeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spaf měrný
Čerstwość da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnjo džělat,
Wědně dny;
Džěł pak swjaty,
Duži daty,
Wotpočć ty.

Z njehjes mana
Njeh čě khmana
Žiwność je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pada,
Wokřew čě!

F.

Sserbske njeđzělske łopjeno.

Wudawa ho teždu pokotu w Časmołerjěz knihičičejeńni w Wudychinje a je tam ja šchwěrtelětnu pichedpłatu 40 np. dołjac.

15. njeđzela po swjatej Trojizy.

Sap. štutki 16, 9—15.

Wožni křichji Pawoł wrošću wazeđoniteho muža:
„Přichindž dele do Wazeđoniteje a pomhaj nam!“ A
Pawoł nastaji ho do Filippa, pšchetoz wón je Boži pokřiw
trojymit. Žibja je přeněčnja wotkady w Filippje, wóna bu
křičežna. Wóna m amotowrjenu wutrobu, totraz ewangelijon
se žedženjom pšichowanjme a praweho lěkarja Jezom Křysta
pyta a namata, křiz jahoji jeju a jeje křojanow nufu;
Wulka je duchowna nufa, hdyž čłowjeł Jezuska njeřnaje.

Duchowna nufa žedži po Křystu.

1. Bžy pohanjki šwět šdžuje:
Přichindž dele a pomhaj nam!
2. Ženotliwa duška prošy: Čańdž do
mojeho doma a wostan tudy!

1. Tam pšichi morju w Troas staji Pawoł a wibži
na druhim bolu hřestkeho morja Europistu. To je dře
ho jeho duška praškala, hač je jow jeho štułtowanj
mjeřa stajena obo hač uowu nadawt jeho wola. Duž
jemu pokřiw wot teho knjeřa kameho wožni pšichindž. Něto
je jemu rošbudžene: Křičežijanjstwo ma ho do wišeho
šwěta rošnjeřež. Duž nastaji ho hnydom do Filippa, křiz
bježe hrowne měřto Wazeđoniteje. Teždom raněke sera
šboja šfahadžana nad naškej Europu. Přěřtwa Wazeđon-
iteho muža bježe přěřtwa žykeje Europy i jeje duchowneje
nufy. A hlaj, žyła Europa je džěna křičežijanjka.

Wišes mōz ewangelija je wona najhōlniška po žyłum
křěće.

Křičežijanjstwo je žohnowanje ludow, hdyž pšichindž.
Ale my tež njehmemy winowateho džata šdžyć. Dženka
my na Pawołowym mjeře stejmy. Bžy džěle šwěta
w duchownej nufy nam pšichowajca: Pšichindžca a pom-
hajceje nam! Tak pšichowla nam wbohi Židiski, křiz je
pobtdžejeny — tak pšichowla nam čornuch i Afriki.
Pohanjka duchowna nufa wola wo pomoc. Hlaj, nad
tobn je šfahadžala jahněřež i wšykotoje. Ty by křičežij-
an a mojš hnadu w Křystu a w swačej pšichowajni jeho
luboeje, so momy wbohim pohanam pšichineje šwěto
ewangelija. Pomhaj! Ty dře njemōžej tam čabnyć
křiz Pawoł do Wazeđoniteje. Ale i darami luboeje,
i nutnymi modlitwami mōžejš jim pomhajć a prošyć,
so by Bōh žohnowal džělo našch misionarow. A nje-
šabudž, kajta čjemnoje je ho tež jošo lěhala na našch wotany
troj. Nufa wola wo pomoc: Pšichowla a njewěra, žudoba
a hubenjstwo, čěžna a duchowna nufa. Křystuž mōže
ham pomhajć a wón štutuje pšes štułtowane misionistwo.
A ty dřebyš tež pomoznik bžy w tym štutku. Džělačerjo
štułtowaneho misionistwa maja wšchudžom swoje polo
štutowanja, hdyž mōža w Jezusowym duchu pomhajć.
So pak bychmy w jeho duchu luboeje štutowac mōgli,
dřebymy ho najprjedy praškeć, kajta je naša wutroba,
bžyli w njej Jezus ham, dřebymy jeho najprjedy prošyć
křiz — Žibja:

2. Čańdž do mojeho doma a wostan tudy! Na

[illegible]

Kongres pschecziwo alkoholej.

Spozčati mežaba augusta mejejde ho šhromadjenje, kajtze hišjece byto njeje, t' rosojhnjenje, wuradomowanje a wojomowanje napredichowo wulkemu njepeškejeleji stróβεho fidešhianijeje hišmjenja — alkoholeji. Wón bežce we šlowymym mejece šchwediskego kcaja, w Estoňiowje. Š zylke Euryopi ku ho jatwjerje stróβεho a jšežylowijeje tam jednowójati. W Šchwedijeji, kaj jendžeiskeji, franzowskeji, nemiskeji a daniskeji rěči je ho jednatu. Škongrekeji je zylti tpežeti trał. Kralowifj prynj Šwafu Albof kam je jón t' rěču wotewrit. A ištóže bežce jeso tróna: trał Ššar chajpje šam w kralowiskeji jastrodže jwježežen dač, wšči kotnymž bežču ho wšitizny wobžełiznjeji wjepeprowjili a mejadu preni rěč wšči dworje a dreje i zyla preni rěč wšči nejafimj kralowifim abo tšežšojim dworje Euryopiskeji samjerčežaje picža do zyla wnowstafč. Wot wšdžež botow je ho nuja a štajenje alkofoła rospominala. Wšdgo-wošhownoale je ho na piščiłak, kajfi nabawt a šula pšdewjow alkofoleji, kajfi žónfse, bale kajtu mōž ma alkofoł w podrečju ludo-woho žiwjenja, na duchowno bžežanje, kajfe meštno w mtožšnje, we woejeftiwje a t. b.

Sajimawe je něšto se stawišnom šwedſkeho kraja w tutym nastupanju Běhſhecž.

Po sfizcejskiej wojnie (1648) będn buchowne piecz, wohebeje
 palenz, kabalne jaspuczenie tam nacinię. Gzich będn kamo, będn
 so w kózbym burfim dworje palenz palefche. Szofni taf mjenowane
 „palenie sa domjazu potrzebu” domolefche. S křiwilemi buch
 so będn będn będn będn, krajaj a ludej křozaje sfazjenje wotwobro-
 cjeje. Podarmo. Sfazjenje dale będn będn będn będn, so pfičji křozaje
 jędn a křez hewaf w kózbym hospodakfime pfič rosmphijaja palenz
 wujznowacu. Pfičhe polbra sta křiwimi jafon wujzdnje, kř wjfoho
 palenje jafafa. W lędze 1771 fo křn njeradzichu a lęto po tym
 bu będnaje a pfičebawanie křiwobędn palenza křafajane. Kři lęta
 po tym fo będnaje palenza sa prawo křonj (křiwiejszta) pfičji-
 powiebję, kř gřizjeje tuto prawo pfičjenajeje. Potom pał buch
 jenoj wot křonj (křiwiejszta) křameho pofęnjenje jafajene a prawo
 jeničfzeho pfičebawania palenza sa nju sfhowane. Po tajfin: Gřim
 wjazy jo jęho křiwofędnje, gřim będn fo krajnemu křiwfemu křu-
 křfje. Męstowkřili křawofij gřob křiwiejszta sa palenim abo sa
 křiwofatnim. W lędze 1785 buch pfičes 13 milionow litrow na-
 cęnjine. Tuto prawo (monofij) będn njenobędnajeje; pfičetoj
 wone famfij bawafche sa njedliczomne jębanje a potajne palenje.
 Pfičhe so křiwimi bu domaj jich stare prawo palenja fafo wjędnje
 będn. Wjędnje nob tym będnje taf wufle, fo jafopędnje wjędnje
 pieč, křaz będn hewaf. W lędze 1830 krajne wupytanie wujzdnje,
 jo buch wujzdnjenje w Sędnobędn pfičes 48 milionow litrow

Sawód.*

(Sapphiſte bronno.)*

Stavljna snata tu bo posliczuje
 A rozpominanju, kotraž njesestari
 Ani njeswjadnje, bokelz sajimuje
 Głowste wjchc dżecz.

Sbožnik človeštva je, kotriž vnuženja
 Dokonja je skut jako jehnjio Bože
 Mrejo na kščižu a je pravdoščj dobyl
 S tym žble poſnu.

Štož kaž hřešniŋi ho t njemu bliži spróžny
 Pŋtajo poŋoj, temu wošŋewjenje
 Dyrbi doŋtač ho pola Wujednarija,
 Kotrŋž je Jeŋuŋ.

Póježe sem te nuni! — reča pohunvanje
 Pastirja dobroh, 'f kotrymž f žebi wabi
 Jezus hrěščynkow; pšchetōž dołh je hrěščyn
 Zapłacził ja nař.

Głęboką radość i miłością swą
 Do duszy miłującej, którą posiada
 Właściwa stawia! — Władcy nam żółto i białe
 Oczyszczenie jego! —

* Do spěvow: „Stawisna Křesťanskoweho čestpjenja a přičetnjenja“
— kotrejež 1. dźěl něšto jacybje.

** Spemajomne pač po hvojinim hlošču pač tež po (77): „Najljubšiji Xefu, [čisto je tvoja vina!]"

I.
Stawisna Chrystuſowego czerwienia.

1.

Marja Jesuka i jeho pohrjebei žalbuje.

Mat. 26, 1—13; Mark. 14, 1—9; Jan. 12, 1—8.

Bliža jutro ho: do Jerusalema

Chcecie tam Jezusa i jego jehnia Boga.

Глорієві хант Селанг іноді іноді Селанг,
Глорієві хант Селанг іноді іноді Селанг,

Kada by Boža.

2. nutrobine durje. Zastnik čize hebi življenje vsač. Ate Pawol w mozy ewangelija wobara jemu. Zastnik tichopotawski padže Pawolej a Selašej t nohomaj. To njeje wjazzy tichopotanje wo jeho jastnifowe powołanje, ale to je stlytność wotučažaje dušče hřešćnifa. W tym mamy ho jastnife runacz. Tajte femjerjenje dyrbj pschitč, so by ho kamjenita nutroba rošamala, nutrobine durje dyrbja ho wotewrič psches džiw Božeje wšchedomozy a dobročiwosče. A tajte femjerjenje dyrbj tón plód mčez laž w Filipie. Tajte nožne hodžiny pschitč, wo bychmy se spanja wubudženi byli a ho pralčeli ša šbožom, kiž ho njerošama, wo žiwjenju, kiž w šmjerčji njepridžetanje. Nutrobine durje ho wotewrja, so by wotkličalo to praščenje: jšto mam činič, so šbožny budu? A na to najwadžnišče praščenje dušče pschitčje to wulke wotmolowjenje: „Wšć do teho knjeja Isom Khrysta, dha budžich ty a wot dom šbožny.“ To je wotmolowjenje na wšitke praščenja žiwjenja — to je wubudanje wšitkich hubancžow, kotrež mamy w tutej čašnosći.

Wěrič! — to je jene a tež wšitko — wěrič, t. r. ho do Žesufowjy rutow podbač. Šhudyd ho ewangelijon preduje; drugi wučel njeje w njebješach a na sem, hačž tón kšičž na Golgatha. Žesuf je naš knjes, jemu ho podbamy wo wěrie; to je tón škut, kiž ho wot naš žada. A škut dyrbj ho šlač, pschetož tón knjes čize tež psches naš nutrobine durje wotewrič. Duchowny Kšogel w pschedomosču praji: „Šchpanst martrač ležešče w jastwo. Daloto wot njehom w druhich jastwach ležachu bratřja jeho wery, tež teho winowani, so bčchu bibliju čitali a rošćeršeli. Duž ho wo šantjane durje šlapa a praji: Ty by šwobodny. A ššto bčše jeho přenje šlowo, jato pschi teš powjeleži posłotje: „Y los otros t. r.: a čji drush?“ Wón hebi na tuch šobujatč pomhšli. Wšć nich ho jemu jeho šwobodnosč šba položenja byč. Čštož je šam wuwoženy, temu ho w dušči hori to praščenje: čji drush, ty a twój dom? Šduž špewamy: „Wšitkich šwajstow pschelamarjo!“ dyrbj tónle šhērlich tež tón šwajst byč, kiž naš hromadu šwajta w domje a wo šabže w tym wulkim wušnacu: „Ša ho njehaničuju ewangelija wot Khrysta; pschetož mōž Boža je, kotraž šbožnyč čini wšitkich, kotřž na to wěria.“ Šač našonimny, so tón knjes tym šwojim durje wotewrja:

Zastnifowe durje a durje wutrobom!

Šamjen.

W nozy khorosče.

(Šust. Knač.)

Šchm-li w nozy šjes spanja,
Šlabuju na Žesufa,
Kiž tač šušto nije špak,
Šduž je ša mje woiwot.

Šcho štyl mam psched šobu
A tu wulku tyšchnotu,
Š kotrež wón tam w šahrobže
Še šmjerčju ho bčžejše.

Tam je wón ho španja wšbat,
Klečjo wo mije přibowal;
Šwawane krepli šapachu
Šorže š potom na šemju.

Čštož wón ša mje pschćeršeli,
Na mōj hřeč mje dopomni,
Kiž by do šuda mje dač,
Njeby wón mje wujebnal.

Š jeho šnadu pschitewy,
Š jeho šrewju šrepieny,
Ša nčt w dušči posoj mam,
Ššwojej wočji šandšlam.

Šurij Wšćf 8/6. 07.

Wobrašy š pola šnitskowneho mišionistwa wot lěta 1906.

(Po rošprawje šrajneho towarštwja ša šnitskowneho mišionistwa w Šastfje 1906.)

8.

Šemilne šotry a bratřja.

Bratřja a šotry bčchu hebi w přenič čašach šchćeršćjanstwa wšitčy jebn druhemu. Duboč, š kotrež bčše stanjeny knjes tuch šwojich bratrow mjenowal, jich šjednocženje: Woni čuijachu ho jebn druhemu wo wutrobje šblizy a bčchu hebi w škut špomožni. Šola wšatč buchu bčry wošbčiči „bratřja“ a „šotry“ ša škut šmilnosče pošajeni; jich nadawł bčše pschče wšchēm, w šhřtšuwowej lubošći a myšli šhřčž. Jich mjeno šizom na to pošajowalše: Diafoniojo rčachu čji bratřja a diafonisty šotry.

Diafoniojo (bratřja) bčchu nčdy čji přeni, dženska tučji šole najab šupja. W Šastfje šhřčelje w šaidžentym leže š šotrowštemu wuštawej w Drazžbanach 642 šotrow, w Šipstu 135, w Wšoršdorfje pola Šipsta 45, š bratrowštemu wuštawej w Moršburgu 108 bratrow. To je wščo do hromady psches 900, kotřž pač šhřčje wo wuštawach ho na šhřžu šmilneje pomozu pschšotuja, pač šizom tam a šem w štraj w njej šteja.

Šelubja šotrow je š wšchćeho džela šhřba na šhoryč a bčnyč. Dopomni ho na šmilneho Šamaristšch. Ššone ju w 208 wošadach na wuščohi a šitlich, haj najnižšich došonjeju. Šajta šbožna šhřba to, čštu šelafšawo a položnosč šhřčž, bučej a bučej se šlowom šužženja abo wuščitanjom š Božejo šlowa a špewiščich wušchewjenje podabč. Šam a šem tež laž Šamaristki šarmo pošhujenje šobu pschijewu, pošhynjazu jčž, picše, šelafšawo, haj š pomozu druhich šmilnych wutrobom něšotre „šroče“ wšče teho podabč. Šketo tyžaz domow je š jich pschidžentjom a šhřženjom wošhčženyč.

W 44 šhorowjach bčchu pomozne.

Wšele, wšele „domow“ a wuštawow je jim šwoje durje wotewrijale. Tu šu domy ša bčnyč, domy š wočšćiwjenju ša žony a mužow, domy š wočšćiwjenju a š pošhynjenju šabuhčich džčž (Bethlehemške wuštawy mjenowane), ša wuščadanje a wočšćenjenje mješčich džčž (džčžaje šchule mjenowane). Diafonistja wšči „džčžidom“, kiž bu w Šornjej Ššignizy (pola Drazžban) njebšelu Šubilate wotewrijeny. Tutón dom, wot nadobneje šinjenje šaloženy, je š temu pošajeny, džčž je šhřžjom pschijimacž, w kotryč psches šhorosč abo šmjerčž macšerje žaneho wuščadanja abo wočšćenjenja wjazzy mčez njemōža. Ša tym šamym mštnje je „džčžidom Nazareth“, kotřž njemandšle džčž wot jich druheho lěta šem pschijimuje, jim wuščadanje a šchćeršćjanške wočšćenjenje pošćijuje. Šašlich džčž je tam w tu šhwišt 28. W džčžagym domje Bethšda šu ho pod ružu šotrow 85 brachnyč a hubčenyč džčž wuščabale. Šizom přichy je šo w našim kopjenu na ššopody ša žšitke šhřžobrizy, šchule ša domjaze šššhšojenje špominale, kotrež pob wšženjom diafonistow šteja. Wšele wobroho ša čššle a duchowne žimjenje šo ta š diafonistšich domow ščšš — tež w Ššerbach šizom (w Wšchewadžibšfje) wošabže, w Wšchafšfje a

brje hiščje drubdže) pšches šmilnu hotowofu fluzbu. A tam a hem so na to džel, pak ja wultu wošadu šamu, pak ja něfotne mjenšče w hromadže jenu šotru hebi poštajč. Njech jenož so tu a tam duchownje wobdarjene, strowe, pobožne knježny namataja, kiž bychu šmolnive byle, do tejele šwječeneje fluzby šupič. Šak durbjeti tež lubi Ščerba wopomnič, jo čže ho šon knjes mjenje pšches kemschpischindženje byžli pšches kšchecšijaniflu hotowofč w kšobnjenju a šmolnifofč we fluzbje jeho kralešwa we šwojich flawach pšchecagnjecj.

Bratšja (biatonjo) steja bóle w fluzbje, kiž čželne mozgy a teutofč žada. W Wotrichburgu bu 1906 18 młodženzow, pšches 19 lět štarč, kiž bu kšutnje hebi wotmogličli, šwoje powołanje fluzbje kšchecšijanifste lubofčej k blížšchemu poškijecčič, rosmučžowaných a pšchifotowaných. Wunuwčini bęchu pšchede wšchēm w špomozetšich domach (š wobarnowanju ša wjetšije džęčži) — jebym w šobžiju — džęłani a w „holpobach š domišnje“ (š šašlaranju pučžowagų). Něfotni pomhachu abo męjachu wodženje dale w šyrotownjach, we wošadnej fluzbje abo w fluzbje młodžiny. Tu bęšče dale jich męštno w džęłacęšich kolonijach, w hojetri ša wopikžow, w domach ša będných a štarč. We Łužij š fluzbja hem „Marčiny wustan“ ša duchapšadnych w Šohlandže nad Rotšteinom. W tutym šo 53 młuffli a 28 žonšich (džęčži, młodži lubžo a wotroščeni) wothladachu. Ša 27 lět, kiž tuton wustan wobštej, je šo jich mšho hromadže 151 tajšich wobohich wothladato, rosmučžowato (šaj daloko je to možno) a š wužitnemu šfufkowanju — pšchede wšchēm w rataštwje — woczahnylo. Wšh šwaruj tožbcho, jo by tajšcho doma njetrjebat; ale šohu budž tež džak, jo je wobohim čłowjekam jón dak. Njefamozičji pak ša šnadny pjenjes, pak šamo žyle darmo tam kšchecšijanifste wošlaranje šponja.

Njepšchewidomna šyła „domow“ a wustanow je w kraju, hđžęž wobohi wot macęžneho žiwota hačš na šwjetne tožo wopravdžity dom, to je męštno, hđžęž šo jim derje džę, namataja. Wothladariow a wothladarčow je tež hewat hiščje drubjich, ale š wošebitym džęłom čžemy špominačš na „bratrow“ a „šotry“, kiž w kšchecšijanifšim duchu pšchifotowane tež w tutym džęłaju. Šmutšowne mišionifšwo je wšchaf šfufkowanie na podložku kšchecšijanifste wčry a lubofčej.

Šlawifna šhryflukoweho čęčpjenja.

2.

(Potračžowanje.)

Žudafš poba šo Žefuša pšcheradžicj.

Mat. 26, 14—16; Marč. 14, 10, 11; Łuč. 22, 3—6.

Š dwanačje pškow jedyn Žudafš bęšče knješowų — čłowjek, kiž je škšinjne šwojoh' Wšchra pšcheradžil, dočelš šatan šcho Wobšhynł bęšče.

2. Š wšchšchim męšnikam šchęšči š hetmanami Nęčęšče škštny, šak by Knješa podat:

Šcho mi džęčje dacz? — Čži šo šwječelichu Pjenjich lubjo.

3. Ššłębornikow jom' čžębža našrabnemu Tšjęčji škšicž jafu šrawane męto. — Čžaha šrawneho dale něto glada Pšcheradny čłowjek;

4. Pobač š lečžy čže jeho bjes ropota Šakšthm wšclam, jafu jęhno čžide Knješa šwojoh; pšchetož šapšęjena Duška je jeho. —

5. Žudafšo hrojni, šcho šy pšchewofat hebi?! — Šhubjene džęčjo, młęčj šwobofnjęč Njefłuf žakofny, šotry šatamanifšwo Pšchinjčje tebi?!

6. Wčžna čžwila je tebi pšchifubžena; Pšchęčžela šwojoh' šy ty najlęšchcho Škštny pšcheradžil, jo je najšrowifšcha Šawčęčje hašba. —

7. Čžłowjęčje wobohi, kiž šo runašch jemu, Wšpomnij čžutnje, šajfa wčžna čžwila Wšda je šatrafšna, šotryš trjęčjč durbti šhrobleho junu! — (Pšchichodnje dale.)

Žudafš, „šyn škaženja“, abo šhubjene džęčjo.

Žudafš Žicharjota bęšče Žefušowų Wučžobnik, šak drubj towaršchjo jo, šowofany je žiwjenja prjebawšchcho, Šo by ščinjč š nimi čžłowjek dak šo nowy.

Tola po duchu wón njeje šrowy. — Ššłubobnik bu wobohi njepšchęčžela šcho; Dočelš mamon lubowafche wšchje šchcho, Škšž ša Wožej roli šawofat je šoty.

Wšoda Duchu Wožeho wón njefčęčęčje; Bęšče poškuchaf, niz čžinjč Wožoh' šłowa, — „Šłażenja šyn“, džęčjo šhubjene, wón řęta.

Šchtož po wučbje Žefušowej njęčšinjčęč W čžahu šnadnym, ale lubašžy šo šhowa Do šbačja, pšchęd tym džęł Wožich džęčji čžęła.

U.

Čšepjetaj, hračško!

Šowjebadžto wot Jana Wjele.

Wšchēm šnaty šhęrlušč nam špęwa: Š wopikžo, ach čšepjetaj! Šnune š fak polničškim prawom młžo a durbti šo prajč; Čšepjetaj, hračško!

Čy šnano prajšč: „Nęfotra hra šawčęčje žadny hřęch njeje!“ Šo je šnadž wěčno. Ale wěčno je tež, šo škšba hra na mješt štej, šotryš je wufša a š wšobę šotow šoji čže hřęch. A wšch-š, šak mała šročel je na žabęju šof?

„Nę“, budžęch rjęž, „to wšchaf džę njemēm. Ale wšchaf wulžy lubžo a wošebuni šnjeja tež hřaja.“

Šo, durbčšči ty wulšich lubži wopizja byčš, kiž wšchitko po nimi čžini? A hđžž bychu šo čži šnjeja šwojęčęčš šchli, by tež ty š temu wabjenja w hebi męł? Ach njenjebol tola, šo mašch tehobla prawo š nęčžemu, dočelš něfotni wulžy šnjeja tošamo tež čžinja! A njeje čži šnate, šajfi to nębžžšuli šonj wšojnje tež pola šemjanšich knješow? Š daj wšchaf šej tola powjebadž šowarot, šotryš šo pšchęd mała škšami šta. A nanušt tu pšchifłownu wčęnojčš:

Škšž čęrt ša małujšč šapnje, Čcho tež najšfere šchlapnje.

Włkoby šrawofotni šemjan bęšče hebi maubššlštu wšaf, wšchęch šemjanšow řjanu, šak řjanu, šo bęšče pšchę to we wšchęch wšofłownų šrawinach šnata. A šchtož je wšajy hačš: ta šnjeni bę mla a š wutrowu dobra. Šo wšchęčęčje wšchitšon šhuby lub šhwalicj.

Sy-li spówał,
Pitnje džólał,
Strowja óo
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spródeny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mócný
Čerstwosć da.

Njeh ty spówas,
Swérnje džólał
Wódné dny;
Džóh pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočti ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotkře čó!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Budawa ho šóždu hobotu w Ssmolerjez knižicizdžecini w Budyšinje a je tam ja ščitowrětnu pšchedplatu 40 np. dostać.

17. njedźela po swjatej Trojizny.

Sap. štutki 17, 16—31.

Paroł w Athenje, w měšće mudrošće. Šcho je čłowjet, to běše to wulke hudancžo, i kotrymž ho mudri šabjerachu a tole pšes jeno njepšchindžedu. Paroł jim tu prawu mudrošć předuje. Wón ju nima ham se heje, ale wón je tu wěrnosć wot teho nawutnył, kiž i njebjes na semju pšchindže.

Wěra do Šhryšta nam sjemi, šcho je i čłowjetom.

1. Š wotkal je pšichol? Š Wojeje ruti.

2. Čjemu je čłowjet na kweče? Woha pŕtač a namačac.

3. Šdže wón bje? Pšched Woje kŕdženje.

1. Šcht. 23—25. Paroł Athenštim proji: „Ja widžu, jo wy twe wšchěž wěžach jara pšchibóžny seje.“ Wóni ničo njewjebžachu wo Woju; jich pšchibóžoj — bęchu čłowjet myšle wo Woju a težobla tat hŕbjene a hŕbudŕčje taž čłowjet myšle. Pšichi tajke njepšchindžetŕčje pať bęchu poľni bojošće pšched bójštwom. Wo tym kwečežni tón wotkal, kiž je šwjecęny temu njefnajoľnmemu Woju. Tež tym Woham džebža štužic, kotrychž njefnaja. Na to šloji ho Paroł: „Ja pšchipoľjedam wam teho kameho.“ Jenički Wóh je wam njefnajoľny — tón jenički, jeho dŕbčice seľnac, wón je šwět seľnit; wšchitko, šchož je, je štut jeho rukow, pšed jeho dŕčja. Wón njeje myšl a wotwodrač čłowjeta, ale čłowjet je jeho myšl a

šnamjo. Něto je hudancžo wuhudane, i wotkal je čłowjet pšichol: wot Woha.

To je předomawje, kiž je nam dženska hŕčće wažne. „Š Wojeje ruti!“ Kaťte mamy ša to dospołamo? Žępřak hač mudri hŕčta ša hwoju mudrošć, my mamy Ješom Šhryšta. Wón je wotřny dom a Wóža wohlađal a jeho šnamjo, kiž běše šacŕnite, najjašnišo na hebi wošŕ, je ham wo hebi praťi: „Ja šym wot Woha“ a nam do pomjatta pšchinej: Wy šlusčęce i Woha, pšchetŕž i jeho ruti wy pšchindžęce. Š tym pať je nam tež

2. date, t čjemu je čłowjet na kweče? Woha pŕtač a namačac.

Šcht. 26. 27. Wšchitke dŕuže nadawŕi čłowjeta najad šupja. Kať čłowjet tónle nadawŕ šapšchintŕuje a dospeljŕuje, to wučinja jeho hŕbnošć. Wobŕje, Woha pŕtač a namačac, je naš hŕnadawŕ, niž pŕtač šamo, šchož džęch niž jeno ša najwjetšbi nadawŕ, ale tež ša najwjetšje šbože čłowjeta mudawac, pšchetŕž wjetšje šbože by bylo, lačny žŕžto pŕtač, hač i njeho ho napřc.

Šdže možęš jeho pŕtač a namačac? Paroł praťi: Šistorija woš t wobŕjemu wŕdži, pšchetŕž wona šewi mudru radu Woju, kotŕž wón wo lubowym žiwjenju šewi. Tež gŕchŕšti lud wón do hwojeje rady wobšamŕnu, ale woni jeho njepŕšachu. Šcht. 29. Duž wona jo šama njelamŕže, hewat bęchu šo ludy dŕbčake pšes njŕ i Woju wŕdžic dač. Jeľuž šam prawy wuěž poľajuje. Žeho nam Wóh da, niž jo by wón Woha namačac dŕbčak; wón meľęšje, šchož my pŕtač dŕbčim. Duž može won

šjenvic, kajše šo čłowěke žiwjenje wopolaže, w totrymž je Bóh, kotrěž je hable prawe žiwjenje. Bóh móže nam prajić: Pola mje namakaš ty Bóha; a čužu tebi pom-hać, Bóha namakać. Šduž ty moje dla t Wótzeje přijmíškež, potom malch ty je; moje dla móu tebi džěžež, prawu da. Potom šu dozbił, šdžtž burbič, twoje žiwjenje je žiwjenje i Bóhom, napjelnjene wot jeho mozu. Duž pytajuja a namakaju Bóha pola Ješuša — a to čim bóle, dofelž němu

3. hōże miy dżemy? Pšched Woże bŭdženje. Tak praji naša wŭra. Nŭrykŭk je nam wopŭšmo woŭstajŭ, takje dŭrbi žiwjenje w Woŭy bycz. Nŭtto dŭrbimy po nŭm cżinicŭ a ŭebi wot njeŭo pomhacz dacŭ, hacŭ bŭdże wŭn bŭwet bŭdacz.

Zeŝo kudyenje budy prawe, niczo njebudy ŝo pŝe-
widzeć, ani male ani wulke. Budy budy rad to ku-
dyenje preŝi — tola pobarmo. Wono meŝe pŝidyne.
Duŝ dzeŝ ko k Zeŝubej w pokuće a meŝe. Pokutu
czynić, to reŝa częŝta je ŝwójch bręchow taŝ je ko pa-
lozje kŝeje; meŝeŝ reŝa — miz meŝto za weŝne dzeŝeŝ,
ale wot Zeŝuba żywy być. Wonej ŝeŝeŝtej w kudyenju
a weŝne ŝeŝeŝtej: S Woŝeje ruti, pŝyŝi Woŝej ruŝy, do
Woŝeje ruti — to je ŝbóŝny ŝaw.

Samjeń.

Witaj, naszyna!

Ty i niebiejsz żohnowana,
 Na wjeślach bohata,
 Ty i płodom wobczężłana,
 A nam witaj, nasyma!

Ty žahle plónczko smilich,
 Plód swawich i njenahla
 A i darnej rufu žiwich,
 Sctož twój dar potreba.

Ty w swojich prubach miła
 Na łutach, sáhrobach,
 Szy w swojich kwétkach żywa
 Wo horach, po dołach.

Na barbach hiščęze krasna
 U i bñhiščęzom debjena
 Kaž pyščyna družla kvašna,
 Mam witaj, našuma!

Handrij Zejleř.

**Dobrasť s pola šrútskowneho mišionstwa wot
lěta 1906.**

(Po rozprawie krajnego towarzystwa za snutkowne mišionstwo w Safflej 1906.)

9.

Bobjam'njenje.

23 **rospřawacy towarštwow** so wobšamjenju so mjetejše sličbowanja pchdźeni. Zute polajuja, kaš so towarštwow so šmowtowonim šteji a tež kaš mjete lubosceje ke wěžy so šmowtowonim so nim budli. Skrajne towarštwow so šmowtowonim mjefištowow so nětčotny tšygas powjeja, šotny je došawo, paš wot wědysčotnje (tš miništwow), wot wotřejšygas (mjefištjdy) a mēšyčygnišdy towarštwow so šmowtowonim mjefištowow (š Dragšdy, Šipša, Šemynjy a Širny), wot šowšawow, so wofšadow, pšes wotšajnje, pšyčotničotny a šfeti.

Tež tin, luby čitarjo, šy drje, abo jako dobry kšćelčijan, zyle wěšće to šynje abo tak, mjenjuja pijač folclěje přeněgo pokutneho dnja. Njake serbiše wošabny dnja drje i wjetřich wošetny lubofc ja tule folcltu. 1906 běše šo w 7 wošabacy pjčes 25 hrivnyn, w 7 pjčes 50 hr. a w ftych (wulfic) šamo pjčes 100 hr. w folclěje w Šeserach nahromadžajo.

Što čezli k vobšamtnjenju nuišnje hebi prajicz hačz to: Mějny stowaščenje na štutowanju šnutašowneho mišionistwa! Wjele dobrych ščesčijanow tu čini w swjašku, ščož by jedyn ham njemoht. Naš wažne je stowaščenje!

[illegible]

Nunje w Saſkiej je wſchaf nadawł t temu czim dale, czim bóle roſtł. Soſjaldemoſtratiſti rěcznik Stern kaſz wjele pſchednoſchcow wo pſchirodoſpnyce jón ſtajeja. A bjez woſebiteho pſchihotowania kaſz

bjes barow ho tutón lědy hódzi dopielnič. Tež krajne konfistorstwo je ho f pschijwolenjom pjenježnych pobdjerow f spomnjenemu fursje w tej myšli wuprajito.

Jedyn tamnych pschjednostkow je ho mól wo themej: „Safitafsa wažnosć kscheczijanskeho skutkowanja lubosće“. Haj, najwjetšju wažnosć ja schtitowanje kscheczijanstwa ma žiwjenje we wěre, kotraž je w lubosći bželawa. To chje žnautowne mišionstwo. Šta daloko wone to famože, je wone je swojimi wustlawami a prózowanjom ja wotšabjanje, šafhowanje abo wutoržnjenje wšoškich čłowjetow po bušdji a po čžele dopočas ja wěčnu wěrnosć a wuhošosć kscheczijanstwa. Ša to tež my bžetajmy a špěwajmy!

Modlicj ho a dawacj.

Jedyn bur, kotrehož brožnje bžču je žitom napjelnjene, mējefche to wachnje, ho wšchēnje modlicj, ho chyz f Wōh luby Knjes tež ja potriebnosće nufutradazhč šaracj; taš bōchj pak hačž nēlajki šubdy f njemu pschindže a wo malicjofč žita prōfchēche, by wōn wotmolwit, jo ničžo wuščje nima. Šato bēšche ho bur jedyn bžet tež ja šubdy a wopuščjēnch pomobil, jeho hyn f njemu bžefche: „Ša šebi pschēju, nano, jo bych twoje žito wob-šedžit.“

„Šchoha mošt šnadž f nim čžinēč, mōj hyno?“
 „Ša bych twoju modlitwu wuščjēšat“, bžēžo wotmolwi. —
 Wj mōžemy swoje modlitwu kami hūščjēšcho wuščjēšchowacj, bžyži to wērimy. Šešuš praji: „Šubdy mōžemy wy šōždy čžas pola waf“, a ša wjele swojich modlitwōw mōžemy my wuščjēšchēč, hmy-li pschēgo šwōlniwi, dobrotu čžinēč!

F.

Šlawišna šhryšufoweho čžetpjenja.

(Potracjowanje.)

3.

Pschitowanje jutrowneho jehnjecja a nohimyče.

Lut. 22, 7—14; 24—30; Jan. 13, 1—20.

(Mat. 26, 17—20; Mark. 14, 12—17.)

Jutry blisfo hu. Wēšche Šešuš pōšnaš,
 Šo je čžas pschijchot, so by f Wōtzej wōrōčjet
 W dom ho je šwēta; Šaž bē swojich hajit
 Š lubosću tuby,

2. Wōšfajanje mity šaž jich lubowafche. —

Šrēni bžet šōdōšty je nēč pschijchot šhēšow;
 Šehno jutrowne ma ho po šatonju
 Šarēšaj f nowa.

3. Pētrej a Šanej je wōn nadawf šlajit:

Pschijchotujaj nam f jēžj požadanej
 Šehno jutrowne! — Wōnaj šwōlnaj bžefchaj:
 Šhēšcha to šadafč?

4. Džitaj do mēšta! — bžefche Šešuš f nimaj,
 Šlowješt, šlaj! šetkaf budže w mēšče waju,
 Wōdny šaran tōn nješe, džitaj ja nim
 Ruts, hžēž wōn pōwēž.

5. Š hošpodarcej tam doma rjekitaj: Wšichter
 Šebi da prajicj: Šso je čžas mōj šōžit,
 Džetjēc f pōšlami pola tebj jutry
 Pōžadam šebi.

6. Hžje je hōštny dom, hžēž bych jēšč mošt jehnjō
 Šutrowne f nini? — W wōn šubju wamaj

Wštu požaže, kiž je wubēšana
 Š rubami rjenje.

7. Šhotujtaj jo tam! — W toj wuščobnifaj
 Pschijchēšch f mēštu, šaž wōn prajit bēšche,
 Wšchitō nam šafchaj a tam šhotowafchaj
 Šutrowne jehnjō.

8. Šato šchunda bžē pschindže, wōn ho hžōny
 Š pōšlami f šlidi. — W šwaba šhēhny
 Nēč ho mjes nini, šotry bžē najwjetščj
 Džeržany bžebaj?! —

9. Šato nēč hžōm bēšche do wutroby
 Šudafchēš dal čžert, so by pōbał jeho,
 Šešuš wēšchēšche, jo bē Wōčēš jemu
 Dōwērit wōšchitō,

10. W so wot Wōha bēšche pschijchot, f Wōhu
 Wōčēš nēč ho tež, šaž wot wēčjerje
 Wōn a šōžiwščj swoju draštu šchōžuch
 Wopafja šebi.

11. Šalawščj potom wodu do mēščēšch
 Šapōčja pōšlam nohi mtyč a trejefche
 Še je šchōžuchom, f šotrymž wopafjany
 Wē jato wotročž.

12. Š Schimanej Pētrej nēčto Šešuš pschindže,
 W f njom tōn bžefche: Knjes, bžebaj nohi
 Ty mi moje mtyč!? — Šemu na to kručje
 Wotmolwi Šešuš:

13. Šchož ja čžinju čži, to ty nēčto njewēšč,
 Šhōnifch pak potom ty jo. — Duž Pētre bžefche:
 Nohi nanihdy moje mtyč mi, Knjesje,
 Njēdychifch ty šam!

14. Njebudu-li ja tebj mtyč, dha nimafch
 Šaneho jo mnu dale bžēla wōjaž!
 — Šhutinje wotmolwi jemu miłosčijny
 Wšichter a pschēščel.
 (Pschichodnje dale.)

Čšepjetaj, hračko!

Pōwjedafčto wot Šana Wjele.

(Potracjowanje.)

Dwanacje lēt pōšhifcho bēšche wōn hračk, tōrny a štwjerb-
 njeny hračk, šubdy nōž a nōž ja šwartownym šlidiom. Mandželstj
 knjamine wōčfo, pluwate w hyslach, jeho njehnu, a pōšlity šhys-
 neje wutroby ho teho štwjerdnjenja nožyghu jimač.

Šajšeho šōnža to šmēje? Šlafchi bžēdojo prajachu čžasto:

Šeli ho f potuče naprošyž njedafch,
 Šsameho šebje to do šele pschēšch.

W te jich pschijchowa f mubreho šponjenja rēčja. Pōtajim mōžemy
 šhubač, f šajkim šōnžom to temu šemjanaj wōwēž, jeli-šo ho na-
 šafajč nožje.

Wōbačji bēču, ale šbōžowni niz. Wšchē čžēje pjenježnych ša-
 rjabow mēšefche wōbha šemjanata nožyč. Wšchē šarofče hošpodač-
 skeho žiwjenja bēšche wōn po nēčim na jeje ramjeni šwalal. Tši
 bžēčata bē jimaž Wšhlyhtnjes dal, štrowe a čžertowe, pēšne a šube.
 Wō najštarifche bžēžo bē hōlčjo dwanacifch lēt, f mjenom Šaneta,
 po šerbštu Šanka. Šotom bēšche Šubita, lēt šubom, a šefče bžēžo
 bē hšchēje na rufach noščeny hyn.

Sy-li spěwał,
Płynje džołal,
Strowja će
Swójbyj statok
A twój swjatoł
Zradny jo.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Luboś ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spał měrnj
Čerstwoś da.

Nječ ty spěwał,
Swěraje džělaš
Wšědne dny;
Džěł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebyjes mana
Nječ ej kmana
Žitwoś je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Wubawa ho kóžbu hobotu w Šmolerjez knihičisćicěrni w Budyšinje a je tam ja šchwěrtlětnu přichodpłatu 40 np. dostać.

18. njedźela po swjatej Trojiznj.

Zap. stutki 19, 23—40.

Wšyče teho těsta, kiz nam powjeda šběžt w Čěsu a jeho šměrowanje, mohli my słowa 2. psalma napisać: „Moštorhajmy jich swjastki a cšijnmy wot šěbe jich ščyrty. Ale tón, kiz w njebyšach bydlí, šmjeje ho jim; tón knjes hani jich.“ Wšo hišćeje lěpje słowa 93. psalma:

Tón knjes je wšyče mułki wodow.

1. Něki posběhaja šmwoje šumjenje.
2. Tón knjes pak je hišćeje wjetšy wě wyštokeji.

1. W měšće Čěsu je japošćot Pawoł dołho předawał a jeho džělo njeje podarmo bylo. Wjeno knjesa Jezusa bu šymale. Duž pak ho tež přichějwjenje šěha. Wobžet přichějwjenja je šćotnik Demetriuš. W Čěsu šćejše krašny tempł Dianj, kotryž do džiwow šwěta ličěše a w kotrymž ho přěza f njebyš wadnjeny wobraš bohowni šhowaše. Wot tuteho tempła wón male wotwobraty, šěšborne šćetti džělaše, kotřž šěbi pučowarjo rad jako dopomnjeńšu šupowachu a šobu domoj bjerchu. Talc dobra warba wotebieraše, džyž Pawoł ewangelion předowaje. Wšyčiboha mammona je ho Pawoł doštnyl, a to wón nječětpi. Džyž ho wo pjenješ a tubło jedna, wo wutroba hnydom rošhori. Demetriuš šběžt šwědže. Džyž je jemu wo to činič, šo na pjenješach ščěduje, wě wón to derje f tym přichětrěž, šo wón šastupi ja čěžet tempła a bohownje. Wón zyle pobožnje rěči: Wšowona

je w šraše; wón rěči wótečijnzy: wón ma šěpše měša we wóczomaj. Tym pomoznimam a džělačějam potašuje šrach šuboby a šłoda, dokež džěla njelmeja, a f tym žadošće šaheri. Šběžt ročeje. Lud wali šo na torhóšćy. Tam chěžyše žid Alexander rěčež, šwano f tym wotwobladom, hiženje přichěziwo šćěšćejšjanstwu hišćeje bóle rošhorič; ale woni jemu njedachu f šłowu přichěž, ale wolachu na dwě hódzije: „Wulta je Diana Čěšijšćik!“

Wšćěziwo šćěšćinošćej a šomowuzitkej je šćěšćejšjanstwu šćajnje wojowacž mělo; tchodla šu šćšłobowi wšowarjo a palenzowi wšowarjo wojowali přichěziwo mišionistwu. Na móšćen šo čłowjetej přichěmnyč njěhmje. Wšěšje šě je, džyž šěbi šćěšćinošć hišćeje mantl napóšhne, šaz bychu najdžěšče tubla čłowjěštna w šraše byle. Něšotre rafne šłowa wšćitło wučinjo; něšotši wšćarjo hromadu luda šobu šćorhnu. Šal šu to špytowali, šćěšćejšjanstwu f šćštim wolanjem potorčaje: Wšedomnošć, šćželanošć, rošhajnjejšć, dwazgty šćšćotek, šćwobnošć — t. j. wulta je Diana Čěšijšćik! W přěžo je to ta šama čěšćna šwěna myšł, kiz šo njěcha šćšćšowacž dač wot Duchu Wóžeho.

2. Džěje je džěška ta Diana? Něšto šo wjozy f njej njemodli. Džěje je jěmy tempł? Ššame rošpadnki hišćeje to měšto potašujo, džěž je šćejal. Rad Čěšjom šćěžej potměž — Turka, dokež šu přěnuj lubošć wopušćěli. Ale ewangelij je šćwój dobyčěšćki puč šćof. Tón knjes je wjetšy wě wyštokeji, wjetšy hač Diana. Duž šmy šćošćšćini: Čěž najžiwěšče woby šo rošěhnu.

Pšichi skale kšefeczijanskeje zyrkwoje rozbije šo blaſniſſa lódzj šweta.

Ale tež my dyrbitny kruczi a šwérni bycz. Pawoł šo njeboji: wón chje šwědčenje wotpołożić sa teho knjewa; tola wón tež njedja pšefewjašlſny bycz: wón šo do mar-tratſtwa njekšichczi. Wón šwioju wolu pobjda radže pšefeczelow, doleżj wě, jo je to tež Boža rada. Szamo pohaniſta wyjšynoſić (kangiel) dyrbi ja nježo ſaſtupić: šdyž šo nēczeje puče Božu pšodobaja, wón tež jeho njepšefeczelow ſpoſoji. Woni dyrbja wuſnacj: Wón njeje žadyn hanjer naſchje bohoweje. Dianu wón pomjenſchit njeje; wón paſ je poſbėhnul ſwojeho knjewa. Tak šo žada czicha šwérnoſć w kšefeczijaniſkim žiwieniu, pšech naſchje křobdenje! Boža poſbėpowacz, Šbőznita wulkeho czinićj pšchede wšchem šwětom.

Božojny muž šo modli a my i nim: O knježe Jeju, tebi ſtei wěſit a morjo poſkluſchnej, ſmėrnej ſaſta-bženje ludow a naſchego czėla a křiw pšecėzimo tebi! Šamjei.

Šchtož ſčele Bőh, je dobre wšcho.

Šdyž czichczi czėſte horjo cze
We tymle czahnym hubjenſtwje,
Šdyž duſha jeno ſtőbzj křychi
A widzi, tak šo řabuj tyſhi —
Dha wopomn, luby kšefecjano:
Šchtož ſčele Bőh, je dobre wšcho.

Dy rjeknejſh ſnadž: czoh czeſti je;
Ně, wón je poſoł miłofje.
Křichj řődy, tiz Bőh ſčele tebi,
Tež jeho wulta hnada debi.
Duž ſtrowſhtny budž a wopomn to:
Šchtož ſčele Bőh, je dobre wšcho.

Knjes Jeſuſ ipaſche we lődzj,
Wón w prawy czoh paſ wotuczj.
Tež naſ wón njekabyma ženje,
Šdyž ſtrach a nuſa na naſ czebjne.
Njech wichor howej, njeboj řo:
Šchtož ſčele Bőh, je dobre wšcho.

Maſch bėdžić řo tu i tyſchnoſczju,
Se wiſchleſej nuſa, fe ſmjerzczju.
Dha i domėru a w ſčejpřlwoſczi.
Iwať na Boha we wyſchtoſczi.
Wſni, ſchtož wón da, řo trowſhtujo:
Šchtož ſčele Bőh, je dobre wšcho.

Dych, kotrychj Bőh knjes lubo ma,
Wón huſto i horjom poſchwita;
Šchtož we duſhi paſ wėru noſy,
Žnje rőze, hďež wón czėrne woſy.
Duž njeř řiwj řchj, mőj kšefecjano:
Šchtož ſčele Bőh, je dobre wšcho!

K. A. Fiedlef.

Wichor a ſchit.

Sebyn hólczej bu wot ſwojeju ſaſchcju do mėſta pőřkany a doſczahny na drősy ſtareho, pobožneho muža, i kotrymž wón potom řiwj dachſi puć bėřche.

Wonaž pšichďžechtaj do rjaneje topotneje aleje. Dřei bėřche wichorajty. Wo ſhwiti ſchďžimž pšchi jenym ſtarym, toſtym tople poſaſta a k hólczej rjekny: „Wőj řuno, njenabpabuje czi nēchto, hďyž nimo topolow bėřch?“ Pšchi tym wón ruſu pšefecjino wėtrej poſbėje.

Šbőczej pšchemyřlowaſche, řchto mohť wón řnano mėnėć, a wotmolni: „Řai, pšchi toſtym řdonach řym wotomil pšched wichorom wuſchowany, tať doľho hać řchtom runje pšched nawaſnym wichorom řchitujie.“

„Tak je“, řchďžimž bėřche; „mje řwjeřela, řo ty to wptnjeř. Řai, tu je na wotomil tať czichjo a domowenje. A to tež dořaha, nam na nařkim pšichpabže, a wón jo něřto wjele řėje rolymjeřche, wichorach traj wotpočjina a mėra pšichřbže, hďyž domoj dődřjemy. Doj jeno Bőh, řo řmy na tym pućju, kotryž nař domoj do-wjeřbje!“

Takle wón rėczjeře a jaťo bu hólczej i dorowcjenym mužom a druge wichorcy žiwjenja jeho trčechaju, jemu tole řlowo ſtareho muža huſto pšichpabže, a wón jo něřto wjele řėje rolymjeřche.

Tola tať rėtaju tele řyľne řchtomy pšchi pućju, pšches žiwjenje wjeřbžajym, pola kotrychj nařcha wutroba bőřtu czichjnu řačunowa, wotławamy-li pšchi nič řtejo? To řu řwje řchtomy řwjaťeho piřma. Řkőže bibliřke hřončjo, kotrež řo nam pšched řurawymy wichorami do wutroby řačjchcjuje a wulzy trowſhtnje wo Božej luboćej rėczj, je tařki řchtom.

F.

My njedyrbitny wopacznje pšichpahačj.

Pšched bėřchjim czařom bėřche jebym muž i Thuringſke bla něľojſcho pšchitupjenja w řubniſkim pšchepřtanju. Pšchi tym wón wolpjet wobkřuczeře: „Řeli-řo řym to, czeřož mje winuja, wobchďoľ, nochju řmėrom na řwjom řožu wumrječ.“ Wotom wón řichcje i woprawbžitej pšichpahu wobtwjerďzi, řo je njewinowaty. Wón paľ wopacznje pšichpahaſche. Aľa to řo wón po řdacju žyle mėrny do ſwojeje domjiny wberčj. Čzi řubjo, tořjž bėřchj řwėdžy jeho wopacznje pšichpahi byľi, jeho něřhto wőřđjřdo řčėřowawcu. Wėřche řiřom wjeřczor. Žaťo dyrbjaču něřto na řwjom domojpućju nimo něľajſeje nadwřjneje řahy řičj, řlncjeřche i jeneje wudřjenzj řlonanje a řwilenje i nim horje. Woni rucze dele řhwataču a namaťaču tudy tamneřo wopacznego pšichpahařa. Wón bėřche pšches řlaľu dele padnjť a bėřčjeře řo je řmjerzczju. Wřchew haćj wumrje, řo wón řiřcje řwlna, řo je wopacznju pšichpahu wot-poľožiť.

Knježe, njedaj nam w hřėřach wumrječj! Wř ženje njewėny, haćj to řlowo, kotrež wurcjenymřy, nařche pořłednje řlowo njeje.

F.

A tola niz pobožny.

Bořabojajny Ludwif řarms-řermansburřki je řamřhno řhonjenja řčėřowazy pobawľ pomjeba: Řas do jeneje wřy pšchňb-džech, hďež muža nadenbđech, kotryž bė mi jaťo wweřbeje wu-prawbženy kšefecjijan wopřowawany. To bėřche mi czim bėle řwjeře-laze, doleżj Bože řlowo na tamnym mėřtje njewjeřczjeřche, a moja wutroba toľa tať jara bratrowiřke towařtwa potřeba. Řon muž nimo teho do řamojřchť a wiďjenych ľuďj řluſchcjeře, a to mi teho muža řiřcjeře drőřčego činićche, doleżj řo wřďať, tať je řnate, řamojřčti a wiďjeni ľubřo i wřetřcha Šbőznita řanibuja; pšchetož řinal ras njeje, haćj řo wřďať blaň bycz dyrbichj pšched řwėtom, chčejch-li řeľuřoway wučjebnit bycz. Tež woprawbže w nim wřuža namaťač, kotryž porjadnje njedřelu dopeľdnja a popoľbnju Božu řluřbu wopřowawache, tež porbėřto wón i tyďjenřkeje Božje řluřby wawořta. Šw jcho domje řo řlajnje řaniřha a wřejčorna nutřnoſej wotnėwawaje, řlajuje řo i řřřu a wot řřřda řřwawaje, a

to ho tež tebdy sta, hdyž bčnu wošebni hojčo pola njeho na wo-
pucje. Wón hweru f Wožemu blidu hgodže a wjele rjanyh,
hčejčijanjstij litihi a f biblicje čitajče. Hdyž sčto f njemu
pšchidže, ho wón najrabišo wo duchownych wědach sabawješe.
Móžecje hebi loho myšlic, ho ho f mutrobu temu muzej pšchi-
samtnych. Zato bčn tam blěšči čaš byl, ždyn druhdy prajic
hčichach, ho je tón muž jara stupy, a hdyž bč wo jeho wužit
čjinič, hebi tež njeprawnočje a jebanstwo domoleše, haj neložeho-
žull čłowjeta f lichomstvom wuzhowničje. Za to njewěrjach,
pšchetož dočahajy a je stotročneho šhonenja wješčach, ho hwet
pobožnych četpječ njemóže a hebi najwječje kže dawola, so by
ho na nič hřešit a jich hamit. A hwojci najštubščej hrubžje
dyrbjach ho pak tola pšchewěščic, ho woprawdže skupočj jeho
wobohu dychu wošnječješe. O tak hyn jemu na to jeho hřešci
pšchew wocji stajal, jemu to dopotajowal, so lašomny je pšchibozny
čłowjek, a skupočj torjei wječho kšeo, jeho potajowal na po-
hórščenje, kotrež runje pšchew njeho ho stawa, dočel ho jeho dla
pobožni jato lubačjo harnja. Wščo bč pobarmo, wón ho na
femšchthobjenje, čžitanje, f Wožemu blidu-hgodjenje powolačje,
čžehožla jemu šbžnojčj pobrachowacj njemóže. A tak je wón
wumreł a do wječnojčje woteščof. Ale wón runje tola pobožny
njebe! —

—n.

Stawisna Ahrystušoweho čžetpjenja.

3.

(Počražowanje.)

15. Džejše nčt Šchman: Šsamej nošy mojej,
Knježe, niž jeno, ale ruzy, hłowu
Š dobom wučžicj mi! — Tola Ješuš rječny
A šwólnemu dale:
16. Ščtóz je wotmyty, temu wjazy trjeba
Šsebje myčj njeje ščiba jeno nošy,
Wščón wčhal čžitny je. A šče čžisčj nčto;
Tola niž wčžitny!
17. Pšcheradnik jeho jemu šnaty bčše,
Tchodla džejše: wčžitny njejše čžisčj! —
Zato nobi šmył bč nčt wučžobnikam,
Čašo ho žydm, —
18. Prajizy: Wščejše, ščto ja wam hyn čžinič?
Nčtace Mčšter mi a Knjes wy prawje,
Tchodla, hdyž ja, kž hyn Knjes a Mčšter,
Wyl hyn wam nobi,
19. Dyrbicje tež wy hebi nobi rječščj
Šwólnje mjes hodu; pšchetož pšchillal podob
Wam f tym wčžitnim hyn, so tež poštuželi
Wyčše, kž ja wam. —
20. Kralajo šwětni knježa; miločžini
Nčlaju mžany knježa, wam pak hinač;
Pšchetož wječstij tón dyrbj bžj mjes wami
Zato najmłóščji,
21. Wošebniščj tež njeh je jato wotročj!
Ščtóbha je wječstij? Kž ja šwidom hežji,
Abo hčžobnič? — Za pak hyn mjes wami
Zato wajš wotročjč.

22. Šawětnje, praju ja wam: Wotročjč wječstij
Džili Knjes njeje, ani pošot wječstij
Njeje džili tón, kotrež w mjenje jeho
Pščlat je hwojim.

23. Dočel to wječje, šče wy šbžni, hdyž jo
Čžiniče. — Wčžitščj ja wajš derje šnaju;
Mi je wědomo, kotrež f službje hwojej
Šsebi hyn wolik;

24. Ale, jo piškmo ho by dopjelničto:
„Š nošomaj tón mje, kž mój kščb je, tepže.“
Nčt f praju wam, přejdy džili štauje
Wčšy ho wčžitko,

25. Šo wy, hdyž stalo ho je, byščejše kručje
Wčeli wčžitny, so ja hyn tónšamny;
Wědomo šawětnje je to, ščtož wam praju
Še šłowom šhutytnym:

26. Horje ščtóz wojnje, hdyž ja pščlac toho
Šmčju, tón wojnje mje džje horje hamoš;
Ščtóz pak pšchija mje, tón je teho pšchijal,
Kž je mje pščlat.

27. Wščotajni pšchi mni šče pak šawofiali
W čžehnojčach mojih. A ja šawofiatijč
Wam čžu kralčstwo, kž mi šawofatijč
Wščejž je luby,

28. Šo jo mnu f blidu hežjo jččj a pičž tam
Budžejše w raju mojim, Šraelščj
Šplahow dwanacze f dobom hčžicj hami
Na stolach hežjo! —
(Pšchichodnje dale.)

Čšepčjetaj, hracžko!

Powjebaničto wot Jana Wjele.

(Počražowanje.)

Wječč bč nimo. Holčžny ja šwidom hežjo ja šchuln wučnje-
ščtej. Pšchi ložu na stole hežejče macj, ji na klinje hynušč,
nčtlo ščitny. Štytnywjšji rucžy wón wječžornu molbitnu šp-
wajče, totrež bč jerta šwětnje macjerje wučnje. Wščonča bčše
tam hodu. Matkemu čžpšchjej ho ferničžy šawječ. Duž jeho
macj pštončej poda, prajizy: „Šhotny jeho f mčru!“ Holčžny
šchepčajo džejčej: „Man je šašo Wšč wč hžje šchot. Š wječžora
tajki šmjerčž-hurowy f durjemi džejče.“

Do wočow šdriena a šblědiena macj na to džejčjomaj ničžo
njerječny, ale ščehnywjšji bčkej wčžžy hlabajče šchžnyjo na
wjčej, kž čžyła do njebječ hlabadž. A holicžny džejčejštej mjell.

Š dobom ho šhwalny tept na ščobže šebra a šbliži ho na
pšchew štwine durje. Štróžele šajachy knjeni, so na šmjerčž do-
blědm. Tu ho do duri kopny a štorčji. A šhnydm ho ja durje
torčny, so wojlachu šččero štojo. — Šo bč jich nan. Šhno a
pjanowčj a ščoby hlabadžu f jeho čžčl-blědcho woblčža na nič.
Wočji jemu džiwjej lčtajo džejčej. Do hčejbž štwy šmorcžo
šstupiwšji staja wón f dybarwej šchju: „Žona, pjenjehy kem! Ščh
dyrbju wjele mčej!“

Čži knježničžy ho w štróžlach ja macjetnym šchibjetom
šchomajčej. A šhčženy malki šawččejčža f hčškom, a šbojana
pštončaja pšchifčojč f kžžu.

Wščje knjeni tež w štróženju jata, tola šaš šhnydm wutrobu

dobu. Kruteje myśle a dobroho hwardomnja hubjenemu mużej inapiercheca stupniwici dżelce: „„Wój mużo, na Woha spomni, na Wożi hudo! Pjenjes czi nođużu a niemóžu dać! Ty tola!“ — Dale njebełże hśhiłceż, ścho praji. Wón pśchenoła jeje hśhś h bybanym křtom: „Sto śtołyh hym pśchěrał a cześne mjeno jim śanbał, so śaplaću hśhceże dżenka wjećor. Nośymijh? Daj mi! Daj w śtoł! Wbo śtanje ho śle!“ — Dżęgata wśchęczachu hśhcežo wśhe tñ.

„To było h hřęchom, cżyta-li tajtemu hłubnišej dać, łotrųż naś wśhćitśki do hřuboho śtoła!“ jemu se śmużitym hřohom mandźełsta inapierchęćiw.

Duż hradny wón so ślucłom t pjenjeźnemu śaśęęej. Wona paś jemu tón śtořnywśchi śupi ho t wśchęczatym dżęchom. Śłohy a pianofę pśchewachu jeho hśhceże bółe. Na śęńenje wiśaśęe jeho wojeśki teśa. Sa tym wón hradny, a pśtonęca małeho p pśłańcźta woła. Wřdny hracź t teśatom t mandźełskej śupi. Wón pėnįęęęe pėny a wśaśęęe wo ślucź.

„To njebudźe niśdy! Njedam czi ślucza! Za cży być śa dżęći mać! Ty njeśhy jaśo jich nan! Ty — „“ a to bełęęe jejne poślebieńe hřowcoż. Se teśatom do pśěbłow nałkōta wałi ho na ſeni. Dżęći bjes hłohy wosłachu. Pśtonęca j hłęćkom na ruzų hśhćaiśęe śtyfina a cżyhćęe h duriem cześnųż. Wón ſaśuny burę a cżyhćęe nęć na nju. Wona paś na jerej ruzų hłęćatko dżęćo j drugej temu tyranęe bñbo pśęed nośy hřwōći, so ho wón do njeśo ſaśuny a na ſemju wałi. Zaś jemu wuśęęiśki śęćęi pśęęe ſomowie burę a po ſtyhōęe bele, a wuśęęiśki na haśu won. Tu wołaśęe j źęęej śhįju a mozu: „Na pomoz! Na pomoz! Wożędla, na pomoz! Cżert je ho wotwrhnył!“ To hśhćęo tón ſaśobęę poślebieńe ſhųti ſołona ſby.

Za wboha nałkōta ſnjeni bę pod łożo hćęla. Wón na nju ho wśchęćiw cżyhćęe ho ſhćilic pod łożo łalać. Duż jeho ſlaręęa hñęęińcźo śanta hćęińcźo j wobęnā rucźtomaj za ruku ſaja, macęęku wobróć. Wbohe to dżęćo! Se dżęćabłom teśata do hłohy ſtořęęej liny ho krej. Na to ju ſaśabęęę j ſawużu ſhrabny a na ſemju wjechny. Za se ſtrōnu do rōżta bñbowych pobnożi ślećiwōđi bjes myślow woła.

Tón pśchewrōny hřobęę cżyhćęe ho j nowa na ſnjeni dać. Mienića hōlicza bełęęe ho pśęed macęęę ſłahnyła, so by ju křęta. Śtyłnywśchi rucźų prośęęęęe nana, so by tał pohanyſi njebył a niź macęęku ſalał. Ale rojom bę jemu wużęł. Pod łożo hřabajo ſapćhįja hñęęinny ſuńuju a ſrowajatu mandźełsta j pobłoga ſęahny.

To dżęćo ho na macęęę pśęęęęę, so njebu ſatana. Zaſtate dżęćęęa ſubōćę by ſnano pohana hñula. Ale ģano to dżęćo bu kłōe, so zųęęaiśęe ſęa, a ſćachy hśhći, kź hęęy ģuronyym ģurłam pśęęe buśhu rżale.

(Wśchęćodnje ſłōńęęęęę.)

Wótęęinske sonetty.

(Ślōńęęęęę.)*

C. Prawje tón ho bñđi, łotrųż ja hřowodu hñęđi. —

Wć, wjaśany a ſputany wśchōn hřobđi,

Śchōź zųśbuje a herbśtwa kęđbu nima

Wot wobřow namręćeho, ale pśhima

Sa pośtōtom, — ścho wo ſłoto wón rođi?!

Wón jeho njeſnaje, a jemu hřobđi

Raź męb, śchōź śchōđne je a moży jima;

Wón dale dręma, hbyż ho ſtręęęęe ģrima.

— Wć, wozuśęęęęe j najmienića, wy mřobđi!

* Dajęęe bęęe, j tmy dotal tudy hñęęnyy, bęřny jaśo wośęęita ſćęta wuśbu pod nawińom „Wōſćęęęęe wōnįęęęę“ ad.

Přęęę je wjaśłam wśęęęe njerobnośęę!

Neć macęęku ſęj pśtōńęę a haęęę,

So ſęđęęi njemorja waś njewuśęęęęę! —

Je wotrobęę najhřęęęi, śchōź ģam woli

Śęej njewōłniśtwa, — buż ho wśhćitų ģtaęęę

Do bćęla, so bćę hřowobni być moħli! —

U.

Wśhelake j bliśka a j daloka.

— Śchwōřt 10. oktobra dōpōbñja w 10 hōđų, ģmęęe herbśta hřowna duchowna ſonferęęa ģwoju najmųśku ģromadźiśnu we „winowej ſćęi“ w Budyśhįne. Po rjej ģmęęe křihowne towařtwa ģwoje ſkřabżowanę, so by ho ģęne ſińęęowanę pśęęęępōłōito.

— Se Drajżbān. Njeđęla tųđęęa jaśo na ģęęęej njebełi męřęa ſęptembra męchų Drajżbānųż Śęerhjo po ſwucęęny mwałęnių ģwoje herbśte ģemęęęęę w hćhįnej zųřiw. Doleź ģhįom rano dęęęęęił padaęęę a křōto do ģapocźatka Wożęęe ſřużby ho bñpnie dęęęęęowańęę, bęęęe ſtrach, so budźę ģemęęęęę mało wopųtane. A tola ma teź w Drajżbānųż nęřotųřųńhų daloſi wuć do Wożęęo doma, podobnie kaź we Łuźųų. Cżim bōle ſwęęęęę bę naħladny wopųt. Spowjednyh bę 138. Přebowanę, kź bę na njebełſki tųt ſłōżęę, męjęęęe t. ſarať Wřōćať j ģrodźińcęęa, ģrowjednu wuńębu t. ſarať Domajęęla j Budeřęę. Wśchęćodna herbśta Woźa hñębu w hćhįnej zųřiw budźę, da-li Wōh, 8. de-zęmbra, to je njeđęlu 2. adwenta.

— Poħęęęęe wohnjowę njeřęobę w Bařłinie je ſašo ģařnyje dōpōłato, kať ho naśda łuba ģęęęęęa ja ģubęęęę a cżęęęęęęę ſłara. Wona ho wopōłajuje jaśo prawo ģamaritiśta. Śařtaranę ģubęęęęę je woħęęęe ſarjadowany wotħęł w hřobę, hbyż ho wśhćitę tele nałęęęęęe wopųtany, pśřiwų ho pñubęa a ģęęęęęę pśęęęępōłōa. ģduż ho nęłajta potrzebnoś pōłaja, ho teź pñōłta wuśhćitę. Pśhį tym ho ģęęęęęa ģama wobwońi, ģaj, wona přęų njelutuje, so by ho na męęęęe ģonamų pśęęęęęęę, kať je mųśa a ģubęęęęę. A so ho wona pśęęęe ſwontowne ģaęęęe ſaśęęęę njeđę, wo tym hřwōći ſęđęęęęę pōdaw. Wśęed nęłęto cżahom pśhćibęęe wona do Bařłinſkeje ģhorownię. ģduż bęęęęe do ſale ſa-ſtupila, hbyż mōdy wųřęť ģhorų ſęęęęę, da wona wśhćitłm na-ħladowanįam a ſařtōjńłam wuśpųćę a potom ho wona wopųłęęa: „Nęłto mi pomęęęęęę, kať j Wami tudy wotħladujęę! Kať je ģęęę? Kaťe ģłabanę? Ale pñęęę, nięęo njełamjęęęęęę!“ To tola ģařny dōpōłajuje, kať ģłutna je ģęęęęęę wutrobna pśhćibęęęęęę, ja dobre ſařtaranę ģhorųę ho ſłarać.

Dajęęęe dōbrowōłne dary ja wbohe armeńſke ģyřoty a miřłińſtwa w rańſhįm křaju:

Ś Raleczanſkeje wōřady:

M. M. je Śtrōęę	1	—	—
M. M. je Śtrōęę	1	—	—

Śromadźę 2 ģr. — np.

W mjenje wobhįch ģyřotow wutrobny daj.

Wōłę, reaktor.

„Pombaj Wōh“ njeje jenoź pola ģujęęęw duchownų, ale teź we wśhćęh pśęęęawarńųch „Śęerh. Nowin“ na wřach a w Budyśhįne dořtać. Na ſchtwōřęć ſęta plaćęi wón 40 np., jenotłiwe cżięźla ho ja 4 np. pśęęęęawaju.

Sy-li spówał,
Pilinje dźéłáš,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróczy
Napój móczy
Lubość ma;
Bón pak swérny
Przez spał mórny
Cerstwość ła.

Njech ty spówał,
Swérnje dźéłáš
Wšedne dny;
Džéń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z njeboš mana
Njech ći khmana
Žiwność je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pođa,
Wokřew će!

F.

Šserbske njeđzelske łopjeno.

Widawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knižnicyšćetni w Budyščinje a je tam ja šćhtwóřićemu pišćepłatu 40 np. došćać.

19. njeđzela po šwjatej Trojty.

Šap. štutki 20, 17—38.

Japošćot Pawoł šo i tymi šćaršćimi wošady w Ćeļu rošžoňuje, kotřych je w Mileće wokoło hebie šromadžil. Duž Ćini wón račňowane wo šwojim štutowanju. Žeho štutkowanje a wón tón wulki japošćot šćej pišćed našćimaj wočjomaj a wón napomina: „Wuđže moji našćedniži!“ — niž jenož Ći pašćyrjo, ale tež kóždu šlaw wošady dyrbi wučžobnik teho knješa być, šo by šo napošćedtu tak rošžoňowacj mošli.

Kaš šo šwérny knješowy wučžobnik rošžoňuje?

1. Wón hlada wóřčo na šwoje štutkowanje w tym knješu;

2. Wón špomina šćošćtnje na šwoje Ćětpjenje ša teho knješa;

3. Wón hlada w nadžiji k temu knješe.

1. Wučžć pišćed tym knješom bešće Pawoł. Wón pak Ćyžće w šwojej ponižnošći jenož wotročil być: „Ša šym temu knješe štuzil je wšćej potročnošću.“ Žeho rošžoňowaza reč dawo jeho žyle štutkowanje hišće junćroč nimu Ćahnyć. To dyrbće hluboki šćožiććy Ćinić, kaž wobras mřćežeho, kotřez ne wopomnićežu wošćanje. Tole wopomniće wošća. Tak dyrbi to tež štćešćijian Ćinić, byž šo i tymi šwojimi rošžoňuje. Kanšler Wišmarć nješćešće ničo druhe na šwoj pomnik napišćane mřćć hać: „Šwérny štuzobnik thežora Wišćena I.“ Wón wjeđešće, šo šo na šćošćimadž ničo druhe njeputa,

hać šo bychu šwérni byli. Njebyrbi tež to našće najwšćićće žebćenje być, šo mošlo šo wšće našćeho žimjenja napišćać: „Šwérny štuzobnik Ješom Křyšća.“ Potom mřćešć tym šwojim šwoj pišććkćad na wutrobu woložć, byž mřćjo jato nan abo mać wot tydž šwojich šo džćišć. Pišći džćenju šo praji: „Šćhowajeće mje w došćym wopomnićežu!“ To Ćyžće šćarišć a jidž pišććkćad dyrbi džćežom pišćed wočjomaj šćećć. Š temu paš je wulne, prawe bohobošćne žiwjenje wješć w tym knješu, šo može tež i pišććkćadom tym našćim być jato žiwe wopomnićeže. Pišććkćadžžo našća naš dopomina na džćenje. Duž Ćzemu šo tež w prawym Ćašu na nje Ćotowacj. W šwérnošći šćećć, w ponižnošći štuzćć, tak šćešće netto hižom šwoj wobras, kotřez Ćyžćć tym šwojim šawošćajć. Ša Ćjo mošli šo netto woložć, by by dyrbćal wotšćal Ćahnyć? By šćano prajić dyrbćal: „Džćji, njeććenje tak, kaž šym ja Ćini!“ W prawym Ćašu šo Ćotujmy, šo byćmy šo jato šwérni štuzobniž teho knješa rošžoňowacj mošli.

2. Najřćenišće šwěđćenje je Pawoł wotpožćil wo šwojim Ćětpjenju. Wšćešć tšćnošće je wón šćol a wón wě, šo šwošći a tšćnošće na nješo Ćašća. „Ša wěm, šo moje woblicžo wjaž njebudžće wobladać.“ Wón wě, šo wón šćirećć napřćešćiwo dšć. Šćešće to šćuzićte, w Ćětpjenju Ćyžće štćešćijianšćimo porno bošćoji a Ćšććonju pišćed štćizom w našćim štćešćijianšću! Pawoł je w duchu šćawšćanj. Žy by tež tole pršćowanje pišććot, šo twója dušća štćepošćešće w štutšćownym žebćenju.

Teždom je najne, so hebi večte štejnščejo doboždzemj, so ho posleženjem na horu čistiho poddaca do Vozeje wole w četrenjenju. Sogla hweštom s čaja naščih wotzom nam pređuje tule ščetpiliwošč. Raz Pawol naručamj prajic: „Ja ho njeboju!“ Al kaj našči wotzjo nam, dyrbimj tež my byč šweštojo, kiž je hwojejo žiwjenja pređuja ščetpiliwo poddace do Vozeje wole w čaja tyščnoščow. Kunje teždom, hbyž puče a wutrobj ho džela, dyrbimj hotomi byč, tež hweščenje Pawolowe wotpoložicj, potom buždzemj tym hwojom tež wotzjowodojo ja wozjowanje w ščizju a šrudobje s tym wubudzenjom: „Wachujse!“

3. „Za waš poručamj Božu,“ tal Pawol praji, hbyž wón ho dželi, a jato to powjeda bešče, slawj wón na hwoje tolena a modlešče ho s nimi wščitimi. Razti to hwojatocnju wotomit! Wón jich horje nješe s wutrobje Vozeje. Wam, lubi staršji, wam naleži, něšto s šbožu hwojich džekji čjinicj. Šajn dže do zuišy a staršjista wutroba ho prajša: „Wostanje wón tež šwerny? Ah, so by w tajtim wotomitku to rozjošnowanie w Wilecže ho w naščih domach jošo mēlo! Tajše modlenje je jandželsta straž, kotruž tym hwojim šobudace na pučj.

Se hupšami woni ržino džija a jato Pawola pšče-wodžiču hacj s lōžji, kiž jeho do Jerusalema wjelešče. Se hupšami ho my rozjošnuijemj a pšchwedžamj tyč hwojich hacj s rōwej. Ale je našče rozjošnowanie bylo kaj Pawolowe, potom woni nam hwoja a my jich s ruškomaj modlitny witamj a ho šwirimj: Ra šašowohladanje w Jerusaleme horjetadž w njebeščadž!

Samjea.

Možne sonetki.*

Možneboščj a wotšew Vozejo štada a jeho paštrjow.

1. Petri 5, 2.

Ze štadlo Vože, droho wušupjene
S trniju ščirylušowej, — zyrtej Woža hwojata;
Zej potnoščj šboža w ščirylušu je data,
So herbštwio jeho reša wušwolene.

Pščeš Duča jeho s Woha wušwječene
Do pščetrakšjenja pščišodnogo štwata,
Šdžej jemu šlaboščj s nješo budže wšata
Wšča, s kotruž tu je hiščje wobščene.

Woščj na šelenej kuzi Wožoh' štwona
So dyrbja paštrjo, kiž powołani
Šsu pščeš knjeja ja pomožnikow jeho.

Prjecj s njepotoža do ščžneho štwona
Pšči knjeja potnje jemu wuštwonani
Se štadom paštrjo ho ščewja s nješo. —

* S nješčičij štwonw bibl. pučšita na 4. ščwotčičeta 1907 — nješč ho tu date ja šobu ščičeja.

U.

Nješčela.

Nješču beču hewmjo bratšja hromadje živi. Ščičejo šhodžachu na dželo, hewmjo paš dom wobštara. Al hbyž čj ščelčjo bratšja šwōjni a wotzjejčj s džela domoj pščišodnogo, namadžu woni dom wubdejenj, wječšč pščišodowanu a hwežu šašwēcženu. Nad tym ho woni šrudowachu a štwalachu hewmego bratra. Ale jedyn

běče mjes nimi, tōn čyščje hwojščji byč, dželi woni wščizju, a hwarješče na hewmego bratra jato ščičja a čašpščičjnerja, kotruž by mēl šobu na dželo šhodžičj a hebi hwoj ščelčj šašwēcž.

Tale šle štwona pola bruhij bohužel pščišpada namafa a woni nušowachu špownemego bratra, so wōn šeweru a šopacj wša, kaj woni, a s nimi rano šahe na dželo džēče. Wječsor woni hwoj domojpučj našupiču. Žana pščelčna hweža jim s dala nještwošče, žana šarobšwa ruka nješčje domowštwio šradowato a šlido šryla, žadyn bratr jich s čoplej ruku a wutrobnyh štwonw njewitalče. Woni něšto pytniču, tal njerošomnje beču štutowski, a šačzwawaju šo, šoležj beču hami na tym wina, dwōžj hujeni a wopuščeni. Wot něta wōsta šewōla hewm bratr jošo doma, a šhubjene šbožo bratrowštwio ho s nōwa wōščji.

Tal je nješčela mjes hwojščji bratrami tōn džej, kotruž ščelčjim wščēdnym dnjam hwežo, šbože a žohnowanje noščj. Pščišudu-li luščjo, kotíž čyščja mudri byčj a na tehole bratra jato ščičja a čašpščičjnerja šwarja, jeho tež s dželu nušuja a čyščja jemu jeho hwojate prawo wščj — njewēčje jim! Wšy hebi hami najšole ščelčšodžičj a hebi žohnowanje rubičje; my šhubičje hwojeho domu hwežo a porjad, radoščj a mēr.

F.

Wērobratška luboščj.

(Zyrwinšti ipēm, na Šušaw-Wšlōškim hwoščzenju w Butežadž šewamj a na žabanje pščelčōemj wot F.)

Šlaj, bratška luboščj ženje
Šso s duščow njelhubja.
Ja darwa polōšenje
Ra pučju žiwjenja.
Tež šobu četpi rady,
Da žyłu wutrobu
Al njewoštawa šabj,
Šbōžj wiščji šrudobu.

Tale šwēnta luboščj wot Woha wušhabja.
Duž jemu džaj, duž jemu džaj a nadžija!

Wščēšč wērobratrow titacj
W jich čēščej čēščnōščj
Al s pomožu jich witačj,
Ššmju šajnje hotomi.
Potnōžnōš' rjeła šyčj
Al wēry šmaritōščj,
Šbudžj tež naščj narod žyčj
Ša šobnu wopornoščj.

Tale šradna luboščj wot Woha wušhabja.
Duž jemu džaj, duž jemu džaj a nadžija!

Štut hwojaty je šo radžj,
Štut bratškej luboščj.
Wōh ham je tōn ščotom šadžj,
Dal jemu šroščjenje.
Wšy šhubj, šboščženi
Še štwata šōždeho,
D budžče narabjeni,
Šo luboščj hōri šo.

Tale barna luboščj wot Woha wušhabja.
Duž jemu džaj, duž jemu džaj a nadžija!

Šdžēž žana zyrtej njeje,
Wšj ščula, šaršji dom,
Šso pomož hōrjo pščeje:
Tam džičje je štutom!

My darty wudźelamy,
 Kij Wóh nam hnadnje da;
 Duż t temu samyſt mamy,
 Wóh nam jón ſaſchżępja.
 Tole ſluźbna luboſć wot Woha wuſtağda.
 Duż jemu bžat, duż jemu bžat a nadžija!

Čſchępietaj, hracžko!

Powjedaićšto wot Jana Wjele.
 (Čtónčjenje.)

Riſhiki a ſchřeki pęſtónce nahnachu ſtróženyh ludži. Wona jim wuſtağſi i lęatym rtom, kaſta ſlaženja howni, kaſ ſo knjes čeręži. —

Třio mužojo ſleca po ſtřobje horje a čyędža do iřtmy. Ale ſamſtowy ſuwacžt jim nuts wobara. Ešo ſahnawſhi i mozu wuſtoręža durje, ſo ſtręknu.

Su, kaſta žobławoſeć pſchęd nimi macja! Kaž mjedwjeđž ſo přeni muž do teho ſuwomęža waſi; drubi jemu njembrje to mordawſte žeſelo wudrę; třeći jeho ſa nožu t jemi potorońje. Mjeſt ſkobjenę kopa a kuſa a kſije: hnydom jeho taſ ſpaſajja, ſo ſo njemtože ležo hińnyę.

Đižom je nečto po lęarja hnač. Tón bórty pſchibęhny pomęgacž. —

Smjercę njewſa tu wobu ſemjanu wotſal. Čdžeč bę tónž teğata na duſchu čyřt, runje tam wuſtağe ſlacžany ſchįžik. A tón bę temu kaſatej ſabžewt, ſo přebła njepſchętkó.

Kreč wſchał ji čeręčelęe i nałdoteje rany, tola ta njebęſečę t ſmjercę. A drube rany na ſlawach ſu po nęčim žile.

A tež ta młódičja dęowęčizęa žiwjenęšto ſthowa. Ale njedyrbi ſlaba a ſtróžliwa wotſacž, dothož tu na ſwęče będže? Sa knježničžu Ğanfu poſ i žyta pomozj njebę. Tón ſtorč to ſtrónje bę ju morit. Su ſmjercę wotnjeje. —

A tón njelbóžny bieſbóžny hracž? Winowa pianoſeć bę po čjořu i njeho; tórnioſeć ja hracjom bę i njeho; ſkobjenę bęſeč tež i njeho: a tola bę žyř kaž pjany, a woſta wſchitřón kaž pjany.

Žačo bę potrochu roſoma dobył, męjeſečę ſchęriate myřle. Te jemu pſchęd wočzi ſtajaču: tu bińdnu a tola taſ wobu trapienu žonu, wobu ſnowatu Ğubitu, wobu morjenu Ğanfu, a žalořnu njewuſtağniwu hańbu a na čjoř žiwjenja jařtowo. A wſchitře te wobraty ſtejaču pſchęd nim pſchęzo a pſchęzo, wuſtajo na njeho groſnje wodnjo a w nozu. A ſchto bęſeč tónž? Čžorna blóř wrótinoſečę jemu do mořhown ſajewſhi rosmjercę do žyła rořom. Duž dyręjaču jeho do blubnižj domjereč, a do teho rjada, ja kotryž žadnje raby a pomozj njeye.

Tu je i putami ſajawany był, ſo niřomu ſečskobžicę njemotř. Druhbę je kařtiju wotat, jaſo mjeſ hracžkami řebžjo; druhbę je jačotnię wuř, ſtorž wo kałane žonje, řrowej Ğubice a morjenej Ğanzy. A pſhi tym je ſchįpil a na ſlawach čſchępietaj, jaſo tež njembrje ſa puta toręat. —

Čač je hiřęečę žiwj? Sędyčujmy ſa tu hujjenu duſchu: Wóžjo, buđž temu řubemu hręčšniřej hnadnj! A ſa řebje Ğanęy a ſa wſchitřiř prořšny: Sęwarui nař, Knježe, a njebaj nam do žanyč čęrtowych lečiwow padnyč!

Stawisna Křyřuřkowneho čęřpjenja.

(Pořacžowanje.)

4.

A blida hrono — do wječęrje.

Mat. 26, 21—25. 29; Mat. 14, 18—21; Łuk. 22, 15—18. 21—23; Jan. 13, 21—30.

A t nim bęſečę wón: Sęebi ſa řym juntróčž
 Požabał hiřęečę, ſo byğ i wami pojeđt

Žehnjó jutrowne, přęby byği čęřpicę
 Sęmę ja bórty.

2. Pſchetož ſa praju wam, ſo dale wjazų
 Njeubdu je ječę, doniž dopjenjene
 W roju njeubdę Wóřim, na čjoř wučzi
 Řebžšowacž ſnainjo.

3. A wón Ğelich wſa a řo bžalowawſhi
 Dęſečę t nim: Wřmęče tón a wudžęlečę
 Řiřt jón mjeſ řobu! pſchetož ſa wam wſchitřim
 Ğurawnje praju:

4. Njeubdu wjazų ploda winowęcho
 Pjenča pičę i wami, doniž njenařtawa
 Čtóbny tamny bžat, hbyž jón nowy piju
 W kraleřtwje Wóřim.

5. Tola hłaj! ruřa tu je pſchęradniřa
 Ča blidom ſo mnu. A bu řrudny w duřhu
 Řeřuř, hbyž bęſečę: Ža wam wobřwębčuju
 Sawęęečę wernioſeč;

6. Pſchęradži bórty jędyn mje mjeſ wami! —
 Wječšobnižj duž jędyn na drubeho
 Čtrudli Ğladacu, a bu jara řhynno
 W Ğromadže wſchitřim.

7. Počjadu řrudni t njemu tóžjy prajicę:
 Knježe, řym to ja!? — A wón wotmořwjejo
 Dęſečę: Č dwanačę jędyn, kotryž ſo mnu
 Wę řchiti kuřt macja! —

8. Jędyn pőřkow bęſeč tam ſa blidom
 Wřiřto pſhi Kneřu, jeho lubowanu,
 Tęho řrowečę Řęter, ſo by řyniř,
 Wó řim Kneř rečę?

9. Duž na wutrobn řo wón lehny Kneřej
 Pſačęje jeho: Čchto je, Kneře? — wořew!
 — Řeřuř wotmořwi: Tón je, kotromž něřto
 Macžany kuřt dam.

10. Womacžawſhi kuřt na to jón tam poba
 Ğubacęej Řeřuř, a neřt dale bęſečę:
 Sęyn tam Čłowjeřa derje dęe, kaž řleji
 Řiřane wo nim;

11. Węda temu pař, kotryž poba jeho;
 Čłowjeřej řępe temu wuoprawbę
 Było, ſo niřby by řo njenarobžil
 Do řwęta řřrobę.

12. Wotmořwjejo tu bęſečę řam tež Ğubacę:
 Sęyn to ja, Kneř?! — na čjoř Řeřuř bęſečę:
 Ty to prajitř řam! — A hłaj! hnydom řatan
 Čęřhniře do njohř.

13. A njemu Řeřuř pař bęſečę: Čchtož ty čłiniř,
 To bę řęjiř bórty! — Tola njewębčęſe
 Nęřtšo ſa blidom, na čjo wón i tym jemu
 Pořwmył bęſečę.

14. Řęřotři i pőřkow řebi pomęřhřidu,
 Dolež męjeſečę młęčęřa ſa wſchęčy Ğubacę,

So knjes mēnjeshje: Kupuj, sčtož je trjeba
Nam na čaš rōčny!

15. Abo so šubdym by wōn nēšto sčetič.
— Zato wāt kuš bē, wōn nēk hynbom wōndže
Tam wot wječerje a je nještut sjonaj;
— Wono bē to nozj!
(Pšichjodnje dale.)

Wšchelake f bliska a f daloka.

Š Butez, Sadrženn njeđelu, 29. septembra, Gustav-Adolf-
šte pobozne towaštvo w Lubju swōj lētny hwyedžej pola naš
hwyecjeshje. Knjenje f Woha radženy hwyedžej potaja, tať je hebi
Gustav-Adolfski štut, štut pobyjeranja ewangelišch wēbrotrawo
w rozprōdženju, dale bōle kaž w žyčej ewangelišej žyrui — w lēče
1906 je wšchat towaštvo prēni trōč pšech 2 milionaj hynowow
mjes ewangelišci a fa ewangelišch nahromadžio — tať w naščich
Sserchab hebi mēsto wo wutrobach luda dohč. Woprawdžje, to
bēdže rjane snamjo fa nutnych hwyedžejščich hōčejow: Kaž
nēdžy, jato Gustav-Adolf pšichjowata wēbrotrawo na pomoz,
jena hyla po družej jemu ho pšichjantny, tať lubi pšechčejso Gustav-
Adolfškej wēzy se wšchčej stron wošbady f wulfini čyrjādami pšich-
jowatač do lubych Butez, tež mnoho hōčej f družich wošadow,
to bēdže Boži dom pšichjelijeny. Škorhownje, na wēži imahowaze,
rjany čaš młodžiny, na fotrečoj čelo lēčba herbstich a nēmščich
duchowownych a žyrtwinski prjōdščejeristwo šupi, možne ščeluschje,
pošchjowazaj chorjaki špewaj — kiz wošadow nēščany thor pob
wodženjom f. lantora ščeta f dohčym murawom pšchōnōschjowalče —
dopomničelje na thorhownje a ščeluschje, nēdžy na poboznym
šchōwščim wōštu janōschowane.

Gustav-Adolfski wēz je ho ludoma wēz mjes nami ščinita.
Kiz hwyedžej nam to tež šewi, to je Woža wēz: Lube Wože šlōnčko,
tēž jōn potščekelče, krahny wuyjicheny Boži dom, w bħchčju
hwyēzow hwyedžejšny ho šybolazy wōtat prēdomalče: Sastupujmy
Božu wēz, wēz mēty a luboče! a je wšchčej hwyedžejščich šlōnow
šlōnčelče: Lubočež Šelufkoma budž jadro a mōz našchego šlōu-
wanja, kaž tež ho herbstje prēdomanje šlōnčzi se Šōžōnšlōnowym
šlōnow: „Sčtož šče wy činiš jenenmu mojič najmjenščich
bratrow, to šče wy mi činiš.“

Na herbstim kemjēnju, w 2 hōdž. ho šapoczagym, f. šeraj
Matef-Bariski prēdomalče. Šapoczagščij hwoje wutrobu poščō-
waze hwyedžejšne šlōwo f prajdenjom: Šomu na hwyedžej pščičej
wōtmolowenje ba: Naščemu Božu, našchej ewangelišej žyrui,
naščim bratraw w rozprōdženju, a potom, šam šyn Butezjanškej
wošbady f wutrobu prajne f wutrobie wošaby rēčjo, f bogatym,
pšchōbohatym šlōwami a pšichkādami hwyedženje wo Gustav-
Adolfškej wēzy ba a po tēščej Rom. 12, 12. 13 (Wudžej wječeli
w nadožji, ščelrjōwli w čšēhōnščij, wōbljōwli w mōblitwje. Wječej
ho po potrebnolščach tych hwyatych horje). Wošaba f napjatej
šedhōnšlōwčej šedhōnšlōwče na prēdomanje, kiz wōtmolowenje na
prajdenje poba: W kajtej hwyatjej pšycha ma Gustav-Adolfski wo-
šaba pšchōw teho knjela šupčej? 1. Š wječeljej myšlu: jejna mōz
je ewangeli; 2. je ščelrjōwli wutrobu: nula bratrow to wuči;
3. f mōblitščim etom: tōn knjes je jejna pomoz; 4. f darimel
rufu jato Woža pomoznja. Na wōtarju Božu šlōžu ff. duchowni
f wōšlōny wōšlōwarach, na herbstim f Lubija a f Malchēch, na
nēmščim f Šornych Rundraczj a f Kōtez.

Wulfa hyla herbstich a nēmščich poščucharjow šhromadžj ho
w 4 hōdž. f nēmščej hwyedžejščej Wožej šlōžje. Knjes šaraj
Wjarnat f Kottmaršdorfja fa šatōž hwyecjeh prēdomanja tamny

hōčš wša, kiz ho šhwatemu šawoželj šta: „Pšichidž dele a pomhaj
nam“, Šap. št. 16, 9. a jōn jato prōštwu tōw pomoz naščich
wōbōch wēbrotrawo f jošnym a mōžnym šlōwami wuladowalče.
Po Wožinoj kšhōbmaj ho hīščej šidewej šhromadžšnje w dwē-
maj hōčšeracmaj džeržčejstje. Še pšichjelijenyj šalemaj knjes
pšchōwšyba Lubiščijso Gustav-Adolfšchego towaštwa, primariu Kōzōr
f Lubijo, a pšchōwšyba žōnščego Gustav-Adolfšchego towaštwa, Šaufa
f Wōšpōrtka žime wōbraj f pola pobamaščaj, na fotrež bēdže hīžom
Boži dom wōjeb. Tež jmaj džak wošaby šlōšča.

Š džakownej wutrobu fa wōšjo, sčtož bēdu wot popošnija
hōčž do wječorneje hōžjiny hīščelji a wūžiwali, ho wōšabni
dōmaj wēdčjizny, kaž bēdu to tē hīžom f našladnym woporom
wuprajili, fotrež po herbstim 332 hr, po nēmščim 128 hr. wu-
činjeshje. Wōš jošnuy tele 460 hr. fa potrebnych bratrow
f šotry wōntach, jo hychu po tēž dale bōle nad Wožim šlōžbami a
hwyedženjem wječelščej mōhli. Runje na hwyedženjach ho šačuma,
sčto krahne hšchēšjōwne štōwaščjenje je. Šōžōwomy bēdže šōžby
wōpřat lubeho Butezjanšchego hwyedženja. Džak budž žyrtwō-
štemu prjōdščejeristwu, a pšchōw hōčšim jechu pšchōwšyba f. šarajej
Lubizju, kiz je po dwēmaj lētomaj hīžom jošo tōwle hwyedžej
w hōtōmat f tať nēšotrjōstli pomoznej rufu. Šara bōhače je ho
dobre hynjo wūšywalo. Tež pšech rozprany, kiz ho čšichčejne
pšči žyrtwōnych durjach kemjēriam wōščelōwadu, a Gustav-Adolf-
šte knizli, fotrež ho tam pšchōwšyba, ho to šta. Njeh wōno
f Wožej pomozu (šhōbaž kaž wūšywo nēšle na naščich hōnach wōntach.
— Šeretine hwyedženje šu f wječelja fa wōšlōmšjōwne, žyrtwōnške
hwyedženje pšchōw bōle fa pšchōwch a dšedža žyru wošadu a f tym
žyrtjej poščlōwčje a dale wječej f štutli luboče. Knjelōwa mōlōč
dōpřeli tež nad nami to šlōwo: Ša čžu tebe požohowalč, a ty
budželč požohowanje.

— Butēželu 30. septembra bēdže 40 lēt, ho je ho krahne
towaštvo fa šuštšlōwne mišionistwo šatōžilo, fotrež je f bogatym
jošnōwanjom w šimlnej lubočeji na šabludženych a hūbjenych
w Šelufšowom dudu šlōwalo. Džej 30. septembra šelchēdže ho
čzi mužjo, fotrež bēdu tu wulku potrebnolščej špōnali, ho pōbla
šhōwōtōwnejo mišionistwo, fotrež wōntach mjes pōhanami štutuje,
do štutla šupi šuštšlōwne mišionistwo, fotrež w Šloryšlōwom
dudu šhōdž f šabludženym a jich jošo wōta, fotrež šubdym a hūbje-
nym pomoz pšchōwšyba a se šhōwōtōwnej pomozu tež wutrobu
hynje, fotrež šašaranje a šlōdanje thorjch a bēdnych w šamarit-
škej lubočeji wōšlōwa. W šatōžniškej šhromadžšnje w Džadžanach
poštaji ho wūšert wot 9 mužow, kiz mēšejche dalščej wuywōženje
luteho wōtmylšlenja do rufow wōlaj. Njeh šōwōtōžerjemi bēdže
tež Šerēb, našch njelapomnity šaraj Šmīšč, kiz bu tež do wūšerta
nowoštōžōwnejo towaštwa fa šuštšlōwne mišionistwo wūšlōwōny.
Tēčej wūšertōwnjiz, na fotrežč pšči 40 lētum wōpmōnščim
hwyedženju w džakownej lubočeji špōinamny, bēdu ff. hwoobōny
hjes f Welč; rymidžst f Šunte, hwoobōny hjes f Meden-
berg, profesor šunza w Šlupfu, mēščjōwneša šrōšlčij w Šichtē-
šteinje, dwōrski prēdat Rūhling, šaraj Šmīšč w Šōžjiju, šaraj
Škychat w Njeh a duchowny Šidman, kiz bēdže tēšdom
f pomoznym duchownym pšči diatonšjōstim wustawje w Džadžanach.

„Pomhaj Wōš“ njeje jenož pola knjesow
duchowownych, ale tež we wšchčch pšchō-
dawarjach „Šerēb. Rowin“ na wšchč
a w Wudjōwšnje dostaj. Na šchōwōrč
šeta pščzi wōn 40 np., jenotlīwe čžlōžka
ho fa 4 np. pšchōdawaju.

Sy-li spěwať,
Pilnje dželať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosť
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěraš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njech ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokreś će!

F

✠ Sserbske njedźelske łopjeno. ✠

Wubawa ho kóždu šobotu w Šsmolerjež knihičizščejeini w Budyščinje a je tam ja ščtwórtlětnu pschedpłatu 40 np. doštač.

20. niedźzela po światej Trojizn.

Sap. skutli 21, 8—14.

Parovk czehnje do Jerusalema. Všed nim leži
matrafršti puč, kotrj ma hč. Čzok tu je, hčez ma
se swojin žuvjenom za včru fastupic, a wón je hotowy.
To žejo sadzjercz njemóža žane prošty, žane wabjenja,
tu durbi lubosč mješčez. Woni durbja so s nim podbaz
do Božeje wole, a prajez: Wola teho Anješa so sta!
To budž tež našče słowo na puču našdego področnistwa:

Wola teho Anjesa bo stań! To prajimny

1. ꙗ poddaćom, hdyž tež dže luboſć wobaracž a naſch
ežefo dže ſadźewacž;

2. f dobrej nadžiju, dokeľž je Snježowa wola najwšchšcha.

1. Boža wola dyrbi pucz fidełsczijana byc. Hżom w Dyrubę ku Pawoła wabił, so njedybzy do Żerusalemu cšabnuć. A netko dyrbi sabo kšydszcz se rta prošetć. Agaba, fajte štyfnołce w Żerusalemie na njeho cšataja. Duż prośdcažu jecho, so by do Żerusalemu njedok. Raški pšecheržo nam njedabža hyc dacz do frudoby a tyfnołce a wjelże derje myśla. Kšrutušej, hdyż won w swojzim cšerpienju rječach, praji: Pėtr: „Wóš cę swarnuj!“ Zehdy wotmolwi tón knjes: „Sbėhń so wote mnje, šatanje, ty by mi tć pobórkienju!“ Rkaj Pawolej — tak šo to pšechžo sabo štama w žiwjenju. Polstarer wchoj pšecheržo rječachu: „Wompiń šebi na swoje šchėdźenje mlohy! Dyrbał ty na šchėpəwzu wumrjeć?“ Zutherej rječachu, so njedy do Wormsa šdok. Tak ku hroby

Wyjście: Ty ho njetrzebasz tak napinak. Sdzierz ho kwojerz kwożibie. Wsolał domach, pohanam njed druhy pzeduba. K temu ja kwoju dwothu wozasahyna njetjym, jo by njetko niłitn a buhjenym u niłitn dżele kłzila; sow domach je jeine meko. Szo to dżesz ho njetrzebaszdi woprnowacz? To ho tebi nihto njeopoztuje. A też to dżesz kamo to sadżena. Sdzierz czeke cżaby u doberch dñjach, strachoty taj brzożez mrozolaj ho kromabu cżajnu, je w tebi hioh sobjijdzecz, kiz tebi praji: „Ze woprnowdżen nuine, tonte puć bebi wuśwołicz? Smeje to z gya wu-żitta?” A to czi pućkiz potaje, runjeje je kłhijny; Woh tola tebi wemha, so by ho taj cżezotow sminiy. Też Pawol cżujesz kłabofez cłiwujsze wutroby. Teho dla wón praji: „Szo cżinicie, jo ny plackaje a tyśdżice moju wutroba?” S tym wón njewi, taj je jemu kamemu wutroba cżezta a tal horte je jemu dżelenje. A tola durbj wera nad bolofozu dobucz: „Wbóże, niz moja, ale tnoja wola ho stał!” Aniełowa mola njoci a kłhiznolij miedzi

[illegible]

Sy-li spěwal,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójby statok
A twój swjatosok
Zradny jo.

Za staw spróeny
Najoy mčony
Luboś ma;
Bóh pak swěry
Přez spať měry
Čerstwoś da.

Njeh ty spěwał,
Swěrne džětał
Wšědne dny;
Džěni pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpoćni ty.

Z njehjes mana
Njeh či kmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiś Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Budawa ho kóžbu bohotu w Šmolerjez knižičnišćejni w Budyschjine a je tam ja štywórtlětnu pšchedpłatu 40 np. dostać.

21. njedžela po swjatej Trojizy.

Sap. štutki 24, 10—16.

Pawoł samolwuje ho pšched bohotom Felixom.

1. Wón směrom a i škorbošću wotpokasuje winowanja swojich njepšchedjelow;
2. Wón wuwnawa i radošću wěru swojeje wutroby.

1. Pawoł ma dobre šwědomnje. Duž móže ho bjes bojoješe samolwuje pšched bohotom w Jerusaleenje. Jeho njepšchedjeljo ku jeho winowali, so je směšak činił — a tola je wón poškoł měra byt. Woni ku jeho winowali, so je templ wotšwirječki — a tola běše jenož do Jerusalema pšchijoch, so by ho modlił. Dale je piecja nawjedowar sekty — a tola je wón šwěry šlužobnit Bóha wózoł, předať wěrošće, w šatonju a wot profetow pišaneje. „Woni njemóža to dowjeleć, czechóž dla něit na minje stórža.“ Šdyž hłěš šwědomnja njewobštoržuje, tež stóržby, njepšchedjelow ipadnu a ty ho bojeć njetrjebáš. So pak by mohl štoržatny być, dyrbiš ho prážowar, so by měł šwědomnje bjes poroła pšched Bohom a pšched lubžimi wšahubžjom. Pšči tym wšchm móže ho stać, so njebudželš štoržimjenj, so tebe i njeprawny pšchedžebaju; to dyrbiš směrom šnjeć a bebi prajić: jedyn je, kotryž wšchito widži, tón šwěry Bóh, a mam ja pšched nim dobre šwědomnje, potom šym derje wušhowany. Potom

móžeš směrom woči šandželić, hdyž i dobrym šwědomnjom do swojeho šandžeho šimjenja hladáš.

2. Pawoł wuwnawa i radošću swoju wěru a hlada i dobrej nadžiji do pšchjedoda: „Ja mam tu nadžiju k Bóhu, so budže ho stać škorštanje mornych, prawych a tež njeprawych.“ Wěra do Jezom Křysta, kiž je wumrjet a škorštanje, je jeho móž, jeho šylnošć, jeho štala. Wón běše Šbóžnita widžił w jeho krajšnošć na pučju do Damastona. Nětko měješe wěstu nadžiju škorštanja a to prawych kaž tež njeprawych. Wšchitž dyrbja ho žiwjeć pšched šubniškim štołom Křystowym. Derje tym, kiž wuwnu w škorštanjanju prawych: Šbóžni šu cši, kiž šu čistjeje wutroby, pšchetóž woni budža Bóha widžić. Tole wěsta nadžija čzinješe Pawoła měrneho šrjebka mjes njepšchedjeloni. Kaža je twoja nadžija? To je škutne prašanje. Šcho pomha tebi, hdyž dželš nimo njeho škwatać? Wono tola na tebe šupi a potom ho jeho šminjnj njemóžeš. Jezus Křystus, kotryž je Pawolej ruku štićil, tež tebi ruku štićil, so by tebe wušwobodžił, so mohl i měrom pošlednjei hodžije napšchedžiwu hladáč. Tak je Pawoł i měrom čahunž do njepšchedželšeho města Roma; wěra do Šbóžnita běše jeho škorhoj. wot škoržj štejelše, nadžija jeho šwěda wušče šmjerče, Tak žiwu być, tak wumrjet móž — je puč do wěčneho žiwjenja.

Šamjeń.

Luby cżitarjo, ſchto ty mieniš — ſchto ſda ho tebi lępiſze bycz: derje jęć — abo derje ſpac? Za hebi myſliu woboje! a cżęć-li ty woboje ſdobom mōz — dha cżiſ po tym, ſchtoż w 6. ſlawje ſęjenita Mateja w 19. a 20. ſchucży ſteji, a njęlapomſi też na ſłowu, w Wſchodſkowac Sal. 15, 16 ſtejaż: „Wępie je, mały kuſt ſ bojoćſju teho Kńeja, haćz wuſki ſęas, pſchſi totymż wot-pocżnſt njeje,“ a we 8. ſchucży 16. ſlawu: „Wępie je, maſo ſ prawdoćſju, haćz wjele bohaćſtwa ſ njęprawdoćſju!“

F.

Troſt w cżępieniu.

(San. 13, 7.)

Stōb: Jeſuſa ja njępuſzczę —

Potom, potom! poſłuchaj,
 S tym Kńeſ węſty troſt cżi dawu.
 Madżij tu na njob' ſtaſ;
 Ze też w cżmowej noży maſa;
 Njech je, ſtykna wutroba,
 Wulka twoja ſruboba.

Cżęhoba? taſ praſchęch ho
 Huſto ſwojoj' Kńeja w nuſy
 A hduż w twojch huſlach ho
 Wōn nęć tebi cżini zuſy
 A ho tebi potaji,
 S wuſtko ho cżi njęhwećſi.

Hej, po ſhwitęj cżatanja
 Tebi ho twōj Jeſuſ ſjewi:
 Njewęch dženſ, ſchtoż cżini ja,
 Potom moja mōz cżę ſchewi;
 Potom, potom ſhoniſch ty,
 So bu kraſnje wjechęny.

Duż dha ſtrochętnje poſbęhſi ty
 Wutroba a wuſćto ſ njemu,
 Njech twōj puć je cżerniowu,
 Dowęć ty ho jenoż jemu.
 Potom budjęch dżiwać ho,
 So maſch węćnje ſhwalicę joſ'.

Surijs Wōſt 8/10. 07.

Prawda dobywa.

Powjeadaćſjo ſ wjeſnego ſiwenja.

(Wotraczowanie.)

Hanczoma też derje wjebdeſche, ſo teby, hduż Hancz Wōrnatęj pjenjeſy wuplaczi, njeje żadny ſiwębł daſ, totuż by to poſchſcho wobſhwećdećſi moſt. Zola pał wona Wōrnatęj na jęho ſłowu wotmołwi: „Ale, luby huſhodze ſa rola je dżę naſche wobſchęniſtwa. Za možu pſchęd wſchępomężnym Wōhom wobſhwećdećſi a na to pſchſiſhobacz, ſo je ju mōj muſz wot waſ kupiſ a wam ja niu placziſnu ſaplaczi. Wę też njęſjeje wſchōn cżas ani ſłowęſta ſhſchęchę daſi, jaſo by ſa rola waſcha byſta. Wę ſim ju kōzbe lęto wobſchōſtali a ploby ſ njeje domoj ſhwalſi, a wy ſęje ſ temu mjęćſeli, doſełż męjaćmy ſ temu poſne prawo a bę kuſ botonjana. A nęſto, hduż je mōj luby muſz mowty, ſęje wy te mni pſchſiſtali a cżęſe mi tu rolu wſacz, ſiż tola mi a mojim dżęćſom pſchęd Wōhom a cżlowieſam kſchęſta!“

Wona njemōſjeche daſe ręćſchę, pſchetoż huſly jej ſłowu ſa-hacziſchu. Wōrnat pał hurowie ſ horda wotmołwi: „Wę njewęćſe, ſchto ręćſje. Za rola je ſtajnje moje wobſchęniſtwa byſta a wotſta. Waſch muſz je ju jeno wote mnije wotrnaſa a mi kōzbe

lęto ſa to węſty pjenjeſ ſprawuje a poſnje ſaplaczi. Zenoż ſa poſkędne lęto ſęje mi jōn dočny. Haj, to drje by jara tunjo byto, ſ hołymi ſłowami pęnu rolu do wobſchęniſtwa doſtać! Taſ tunjo njęſchym hebi ſwoje kuſto kupiſ, ani żadny druhi bur wo wſy njeje taſ ſchſiſtę moſt. Ze-li ſa rola wam ſhſchę, dha poſačſe mi tola kupny liſt, ſiż je na niu wuſtęny!“

„Kupnego liſta drje nimam“, rjeſny tu woboſa ſona. „Mōj njeboſi muſz je waſ ja ſprawnego a cżęſnego ſchęćſejana dżęćſa a njeje hebi teho dla ani piſma ani wuſtōn wot waſ żadał. Ale waſche ſiwedomnje wam wobſhwećſi, ſo je ſa rola hiżom dawno ſaplaczena. Taſta njęprawdoćſi ſ njeſiu wola, hduż cżęſje nęſto mje a moje woboſe dżęćſi wo tu rolu wobſchudęſci. Ze by tola żadny Wōh na njębęſch njębſt, hdu by ſ temu mjęćſta!“

„Kędżbućſe na ſwoje ſłowu, ſo bychu wam njęchōſtę“, huſhod hñęwnje wotmołwi: „Wi ho njęcha wot waſ wobſchudęſerja mjenowacz dać. W naſchim kraju hiſchęje prawo a prawdoćſi krięſi a waſche wōtre ſłowu bychu waſ, hdu bych ja ſęchęy, do wulkeje njępobodoſnoſe totuſche. Za pał ho ſ wami daſe wadżicę nočny, doſełż njeroſomnje bledżicę. Duż njęch huſd wuprai, komu ſa rola ſhſchę. Moje papjere hu w dobrym rębde. Starajeſe ho teho dla, ſo ſwoje wumhęne prawo niſ jeno ſ hołymi ſłowami wudawaczę, ale jo też pſchęd wſchęnoſcju dopoſtaćſe!“

S tymi ſłowami ho bur roſhñęwany wotſali a durje ſhlyne ſapraſny. Wōſoba wudowa pał tam ſruboto ſrubżena ſawoſta, pſchetoż wona njewębdeſche, na cżo by ho moſta ſępęrac. Wona wſchaf hebi jataſicę njemōſjeche, ſo je jęwe ſara buſjenje ſtejeche, jeliſo Wōrnat ſwoje wrożeſe do ſtaſta ſtaſi. Pſchęd Wōhom a jejnym ſiwedomnjom bęche jeje prawo na rolu jaſne a poſne. Ale wona nićſo w ruży njemōſjeche ſ cżimż mōſjeche tuto prawo pſchęd ſrubom dopoſtaćſe. W ſwojei tychnoſci ſ ſtaremu wjeſnemu ſara-rjei ſhwataſche, ſo by ſwoju wutrobu pſchęd nim wuſchypaſa a jęho wo dobru rabu proſyſta. Kńeſ ſara ſrubnje ſ hōwu ſaſchęſe, jaſo bę jemu Hanczoma tu zuſtu wſeru wupowjeſta. Wōn ju potom wopraſcha: „Wimaczę, dha woprawdeſe žaneho piſma, ſ totymż bychęje kupjenje teje role dopoſtaćſi moſi? Wimaczę-li ani jęnego jenićſtego ſiwęſta, ſiż wo te węzy wē, a na totrehoż wu-prajenje bychęje ho powoſtaćſi moſi?“

„Nę, knjeſ ſaraſto!“ wudowa ſrubnje wotmołwi. „Mojemu muſze ho ſenje ani ſędoba njeje, ſo by naſch huſhod na taſtu ſkōſę hōwoty bycz moſt. Wōn je ho jęho hſadkim ſłowam dowęćſ a njeje teho dla žaneho piſma wot njęho żadał. A wſchę ſchtyrnaczę lęta, ſo tu rolu mam, njeje huſhod žaneho ſłowęſta piſny, jaſo by rola jemu ſhſchęſta. Za možu ſ dobrym ſiwedomnjom na to pſchſiſhobacz, ſo ſa rola. nam ſhſchęſta, a by wuſta njęprawda byſta, hdu by ju huſd tutemu njęſprawnemu a naſrubnemu muſzei do moży daſ.“

„Wōrnat je dobruſny myſl“. Knjeſ ſaraſt dżęſche, „a ſtōżba je jaſo kamjeſ, ſiż nęchōſ je ſwojei ruſtu wot ſo cżhje. Nidhō njemōſe praſje, hduſe a na toſo ſinab kamjeſ padnje. Ze pał je a też jaſwęćſe wēno wotſtanie: Eſtary Wōh je hiſchęje ſim, ſiż je pomoznik a jaſtita wudowow a ſyrotow. A runje taſ wēno je, taſ ſ ſtarym ſhęluſchju ſtaſ:“

Wōn dobre pućje wſchudze

A pomoz wubęſi;

Wōn poſohnuje lubži,

Sim ſiwętko ſaſwęćſi.

Tęho dla njedajeſe ſwojemu dowęćſenju ſhwalacz, ſa ſpuchęjejeje ho na Wōſe wjechjenje. S tei węzy wſchaf po ſdacz buſjenje ſteji, to njemōſy pſęć. Ale ja mam tu twęrbu nadżiju, ſo cżęch pſchſiſtę. Dżęć też wy ſ doſadobojanym Zoſefom rjeſnjećſe: „Wę ſęje ſiſ ſo mnu myſliſt, ale Wōh je ſo mnu derje myſliſt“. A teho dla njębojeſe ſa a pſtaćſe teho Kńeja! Ale jęne je, wo cżōż

Schto chcejš ty, i Wožeho słowa hłyščec? Stej smėrom, hdyž wėrnosc? Wožeho słowa twoje hłėdomnje trjechi. Shiduj šo, poščuchaj, wrjedy hač šo hnadny čaš minje.

3. Na spodobny čaš šo njeba wotfotorečič, wėrnosc? hłyščec. Hdy pšchiduje spodobnišči čaš? Teždy rėčejše tšrobly hłėd wėrnoscje. Njeto mošejše wėrnosc? hłyščec, a pšnac. To bėše wurėč, hdyž wón wo spodobniščim čašu rėčejše. Wón njedajše wėrnosc? hłyščec.

Spodobny čaš je bjeŋša hłyščje ta hodžina, w kotrejž Wóh cłlowjełam słabnošč dawo, šo t njemu wobrocječ. Hdyčtuhij šo słowo wėrnoscje prėduje, tam je to wubudžaje słowo Wože: njestwierdžje hwoju wutrobu! Ach, šo byču wchytz pšnali, ičtož šo t jich mėrej hodžil! Wón pšchiduje, tón čaš „pšbje!“ Raf dožo hłyščje hnadny čaš troje, ičto to wė?

Njeto je tónle spodobny čaš! Njeto je bjeŋ šboža!

Hamjeŋ.

Dječji swėtla, — khodje we swėtla!

Jan. 12, 36.

Dofelž swėtlo mače, i njebeš wutħadžaje.
Wėčje do swėtla. šo dječji swėtla byhčeje
Wyl! — tole i kėščłłwoščju słowo hłyščje.
Kotij swėtlo dostali iče rošhwėłaje.

Š Woje milošju waš swėtlo wotšchwajze
Troschuje, hdyž wam šo w nuy hřečnej hłyščje
A wy trubni šuchujecje: Pomhaj tšhwjščje!
Spozječ nam i wyšotolje moju pšchujaje! —

Zato dječji swėtla chgemy w swėtla tħodžič;
Pšwotola naš je t temu miloš Woža.
Hdyž je i hřečow droho wutħul naš hėbi.

Twój Duch dobry chyl po prawym puščju wobžič
Naš, hdyž bład a tšachoty nam wchjelke hroža.
— Daj do swėtla wėčnny, dnješe, pšchitjč nam t tebi! —

Kóždy njeh hlada, kak twari.

1. Kor. 3, 10.

Na Wožim twarje wohady dječja kóždy slaw i dječom na hėbi hamjam a na žłtym, jeno nız pšježo na prawe wotħnje. Cłłowjeł mój wutħupnje bječlaj a kamjenje rošbiječ, kotrež moja šo šahabžo-
wac. Ty mójšč hėbye hameho šlawječ a drubij sadžewac,
šwoje potowłanje wotħwjerdžič, tak šo šo woni njekitčomnoščj
pobčjħnu. Twarjščječo nekotrežłłšj swołowneje wohady je
jeno trubne rošpabłščječo polneho njekłłmaneho materiala. Wjele
je potowłanyč, ale malo wutħowemč. Woni šo čaš žiwjenja
njebjełłste ranje „natwarjeju“, ale ženje ttemu njepšchiduj, šwoje
žiwjenje w rošbudny wobrocjenju na tšhwjłłħa šotajč a potom
tež drubim t temu dopomhaj, a tola je jeno to bibłjłste natwa-
rjenje. — Ale tež potom hłyščje rėła: Hłabajče, ta t wy twariče.
Twarjč tež njereła hjeamhłłnje kamjenje nalopjč, ale je po čarach
twarłłkeho nacjłłħa sadžječ, kotrež tóžłny kamjeŋ pošłłuje. Wy
njekłłmny po šamhłłnej wolł a w šamhłłnym duchu twarič, ale jeno
pod nawođowanjom twarłłkeho šłłjeła.

F.

Ša reformazijłłki hłwjedječ.

Šebėŋ šo!

(Quant.)

Šebėŋ šo ty, ::

Šion, šebėŋ šo je španja!

Nač čaš trjeba jašnej wotł.

Šalpanz njčo njepomha;

Šegla tšražnitow šo hodž.

Šion, hladał wchaj šo womorty

Šebėŋ šo ty!

Šebėŋ mje, ::

Šion, šebėŋ tšrobłe ty

Na legneho pšchječeharja,

Kiž je t bitwje hotow;

Njebej šo, hdyž lėni hwarja.

Šion, mječ a šchit dječł swėtłej hje,

Šebėŋ mje!

Šchromadž šo, ::

Šion, šchromadž t šebėŋju

Wšchitłłch, kotij lubo maja

Šewojšłł šłłjeła i wutrobu;

Wob jich, šo čj pomoz šłłja.

Šion, njepšchječ kat hrošł žno;

Šchromadž šo!

Šohylł šo, ::

Šion, pošylł w Wošł šo!

Našpriej pał na šłłena,

Wšchob Wošom jašł pošłłč šo,

Wobnošł wėry polubjenja.

Šion, t Wobu šuchuj

Šohylł šo!

Šawylłaj, ::

Šion, šawylłaj njł tu!

Twój kral, kiž je t šłłnejom pobyl,

W hwojim tšwotnym šebėŋju,

Je tež tebi palmu dobył.

Šion, buž na njeho wėru šłłaj,

Šawylłaj!

Šalomon twariče hłjež a ju dolonja.*

Ša twarič hłjež hje,

A hdyž bė hotowa,

Šha položuj mje

A hłajł me tšajča.

Tak bėč ja dohwarił!

Ša hłnejłwo natwarič

A pomhaj tóždemu,

Tež pravo, prawdu hłm

A hłajł me tšaj.

Tak njėčłto natwarič!

* Tole šchitłł, wot hłjeła šararja Šrółłła pšchłłžene, hłjeja na domje
přiděnta Rošnera w Šorunje, kotremuž bu jalo martarcej dla wuřłnacł
wėrnoscje w lėčje 1724 na nadbjecanje Šejłłlow wot Šłłwotł słowa wot-
čłata

Za twarich na hëbi,
 A i mojim żywjenjom
 Chyżych družich natwaricz
 Też i dobrym pšchickabom.
 Tať wjele njeſtwarich!

Duż twarich na Boga,
 Kiż wëcže Křtyſta dla
 Sa czaś a ja wëcznoś
 Mł hwoje ſwože da.
 To bë najkrëſchij twar!

Šchtōż twari, tōn twar tať,
 So ludžo wupraja,
 Šdyž junu pšchynufni
 Wo njeho žanuja:
 Tōn derje twaril je!

Surij Brōſt.

Šty ſuſod.

W jennym wuſkim mëcže Caſtleho králeſtwa bëſže pſched blëjſhim czaſom bohatty mydlat žyw, kotryž bëſže wjagore křęže, porno hëbi lëžaje, po nëczim ja hëbie ſpokupowať. To waſchuje pať, tať bëſže tōnle muž i wëczëm tutym křęžam pšchijſchot, bë wopradowže jadławe. Kať dha wōn to ſapocza? Žeho ſuſobdža, to wōn wëbžijſže, njebëchu žani bohaczi ludžo a mëjachu dołhy na ſwojich křęžach. A tym wōn nëtko bžëſže, cžinjëſže, kať by bžël brať na jich cžëſnych woſtejuoſcžach, a poſticiž jim naſladny kapital, ſo moſli hëbi lëpie i cžëhna wupomnacž. Tole poſticeenje ſuſobdža i radoſcžu pšchijachu. Ale bōrhy na to wōn i jich druhim wëczjelam bžëſže, powjedaje jim, ſo ſu jich dołžnyž teź pola njeho pjenieſy poźcžowať, a poſnu jich i tym, ſo woni tym křudym ludžom ſwoje kapitale wupowjedžichu. Tuczi pať njemōžachu nëtko žanych pjenieſ wjeleż a dychjadu hwoje křęže i ſubſtaſtažiji pšchitcz dač. Šchtōż je doſta, bëſže — tōn bohatty mydlat. Tōnle muž njebë Wožu laſeni: „Wj njebyrbijſch požadacž ſwojeho bližſhego domu“ wëcže ženje prawje i wutrobje brať. Duž teź nad tajtim kułbom, kotrëž bë wōn „i leſnoſcžu ja prawo“ na ſo pšchinyeł, žane Wože žohnowanie njewotpočžowaje. Šwonkowonje wſchaf wōn i najbožoſtomniſhim cžłowjelam ſluſčëſže; ale Wōh jëho i družim křoſtanjom ſbi, — i doſpoknej njewëtru a twjerdowutrobwoſcžu napričëcžiw Wožemu ſłowu. Wōn drje hiſčëſže këmſchi křobžëſže, kať ſo ſkupzy najbōle i ſwonkowatym žyrwinſkim waſchajam džerža; ale Wože ſłowu njemëcže nad jëho wutrobu žanije može wjažy. A w tymle poſtajenju je wōn teź wumrjek. Žeho i njeprawd u naſromadžene kułbo pať njeje hacž na křëcžëho herbu u jëho ſwōbje pšchijſcho.

F.

Œaſtojſtwa khorocžë.

Mōhy rjekny woſbeha žnjeni i ſwojemu duchownemu wōtzej: „Ja mōžu ſo jeno cžëſto do teho namalacž, ſo ſwojeje woſtažneje khorowatoſcže dla hwoje pšchijſkuſcnoſcže jaſo manžëłſta a macž wjažy tať doſpëlnicž njemōžu kať prjebų.“

Duchowny wotmołwi: „Kñjeni, Wj ſcže nëtkole wyſoke a wažne ſaſtojſtwa wot Boga doſtala, mjenujſy ſaſtojſtwa, křora byčë. Šaſtawaje toſamo i jëho cžëſcži!“

F.

Štawisna Křyſtuſkeweho cžëpjenja.

6.

(Poſtaczowanie.)

9. A hōžy — hōbžazy ſo nëť křoble — ty ſo Œaſtaſajch nëbhy, — ſwojich bratrow poſyli! — A i nim bžëſže wōn: Wj ſo pohōbčëſcže Nōž tule wſchitaj!
10. „Paſtycja ſtiju“, — ſteji woſhëwëcžene, „Wōwmy teź teſhy ſo bžë roſcžëłaju!“ — Šdyž pať ſtann ja, prjebų woſj ja poſidu Do Gaſſieſſje! —
11. Ale Pëť i njemu bžëſže: Šdy ſo runje Pohōbčëłi teź bydu wſchitaj, tola Ja ſo njebudu niſhy pohōbčëłowacž Nad tob, Mſchtrje!

12. Jeſuſ bžëſže pať i njemu: To cži praju Šawërne ja: Dženk w nožy tutej prjebų Tſi křëcž ſapričëł ty mje, džiłi křapon Dmōžy je ſpëwať!
13. Tola Pëť hiſčëſže dale rëcži taſle: Šaj, hōy bych dychaj a ty wumrjek i tobu, Njechal ſapričëł cže! — Tehorunja pōſli Wſchitaj teź džachu;
14. A Kñjes bžëſže i nim: Šaſo cžajto pōſlat Woſj ſym bjes mōſchuje a bjes ſaſtaranja, Cžë teź nuſu hōy mël! — Wōni džachu: Nſhy my žanu!
15. Duž wōn bžëſže i nim: Ale nëtko, ſchtōž ma Mōſcheł, tōn wſmi ju, tehorunja wacžol! A ſchtōž nima to, hwoju draſtu pſchedaj A hëbi mjecz kuł!
16. Pſchetož ja praju, ſo ſo hiſčëſže na mni Doſkonjecž dychi, ſchtōž we piſmje ſteji: „Wol mjes křoſnitow je wōn račnowant!“ Kōž ſmëje wſchitko,
17. Šchtōž je piſane! — Ra cžōž woni džachu: Kñje, hłaj! mjeczeł tudu dwoj ſtať i ruzy; Wōn pať bžëſže i nim: To je dołcž! — A dale Nëcžëſže hiſčëſže,
18. Rožojohnowajo ſo nëť i nimi, Jeſuſ Luboſne ſłowa, kotrëž troiſť a połoj Wſchitkim wëczajym jëho poſticžuju Ra wſchitke cžajy.

(Pſchichodnje dale.)

Prawda dobywa.

Powjedacžko i wjeſneho żywjenja.

(Poſtaczowanie.)

Čornat cžinjëſže, kať by hroſł, a woboſu Œancžowu pſched kułbom woſtlořiž Wōn i piſmam, ſowupſchijëntym, doſtoſaja, ſo je ta rola bižom wot jëho džëda kułjena a i tutejo cžajna i jëho kułbu ſluſča. Wōn teź twjerdže woſtlučëſcže, ſo je pſched ſchtr-nacžimi ſëtam tu rolu ſwojemu ſuſobje jenož pſchënajaf, ſo pať

Sy-li spěwał,
Pilnje dźěłał,
Strowja će
Swójby statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njech ty spěwał,
Swěrnje dźěłał
Wědnje dny;
Dźeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoća ty.

Znjebjes mana
Njech či khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Šsersbske njedźelske łopjeno.

Wudawa ho kóždu kóbotu w Šsmolerjes knihičisćejni w Budyšinje a je tam ja šchwórlětnu pschěplatu 40 np. dołacž.

23. njedźela po kwiataj Trojizy.

Jap. štutki 26, 24—32.

Do Jezarije běše romski bohot Jeřtuš nahladnu šhromadźinu pomokał; pšchetoz tral Agrippa běše jeho wopytał je hwojcy šotru Vernize. Duž ho durje wote-
wriču a Pawoł t rječasami swjasany šastupi. Wón šmužiče rěčti. My njecžitamy to předowanje kamo, kotrež je pšched šhromadźinu mět, ale my šponimy, šajti je wono šacjichčej činilo. Pawoł w mjenje kwojeho Anjeła a Šbójnita t roškubženju napomina. Jeřtuš wořtawa šumny a jemu pšchiswola: „Blařniř ho, Pawole!“ Pawoł moćoroči ho na trala Agrippu. Na njeho je předowanje šacjichčej činilo, šo dyrbi wořnac: „Walo je trjeba, dha by mje narečoł, šo bych škšechljan był.“ Dale wone njepšchidže. Pawoł t roškubženju wobudźuje. Wopomněmy: Šbójnita roškubženja.

1. Što je ša šumneho Jeřtuša,
2. ša položajneho Agrippu.

1. Pawoł je rěčoł. Jeřtuš je jeho šlyřoł. Wěřty šacjichčej je tež dořoł wot jeho hnujowch šlowow, ale žyly šacjichčej wořchija šo do tyd šlowow: „Blařniř ho, Pawole?“ Jeho šameho to ničo njehnuje. To „ty“, kotrež t Pawołoweje rěče šlincjelše a jemu placjelše, to wón šlyřoł njeye. Šonle Jeřtuš ma wjele towaršow hwičkej bjenšniči džen. Šo šo na předowanje pošlucha a potom šo praji: „Šón muž bujenje njerečti, šon rořumi šwoju wěž šajimawje činiti,“ abo woni šhwala teho

predarja, prajizy: „Šo je dobry předař, šón ma dobry dar.“ Ale šo dže předař jim něšto do šwědomnja prajic, šo jim t kóždoho předowanja napominanje napšchecjwo šlinczi: „woboročje šo!“ to mnohy njepytnu. A druhy džeja tať baloto šaj Jeřtuš, šo praji: „Ty blařniř.“ Woni rěčnu: Šo wšoł je pomowanje duchowneho, šo dyrbi to předowac; ale wěric my tela wšołto njemóžemy, to je naš čaš tela dale potračowal. A šaj tuczi Jeřtušoj to předowanju, šteja tež t kwiatajmu špěmu. Šo woni šinat njemóža, šo dyrba tele knihi wobdźiwac, kotrež šu šo wot 40 wšołatich muž špišale, a šola šedyn duch pšched njeye dže; ale šo šu wone ja nič t pomučenju, t polěpščenju, te šhořtanju, to woni njepytnu. Woni te knihi na šot položaj a praji: „ty blařniř.“ Woni přec njemóža, šo je šo ewangelij šato pšchetworišaj wóz wopofařoł w ludowym žimjenju; ale šo dže ewangelij pšchetworišaj jich wutrobju, woni šlyřoł roškubdža. Što pak praji Pawoł t temu wšedemu? „Wój brohi Jeřtušo, ja šo njebalini, ale ja rěču prawe a mudre šlowa.“ Wón rěči šomu wěrošoj a prawu mudrošoj, pšched kotrež dyrbi wšaja čłowšta mudrošoj woblednec. Ša to je to najlěpšče šwědčenje: Pawoł je wořoł je šwojej wěrošoj, ale Jeřtuš je šo minł. Šdž šo njeno mjeno njebj t Pawołowym mjenom tu šwědočene byřo, šdž šo w dženka hwičkej mjenowal? Šo je šón puč, šaj šo šwěřku wotwobročaj — woni padnu do nozy wěcejnje šmjerce.

2. Pawoł šo na Agrippu wobročaj, na kotrež bješe nadźiju šajil. Wón je pošoł, šo je předowanje na

njeho sacjšickej čimilo, wón pójna, so w nim šty a dobry duch woiujetaj, so je tón wotomil pšchischoł, kiž ma roshubžicj a čaš a wječnošć. Těho dla wón wóšije sarwola: „Tón kral wo tym wišćitnim jara derje wě, že totremuž ja tež štroble režnu. Wišćetož ja mam sa to, so ničež tuteho njeje jemu potajne; pšćetož to w kucje šo stalo njeje. Wěrišć, kralo Agrippa, tym profetam? Za wěm, so wěrišć.“ Agrippa šacujom, so hišćeje ničto tať t njemu režoł njeje. Šćto dyrbi wotmolwicz? Pawoł je jemu wotmolwjenje drje do rta položiť — ale hišćeje je krocziť t pšchipošnacju tuch škutno Wozich, totrež je Pawoł runje pšchipowjedał. Wišćitny na njeho hladaja — šćto budže wotmolwicz. Wón wotmolwi: „Malo je trjeba, dha by mje narežoł, so bych šćěšćejan byl.“ Wón je wot Pawołowych šćowom trjedeny. Wón čujuje, so dyrbi „haj“ abo „ne“ prajić. Wón pať šćabta a rjetnje: „Malo je trjeba“. Wón njewupraji, šćto je trjeba. Wón wě, so je nēhže hišćeje šćwajany, so šo roshubžicj njemōže — hač je to napohlad jateho Pawōla, so šo boji, so bychu tež tajše šćwajsti na njeho čćatke. Wón pať njewopomni, so wón me šćwoje položćenošć šćubi trōnu wječneho žiwjenja a so šo pšćed durjemi njebjelskeho kralešćwa šćo šćawrćeži. Šćaf ty, luby šćěšćejano? Daj šo wot Pawōla wuwoprašćowacj: „Wěrišć ty, šćtož w Wozim šćowje šćeji?“ Za čhu sa tebie wotmolwicz, ja wěm, so ty to wěrišć, hdyž tež rjećajš tebie hišćeje na šćwět wšćajaju. Čhžćšć ty tež prajić: „Malo je trjeba?“ Čhžćobla njedajšć šo žyle roshubžicj? Možajš šćebi, šćto hišćeje pobrachuje, šćto tebie wotžerćeje. Že tvojja šćanžćenošć, šću tvojji towašććojo, šćwot kotrežć šo bžćićć njedajšć? Abō bžćeji tebie nēžćićšće žiwjenje, do kotrehož šćy šo šćwēcziť, potajna bžćććna pšćitšćitnošć, kotrežć šo wotajćež njedajšć? O daj šćebi prajić: Položćenošć pšćed Wōhom ničež njepaćeji. Wōbroćć šo, so njeby šo hnadnā hōdžina na wēcžne minyja, kaž pola Agrippy. Njewotmolwi bōšćej wēcžnošć i položćenym pšćitšćitnošćom, ale šćapšćitni ju i polneji wěr u Pawōlowej:

„Za šo njebanibuju ewangelijona wot šćyryto, pšćetož mōž Wōja je, šćōžnyč čćinicz wišćitkič, kiž na to wěrja.“
Šćamjeń.

Wōja hćupōšć je mudrišćja, dyliti wšćha čćlowšćka mudrošć.

1. šćor. 1, 25a.

Wōja hćupōšć mudrišćja je, dyliti wišćitny
Lubžo, kotiz i hōrbōšću šo nabuwaju
A sa mudryč jeničžy šo hāmnyč maju.
Kunjež pšćes šćwět motaju šo jato šćpiz;

Kotiz wōšy tu šću pšćězo žubōbnizy.
Wišći wšćej wēdže šćubōžny me čćmōnym kraju,
Dōtež mudrošć Wōžu ženje njepōšćaju
Čćile nabōlana a šćepi pobōžnizy.

Wōja mičōšć wumōž šćubjēnyč čće i pada
Šćěšććneho pšćes najšćōžničće pšćebōwanje,
Šćōž jim mēr a wumōženje wōšććujuje;

Tola hćupōšć šća jim byčć šo Wōža rada;
Žim šo njepōboba, šćtož je šćpōbōwanje
Wōže; hōrbōšć Wōžu hnadu šćanćujuje. —

Wajšćěšćja pomōž w nušy.

W 7lćej wōjnje pōšća pruŃi kral Wjēdich Wulki t šćwojemu generalaj Žiethenaj offižera i pomjēšću: „Njēpšćēšćej je šo ka lēgnōšć porabžija, kralowe šćejšćējo je tēhōbja me wulkim šćraču. Žiethen šćwatalašć šćēšćje do buršćeho domu, šćōžēž lēhōšće. Tamny offižer pomatku sa nim krocžćeje, na wotmolwjenje čćatajo. Duž wōn bōršy pšćes wōšno wōžćēšće, kať šo Žiethen na šćolenomaj klecžō mōbēšće. Šćutny šo wōn tēhōbja wōrćōjo pōba a šćmērom čćatōšće. Šō nēšćotny wōšćitničćy šćupi mōbēšć čćišće je šćwojejo domu a rjetny: „Wotmolwōžće kralaj, njēpšćēšćejaj jēho šćōže ničež njepōmha, my jo jemu bōršy wōtōbōbnjem.“ A tať šo šća.

Šć 80. lēčje šćwojejo žiwjenja rjetny tōnšćamy Žiethen: „Wōš je mi wišćitno šćpōžćiť, wo čćōž šćym jēho pōšćyl. Moje bōwē-rjenje šo ženje njeje šćahamibō.“

Njēdyrćiatō tuto šćwēdžćenje je žiwjenja tēhōle wulšćeho mōbēlja naž nēčćto nabuwćežć?

Kr.

Wothlōš i reformaznyšćkeho šćwēdžćenja:

Pōžćitny šo w tym šćnjeju a w mōžy jēho šćitnošć! —

(šćef 6, 10.)

šćof (231): Žeb'n wjēbny hōb je našć Wōš šćam atb.

Že šćwēbēšć reformaznyšćki
Nlaž wububžćowal i nowa
Šć šćpanja, kaž šćōšć budžćēšć,
A šćāćužć nam dať šćłowa
Mōž šćylnu Wōžćeho,
Šćo hōšćowal šć
Wišćal byčćym t bēdžćenju
A šćmōni t bōbēčju
Šćō šććinicz wišćitny dať.

Duž, šćěšćććenjo lutheršćy,
Wōn Wōžu žyku wšćimny
A wšćupaju rjeććēšćy
Do šćimny mužnje bžćimj! —
Nlaž mōbēšć Želuj je,
Wōn i kralom wōšćanje
A njēpšćēšćelow wišćēž
Nam šććini šćam sa hūšćē,
Šćō bōbēčja šćmy wēšćēji.

Mōž jēho Wōža dōbwywa
Nlaž njēpšćēšćēšćej lēšću,
Nlaž i wōšćōšćēje pōšćulnja,
Šćō wōšćēšćimny i čćēšću,
Šćōž bēdžćēž i njēmēru
A i dōbom pšćitwēru
Šćō mamy wōšćitajnje
A pšćičćēž žiwjenje
Šćēj šćwēru je šćwajatošću.

Njēšć šćōwō Wōže wōšćanje
Nam bučća njēšć a māmna,
Šćō wjēšćōšćēž nam njēšćinje
Wišći šćylšćim hōšćānna! —
Njēšć Želuj wōšććewja
Nlaž, šćam nam pšćēpōmha
Wišćes čćāgne čćēšćnošćē
Do wēcžnej šćōžnošćē,
Šćōšćēž kīnczi hāšććetaja! —

U.

Intko, stej twjerdže!

Zašto dyrbachu w lěće 1837 Zillertalskiz hwojeje wěry bla f kraja wučachnyć — tał duchowny Weyrenpennim f Zinsbruda na głownej šromadźinje ewangeliskeho swjasta w Ulmje powjedabache — pospytowachje jedyn romski mještynit, tšubdoh protestantu, na kšorotožu težachoh, je wšchem wobwrećenjom do klina romskej zyrwuje wróćo pšchinjeleć. Ale tón twjerdže wosta; pšchetož pšchi kožu kšoreho stejeleche ewangeliski burři kšlopz, kiz do wšchěch wabjenjom romiskeho mještynita wolafche: „Zuffo, stej twjerdže!“ —

Kať nělotry muž a kať nělotra žona dyrbi ho wot tuteho kšlopza šabaniběć dać! Worno tał mnohin, kotiz chědža mšobych a starych, tšorych a štrowych f wabjenjom a hroženjom do šhabla-nja pšchinjeleć, nimo tych, kotiz f kšainom praja: „Ššym dha ja mojego bratra wajstaf?“ je dohužel mato tajich, kotiz šhabla-zych njejpšchetajnje pošylnuja f tym napominanjom: „Stej twjerdže!“ Kať nělotremu nijeje hiščeje ženje něchtó rješnył, ho dyrbi twjerdže stac! A jeno tuteju kšowčowu budžišče trjeba byto, jeho pšched ššym wobarnowac. Čžitarja, w kšichžšluti wobštej-noječah abo špytowanjach ty tež šy, hač ty Jan, Jurij, Gaňža abo Marja rěšach, daj hebi něť pšchinowac: „Stej twjerdže!“ —

F.

Stawisna kšyrstufoweho četpjenja.

(Počracžowanje.)

6 b. (Alfäisse hrono.)

Kšefowje rošžohnowanje se kšwójimi pšžkami a jeho wšchšchomčšynisla modlitwa:

— Jan. 14, 1—17, 26.* (3 hebšyn, wot 9—12 w nožn) —

A. „Wafcha watroba ho nještróžej ani ho nještrachuj!“ — Jan. 14.

A f pšžkam kšwójim kšjes bžefche lubošny:

Ššo nještróž wafcha watroba tšychena!

Do Wofa wěćeje, tež wš wěćeje

Do mnje! — Se wjele tam wobuydenjom

2. We domje Wšžta mojego bšychčezajym;

Šdy tal by temu njebyto, bych f wam rješ:

Sa tam du měšto pšchšhotowac

Wam, — w domje kšwojeho Wšžta šbžžne. —

3. A hbyž tam dońdu a wam šym šhotowaf

Tež měšto, pšchšidu šašo a wšmnu waš

Sa f hebi, wo tež byli bšychče,

Šbžžej ša šym, — w trahnošej nječahodnje.

4. A hbyž ša čahnu, wěćeje wy; wěćeje tež

Pucž šam. — Wžefche wučšobnit Domafch f njom!:

Wš njewěšny to, kšnjež, hbyž bžej,

A tal my pucž wjedžšej šamžjemj!?

5. Š njom! Šejus bžefche: Pucž šam a wěrnosć šym

A žiwjenje ja; f Wšžtej bžej njejpšchšidže

Taf hewaf ničtš, žšiba pšches mje.

Šdy bšychče šnali mje, bšychče šnali —

* „Tale rošžohnowansta rěčž žadyn bžej šuboweje erineje rošprawy w japoštšowšim čšahu nješe; wona je f wosšchšitšowneho pšchšpowjedabanja ho pošyšibila, čšehodža jeje čšit přeni tšjo šw. ewangelistoh njenašpomnija, ate šw. Jan je ju šašo na šwěšto ščahnywšch šobu do ewangelija (a kšwojeho šejenja) šašadžš.“ (šl. A. Dästel, „Nown šafat“ atš, štr. 867). — Wšž njeh tej tšyš pob čšo. 6b šo ššicja, hbyž a hbyž ma šo „ššarmonšowana rošprawa“ po wšchčž 4 šw. šejenitaf došpolnje podacž! —

6. Tež mojah' Wšžta, a jeho šnajecje
Wšot něť a šami wššeli jeho šče. —Š njom! bžefche ššilip: Šnjež, pošafž
Wšžta nam, dha mamš špoštojenje!

7. Š njom! bžefche Šejus: Wšcht waš tal došho šym

A šejnaf nješšy hšichče mje, ššilip?!:

Ščtšž wššž mje, tón Wšžta wššž;

Kať dha ty prajšch: Nam pošafž Wšžta?

8. Ša šym we Wšžtu, — ja jeho podobnošć, —

A Wšžt je we mni, — njeměčšž tole ty?

Te šłowa, kotřž ja f tam rěčž,

Njerčžu wot hebe šam ja ženje;

9. Pať Wšžčej, kotřž wšštawa we mni šam,

Wššž ššutiti čžini. Wšžčej mi, šo ja šym

We Wšžtu, kať je Wšžčej we mni;

Še-šš pať niž, mni dia ššutit wšžčej!

10. Ša šawěrnje wam, šawěrnje praju to:

Ščtšž do mnje wěť, budže te ššutiti tež

Ššam čžinič, kotřž čžinju ššawnje,

A budže wššefche, hačž tele, čžinič;

11. Wššaf čžahnu f Wšžtej domoj ja kšwójemu,

A ščtšž wo mjenje mojim bžej budže

Wšy prošžej, to čžu lubje čžinič,

Šo by Wšžt čžejčženy był we Ššynu.

(Pšchšchodnje date.)

Šłutniwosć.

Ty mšchčej wjele došhodow mčž; hbyž pať wjažy wubawafch, dňžiti hebi šaššlžšch, šy pšchžo šubdy. Teshoba bžej šo na kšžžn pšched pšchewjele potřebnošćemi! Kšunje tal šchudy pať je nashabny; pšchetož jemu šamženje, kotřž je kať mowje, žaneho wšžšita nje-pšchinješe. Ale tón je šohaty, kotřž ma mato potřebnošćow ša šwoje čšžto a wšlle wopory pšchinjeje ša berššewje čžłownještwa. Napišmo na šarym rownym šamjenju rěša: Ščtšž šym pšchetrjebaf, to šym mčž; ščtšž šym nalutowaf, to šym ššubč; ščtšž šym doštročžimje rošdarit, to hšichče miam.

Kř.

Prawda dobywa.

Powjedacžto f wšchšneho žiwjenja.

(Šłončjenje.)

Najajtra pšched wjeržorom wubowa šancžowa šašo ja šawšro-tom heđefche a pšči hebi na tón lubošny ššn špominašch, kotřž bžefche šo jej wčžera bžaf. Mjes tym wona f wšknont won pošladuje a wšžž, tať ššuhšobowu wšotročž f wššemaj šonjomaj do hata ječha. Wššn na jentym šonju heđži f wubšim pať ščžornatowy jeničšš šym, šrowy wššomčššny šščžžej. Šonjej pomafu do hata bžetaj a šo dale a ššle f jeho ššchžšššine ššžitaj. Wšba je f ššžžej kšročšju ššubšcha. Ša jene dobo ššn, na šotrymž ššžž heđž, poštočž a jeho do wšdy čžššnje. Wšotročž šo šaššžž, wššwšžž f šonjomaj f hata a f nimaj tať wššny domoj čžej, šo by tam wo pomoz wšaf. Šancžowa pať hebi došho njejpšchšemššš. Wšona f domu wšštočž a bžefche tať rucžej hačž mšchčej, pšches pucž a šššej do hata a pšchšidže do tajšej ššubini, šo jej wšba hačž f šubje ššupa. Šščščej je runje šašo šotje ššwššš. Wšona jeho f ruku twjerdže šaššššimnje a ššchššnje do kšwojeho doma nješe.

Tam jeho do hwojeho hamšneho loža položil a jeho se wišej lubofej glaba. Džol woczi noteniwijshi na hwoju wumozektu, kiz wišča mošta pšedem nim tjei, spodžiwajo šladnje. Zeje wutroba wot šbježnje nabžije putosje, to je ho jej tón štut tat derje rabžil. W tym wofomnienjenju ho burje wotewrja, a Gžornak sastrženj a žakolžoj do jšitny štoci. Wona pať jeho pščečelniwije wita, prajajo: „Wjeitaracije ho, kušobže, ale budžije wješetja a dšafužije ho Wobu! Wašče džezje je žiwe a ja hebi myšli, to jemu strdože ničo wabžije njebudža.“ Gžornak šynataje t k ložu, w kotrymž jo byni ležede a jemu hwojej ruzy rabošnije napščečewio tyšaje. Wón teho hloža t wutrobie kložede, njemžede pať žaneho hlowa prajaje. Hanczowa jeho prošetaje, to ho do džezje pšes nóz pola nije wostajil, dolež budže to ja nie wješe najšepje, a pšubi, to dže teho hloža hač t jušifšemu ranju kwetu hladac a pytač. Gžornak t hlowu šitny, ištž bje šnaujo, to je t tym špofojom. Wotom pať wotidže, ani šlowižta njeprojajiwši. Wšchetož na jeho hlowe palešče ho žehliw wuhlo, kať japošchtot rjekny (Rom. 12, 20), a jemu ho heba, jato budžije ho jemu wuili rožj wot jeho šutnje wotšerjny, kať nehyb tamnišchemu ištšestemu štrajej (1. Sam. 24, 5), a jato dyrbjał wón Saulowe hlowa, Dawidej prajene, tež te woboj wubowje wrajče a jej rjeknyč: „Ty by prawijše dužil ja!“

Malajzja rano beše hložej štrawy a čžeflwy. Wón wješetjo do šarišijšeho domu bešeče. Zola ani Gžornak ani jeho žona njepšidžibžedaj, to byštaj ho wumozektu hwojeho džezja dšafowaloj. Wona pať tež na to wočafowala njebžije, dolež meječe wiščał hevat dolež štrawče, kať by šhšij, je štržewje najšate, šaplacžej možka. Džej po dnju a tudyž po tudyžnju ho miny, ale je šidnišijowa ničto pwnješ njepšidžibže. Čžaj je dawno nimo. Wona njew, ištž dyrbt hebi w tošim napožlahe myšije. Žebny pščečel jejneho njeboshego muža je jej te pwnješe ščonžnje pozžil, a wona žama na šud bže, to je tam šhšij šaplacžita. Zola jej prajo, to je to šhšim dawno wofšatane a w dobrym porjaba, a jo je jejny kušob šuitontu šobu wšal. To je jej rabošnja powječe, Wona šajo domoj šynata, to by potom t Gžornakej došča, ho pola njeho wobšonjata a tež jemu dšaf prajajo. Ale ledom je domoj pšidžičla, dža Gžornak ham t nej pšidžibže. Šato dže ho jemu dšafowče, wón rjekny: „Tejo dla njepšijny něto t wam pšidžičot; ale ja dšajch ho jenož prajčeč, čžebo dla hwoju rožku tamle na roli njepožnječe?“

„Wdžu rožku?“ wotmolwi Hanczowa počna špodžiwjanja. „Čžeto džeče t tym prajaje, kušobže? Nola je džej wašča, a ja nimam na nej ničo wjazy pytač abo žnječ.“

„Za wiščał šym tón prožej dobyt“, wotmolwi bur. Wby pať seje ho pščečijowu tutemu wufšidženu na wiščišči dža powolata a mi tu rolu šajo wotbobyta. Tamle w hače je ho drahe wufšidženje wuprajito a wone reča žyle hinal, hačž prenje. Za rola je a wofšanje wašče wofšebžejšitwa. Za šym te šhšij šaplacžil, kiz šym wam t njeprawdu načžinił. A něto je mje moje wumozene džezjo hšičče t nima šafubžito, to mam wam žne domoj šhwoče a potom polo t towu šafšep. Doaje mi ruku, kušobžina, a wobačeje mi wšču šločž, kotruž šym wam ščžinił!“

A Hanczowa jemu ruku je šwšiniwe wutroba da. A jato potom prenji wós je ščžanjany žitom do dwora džezče, dža beše jej, jato by tón wós pokny šlota wiščata, kotruž bje ho jej wo šnje šjewil. Wona na to do hwojeje tomory džezče a wofšebče a dšafowaje ho temu Rijejej. Žejna drašta bje dawno šudča, ale jejnej woczi beščtjej mokrej wot šylow raboče. A tež na kušobowej hlowe ho žehliw wuhlo wjazy njepaleče. Wobaj beštaj špofojaj a wješetaj, pšchetož wobaj beštaj hwoju štržbu dobytoj. A to bje derje.

Wšchelake t bliska a s daloka.

— Džbž žmy w pošlednim čžije naipomnił, to je w Šasfjej pščepljenje na wučerjaci, džiwčamny jeničny na němšči wuczerjaci. Žeboda tež tu nabžiju wuprajajny, to nabžijomnje něto wjazy hečžy wučerjo do Wšchotow njepošču, to byču ho potom hečbje wučerje mešla s němšimi wučerjem wofšabžije dyrbjale. Na drahi njebosčat šym hšim pščečel wučerje ščitkim pošalał, to ho pšči pšidžimanju wučžomow do Wudyšjeho seminar na najše hečbje potrjebnoče dolež njebžima, dolež ho pščemato Šserbow pšidžimanje. A my ho nabžijamo, to ho w tym našupanju něto pščenjenje štanje, šbžj je pščepljenje na němšči wučerjaci. Wšchetož na hečbšči wučerjaci hšičče jara pobračuje a my hečbšči štrajčij s wotwa napominamy, to byču hwojč wubarjajnych šynow na Wudyški seminar šamolwili. Wo wofšewjanju wudžefšitwa Wudyšjeho seminara ma ho šamolwjenje tat derje do pošlednijeje rjabownje seminara kať tež do pšidžitolowanj (špšarandy) hač do 10. dezembra štač! Ša pšidžeče do seminara hu pšidžibodne jutro na Wudyškim seminarje wofšije pšidžibodne, dolež ho dwójna ščelba rjabownja šarjoduje, tat lo wšče ho juntrož wješetja ličžba wučžomow pšidžiječ. Duž, lubi hečžy štrajči, wopomnječe to w prawym čžaju, ho njebžičče je hwojim šamolwjenjom pšče pošže pšidžiči.

— Šlowna wučeršča konferenca meječe hwoju ščušču šhromadžšnu šaržjenu wutoru na Wudyščinje pod wobženjom knjeja wščiščeho ščušlšeho rabžičela Čžebju.

— Wdžejanšča šhromadžšna Wudyšjeho wotčerži ho pšidžibodne ščitwotł dopošnja w 10 hložj. w šali hložžaje meščežanšije ščule w Wudyščinje. Na nej njelšhabžija ho jenož bučšowni, ale tež žyrtwinišy pščečbječerjo kať tež wofšabni, kotkiz ho ja nače žyrtwiniše žuwinje šajimajo, hu pščepridošeni.

— Še wiščež žonow pšidžibžičerini šaptržaje powječeje. Šaržženy tudyž pšidžiječe štrubnu powječež wo žočšitum šemječženju, kotrež je Kalabristu w Štalšej domachšytoł. Něto ho šajo s Xirrolfej pišče, to je wulle powobženje mošty a drohi šančizito. W Worgly hu ho šočamny hromadny šypše. A kať je t wješetja pšči šatšič šemju hšabžyč pobawlač, tež wofšepławaza hora Šefuw šajo hwoj štut šapožčina. Šawa ho t nije wušlwa, to hu wofšidberjo w šiščotki we wuštim štrajče.

— Wščebženał, hečbška protšta na leto 1908, je wuščla a je w Ššomolezej knižičiščejerini kať tež pola došajny pšče-domarjow ja 25 w. doščač. Wona je tež šajo ščta jara bošateho wufšidžerija. W nej namaloš wjele šabawžaježo a powučežaježo, hermant, čemušče, wščelade tabele a wofšije wjele rjanych wobrajow, tež jebny je šwšateho mišionšwa. Wščeb hebi tola ščžy Ššerb tutu protštu do domu šupi. Tón mačy wšawot, kiz ho na tutu protšu waš, ščžebnu rjano doš pšidžiječe.

Dališče dobrowolne dary za wofše armeniške šyroti a mišionšwo w rasišim kraju:

Š Malečžanšije wofšaby:

Š. N. je Štrdože	1 hr. — w
Š. N. s Germanez	2 " — "

Šhromadž 3 hr. — w.

W mjenje wofšič šyrotow wutrobny džaf.

Ščelč, redaktor.

„Bomžaj Wob“ njeje jenož pola knjesow bučšownych, ale tež we wščeb pšče-bawatnjach „Ššerb. Nowin“ na wščał a w Wudyščinje doščač.

Sy-li spówał,
Pílnje džóla,
Strowja ée
Swójbyj statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spaf mérny
Čerstwosć da.

Njech ty spówał,
Swérnje džóla!
Wšedne dny;
Džén pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebes mana
Njech či kłmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh pada,
Wokřew ée!

F.

Ssersbske njedzelske łopjeno.

Wudawa go kóždu kóbotu w Šmolerčej knižnicy; četnik w Wudyščinje a je tam ja ščitowórčětnu přičepatnu 40 np. dostać.

24. njedzela po swjatej Trojicy. Zap. štutki 28, 16—31.

Dženka křisćimny tónž japošćotklich štutkow. Wot Božeho špěcha šu naš pschewodžale. Dženka nam tónž powjeda: Pawoł čěhnje jaty do Roma; šrudne to wobšam-
tjenje. Ale w Božim kralestwje nješju wošoby, ale wěž najwážnišće. Čłowjekto šu minu, ale knjełowe šłowo woštanje wěčzi. Bóšłowo ewangelija móža šwjacaj, ewangelijon kam je šwobodny. „Wjěš jatańanja“ je wošledne šłowo japošćotklich štutkow. Zo kłinczi kaž šlubjenje. A wono je šo dopjelniło. Wly wješelimny šo wěrnosće: Ewangelijon je šwobodny!

1. Dolež čyžychu židzi jemu wobaracaj, pschijnješe jón Pawoł do Roma;

2. dolež čyžysche bamž jón šwjacaj, wušwobodzi jón Luther wot Roma.

1. Čšto čže Pawoł w Romje a čžehodla je wón jaty? Wón to kam wuprajy w šht. 17—20 Židow dla. Židži w Žerusalemje čyžychu wuškło japošćotklich woštronicz, kaž bęchu Žefuša bameho pschěčžehali. Šswoje dla by Pawoł hotowy był wumrjeć, ale ewangelija dla, šo by wón šwobodny woštal, je šo na křěžora powotal. Šo by jeho wuškub doštal, bu do Roma pošłany. Ale tež tudy, kaž wšchubdžom na šwjotizi mišionistich pučowanjach, wobročaj šo najpředy na Židow a jim šwiozu wěž pschěd-
njebe. Na pošłajenym dnju jim ewangelijon pschipowjeda. Čšt. 23. Wupěch bę tón: někosi wěrjachu, někosi pał

njeměrjachu. Čšt. 24. Zato pał jich Pawoł na škaru štwjerdženosć Žracla dopomni, woni woteńdžechu. Čšt. 25—27. A Pawoł wobročaj šo k poganam. Šrudny je to wobras židowskeho luda. Něhdy štoržachu prošetojo (šht. 27), potom žarowasche Žesuf: „Žerusalem, Žerusalem“ (Łut. 13, 34); něšto je tež Pawoł te kónje je šwjotimi pošpytami, tón lud dobych. Ššłowo wo křiču je jim poščrěčanje; woni hižja Šbóžnita šwěta a pýtaju jeho ewangelijon podčijšćehčej a šwjacaj. Dolež pał burbi šwobodny byčej, pschijnješe jón Pawoł do Roma. Pošan-
ke město bu město jeho štatkowanj. Pošanška wuščynosć da jemu tu šwobodnosć přewodac, kř jemu jeho lud šapowjědži. A wón je žohnowanjom štutuje we wušklim šłownym mēšje. Čšt. 30. 31.

2. W Romje ewangelijon domijnu namata. Wšchi wšchčch pschěčžehanjach wošta dobyčej. Škěžorške šrodny rospadžechu, ale žyrtwoje, š křičim wuščene, nastachu. Duž pošłaje w šchwje šawym nješpšćejel. Romšti bištop šćini šo bamž. Wón bu kam křes nad žyrtwoju a čyžysche tež w šwětnych kraleštwach š knjełom byčej. Dolež pał tajke žadanje š ewangelijon psches jene nješčěše, bu ewangelijon šwjacaj a šputany. Něhdy bęšče Pawoł šwjotjony, ale ewangelijon šwobodny; něšto bęšče bamž šwobodny knježej, ale ewangelijon šwjacaj. Wšblja šo šatafa: Šo tyžasach buchu biblije na bamžowu pschifalnju w Romje špalene. Wšchšup t Škřypšnješ šo šachaci: na to město štupi šluženje šwjatym a relikwijam. Šswobodna šynada šo wotšantny: wotpušć na jeje město štupi. Rošje

Niž mje je pòskaf. — To hym rěčaf
K wam ja sam pola woš pšchewuwoj;

22. Pał Trošćtaf tamny, šwajaty Duch, kotrehož
Wòtż w mjenje mojim pòščelje wěrjazym,
Woš wučićš hamy wšchito bužje
A woš wam šponni, šchotš hym wam prajil.

23. Wěr sawoštajam wam ja, šwój dawam mēr
Wam mojim lubym; njedawam jako šwèt.
Eso njestróžej a njestručaj šo
Wutroba wošfa — doščj woščježena!

24. So wam hym prajil, šwajcheli tola šče:
Ja wotšaf cšahnu a šašo pšchind f wam!
Šdy byščje wy mje lubowali,
Byščje šo woprabwšje wješeliš, —

25. So cšahnu f Wòtžej šwojemu; pšchetož mój
Ze wjetřich Wòtža bužli ja, — jeho Šsyn.
A nēt wam prajil to hym, prjedy
Džli šo stanje woš, kaž wam prajach,

26. So, hdyž šo stanje, wērli byščje wy;
Niž dale wjele njeměju rěčejš f wam
Ja wjazaj; pšchetož šerchta šwēta
Dže a mje winowacš ničo nima.

27. So šwēt pał pòskaf by, šo ja lubuju
Woprabwšje Wòtža a jeho dopjeltajam
Ja pocučiwoščj, — buž — poštanpwoščj
Wotšaf nēt džimj! — Cšajš pošturpuje.
(Pšchichodnje dale.)

Wuśnd nad pokutnym hrěšnikom.

Wěrna podawisna staršeho cšaha.

Pšched nimale pòdrfa ja lětami běže w derje jnatym a
bohatym měščje, pšchi naraščim morju ležozym, pšchepuž žitw,
po mjenjeju jeho šobuměščejčanow jara bohaty muž. W jeho
přiboraj bježelje na pjatnacje młodych lubži, kotřiz ja njeho přichu
a licžachu. Jeho lóžje na woščjch morjach pławachu a jemu tworj
f zupych krajow pšchitowowachu. W najrějšichjej strowje mēšta
měščje wón wošebny dom a pšchi nim wuľtu rjanu šahrobu.
We woczomaj šwēta měščje wón woš, ja cšimž hebi wutroba
žaba. Šdyž šo we šwojim krašnym woľu wjeľelje, kotřiz horđaj
šowchomozaj konjej cšehnjelchaj, lubžo f džiwowanjom abo tež
je sawiľcu ja nim šladowachu. A měłotřžkati, łnje pčhu wiđžiwšči
a mužowe bohaty wne šwojim muľšach woľiciziwšči, pšchi hebi
šyđny: „Ach, hdy bych šo tola tež taf derje mēš, kaž tónle bohaty,
šwojomu pšchepuž!“

A tola bē pšchupuz jara šhudy wobhi cšlowej. Wón nje-
měščje žonej wěry a bohobojščje we šwojej wutrobje, ale ranščje
šo bohacžej we šwojatym řčenju, kotřiz měščje šo wjeľednje
derje w krašnym wjeľeli, f kotřimž pał šo woboi Łazaruš we wēč-
nosčej mēnil njedy. Wēščje pał hiščje něšto, šchotš šowatemu
pšchepužej wjele staročjom cšinjelje. Jeho wuľte pšchepužitwo
bē hač đotal derje šchto. Lubžo jeho cšerčadža a wón šo jich
dowěrjenja wjeľelje. Wnošy bēchu jemu šwoje pjenjeli pšche-
pobali, šo by f nim wuľowaf, a wón bē hač đotal pšchego po-
rjadnje baš pľacžil. Pšchlebi cšaj bēčje wón, dotež bē štajne
šwoje jeho šthrobila, wuľtu łw řčinil. Wón bē ja wjele štow
tyžaj toľer drowich tworow w šwipku nakupif a je po šwojim lóžžach
pšches morjo do balofich krajow pòskaf. Tele tworj dychelje

pšchi pšchichodnje jutrownje mašy w šwipku šapćelščje. Wo to
wošaf žaneje nušy njebē, hdy bychu šo lóžšje šwojomnje domoj
wroćelše. Eš hižom dwē njedželi đolšo lóžžičej džej woczato-
woščje, tola nocyčchu pšchizčj. Žako pał šo jebyn džej fa drušim
miny, a žana lóž šo w pšchitawje njepoľaf, wuľte a cšejše
staročje jeho wutrobu napjeltiču. Njebē možno, šo je šwadž
wchow, kotřiz je hižom njeličomne lóžšje roslamaf a jich bohastwa
w mōrleř hšubnje pohřebelaf, tež jeho lóžšje šaniziraf? Njebē šwadž
woher, kotřiz je hižom na wjele lóžšow a jich mužstwa šahubjenje
pšchinješ, tež jeho nobžiju řstaf? Wšo bēchu šwadž šo jeho muž-
stwa pšchecžowo řapitanu řchynli, jeho řčhynawali a lóž a drohe
tworj pšchewanšči, do balofeho njelmateho kraja cšehynli? Wščē
tele tyžaj prafchenjow jemu kaž łanješ na wutrobje ležachu, jato
jebyn džej fa drušim řabže a žana f jeho lóžšow njepřichpławuwa.
Džej a bóle jeho staročje roľčedju. Drohe jēžje, na jeho bohastym
blibže řtejazje, jemu wjazaj řlobžič nocyčchu. Dobre wino, pšched
nim na blibže w řchleřch šo bšpřlotaže, njemōželje jeho wutrobu
tročhtowacš a řawjeľelič. Žaneho řpanja do jeho woczow nje-
pšchindže, bjes mēra šo woboi pšchepuž we šwojim wošebnym
njehim łožu mawelje. Pšchetož jeli šo lóžšje w poštanjem cšahu
njepřichindžedju, bē jeho bohastwo f jenym bobom řanizena. Wščē
te šwojby, kotřž bēchu jemu pjenjeli dowēřite, bēchu wo šwoje řa-
mojenje řjebane. Šemu řamenu pał ničo druhe wšdje njemofla,
hač do đožniřšeho řajwa řiž abo prafčelři řij do ruři wľacš.

Wšochi bohacž wšchēnje wjele řrōč f pšchitawjej won řhwa-
taľše. Řřfotra lóž brie tam pšchijēžje, tola žana jemu nje-
řkufelje. A hdyž šo řapitanow, kotřiz nad tymile lóžšemi roš-
řalowachu, prafčelje, đofa wot nič njewēřte wotmōľwenja. Žadyn
f nič njebē žanu f jeho lóžšow wuľabaf, žadyn ani jemu na
morju řetaf. Řištō njebē wo jeho lóžžach w řuřbie něščto řty-
řchal abo řhonil. Pšchego řašo dychelje šo pšchepuž f cšejšej
myšlu do šwojeje wuľebneho wuľšeho doma wroćičj.

Žunu we šwojej tyřchnosčej do Marijneje řyčtwje pšchindže.
Wēščje, kaž by Wbš luby řkijes hiščje řaš jemu do wutrobje
rěčejš džyl. Nad nim šo řašny Wbš domi we šwojatej majelřošči
a cšichim mēře wupinalje. Tam wotlaf řteljeľe, hdyž šo pšches
Wbš mōľelš řřčřšnemu cšloweljej řrēřji wodobawaj. Tam jeho
woczi řkřtu wuľabalčej, f łotřej šo řłowa tročřta a řnadby
řbēdřja. Tam wuľelje řwjeľe řřchřšowancho Šbōžniřa, kotřiz
je wšchēm cšloweljom wumozjenje, tročřt a mēr pšchinjeľ. Wubž-
řeli hiščje řřčřřkřla bohobojščje a wēry we wutrobje wobohelo
muža byľ, wón by šo řkřnywšči řuzy f mōľitwje řřtyľil. Ale
njepřojowny cšlowelj fa to řanžch myšľow njemēľelje. Jeho woczi
bjes mēra w řranjem krašnym Wbžim domje řbndželčej, njewēľž,
ja řim wptatej.

Pšchepužej wuľki Wbži řaľčej, pòbla wotřarja řtejazaj, pšched
woczi řtupi. W tymle řaľčuju šo bary luboľe řhwanu a po
lōžej Wbžej řřkřije šo wone do njeho řhwanu. Šaľe řōz řta
jōn wotwēřichu a pjenjeli, w nim nahromadžene, won wšachu, kotřž
šo potom wořabžšim řhudy wuľželchu. Žamničiji měščjenjo
řo wot řarbh cšajšow řem řhwalu đarimowelje a đobrocřelřtwa
mēli. Žadyn, łotřemuž šo řēľaf hōželje, f Wbžeho domu njestupi,
řo njehy ja wořabžšich řhudyč a řbēnyč řhwalnje řhōny đar
luboľe wopravol. Raf hič byč njemōželje, řo řōz řta řōždy
řrōč wuľtu, nahľabnu řummu w Wbžim řaľčuju namataču. To
lōžbe džego w mēřje wēľeljeľe, to bēčje tež řhubenne njepřojow-
nemu pšchepužej řnate.

Čeľho đla šo pšchepužowej woczi je řapatej řabřiwocžu na
řelēřny řaľčej wuľžeratej? Čeľho đla jeho wutroba taf njemēřne
řkapa? Žabřawa myľ je pšches jeho řuřchu řchta, kaž jumu pšches
řubalčowom řuřchu, jato džyřčje šwojeho Šbōžniřa fa řřčejšči
řřčřbōřitow pšcherabžič. Pšchepuž je pšchēdne njebēľe a đny

Sy-li spěwał,
Filnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spróny
Napoł mčeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Préz spał mórny
Čerstwosć da.

Njech ty spěwał,
Swěrny dželał
Wšedne dny;
Džeł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočá ty.

Z njebies mana
Njech čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kli Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wubawa šo łóđu łobotu w Šmolerzej knižicškejcejni w Budyšinje a je tam jo šchwórtlětnu pšchedłatu 40 up. dołcaž.

25. njeđsela po šwjatej Třojizy.

Zap. štutki 3, 1—6.

Knihi šjewjenja Jana šu knihi potajnistwow. Ale pšched tele potajnistwa rěči Boži hłóš. Zał tudy štućaje Boži hłóš rěči k Šarbiškej wošabje. Tón hłóš tež rěči k našajm wošadam, wošebje nětko jašo na tónzu žyřtwineho lěta: „Za wěm twoje štutki; pšchetóž ty mašć mjeno, šo šy žiwy, ale šy mórwy.“ Pšchedimo wšchemu šwonkownemu kšchedžijanstwu polběhuje šo knjełowy hłóš napominajo: „Wobroč šo a budž žiwy!“ „Budž šbudliwy a pošpłiti to šyćtne, kotřez dže wumrjeć.“ Ale tež křašne šlubjenje na tón knjes: „Šchtóž pšchewinje, tón budž wošlečeny bělu drafu.“

Za wěm twoje štutki!
tał rěči Boži hłóš k wošabje.

1. Wobroč šo a budž žiwy!
2. Budž šbudliwy a pošpłiti bratrow!
3. Pošpłinjeny pšchewin šwět!

W Šarbešu běše wjele šwonkowneho kšchedžijanstwa. Duž dyrbješke šo jemu prajić: „Za wěm twoje štutki; pšchetóž ty mašć mjeno, šo šy žiwy, ale šy mórwy.“ Šwětina myšl běše šo šajyblika. Na šwonkowne wafanju šo pšči Bozej šlubje djerelješe, ale duč po-brachowalše. Těhobla praji Boži hłóš: „Za wěm twoje štutki!“ Bóh šlychł wopće modliwosć tež wjele mórto-tanja a wibži te měšta nječelješe. Duž rjetnje wón: „ty šy mórwy, hačć rúnjež mašć mjeno, šo šy žiwy.“ Duž

wobroč šo a činił wotutu! Budž šprawny, šwědomliwy we šwojim kšchedžijanstwo! Ty njewěšć ani dnja ani hobjiny, hđež šudjenje pšchindže; mono móže pšchindž taž paduch w nozu — a ty mobil špacj a drěmač.

Kšichšichimy tež my tónle hłóš, kotřez k nam rěči? Kał wjele šwonkowneho kšchedžijanstwa je tež njes nami Pohladajm do domow! Wgdli w nich tón měr, kotřez dyrbi šwoje město mječ w kšchedžijanstim domje? Kał šhabla wěra, hđyž někašne pruhowanje na naš pšchindže! „Za wěm twoje štutki! Šdž šiny na šwjatym mějze šhremadjeni, wón je tón knjes pšči naš, kiz naše wutrobny šinaje a wón tež i nami dže do našich domow; wón šo tebe prajša ša twojimi dđerćimi, kał je wočehnjěšć; wón šo prajša ša twojej bibliji, hačć ty w njej čjitalaš. Šy ty žiwy? Šy ty mórwy? Š tym dočej njeje, šo šo šwonkowneho žyřtwineho porjada dđerćimy; dočej njeje, šo šy žyřtwinski pšched wozjomaj — wutroba wučizny kšchedžijano. Štychšimy hřežyž hłóš šudjenja! Wobroč šo, potom budžela žiwy. Daj šebi wumječ šwoju šutnju w trowi jehnjeja!

2. „Budž šbudliwy a pošpłiti to šyćtne, kotřez dže wumrjeć; pšchetóž ja nješšym twoje štutki polne namalał pšched Wobom.“ W tym dyrbi šo naše šwětšwone žiwjenje šjewić, šo móžemy tež drubich pošpłnić. Pošpł-nić tyč mřejožyč, to je naše ewangelšte powołanje. Kał wjele šmjerinych ložow tolo wotola! Š ty mužjo, drje čjiti a šrowi po čjele, ale tola bjes šwětšwone mozy a praweje špořojnosće. To šu mandželstwa, hđež

fu wutrobę roszczępiene, męsto tego so bychu sjeednoczene bylo w tym Rnjeju. To fu tchori, kiż niczo njewjedba wo prawnu lekarju. Pochylił jich! napomina Słodzin. Woje słowo tebi dawo rjane śchpruci, kotrej mōżesz jim jako lekarstwo pichiniej. To leży nękotry Lazarus piched twojimi duriemi. Wón je wot swięta wustorczony a potrzeba twojeje śmiśności. Cziniemy my też swoju pichiniej, kłuchnosć na tchorch bratach a potrach? abo placzi nam: „Da njebych wasze skutki polne namatał piched Bohom.“ Na wjele śmiśnych skutkach wiśa horbość. Potom placzi: „Schtoż w ruzę tak tolet śo da, bywa piches śmny rojom, kiż dze jón dać, trości. Tak śo nasze dary bromadu seichreja; hdyż njeplachiu b czołpeje wutrobę. Duż budź śbudliwy a pochliń bratrom!

3. Potom śmiejch też mōż, śwēt pichewinyć! Jato pichewinier śwēta je Słodzin piched nami. Na śchiz njehe wón winu cłłowjeſtwa, a jeho wumrjeće bywa żywjenje śa bratrow, śa wiściſkich będżerjow. To je nam napominanje: „Wojuj to dobre wojowanie, śo by tebi nichtō njewśał twoju trōnu!“ Śa pichewinierjom placzi to kraſne ślubjenje: „Schtoż pichewinje, tōn budźe wobleczeni bęlu draſtu a ja njebudu jeho mjeno wumafacj ś kłuchow żywjenja, ale dzu jeho mjeno pōnacj piched swojim Wōtjom a piched jeho jandzelem.“ Wly duriemy wojowacj pichczimo wiſchej śamoprawdoci, śo bychmy ponizuje ſwoje kolena piched tym Rnjejom śibowali a wot njeho pichego nowu mōż doſtawali. Wojuj, tak docho je twōj hnadny czaś. Zp njewiech, kotru budżinu tōn Rnjeś pichidze. Pichewinimy śwēt wokoło ſebye a w ſebi, śo by to ślubjenje naſche bylo. Rnjejomy hōś naś wubudzuje: „Schtoż ma wiſchi, tōn njech poſkuch, ſchtō Duch tym woſadam praji“.

Śamjeń.

Słodzin domkłōd.

(Sjew. Sana 3, 5.)

Ach, jo junu pichewinu,
Spōżę mi Wōh piches Rchryſta rany!
Dha ja ſłodzinje domoj du,
Hdyż mōj bęh je doſonjany
A ſo czaſna będżerja
Śa buſchu je ſlōnczika.

Ze-li moje bitwiſchcjo
Ś Rchryſta kraju tu wobartjane,
Ś kotrej wōn mi doby wiſcho,
Śo buch dżęćo wobhnadżene,
Dha mi junu ſiwaja
W njechu pałny dobyća.

Ś bęlej draſtu woblecze
Wje mōj Słodzin w Wōzim raju,
Hdyż wōn wiſciſkich powieće,
Kotiz tu j nim dobywaju;
Tam we bydłach żywjenja
Wędżerjom wōn woſchewa.

Śaj, hdyż w ſłodnym Salemie
Njeſmjerſnoćje bydli wje
A po ſolnym wuſhwje
Wōje radoćje ſo žuje,
Nam po czaſnej cżemnoćci
Węczne ſwēto ſagwēci.

Śo też moje mjeno je
W tymle njechu ſapjane,
A jo wono nōwdze
Ś kłuchow Wożich wumafane —
Kajli troſcht to ſa buſchu!
Ś tym ſo ſmjerće njeſtrōžu.

Śo dze Słodzin pōnacj mje
Wsched Wōtjom a jandzelem,
Wschewinu ja będżenje
W žiwje wēcie tu na ſemi —
Kaf to ſłodni wutrobu,
Ś Wōzim mērom pjełanemu!

Duż ja wo ſwēt njerodžu,
Zeho ſboza njepōzadam;
K njechu woczi kłuju;
A ja domom buſche ſhladam,
Hdyż ſo trōna ſoboli
W njewuprajnej ſłodnoćci!

K. A. Fiedlef.

Cziniſz ty też tak?

Wtoby muż, kotryż ſwoju cżetu woypa, bęche runje na tym, ſo j njej roszchotowacj, jako widjeće, ſo ſo počina deſchcōwacj. W jentym ſuczku wuſlada wōn pichedchczinik, ſtarobliwie j ſutteralom poczechnieny; wōn proſjeće wo domolnoć, ſo ſmēt ſebi jón ſobu wjać; j poſtrōženjom pał ſtara ſnienj djeće: „W, nē, to njehe: 23 lēt mam nēto tōnle pichedchczinik a ženje nje-
ſym jón wot deſchczika pichemacjeć dala. W, tōn njeſmētće ſobuwacj.“

Śsu ludžo, kotiz je ſwojej nabożinu cżinja, tak tale ſtara cżeta je ſwojim pichedchczinikom. Siż nabożina je jim ſpōdżiwna ſwjatniza, kotruj w nēlajſim ſuczku potajenu dżerja, ženje pał na hocy powētr a na widro wiſchēdneho żywjenja njeſchijnjeju. Woni ſwoju nabożinu ja wēſte ſwjatocżne ſkadoſkie lutaja; pichj ſmjer-
nych pōdeńdżeniach, ſchczinach, ſbożoſchczinach ſkadoſczach woni malintu j ſuczika pichinjeju. Wē wiſchēdnym żywieniu pał ju woni j zyta njealozuju.

F.

Sso hamych ſudżiſchi ſmy wuſprawneni.

1. Ror. 11, 31.

Hdy bychmy ſwēt my ſo hamych poſudżili,
Dha bychmy ſudżenja ſo bojecj njetriebali
A bychmy piched hñetom ſo Wōzim wuſchowali;
Wſchaf nad poſutnym hreſchnikom ſo Słodzin ſmili.

Hdyż njepoſutny wēcznej njewuſczetnje cżwili,
Śsu j ſnadby wuſprawneni poſoj namakali
A Zeuſeje ſo jako ſami jeho dali,
Wsches njeho ludžo wuſhojent, ſtrowi, cżili;

Śso hamych ſudżiſchi ſmy mile wumōżeni
Śe ſuda Wożcho, ſo poſoj ſaczinamy
Wſchi bliżeniu dnja ſuda Wożoh pichidobneho;

Śsmę hreſcznizy piches Wujednarja wobhnadżeni,
Kiż ſawdamē ſłodny herbſtwa w Wōzim raju mamy,
Wsches Duchu ſawēczeneho nam ſnadby jeho. —

Sa pokutny džen.

(Ejew. Jana 3, 3.)

Ty warnujesich, o Sóbónito,
Mje w tymle trudnym cšahu;
Ty dženš, jo t tebi wróću ho
A hrěščenja jo pošu;
Ty napomináš t posuče
A jo ho hladam wěštočše,
Dóžj hiščesje je cšah hnady.

Ty nočesich moje štajenje,
Ty dženš, jo budy był žywy;
Duž piščed budženjom warnuje
Mje twój hłós miłosčiwny.
Ach, husto na njón njehiwoč,
Eso hweštym myšlam wodžić dach;
Mi tajši njedat wodaj!

Rat husto se słowom by mi
Ty dawat dobru radu
A mje po swojej šmiltnošči
Esy wutorchnyč chytł padu!
Haj, wšudždom twój hłós hiščesč bė,
Kaž moja duška derje wě;
Sa wutrobu paš štworčdžich.

Duž spožes, so steju na straži
A šmjerčz mje njepřesčelwam;
Hdžy ipat paš jima budžn mi,
Wudž mi ta šmiltnošč data,
So Boži Duch ju šubdži sož
Sa jejny hot na wěčny kwošč,
Hdžes nawožen ju cšaja!

K. A. Fiedler.

Wušud nad pokutnym hrěšnikom.

Wěrna podobniša staršeho cšaha.

(Pokačowanje.)

Tak čertowy hłós do jeho wutroby rěčeje. Wbohi muž
drie jo jeho dołhi cšah wobaraše. Zola wón njeprosčesje;
Njewjedž naš do špitolowanja! Težo bla přabicho a hlabšo piše-
cšawo štemu duczej stejeseje. Njepřesčel jeho dušče durbjesje
t dobyčeserjom byč. Piščetupj t žyrtwje domoj bėži. Wón hrabnje
sa latastnju, kšesčjemi, hamozom a železnej žerdku. Wón wšcho
t hěbi tšnje a t žyrtwimym durjam, wo dnjo lóždy cšah woteu-
rjenym, škrabž bėži. Tu ho w cšawimy kucze šhowa a hač do
wječera cšala. Stónčnje ho cšmi. Žyrtwine durje ho samtnu.
Njewbožowny paš hiščesje bėže cšata, doniž cšahnik dwanačeje nje-
cšepje. Wóna na hašy je wšcho wotmijelsto a wozdžicho. We wy-
bošich starých hěščach do tola wofotko šu ho wšče šwěž wušašle.
S měrom a cšicho je tež we wulkej žyrtwi. Wjesbžny njestust
čornjeje nozy mőže ho šapocčes. Piščetupj latastnju wozčesnje,
totruž t t hěbi tšnył. Wón ju šogwědži. Seje blake šwěto došes
jebnje na jeho šłotimski puč šwědži. Wón t woltarzej lěje. Wón
špyta šobupščinječne klucze wo šamtu Wožeho laščesja. Žebny ho
hobži, wón šam wocšini. Piščetupj wěšo šedčnje, jeho cšwena
wutroba ho wješeli: wo laščesju wulka šumma pjenjes lěži.

Sa wšat je noždu šradnyč, džu hěbi je jenož požežes!
S tutej woredžy hjesbžny cšloweš warnowanšč hłós šwojeho
wotzucženeho šwědomnja šmėtje. S tšepjetazčej ruku do Wožeho
laščesja pščinunje. Šorčesč pjenjes sa durbje won bjerje a pjenjes
piščetličiwšči t hěbi napřawšči je do šobupščinječenyh měšow

šhowa. Stónčnje je laščesj próšny a piščetupj šupj piščes male
ducčesja t žyrtwje won. piščes tóžesj hewat žyrtwiški bėrta hřodži
a totrež mőže wot nutšta loho woteuwić. Jemu je na dołhi
cšah pomhane. Wšchón dołhi mőže šapčacšja a piščego ho hiščesje
jeho šaša njewupřošni. Něšto mőže hiščesje šmėrom něšotre
njehšete wozčatač, doniž jeho lóžje njepřichjedu. Šmėrom? Mě,
šmėrom pšči wšchěš pjenjesč njemőže byč. W jeho šwědomnju
wofa žerje, totrež njemőže wumrjetč, pali ho šaž wofen, totrež nje-
hašnje. To šu žołotne šłowa, totrež w nozy a wo dnjo hěščji.
Nigőže měr a pošo ja šwoju dušku njenamata.

Šuntčes njepřesčowny piščetupj šubny, šamšpěny we šwojej
štwě hěbjesje. Na jene dobo ho durje woteuwić a jeho přeni
pišat šłotu t wješešom wobličšom nutš šupj. Wón piščetupzej
powjeteč pščinjesje, so šu ho tšije jeho wozčatačnyh lóžšow t boha-
tym šubom domoj wróćite. Jeho tšjes, totrež bė hłžom wšchu
nadžiju špuchščił, šwojimaž wozčomaj wěćis nočesje, jako wješolu
powjeteč šaštwišča. Stónčnje paš durbj ju tola wěćis, dokelž ho
jemu powjeteč tež t durbjeje štrony wobtnjerbži. Wón sa šwěbi
šłobut šhrabny a t domu t pščištawej won cšeti. Woprawbže!
Tam šu runje jeho rjane wulke lóžje pščišje a šu runje šłowizy
na bno morja puščesje. Jeho wutroba jušta t njewurjetnitej
wješešoležu. Wšchese mušy je něšto šłoz. Twoty ho t lóžšow
nošcha. Šupžy ho bėrčy sa nimi pščašje. Šromady pjenjes něšto
rucze jeho laščesje a kščinje pčelnja. Wón je šašo najšobatišči
muž mēša.

Piščetupj njeje na to šabyč, ščtož je hěbi w tamnej cšmowej,
hrěšbnej nozy šłubil. Wón da ščtyrjom špłunym mužam pščinč.
Wón šumnu, totrež je tehby t Wožeho laščesja wšat, tšizečji ščes
noličji. Wón dže t bohatej mēru šašo šarunáč, ščtož je tehby
rubil. Wuzžo męši polne pjenjes na ramjenja wotmu a piščes
męšesčjanšle hašy du. Ša nimi šupa šobaty piščetupj. Lud ho
bžimwojo stejo wotšanje, jako špobžimny cšah wibži. Hőže šromaby
pjenjes njegu? to je praščenje, totrež je rta te rzej dže. Wščipni
sa noščerjemi du. Cšim dale pščišdu, cšim bóle ludowa šyla
roščje. Stónčnje piščetupj se šwojimi pšchewoščerjemi piščed
durjemi Marijneje žyrtwje šteji. Wuzžo na jeho pščištawju
męši šwulfej šumnu do žyrtwje njegu a je tam piščed Boži laščesj
šaja. Lud je sa nim ščot a pčelni wšče runy Wožeho doma.
Wobaty piščetupj nimo woltarja dže. Wón t Wožemu laščesj
šupj. Wón hraba do męšow a da wščem šłotym ho piščes
bžeru Wožeho laščesja šuleč. Stónčnje šu męši přššone a želešny
laščesj hač do mēša pošny. Piščetupj ho t męžimi domoj wróći.
Na jeho pučju jeho wšłtanje luda piščewobžuje, totrež jeho jako
dobročesla šłudych wita a šymali.

Jeho šłubjenje je dopjelšnje, hřofny njestust wotposučenzy,
woprawbže wotposučenzy? Piščetupzej ho nočesje tat šdacz. Cšim
wotšišcho a wješešcho lud na wšchěš hašach a we wšchěš domach
jeho mjeno šymali, cšim šrudnišča je jeho wutroba a šwědomnje.
Boži hłós hiščesje piščego njemjetečji. Ešy njemčizšomny paduch,
hanibny žyrtwiški rubčiznił! tat wo dnjo a w nozy jeho šwědomnje
rěči. Ščtož tež cšini, so by tutón hłós poštuchil a ho cšwizlowy
porokow šmynč, jemu ho to njerabži. Jeho štrach je hiščesje
wjetšči hač je přebj byč. Ščezju wjazy bėže šnječs njemőže a do
česješje tóžesje šapadnje. Wjele njehšel dołšo na šłorožko lěži.
Wot šmy tščašeny w bžiwich šonach wupowjeba, so je w tamnej
nozy Boži laščesj wuružil. Jeho šwěrna manžesłta polna štracha
wo šabławam njestustju hěščji. Wona nočesje, so by něšitō durbji
wo tym něščo šłonił. Wona wo dnjo a w nozy pščiš nim wo-
stawa a jeho šyle šama wotšlabuje. Wona t nim w šromadžje
žołotnu cšwizlu jeho wutroby cšepi. Stónčnje ho cšezka šłoročs
šubjuje. Wón t bžiwich šonow wotzucži a pomalu wotšofy.
Zola cšehőž je ho přebj njewolnje wušat, t temu něšto šwojej

mandželstwy i rozstaje wutrobu steji. Wscho žona so stróży pschi tymle hrojnym wustnacu. Wona chze jeho smierowacz, so dze je swoje pschewupjenje jako wurumak a wotpowuczkić. Tola jeine słowa jemu žaneho trojstha njebamaju. Stónčynie da na jejnu radu spowjednita pschitć. Wschitkej so swojich czeškich hřečow spowjeda a čini wšodn rozstaj pokutu. Wšon jemu wšycho wupowjeda a jemu storži hujbeniwo a tyščinočej swojeje dušje. Duchowny jeho t pokuće napomina. Žeho słowa padaju kaž roža i njebež na wbohu čmilowanu dušju. Pschewup wustnje wěrić do wodacza hřečow, wšon wustnje so medlic i ščóžnifej. Wšon so słowa džeři: „Ščtóz hwi hřeč přeje, temu ko to njebudže radžej; ščtóz pak so jeho wustnaje a so jeho wustaji, temu so dostanje žiminočej.“

(Wschidnjenje stónčynie)

Stawisna Khrystusoweho četpjenja.

6 b.

(Wotčakowanje.)

B. „Wotčakanje we mni.“ „Mječ kwět waš hidži!“
„Wam trojčarja wočetu!“ —

Jan. 15, 1 — 16, 11.

Pjeńt hym ja prawy winowcy; winizaj
Pak mój je Wščóžej. Winowu hačolu
Wšon na mni lóždu, kotraž ploda
Njenjeje, winije přec jako morowu.

2. A lóždu, kotraž plód njeje witany,
Wšon čijčej budže, wogaj so pschinješka
Wy ploda. — Čijčej seže wy bizon
Słowa dla teho, t wam rěčžaneho.

3. — Tak Sejuš praji: — We mni dže wustanice,
A ham ja we waš! Munje sož hačola
Wot seže hama pschinječej ploda
Njemóže žaneho, hšiba w swajstju.

4. So i pjeńtom hamym winowym wustanje,
Tak tež wy hami nje, hšiba so we mni
Wšy wustanice sežadženti;
Ja hym pjeńt winowcy; wy seže hačej!

5. Ščtóz jawustanje we mni, a ja we nim,
Tón ploda wjele pschinječe plódnicy;
Wščak njemóžeže bjes mje ničo
Čžinicež — to ženje dže njepamóncje! —

6. Ščtóz njewustanje we mni, tón čžijnjeny
Přec budže jako hačola njepłódna
A wustnaje a je sežetaj
A je do woženja čžijnja na pal.

7. Šduž wustanice we mni, a wustanu
We waš te słowa moje, t wam rěčžane,
Wšcho, ščtóz wy přoščej po žabanju
Wudžeče, wěče tež dostanice.

8. W tym Wšót mój budže čžejčeny, so bščeže
Wy ploda wjele pschinječej bžatorwini
A byli moji wučžobnizy,
— To nječ je žiwjenje wašče wdóne! —

9. Kaž mje mój Wščóžej lubowal je, tak ja
Tež waš wuprawdže lubowal pschewu hym.

Duž jawustanje — hješ pschewčaje —
W lubočej mojej hač do stónčjenja! —

10. Šduž džečej moje pschitajnje budžeče,
Dha wustanice we mojej wy lubočej,
Kaž tajnje Wšóga jatowanowej
W lubočej wustawam jenak jeho.

11. To t wam hym rěčžaj, so moja wječelóčej
Nab wami byla pschewu by trojza,
A dopjelajata — wožujena —
Wječelóčej wašcha ko — dale bóle.

(Wschidnjenje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

7. novembra měješe so bžegajnta šchromadžinja Wudšeho wottrjeba so bžegajntom hšija tajneho žyrčwinsteho radžčela Weiera w Wudšichinje. Dolež so na bžegajntej šchromadžinacy wo naležnočach najšich wošadow jedna, maja tež žyrčwinsty pschewstječerjow pschitajnt. Wsch bšče so tež nahladna ličba sešča. Najpředy měješe hšes pschewšyba narěč a wučžowawče te słowa, kotraž hi na šarym Gustaw-Wošstkim pomnitu nowihane, na žyrčwinsty pschewstječerjow. Hšes jarač Willner i Žolozny džečelče pschewnošcht wo myšli: Šeršitwo reformacije wobamowacz, naj-wožnišči nadawot žyrčwinsty pschewstječerjow. Dale měješe so wo tym jednac, hač maja so pobřebne hšwotčonočej jednoričej sežinice. Hšes jarač Matek-Warstki, kotraž wo tym pschewnošchelče, postaji něhde 3 hšady: 1. Dobře stare waščnje, so duchowny, wučžej a ščula pschitajnt t žarowawšemu donej, ma so powščikowanje žyrčwinstego žiwjenja dla džečej; wšomjejomacz abo wštomčej ma so tam, bžčež so pschewsele trjeba a moży pschegara napina. 2. Wščes wustajntu wšychnočej pschi wšchelantčej wšobstenočej so to wustonicež njehodži a bždu so wošady pschewšiwite. 3. Wščej pak je pschitajnta žyrčwinstej wšychnočej, kotraž bžinajo na přebawšej wustajntej žyrčwinstim pschewstječerjam pschitajnt; nočej nakładže, jich pobřebne porjadu i nowa pschewšadčej, hač nusne njeje je pschewšenie. Teke hšady bždu po dšejšim rosrěčowanju pschijate. Stónčynie hšes duchowny Wšas rosrprawu poba wo stakowanju towašitwa sa jatčanje i jatwa pschewšeny.

— Wščer a ščžerka bšchaj pschi hšojim wšpče w Šen-
dželstwy wot jendželsteho luda najpschewšenišo powitajnt. Wščer,
kotraž je so pschi pschewšenišo manewrach nashymni, chze t hšojewu
wšeršewšowu hšičej něšto čžaha na jendželstwy šupje Wšyht
pschewšowacz, ščžerka pak so domoj wrěči. Wšale wječele je sa
ščžerki dom, kaž tež sa žyty lud, so je so w ščžeršym tydženju
šrompryzeji hšynt, mały přyzn, narobžit.

Žalije dobrowolne darj za wboje armenistse žyrotu a mišionistwa w ranšichin traju:

Š Nješwacžibšije wošaby	
psches hšija žararja Wšatarja	3 hr. — np
Š Wudčžonšije wošaby psches t. duch. Wšoja:	
Wščka i Wšitšij Debžej	1 „ 60 „
	Šromadže 4 hr. 60 np.

Wš mjenje wšohich žyrotow wutrobnj bžaj.

Wščej, redaktor.

„Pomhaj Wšó“ njeje jenož pola hšesow
duchownych, ale tež we wšchch psche-
dawačnjach „Šerš. Nowin“ na wšach
a w Wudšichinje dostáč.

Sy-li spěwai,
Pilnje dźělał,
Strowja će
Swójby statok
A twój swjatoč
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój mócný
Luboeš ma;
Bóh pak swěrný
Přez spať měrný
Čerstwoš da.

Nječ ty spěwaš,
Swěrnje dźělaš
Wšedne dny;
Džeš pak swjaty,
Duži daty,
Wotpoči ty.

Z njeboš mana
Njeoš ki khmana
Žiwnoeš je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźelske lopjeno.

Wudawa ho kóždu sobotu w Šsmolerjez knižicizšcyženi w Budyšinje a je tam ja šćuwrěćitnu pschěptatu 40 np. dostać.

Ssmjertna njedźela.

Šćew. Jana 7, 9—17.

Dženša, šwjedžen šemrjetych, šo my dopomnjamy na lubyh šemrjetych. Žedžo našče myšle t nim djeja a my šo prašamy: hže šu pschichli a tak šo něto maja? Tu w teliče šo šćelwjet pschěnje a to, šćtož šo nam šćewi, móže naš móžnje trošćtowac. Šdžž wěmy, šo šu naški lubi tak derje wuškowani, potom njetrjebamy šo w tajše šćubojše tšćiče a móžemy hěbi jeno pschěć, šo bychmy tež junu tam dšćili.

Duž pohladašmy w duchu dženša t šćóžnje wuškjenjny!

My šo prašamy:

1. Šćto woni ku a š wotła šu pschichli?
2. Šćto šo wot nič wojnje a šćto woni dostanu?

1. Šćto woni ku? „Wušli lud, kotrehož ničto njemóžje pschěćnowac, je wšćitćich pohanow a rodow a lubiš a rěčow.“ Še wšćedš ludow a trajoj. Šbž niteš ničto pschěubjenu njeje, ja wšćitćich je šo wón trawoi; a jeho ewangelij je móžny, wšćitćich t hěbi čhagnej. Tež čji, tiž w pohanšće šo po šćazju šćozatam blizachu, woni buchu wot ewangelija šćisćimnjeni. Pohanšće mišćistwo nam wo tym bžjone wězy powjeda.

Šdžž pak šo prašamy: „š wotła šu pschichli?“ njeprašamy šo jeno, š tajšeho traja šu wuškli, ale tež, š tajćich wobšćejnošćow žiwjenja šu pschichli a šo t mēre;

šćóžnych namatali. Jedny tyh šćarsćich, na kotrehož šo to prašenje šćaji, motmolwi: „Woni šu pschichli š wšćteje tšććnošće.“ Kaš hěbi to myšli? Šo šćano čji, kotřž šu tudy šćli pschě wušk wušk, maja prawo na njeboho. Wdž wsta demach pschě tšććnošće, tola kaš wjele šo namatač a natasaj; njeda, ale šo šćerje wot Boha šćaluja! A tyh dyrbał wón do njeboh wšćć? Šćikami móža t Bohn pschichć, kotřž šu tšććnošće prawje šćošćmili, tiž šu šo pschě tšććnošće t Bohn domješć dali a to po šćenizćim prawym puću: „tiž šu šćwoje drašć wumgli a je wuběliš w Žěmčezowej krewi.“

2. Kaš šo šćēja?

Šćto budže wot nič wšće? Woni wšćizy pschichu š čěžteš wobšćejnošću, tiž maja na šćwěče nošćć. Šćždy wě powjedač wo šćubojše a bololęji. Šćuboda tu wošćto šćodži w tšćžoz podobach a šo namata pschě wšćitće durje, tež pschě durje tyh, kotřž šo šćadža šćožowni buć. Tež čji, kotřž šu pschě wěru do Žejom Šćřista Bže džćji, njebudža pschěpušććeni. A hžžž tež praja: šćuboda je nam wuškna, hōřća tola je a bušćha žada hěbi po wumoženjju, po traji, hžžž šćuboda a mołanje wjazy njebudže. — Še tajš traji? Wón tu je, šćallelujah! Tam nješju wjazy žane šćorolōza — tam žani šćlenni šćari, tiž wobšćejni šćobža. Tam njeje wjazy žana bololęž dženja — nješju žane pohřbjebnišćja š rowami, hžžž psćatamy. Wumoženi šu wuškubobdženi wote wšćeje šćubodby šćemje. A hšćććje wjazy; woni šćobža w bšćej drašćej! Woni šu šćubodni wot hřěha, tiž naš čćwiliuje.

„A što woni dostanu? „Woni su pšched Božim stołom a bluzja jemu wo dnjo a w nozy w jeho zyrtni.“ Woni su w towarstwo Bozim. Tu na semi drje my tež bliskofej Božu sacuwamy. My widzimy jeho stopy. Ale my hladamy tudy tola jenož pšchedy schpihel. Wschelate prafschjenja wošlawaju nam bjes wotmolwenja a hufšo stejimy i tšchedotazymaj, stajunjenunaj rukomaj šo prafschje: „Kneje, cšhebda šy nam to cžini?“ — Kajte budže tam? Wumoženi steja pšched Božim stołom, wobšwettleni wot šwetta jeho woblicja. W tym šwette woni pšlawja, šchtož bešče jim tudy cženne. Woni hladajo do Božeje wutrobny a pšlawaju wobšče jeho myšle. Wera bu t widženju. Woni netto pšlawaju, kajte myšle wón s nimi meješče. Tam budža špewacj a šhwalcj: Jeho raba je dživna, ale stajnje mudra.

Ale niz jenož rošhwettženi, ale tež šhrěči a šchowani we wěčnym wješelu; pšchetož to Žehnjo, kiž je šrjedža stoła, budže jad pafej a pšchewodžecj t žiwym žortam woby. My wšchaf nam tudy bžjom, hžbež mozy pšchjchodneho šweta wopławamy, hžbež na naš duwa ranšchi powette wěčnowšče, hžbžim, w kotrychž je nam, kaž byčmy je šuroweho šweta wušbėhneni byli a šwete je šiwowej žalofej hłuboko, špody naš ležat: hžbž naš tón Knejes žohnowafše, hžbž nam njebočafane wješele šacžecž da, hžbž naš kaž pšchedy bžim we wulfej nufy wufhowa a hžbž we šwajetj wječeri šuštnej dušchi šawšecž: „Twoje hrěchi šu tebi wodate!“ Ale to beču šame wotomifnjenja. W šo naščej dušchi pali šo to žebjenje, šo byčmy došonjeni byli do tamneho došonjenja, w kotrymž žane pšchewnenjenje wjazy njeje — do nalēcja, hžbež wěčnje rōže kčēja. A my wemy, šo šo tole žebjenje dopielni. Tam w njebešach šo ščončto wjazy njethowa.

Našcha wutroba špewa:

Š Babela, i Babela
Pocahnu do Salema,
Do tuch šlotych krašnych hašow
Š tutyč šrotički bečnyč cžahow,
Dušcha połna wješela.

Šamjen.

Šbžnosć naščich semrjetnych.

(Šew. Jana 7, 13—17.)

Š kał wam wěčnje berje je,
Wy šbžnje došonjeni!
Kiž wy pšched Wšohom stejicje,
Šchaf bečy woblecženi.
Wy, miera palmy w rukomaj,
Nět mušiwacje Boži raj
Šod špewom wuščichich pšalmow.

Tam šče wo wulfej wušchofej
Pšchicj i Božej hnadu cžyli;
Duž i wěru w Žehnječowej štwi
Šče šiwowe drašty myli.

Nět debi waš tam njewina,
Šrěch, nufu, šchjž waš nejima,
Šbžn ma wšcho bėdowanje.

Wam šu pšched trónom Wěčného
Nět wuščiche šlužby date;
Cžecž, šhwatbu špewacj, modlicž šo
Še wafče bžčo šwajet.

Tam jěčj a picž šo nješada
A žane ščončo nješada,
Duž šawšeti waš šchaw.

Tam Bože Žehnjo pože waš
Na jašnych šonach miera,
Waš t žortam wobžji pšchego šaš.
Wam žiwu modu cžera.

Tež šyly, kotrež pšafafschje,
Wšče Boža hnada šetřeje
Wam i wocžow šyščojetej.

Wšh daj, šo byč tež junu ja
Wyl w bečej dračče i wami!
Wšchaf šnješch tež dočej wšchjenja
A bečy i nješodami.

Šrěch, ščobolč cžuju, pšotam ja
W štwi šchwajet šiwowej draščjenja
We pošucje a wěrie.

Duž nadšej nam, šo wotantnje
Mi Šolem junu wrota,
Hžbež ja teho, kiž pšchewinje,
Ššo blyščaj tróna škota.
Tam hłó a lačnowšej njeměju
A njecšetruj pod tužnowšcu,
Hžbž pšidnu t žiwym žortam.

Wam pał tu šchjčše bjeje bžej
We šchjčšjjanškim šawce,
Cžhu cžilče dale šyly šwčž,
Škož to je Wšohu prawje;
Cžah pšchjndže, hžbež i nich rōže žnju,
Hžbž Wšh mje wola t wješelu
Wšched hnadu Šewom šchwajet!

K. A. Fiedler.

Wěčna domišna.

Šena bžčlafčeka bu nčšby wot šiwowej knjeja, w kotrechž jaštrože wona bžčlafče, namotwjena, šo by šebi jeho nufu, rjany dom wobhladaba. Šo šfobže šorje, šo šfobže dele, pšched krašne šale a rjenje naprawjene štwy ju wobšebžet wobščejče, kotryž ju wušchowafschje dla jejeje bjesławacžnej, šprawneje pobožnowšče. Wona šebi wšchitko žyle šmetom wobhladowafče, bjes teho šo by šiwój wobšbžmo abo šiwowe špobžiwanje i wurafej pšchjnjekla. Ščončnje šo ju šohaty muž woprafča: „Wb, Marja, šchto dha wo mojim notym domje myšlicž? kał šo cži w nim špoboba?“

Duž bžčejče štwaba bžčlafčeka: „Šo wšchaf je wšchitko prawje rjane, a ja šo Wam wjeletrčž bžakuju, šo šče mje wotšoto wobžili; ale to tola žyle ničžo njeje porno temu wobpdelnju, do kotrechž šym šebi ja šoršy šacžahnyč wotmyšlika.“

„Wj, šchto dha to do ščje je?“ prafčejče šo šohaty i naj-wjetšchim špobžiwajom.

Duž wucžče stara Marja šiwój mały Nowy Testament i dylafa a cžitafše Jana 14, 2: „W mojejho Wbžza domije je wjele wobpdeljenow,“ a w Šew. Jana 21 to, šchtož je tam wo nješčefkim Jerusaleme pišane, a ščončji: „Ša pšchaju Wam prawje wjele wješela a šbžja we Wafšchim notym domje; tola Wy bž wěšče, šo na ščbžy pab njeubžčejče došho tudy byblicž; ale w mojej domišnje tam šorta ja wěčnje wostanu!“ F.

Abšceščijanska spokojsnošč.

(Psalm 39, 14.)

Tvoj zustožnik a področnik bjam, — praji,
Kaj vschitzy moji wotzjojo na jenu,
Dobž stowaschenny nješ'bu f jandželemi,
Schtyž bowetu na Boga poſnje ſtaji;

Wón nadžijy hej w duſhi ſbóžnu haji
Na wumozjenje, ſo ſlósč njecošlemi
Tu žana jom', njeh čašto f čšhnoščemj
Tož' najšbóžšimi nablaſny ſwét doji,

Dom wčžny w njebješčaj a kraj na wotžny
Tam piſhi Boga, hbožej wotpočjnt jom' ſiwa
A polne wumozjenje po bždenju.

Duž jato drobat piſhes puščinu ſpróžny
W dom ſhwata ſpreščanje tam, hbožej wera živa
Na wčžnije dozpila je f wotſchewjenju. —

Troſhtny khěrluš.

(Dr. S. Šofel † 1883.)

Šlós: O Jeſu, ſwétlo žiwjenja.

O njeplacž! Šelozno ſlóske mi,
Kšž Jeſuſ bžſhe f wudowi,
Mi ženje f myſlow njeprkšidžſe,
Dobž ſrudoba mje nadpadnje.

A hbož mje nuſa potrječji,
Wój Jeſuſ hnydom piſchjſtupi:
Ach njeplacž! Wogu poruč wſcho,
Kšž wot wſchěd da rad nam'lacž ſo.

Šaym njemóžny a ſhory tu
A čžepju ſhorofč wſchelaſu,
Dha rjeſnje Jeſuſ: Njeplacž mi;
Šaym rſlat twój, ja pomoham eſi.

Dobž rubi njeprſhečel mi wſcho,
Šo mam ja dale bždžkž ſo.
Šož' rjeſnje Jeſuſ: Njeplacž wſchaj,
Šeo ſhobej tež ſeſcho tat.

Dobž ludžo ſli mi hroſjeja
A piſhebytł popiſhečž nochžebža,
„Ach njeplacž!“ Š tym mi kraſniſhe
Wój Jeſuſ meſto poſaje.

Dobž ſmjerčž mi wſmje najluſbeſe,
„Ach njeplacž!“ Jeſuſ troſhtuje,
„Wſcho ſoſ' eſi dam! wſmi f wutrobie,
Schtyž čžinił bjam tam w Raineje!“

Mam ſe ſmjerčju ſam wojowacž,
Mje wé tež Jeſuſ troſhtowacž:
„Ach njeplacž! Za bjam žiwjenje,
Schtyž do mnje wero, žiny je!“ —

Ach njeplacž! Šelozno ſlóske
Mi we wſchěd nuſajh ſhobče je;
Mi piſhego kšncž we wutrobie!
Tak hory wſcho ſo pomnije.

Žurij Wroſſ.

Wuſub nad pokutnym hrſchwnikom.

Wěrna podawijna ſtarſhego čžaſa.

(Šlónčjenje.)

Pſhečupža je na čšle a na duſhi ſoſo ſtrowy. Něto pať
dyrbí a čže poſlednje čžiničž, ſchtyž f jecho poſlučje ſluſcho. Naſ
je meſhečžanſta raba we wažnym poſhežbenju na radnej kšžži polnje
ſhromadžena. Jenož meſto boſateho pſhečupža, kotryž je teho runja
hobuſtaw raby, je wot jecho ſhorofče prſšone wſtalo. Na dobo
ſo ſalowe durje wotewrja a wón do ſale ſtupi. Wſchitzy je hſyda
ſtawu a jecho wjekele wſtaju. Wſchitžji meſhečžanſta jemu ſwoju
ruku napſhečžo bžerž, ſo by jecho na ſtol wjeſta. Šola wón
pſhečželowu ruku a poſtrow ſwojich towaſchěw f wulke ſhutnoſčju
wročjo poſaja. Kſatnywſchji ſo pſheč radžičželemi, praji jaſo roſ-
laty a poſtuty hrſchjnt ſhěbujje ſlowa: „Kſnježa f raby, kſchitžje
wſuſnacže čžšhego hrſchwnika! A potom mje do jaſtwa čžhſiže a
wuprajeje wuſub, kotremuž čžu ſo rad podwóſlnje podčžhnyčž!“
Něto wón žuty podawit, tož bē ſo ſtal, pomjedabſhe. Wón wo-
piſhowačſhe ſwoju nuſu a ſadwělowanje, kotrež je jecho čžhſčžalo.
Wón ſo wuſna ſwojeje njewěry, ſo njije f Bogu bowěrjenja meł
a wot njeho pomog wozalať. Wón wozalať na ſpwotowanie, kotrež je
w tamnej čžšej hbožnije na njeho piſchjſcho, na wojowanie, kotre-
muž je podležat, na ſwój hłubſti pad a žablawy njeflutať. Wón
wopiſha ſtrach a njemet, kotryž je jecho tat doſho čžwlowať, tola
tež hnadu, f kotrež je jecho ſmilny Wbž ſlónčžnje domapſtať a jecho
duſchu ſe ſaſubjenja wumogh. Wón powjeba, ſo drje je ſtradjenu
jummu ſhſečži raſ wročjo pſačž, ſo pať je tola po Wožim a čžw-
ſtim ſaſonju žyrwiniſti rubježnik a ſo čžšje ſhwaſtanje ſaſuži. Wón
ſlónčž f tgmile ſlowami: „Ja ničjo dale njěžabam, hač ſurowe
prawe ſhwaſtanje, taž bjam ſebi ja ſaſužił. Šwobitwoje poſožu
ſwoju hłowu pod ſatowu ſekeru, ſo by moja duſha wumyta byla
a w njebješčaj hnadu namakala!“

Radžičželjo buchu piſhes wuſnacže a powjebanje boſateho pſhe-
čupža hłubſto hnyčji. Šchžžjny meſhečžanſta ſo prěni ſhraba.
Š ſhutytm a twjerdytm hłobom radnemu ſhobšomſtej piſchjtať, ſo
dyrbí pſhečupniſta do jaſtwa čžhnyčž. Žabyn f radžičželow ſebi
njefwaži, ſo pſhečžiwu tej piſchjtaſni ſhěhnyčž, a wſobhego muža
hnydom do čžmowje ſhóby dowjebžedju. Meſhečžanſta, pſhe-
proſhwyſchji radžičželow na druži bžei f nowemu poſhežbenju, ſo by
ſo wo pſhečupžu ſubžito, ſhromadžjſnu wſſamſtny, a piſchitomi
ſo dom podachu. Še ſpreščnoſčju bſhſta powjereč wo tym, ſchtyž
bē ſo na radnej kšžži ſtato, piſhes meſto ſlečji a bſhſty hłóby wo
tym podawku powjedačſhe. Lud žabačſhe, ſo by ſo pſhečupniſtej
hnada meſto prawa data. Ludžo ſpominačju na boſate ſarunanje,
f kotrymž bē paduſchitwo wuradu. Wſaſowacuſu na jecho ſprawne
a wěrne wuſnacže, na jecho wutroſbnu, nutnu poſutu. Šromadžy
luda ſo ſobžachu piſchhe meſhečžanſtowym domom a wolaču
wo hnadu ja jateho. Žyle meſto bē w wulkim njeměrje. Pſhe-
čupſte a rjemječžniſte ſjednocženjſtwa mejaču ſhromadžjſny. Wſhe-
ſtowo ſa poſheſtſtom f meſhečžanſtej piſchthabžedſhe a proſhečſhe
wo hnadu ja hrſchwnika. Wón je poſutu čžiniť a čžepiť. Wbž je
jemu piſhes Šbóžnika wodať. Čžlowjejo njehmēdža ſurowiſchji
bſyčž, hač Wbž luby Kſjes, pſhečžiwu kotremuž je hrſchjť. Šo
bēču ſlowa, kotrež je rta fe rtej bžedju, to bēſhe jenohłóžny wu-
ſub, kotryž ſo wot žyleho meſta wupraji.

Šlónčžnje bē bžen piſchjſcho, na kotrymž meſhečje meſhečžanſta
raba wuſub prajieč a piſchpowjebžičž. Wſhe durje a ſhobdy f radnej
kšžži a poſhežbenſtenu ſalej wjebujje, bēču hſto wot luda wſ-
ſtupane. Wo njefčepjnym čžataniu raba piſchidžſe. Poſhečženje
bē ſlónčžene, wuſub bē wuprajeje. Meſhečžanſta jón ſhromadže-
nemu ludej čžitačſhe. Wón rſelačſhe: Šemjerčž piſhes ſatowu
ruku. Čžefčedſtoſtyny ſchžžžny ſchepjetačſhe, jaſo jón čžilačſhe, a

Sy-li spěwał,
Plnje dželat,
Strowja de
Swójny stalok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napój mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spak měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wědno dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoć ty.

Z njebes mana
Njeh ei khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Ssersbske njeđželske kopjeno.

Wudawa ho kóžbu kóbotu w Smolerjez knižkicichcejni w Wudyschinje a je tam ja šchwórtćinu pšechpata 40 np. dostać.

1. Advent.

1. Tim. 1, 15.

Nowe žytkiwne lěto dženska nastupimy. Sožo naž stary adventki hłóš postrowja: „Bomjeleje džowzy Zionstej, blaj, twój kral pšahndje t tebi i cizkej myslu.“ Želusť t nam pšahthabža, níz taj w dnjach swojeho cžela na młodym wóšle pšahwucjeneje wóšlžy, ale w Swojatym Duchu pšehs słowo a sakrament. To je naša adventka radosć, so tón knjes, kotruž je něhdy i njebež pšahthoh, pšehzo jažo a jažo t nam pšahthabža; to je ta mysl žytkiwneho lěta, so tón knjes swoje wobgdenje mjes nami čini, kóžbu njebežu do naškeje přeđžisny sastupuje a i přožnydž a wobčeženudž wóšlewja; to je ta šwjecžina našchdž Božich šlžuhow, so je šwjecžiny w šbóžnej pšahomnožki naškeho Šbóžnika, kotruž njeje wot naš šdaleny horjeje w njebežach abo delefa w rowje pola morowch, ale kotruž i nami we šwojim słowje rěči a we šwojimaj sakramentomaj ho i nami šjednoča.

Alle šhto čže dža tón knjes pola naž?
Akrytšus Želusť je do šwěta pšahthoh, hřešchitow
šbóžnych cžinicz.

To je

1. špodžiwna,

2. wěrna,

3. wóšcho pšahječža hódna pomjeleš.

1. Hřešchitow čže Želusť šbóžnych cžinicz? To je tola špodžiwna pomjeleš. Hřešchit a šbóžny — to ho

tola njesnjebe, to je tola pšehčiwno wškej prawdže. So ho hřešchit šohudži a šatamo, to my šrošymimy, temu pšahthohujemy, ale so mohl hřešchit ho šbóžny šejnicž, to tala štoro možno njeje. Šchto bydny w šudnitu prajili, kiž něšto runeho čžini? Šdžž je wina wobkórženeho šlawna, šdžž je temu dopotafane, so je ho pšehčiwno šatonjej pšehhřešchit, a šudnit njeby jeho šahudži, ale pušchil, haj jeho šhčžeje na wurjadne wóšchne cžejil, temu wóšebite wulnamjenjenje wopotafal, njeby kóžby rjetaj: To je njeprawy šudnit, tón šwoju pšahthohnož njeje dopjelil, tón je prawo šhčžil? A něšto podobneho byrbjal našž Šbóžnik cžinicz, jeho wotpožhal byrbjal byrb, hřešchitow šbóžnych cžinicz? Wón, tón šwjaty a prawy, može tola jeno we wobthabže je šwjatymy ho špotojeny šacžuwacž, a níz i hřešchitami.

Tajše myšle šu něhdy Žarifežy a pišmaručežni mēli, šajšž mōrčachu, jako ho t Želusťej wšchelow žonizy a hřešchitny pšahthohowachu, so bydny jeho pošhchali: Tón bjerje hřešchitow horje a je i nimi! Želusťowe šadžerjenje je jim šwerošymliwne, a woni ho wad nami pošhchaju: pak wón njewē, šajšž to ludžo šu, i kotrymž šowatštwo džerži, pak wón njeje tón wot Wóha šlžubjny Mešabž; i najmenšcha woni i šajšim Želusťom, kiž ho šak šadžeržuje, žaneho wobthada mēčž nochžedža. A njeje dža hšchže dženska to ewangelijon, ta wšchela pomjeleš, so može tež hřešchitny cžlowjel pšehs Želusťa hšchže šbóžny byrb, mnohim i pohōrčehenju? Hřešchitny woni nješju, džž tež Želusť mēžo ša nič njeje, a woni ho wo njeho njestaraju.

Alle dyrbi dha Zesuf, dokelz jich wjele jeho wotpo-
hlab njeskroynni, wot njeho wosfupicz? Raf wjele wyschšce
njeskeha su dygli semja, tak su tež jeho myśle wyschšce
dygli našce. So je Rchrystus Zesuf do swěta pšichšol,
hrěšcnikow sbožnych czinić, to je a wostanje

2. sawěšce wěrnio. Sduž Pawoł to w našym tetišce
pšchipowjeda, njeje jemu to jeno člowiše idace a wumyštenje,
wón rěči jako pomofany i swědk swojeho Sbožnića, wón
wupraja, štož je sam na kebi naskonił. Za bčh předy
hamjet a pšchecžehat a samječ, wón wuśnawa, ale mi je
šo smilnołz dořata; ja hym mjes hrěšcnikami přeni, ale
Rchrystus Zesuf je do swěta pšichšol, hrěšcnikow sbožnych
czinić. Wjebe to Zesufow wotpořad? Wón sam wob-
swědže: Člowišt hiu je pšichšol, šo by pytał a sbožne
czinić, štož šubjene je (Lut. 19, 10), a swojim pšche-
czinikam wón wotmolwi: Čerštwi njepotrjebaju lešarja,
ale čłori; ja hym pšichšol, šo bch hrěšcnikow k potuče
wolat, a niz prawych (Lut. 5, 31, 32).

Alle tak dha Zesuf hrěšcnikow sbožnych czini? Dwoje
wón nad nimi dokonja. Wón jim čjezu jich hrěšcneje
winu je swědomnja bjerje; pola njeho namataju wodacze
swojich hrěchow, to je to jeno. Štož w sačwcu swojce
njemozy a winu pola njeho wučet pyta, teho wón njewu-
storezi. Na nim mamy wumoznje pšces jeho frej, hrěchow
wodacze, a s tym mēr s Bohom. Alle Zesuf njedha
hrěšcnikow, čłiž chěždja kebi wot njeho pomhać dać,
jeno je swojimaj řichšdomaj pšichštwac, wón tež jich
ř chšidami wuhotuje, šo horje šleča, jako hobjet, šo bžja
a njewuśtanu, šo řhodža a njewořabnu (Zes. 40, 31),
to je to druge. Wón jich je swojimaj mozami napjelnja,
šo njefiřtwo hrěcha pšchego bóle pšchewinu, w řpřowanjju
wobřeteja a w džakownej lubošci ja nim řhodža. Njechal
ty tuto wobřobžaze řkutowanje Zesufowe tež na kebi
řbonić? Dži jemu napřchecžiwje; powjeřež, šo dže Zesuf
hrěšcnikow sbožnych czinić, je

3. wšchego pšchicžca řódna. Što by čji pomhało,
čyřli Zesuf k prawym a dořonjany pšichšicž, řduž ty
tola prawy a dořonjany njeřy? Řeklo řkomženjow a pšche-
řupjenjow w twojim žiwjenju njeje čji řařo řaidženy
řolutny džei pšchew wozji řajil! Alle nět mař wěřtořez,
řo je nowe řyřkwine řeto řa tebie nowy řnadny čřab.
Njesřomž jón, njedadžewaj řkutku swojeho Sbožnića na
swojej wutrobje, njedapomni jeho lubošce, řowitaj teho
řnjeja s tym řubjenjom, šo dželč řo wot njeho řwjeřicž,
ř jeho řočinšami řo řyřčiči dać. Nječž njeje twoje
řaldže řiwjenje ničo druge, řřiba wutrobne džakowanje
řa to, šo je Rchrystus Zesuf do swěta pšichšol, tež tebie
řbožneho řejinić.

Samjeř.

M. w Hr.

Hosianna řynej Dawitowemu! —

Mat. 21, 9.

Čřab řnadny řřizenja k nam řnjeřoweho
Ze řařo tu! — Řuž řnjeje pšichřotuje!
Šso s ř „hosianna“ k njemu pšichřizuje!
— Tak ř ředrowanja ř nowa řineji wšchego.

Se řóřlom řřořa pšichřizjenje je jeho
Sa wěř. wy řhčřinizy! — Duž wotřchajuje
Se řebje njehóřnoř a wuhotuje
Šso ř prawdořcu, wam řřčenej řřces njeřo!

Buž řřwaleny, řiz pšichřizje w řožim mjenje
Ř nam řařo pomogil a Sbožniř řwěny!
Nječ řřosianna našce řita jeho! —

Řřces njeřo řřčiza nam řo wumozenje;
Šřyn Dawitowy řěla řěřřčiza mēny.
Řiz ř řaja řřiz k nam řo njesjeřšce. —

U.

Pšche pořdže.

Na řenym wjeřnym řořřebniřčřu řteji pšichi řenym rowje
řřizj ř napřimom: „Šwěřenemu wučerjej džakowna wofřaba.“
Řařo řař duchowny ř řyřtwie pšichřizje a řo tuteju rowej řřizje,
tam wón mēdohu čłownje řteji wuhłaba, řotřž řřařařce. Du-
chowny jeho řřřřna, řěčje džje wón w řředawřřch řěčah jako
řořřymřimny řřřřu řřřř dořč w řwř w řřžžžž řřčřž byř;
něřto tu wón, řřřřřny a ředřeni, na řřizj řřřimny řěčje.
Řěčřřimne duchowny pšichřiti a řo woprašča, řčehłba řřčče.
„Bužřiz-ři ja na tebo řale ředřa řořřčř, njepřichřizjež něřřle
ř řřřřřř“, řřřřž řřřřřř ř ředřčřřimny řřřřm wuřřčřny,
pšichi řym na row řořřawřřři.

To řěčje řřane wofřimno řa řehole řwěřneho wučerje; ale
njemřřřřřř ř pšichi řym na tebo, řotřehož řřřž, napominaž řřřř
je řebje ja twoje řřle řřwjenje řčžehowat, řotřemuz twoje řčřne
řřřřjenje a wěčnje řřžje řřřřje řóle na wutrobje řěži, džřzi naj-
řwěřřřřimny čłownřm nanej abo wučerjej je wěčimni řeju na-
pominařimami a wučřřami, a řiz řwjejej řřřž řež řo tebi „wuwřče-
řřčřwa řřřřřř džje?“ A wřřřřř řy řež na to, šo wón něřřny
řřřřřčje: „Řak řřřř řym ja čřřřř twoje džčřiz řřřřřřřřřř, řařo
řata řwje řurřřřa pod řřřřřa, ale wy řčje njedřřřř?“

F.

Adwent.

Řap. řřřřř. 3, 20.

(Ř. Řerřřřřř.)

Řřřř: W wšchj řny na řřřa —

Čřab ř řřřa řřiz řo,
Šo pšichřizjež, řesřu!
Řřaj, džřimow, řotřž řřžom
Twój pšichřiz řřřřa wřřřřřom.
Ze wjele řo tu řřřa
A wot nař wuhłabělo.

Što mam nēt čřinić dha?

Šso na to řřřřřřřř ja,
Štož řy řy, řnjeje, řřřřř,
Šo wutrobnyč řy řřřř

Řje ř řowa řořřimje
A je řwjeř řřřřřřřřř.

Ař, řesu, řak ř džje mi
Šso řřčž we wěčřnořci?
Řam ř džřřř řo ř řřřř řřřřř,
Řje řčřřřř řowofřčřřřř,
Řduž je řřřř řym wuřřř
A k tebi řřřřje řóřřř.

Ař, řřřř řřřřřřř.
Řak řla řřřřř řřřř
Řam w řřřřř řřřřř řřřřř.

Řak řřřřř řřřř řo řwjeř
Ři a řřřřř řřřřř řřřřř,
Řiz řřř řu w řčřle řřřřř?

Řak řřř řa ř řřřřřom,
Řduž řunu řřřřřř řom,
Řřž řřřř řřřřř řřřřř,
A řřřř řřř řřřřř,
Šo ře wřřř řřř řřřřřřřř

Řak w řřřř řřřřřřř
Řřž řwje řřřřř ři,
Řřř řřř řřřřřřřřřřř,
Řw'e wřřřřř ři řřřřřřř?
Řak řřř řwřř řřřřř
Řačž řřřř řřřřř řřřřřřř?

Twój řřř a řřřřřřř,
Řež řčřle řřřřř,
Řa čřž řo řowuřčřřřř,
To wřřř řam wuhłabany;
Řw'e řřřř řčřřř řřřřř,
Řřž řo ře wěčnje řřřřř.

Gši hamom' snate je
To hujate wejsele,
Niz w paradiu twojim
Sa jedy dacz budzycich hwojim.
Wshca twoja szlozina hnada
Se to, szchoz wera zaba.

Schtoz ja hym wewit tu,
To welsze dostanu;
Wje czała herbistow kražne,
Kaz nišbež žane czažne;
Wshcho drube tukto hinije,
To pak šo njepominje.

Wch, knježe najlubšči,
Kaf budže krej wšca mi
Tu f nowo wožiwjena
A f tšwalbe wubudžena,
Šduž junu wrota hnady
W džeš wotewrič mi radu.

Wbi jow! b'džeš witočz mje,
D b'džeš lubofne,
Wbi, woptaj, szchoz my mamu,
A Wótz a ja cži damu.
Na tutej poštwie pak šo,
Šso šwjekeł pšchego šašo.

Schto, šhudy hweče, tu
Wšče twoje šchazy šu,
Šlaj, porno tamnym kónam
A porno šlotym kónam,
Niz šhryšluj temu šlubi,
Šduž wón šo jemu lubi?

Nět spozč, šo wobstajuje
Wšchaf twoja šwěnošč mje
Wy mošta hnutnje šubžić,
Tiwóž džeń pak njemohť šubžić,
Šubžić nusa ma šo šlonić
A šbóžny něr šo šlonić.

Zurij Wrošč.

Dobry sawróť.

Powjedanečto se wšchědněto žiwjenja.

Gandrij Czumpjela bė muž nimalo 35 lět star, šejadny we hwojim žiwjenju a tež pobožny; měješe dušgnu žonu, a jeho džečiči bėšćej pėšnje a pošluchnej. Gandrij bė czešla a we hwojim džełe žala rojomu a wuštojn. Tu na dobo šo wšcho pšcheměni, Gandrij da šo do picža.

Žeho žbėža, něhdy šhudy abo špofojnych ludži wobubłěčžo, bė prjedy hwečbła wobłěna, něto jejejech tu cžorna, džeława; w šahrodže roščejše luta pjanita, plót wofoto šahrodzy do hromady padaješe. Wšo jštwije bėču něhdy nab wofotami šowčički wišate, tola něto bėču hjoim dawno pšchabate; wofna hame bėču džeławe abo tola jeno f papjeru šalpejane. Ženicki pohlad na šhubu žbėžu došahale, šo moht šlawišny wobohiž wobubleriož šlonić. Wšo jštwije hėbješe žonka, hjičješe młobohiž lět, ale rōže na šizomaj bėču ji wotščėke a wešbelu bėšf woczōw bė hagnuť. Wšoha Marja! něhdy bė taf šowžowna a něto taf njewšowžowna! Wšobla njeje hėbježćej dwė rjanej holeczy; bėšćej do roščorhaneje drašty hwošćekanej, wobucza njemėježćej.

Tu je kraj jandželow,
Kaj šbóžnyž wutrobow;
Tu šhychu jeno špěwacz
A mam šo jeno džiwacz,
Tu njei' šhychi, žaloščenje,
Niz šmjerč, niz roščželenje.

Wch, pšchelań, rošomje,
Šesj cžinič myhlenje;
Chješć, šhaby, wuščedžowacz,
Wšchu tajnošč wopštwowacz,
Niz njeje f wuščedženu,
Tež ani f wuprajenju?

Wch, tebe, knježe, tu
Sa nišbō njepušćuju;
Chju wečnje tebe šhwalic,
Niz chješć ty we mni tralic
A wjažy mi chješć nadacz,
Dacz dušcha može žadacz.

Wch, kaf mi šwifno je,
Wječ bacz a widož cje
A nam tudy pšchšahžowacz!
Chjuł hjoim dženš jne wotacz,
Wš šlonić moju žadocj
A dušchi špoczćej radocj.

Tu wěšć cžah najlěpšči;
Duž mi šo žaleži,
Šso šwětu pšchšotowacz
A taf šo šabžerzowacz,
Šo hula hoťwa dušcha
Tu pšchego, kaž šo šhuchca.

Hjoim bėje džiłi dwė lėče durbječe Marja se hwojimaj rukomaj ždu hwožibj šejwicz. Šaštuzi hėbi f pšofanjom a šchicžom něščto pjenjes, a ludžo, kotrymž džełaje, dawacy ji drubdy jěč a drahtu. We wutručowanju hwojowej džečiči, w paczerjad a w Wožim domje pšajče hėbi trošćta.

Wė runje cžah f wječjeri, hduž Czumpjela šhastajo domoj pšchirubje. Džeń prjedy bė stare twarjenje potoryčej pomhal a f tym hėbi něščto šaštuzi, šo mějeješe něto šašo na palenz. Šedma bė šajupit, šhwošćej šo džečiči ja macžetnu kufnju, hama macž šo štrōž, dočelž bė jeje muž pjanu jara nahty a šajšojenp.

D taf bė šo tōnle muž ja tej dwė lėče pšcheměni! Prjedy bė rjany štrovy muž byt, něto bė jeho hewaf hylne cžiči pošlilene, šlawu jemu šchepotachu, wobličo bė kaž šacjetke; wón njebe wjažy kaž prjedy luby mandželšti a šarochšiny nan. Wė kaž je želejom f hwojim palenzomym towarščam pšchlowany, telto mož wjažy njemėjeje, šo by šo wot nič džečič. Šewěrna macž a džečiči bėču platale a paczerje špěwale, ale wšcho šhacze šo pobarmo.

Dženja wječor Marja ničjo njewėbjeje; kuf jėbje, šiz hjičjeje mějeješe, došahaješe šedma muzej a džečejowaj. W mož šo macž šašo pobožnje a f jštwie wutrobu mobileche a džečiči mobileche šo šobu.

Marjaita džečje Czumpjela, šedma šo bė šlawt, šašo do šorčžny, tola njebe jemu dženja taf prawje berje, a palenz tež njepomahčje, dočelž jōn žolb šinječej njechaješe. Šelto hjičjeje wo hėbi wječjeje, šo by jemu něr a špak štrobišči byt. Džečje teho dla domoj, tola dužy po puczu šwjeje šo pod štarej murju a bėrty tejo wušny. Šduž šloněnje šašo wotuczi, šaštōdža blisfo něščto wujedacz. Ščžipny pohlada pšchēš šchmaru murje a tu wuščlaba na drubčej štronje hwojej dwė džečiči a njedalofo njeju drubčej dwė hjušobowej holzy.

„Wbi Štata“, rjehty jena teju žuleju, pōjmoj dale; hduž naju něščto pšči tšwajmaj džečejomaj wuščlaba, hduža hėbi napoščludu mupšči, šo f tšwajmaj roščorbanymaj džečejomaj pjancho Czumpjela hrajemoj. — Na to šo žulej holzy wotšališčej; Czumpjeliz džečiči, šiz bėšćej to šaštuzičaj, šapłataščej.

„Njeplataj, luba Šanta“, rjehty pak šlawiža a položi młobščej šotje rntu wofoto šhije.

„Čežo dla jeno na naju šwarja“, rjehty Šanta, hwojej šotšje do woczōw hładajo. Wšō šo tola pšchego pšwujemoj, šo hychmoj pėšnje bytoj, a nišomu žaneje šhichmō njecžinimoj. D ja čhyla raby, šo by naju něščto prawje lubowal.“

„D Šanta, něščto naju lubuje; pomysł hėbi na macž. Šchlo moht naju taf lubowacz, kaž wona?“

„Sa to wēm — ja wēm, Knazita; ale mošto hjičješe hinal byč. Čežo dla naju nan wjažy taf njelubuje, kaž prjedy? D šo by tola šašo namaj dobry byt!“

„Wón hjebe žaněčje šašo dobry, Šanta, a hdy by wješčat, taf raby jejo mamaj, by hynubom šašo namaj dobry byt. Nimanaj dha došwocžiwcho Woha? Šawčjeje wón namaj šašo pomha.“

„Šaj, to ja tež wěrju“, wotmołni Šanta; „ale luby Wšh budže bėrty naju nan a macž byč durbječ. Dopomnišć šo, šo namaj macž njedawno prajeje, šo naju bėrty wopušćiči?“

„Wch, njepowjedaj taf, Šanta; ti mje rubžiči!“

Na to wšohje džečiči womejšknyščej, tola jeju placž jeju wuktu šrudobu wuščlawiše. Šewěrnje šlawiščej a wotšališčej šo, dočelž šo drubčej džečiči blizaju.

Šduž bėšćej džečiči wotščloj, šlaw Czumpjela. Žeho ruzy šo špinacščej a woczi bėšćej do šemie šlōženej. „D Wōž, kaf hubiemy hym ja cžonje!“ šastorzi Czumpjela. „Do šajšeho hubiemyšwa hym ja šabžat! Šchto hym wšcho wuprowal, šo hduž šo taf blisfo šapodni.“ — Na to womejškny, tola woczi po-

šbėje i njebiju, stihynowichy ruzy woſta tojſdy ſtejo, kaſ by ho chyz!
mobliče, ale tola bebi njeuwerit. Stónčynie džěſdže dale.

(Wſchichodnje stónčjenje.)

Stawisna Chryſtufoweho czeſpenja.

6 b.

(Boſtračowanje.)

22. Sčitóz mój je hídžet, Wótaz tež mojeho
Tón hídži ſčitny. Sdy budžyſ moſchó
Wjes nini ſtutkow, zuhydy družin,
Njemeli žaneho bydy hřeſha;
Njemeli žaneho bydy hřeſha;
23. Pať něto ſtutki widžili moje ſu
A tola i hídzi, kaſ mje, tež mojeho
Ssu Wótaz ſčitni piſchěcěhali;
Ale to byto by dopjelnjene —
24. To ſłowo, kotrež w ſakonju piſhane
Něch ſteji: Wóni hídža mje bjes win!
— Ndy, to je hlypocěž hač najbórſdža,
Mórjeny do njeje hieť je tšrobty. —
25. Sdyž piſchidže bórſy Troſchtať pať, kotrehož
Wót Wótaz hwojsoj' pólčelcu ſrudnym wam,
Dudy wěrnosće, ſam wuſchabozaj
Wót Wótaz, hweđećež wón wo mni budže.
26. A wy tež hweđećež budžeće; piſchetož wy
Sće jo mni byli wot wědneho ſpocajta. —
To ſym i wam rečal, ſo ho ſtruchli
Njebydže woſbórſchěž dali jenje.
27. Waſ wuſamlowač je hwojdy towaſtrowo
Lud budže. Wſchidže čaſ pať, ſo pomhili
Ssej, ſchitóz woſi mori, ſo i tym Wobu
Poſlužti — I jeho džě ſpodobanju.
28. A to wam činitěž budža — doſež nabſoini,
Sdyž ani Wótaz ani mje njeſnoja;
Pať wam ſym tole i čaſom prajit,
— So by wam i ſepčemu hídžić moſto. —
29. So, hdyž čaſ piſchidže, byhćeje hej ſpomnili,
Sčitóz wam ſym prajit. Njeſym pať prajit wam
To wot ſpocajta — hupčom ſjawnje,
Doſež běh pola woſ — doſal ſtajnje, —
30. Něk bu pať k temu, kotryž mje pólkať je,
A njeuſpraſha ničto mje mjes wami:
Sdže džěd? — Pať, doſež prajit tole
Wam ſym, je wutroba woſha ſeubna;
31. Ja wam poť prawdu praju: Je dobre wam,
So ja du woſhaľ; piſchetož hdy njeſchoť bydy,
Wy njeſchichchoť i wam Troſchtať tamny;
Sdyž pať du, pólčelcu i wam ja jeho.
32. A hdyž tónkamy piſchidže, wón poſhoſta
Sawet tšrobty hřeſha, prawdoſće, žuda bla.
Dla hřeſha, ſo ſu njeuſerjazy
Do mnje; bla prawdoſće, ſo du domoj —

33. Ja i Wótzej hwojom', ſo dale widžeć mje
Wy njebudžeće, doſež hym woteſchoť;
Dla žuda, ſo je ſaſbudženy
Žeſchta ſam tuteho ſwěta mžony.

34. — To knjes je rečal je ſłowa doraſnym.
Duž poſchuchajmy na jeho hweđenje
A njeſajmy ho wphěće jenje,
Sdyž čže noſi ſwět trachće i cžěhnoſćemi! —
(Wſchichodnje dale.)

Wſchelake i bliſka a ſ daloka.

— Na njeđzeli 2. adventa, to je 8. hodownika, čže ſchizna
zyrkeť ſaſo hoſpoblmiwe hwoje burje nam Šerbam woteſchěć, ſo
bychym ſo do Wóžeje ſkuzby ſhymaſhili a ſpomebim wuſchěb a
přebowanje ſaſo w lubej mačęetnej rečzi ſchicheli. Kemſčenje je,
kaſ hewať, poſobno 1/2 12 hód. Sdžy, tiž ma ſnaty a piſchěcě-
low tu w Drožžžonach abo we wofolinje, čžyl jim hnydom piſhač
a jich napomináč, ſo bychu tola ſerbiſtu Wóžu ſkuzbu wopytali.
Spowjednu reč žmje i ſarať ſkuzba i Wutež, přebowanje knjes
ſarať Domaſchta i Wubeſež.

— Rome kniſi naiſchego lutherſkeho kniſowneho towaſtwa
„Domaſcha Kempenſkeho hwođenje a Chryſtufom“ ſo něto wajaia
a w bližichin tydženy možetať pólčelſniſi wuſeč. Šesobitny
naiſchego kniſowneho towaſtwa doſtanu tele rjane natworyaje kniſi
ſa hwoj lětny piſchidnoſť na lěto 1907. Wdy ludyh goſubitawo
přehymy, ſo bychu tež hwojdy ſnaty a piſchěcelow na to teđžnyh
čžinili, ſo pólčelſniſi naiſchego kniſowneho towaſtwa w bližichin
čžahu piſchidnjetaj a ſo je teđdom ſkadoweć, ſo jaťo goſubitaw
ſapiſhač dace. Tež piſchidnjetaj pólčelſniſi brude rjane dobre kniſi,
wot naiſchego towaſtwa wubate, goſbu na piſchědať. Wone moža
byč rjany bychowony hodowny dar, kaſ n. piſh. Žionieť hloſy a
Domjazy woltať, wohebie ja naſchě džězi, ja naiſchu młoboleć.

— We Wjeleczjanſkej woſhadže je woſhadna diaſoniſha do ſtuto-
wanja ſtupika, diaſoniſha Emilia Weinhold. Sdyž běſhe ju
rektor diaſoniſkeho wuſtawa w Drožžžonach, knjes zyſchitniſi
radžicel dr. Molwiz, do Wjeleczjana piſchewođať, bu wona njeđzeli
17. nowembra we hčownej Wóžej ſkuzbie piſchewođadneho knjeľa
ſararja woſhadže piſchěſtacija a do hwojeho powelenja ſapoſalana.
Wóh čžyl jeje ſkutkowanje w ſmilnej luboleći bohačje žohnowacě.
Woſhadni, hđež woſhadne diaſoniſh ſtutnja, powjedaja wo wuſtaw
žohnowanju jich ſkutkowanja. Duž je piſchěć, ſo bychu po mž-
noſći te woſhadu, hđež ſo to wuwjeleć hódzi, bórſy na to džěłali,
ſo by woſhada woſhadnu diaſoniſhu doſtala. Še dobow pať na ſo
na to poſaſoć, ſo w diaſoniſhym wuſtawje ſo na to ſtořzi, ſo
piſchemalo wědnyh knježnow ſo do ſkuzby diaſoniſhyna podawa.
A hdyž naiſch hěſſeť woſhadu diaſoniſhy tričaja, je tola jara wožne
a ſamo nuſna reč, ſo tež diaſoniſh hěſſi roſhynja, ſo bychu i
wobohimi tšrobty w mačęetnej rečzi powjedacě a jich troſchtonacě
moſhli. Duž hěſſeť hoſny, tiž maja poſnawa w bebi i ſkuto-
wonju hčelčjanſkeje ſmilnoſće, nomačwanju, ſo bychu ſo roſ-
hubžite, do diaſoniſhyſkeje ſkuzby ſtupicě. Wſchitno bližiche wone
ſhonja piſchew hwojdy knjeſow ſararjom.

„Pomhaj Wóh“ njeje jenož pola knjeſow
duchownych, ale tež we wſchěch piſch-
dawačnjach „Šerb. Nowin“ na wſchach
a w Budyſchinje doſtač.

Sy-li spěwał,
Pilno džěłat,
Strowja će
Swójby statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spródny
Napój mčeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Prěz zpał mčeny
Čerstwość da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrny džěłáš
Wšědne dny;
Džěł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njehjes mana
Njeh či khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

Šserbske njedžělske łopjeno.

Wubawa ho kóžu kóbotu w Šsmolerjez knižiczyšćejni w Wubdžijnje a je tam ja šchwětlětu přichěplatu 40 np. došlacj.

2. Advent.

1. Džěkal. 5, 1—11.

W pošełbnich šćitucach šwjateho pišma w Šjewjenju šwjateho Jana je w nastupanju pšichodba našeho Šbóž-nita wopisane pošełdnje wulke šlubjenje Knjeja Jezusa na šwoju žyrtę a jeho žyrtwe wotmolwjenje na to. Jezusowe šłowo šłubi: „Ja pšahnu bórny“ a žyrtę wotmolwi: „Daj, pšahnu, Knježe Jesu!“ To je to wulke wulke šlončenje Wóžich šjewjenjow wo Křesťušk a jeho žyrtwu.

Šotajšim Jezus šožo pšahnu. Wozny drugi advent mamy dočakač. Za wěštošć šo nam na kónzu Wóžeho šłowa šwjatocžnje wobtwjerdža wot njeho kameho, kiz je šnawjo njewidomneho Wóha a šłowa žyrtwe: „Njeho a šemja šandžetę, ale moje šłowa njefahnu“ a ženje šwoju móž njefubja. Těho dla je Jezusowy pošełdni advent pšahnu do našeho najšwjeczišćeho japošćotšćeho wěr-wuwnačja powšćitkowneje šćelęzišćejni žyrtwe na šemi: „wotšal wón pšahnu šćelęzišćejni žyrtwe a morywch.“ a džęnišćejni njehoža druheho adventa džę a dęrbni naš na to dopomnič, šo Čłowski Šsyn na pošełbnim dnju š wulkej mozu a trašnosću šašo pšahnu.

Wo tym tež šwjaty japošćotšćej Pawoł we šwojich na-pominanjach na Džěkalomšćich rěči a našej tekst njeho, kaž žyly 5. šlaw, napišmo: „wo šćudnym dnju a pšahno-towanju k njemu.“ Šćudny džęni: trašćina wěž je, šapadnyč do rukow žiweho Wóha! Těla njehožny šo, wěšćelny šo, jeho pšahnu.

šćelęzišćejni. Ale pšahnušćejny šo na šćud a na Jezusowy pošełdni advent, nawobłękani š šćabatom wěrny a luboščę, a š šćobotom nadžije š šćobnoščę a wo-brónjeni š mježom šwjateho Wucha. Taz budžemy šo do-šćojnje hotowach na jeho pšahnu, šwojeho šćelęzišćejni wobnušćejni wěščę pšahnu žiwu a wěšćelny wěrny, šwojeho wobnowjenja a šćwjećęni wědomni pšahnu luboščę a Jezuskej a šćelęzišćejni a taz čšajajo na tēho Knjeja a na šwoju wěščęni šćobnoščę w nadžiji.

Duž wašćujmy!

1. Šo šo jato džęzi dnja šćelęzišćejni šćabamy;
2. Šo šo je šwjatym brónjenim pšahnušćejni wěščęni šćelęzišćejni k nozy wobronimny;
3. Šo šo wěščęni w šćelęzišćejni wěščęni šćelęzišćejni k nozy wobronimny.

1. Wašćujmy jato džęzi dnja, a njefwimny jato čšej dnju, tēšćy w Pawołowym čšaju wěščęni pošanjo, džęnišćejni džęni pšahnušćejni čšej, kiz wo žanym žiwym šćelęzišćejni wěščęni ničo w šćelęzišćejni, hač runęž šćelęzišćejni. Woni maja šćelęzišćejni, šo šo žiw, ale šu mrtwi. Woni njehožni šćelęzišćejni, ale tēža jato džęzišćejni nozy a čšejny w duchownym šćelęzišćejni. W nozy, džęzišćejni wěščęni, je jato wo wěščęni, kiz bē wěščęni šćelęzišćejni, a twojich šćelęzišćejni wěščęnišćejni a taz wo ty na jene dōbo na čšej a na dušćej a na wěščęni šćelęzišćejni wěščęnišćejni. Wšćelęzišćejni šćelęzišćejni, wěščęnišćejni mješčęni, žyly čšelęzišćejni je taz mrtwy. Šćelęzišćejni je šćelęzišćejni šćelęzišćejni. Tēžo runja šu čšej, kiz šu duchowne šćelęzišćejni, taz mrtwi ša wěščęnišćejni, a šćelęzišćejni, šo je wěščęnišćejni

čas do budneho dnja hnadny čas. Woni wo hnadu njebydnja, so njeprafceju a njewojuja, doleż niczo nje-
blyha, štož Bóh buďhi kała. Woni dadja swojemu
žiwjenju přez hič, jako smučena mašana reła přez dže,
a bu jako hón a swoje lěta dołonjena jako prošnu rěč.
Nič čas ho minje, kaž njebył ja nič niczo, dužki hoły
čas swětnego rošprósčjenja: bjes Boha, bjes Šbóžnika,
bjes swjateho Duha a bjes Wožeho słowa a Wožich so-
tramentow a stónčnje bjes Wožeho swjećenja a žiwjenja.

Tajzy nješlu džeči dnja, ale nozy: jim njeje so
žadny džen swoja a Šbóžnika pšibližki, jich nóz ho njeje
minyla. Njch čěmnože je njewěra, totraz dušku jasleja
a wutrobu sacženja a wolu f hřeščenju swólniwu smori.
Woni njefnaja blisťože teho, kiž je swěta swěto. Čěmnože
w nich drje ho tež hiba a je džeława. Swoje džeło
wona čěri w zylum cšlowjelu, w mozach duške a čěła
a runje tak tež we wutrobie a w myšlach, potajim we
wšěch duchownych mozach a we wšěch stawach čěła.
S teho wurostu stutki čěmnože.

Šwjatny abentiski čas nam f nowa pšimowa: „Wot-
połoseže stutki čěmnože, budže džeči dnja!“ Sruenje
je, hdyž dyrbiš so w nozy wołoso šymatač a žaneho
puca a žaneje čěščeži njewižitič a njenamafach. Rať
swjebelaze a wšěchewjaze pať je, hdyž Wože šbóžico šthadža
a f nim nowe swěto a džen. Pod žohnowanjom šbóžna
a dnja wšchito stawa a so wošiwja. Duž budžny
džeči dnja!

2. W wobrótnym so je swjatymi brónjemi. Esu to
brónje Woje, totraz nam Woži Duch do ruhow dama a
kotrymž won naš debi: f labatom wěry a lubože a
f kšobom nabiže f šbóžnošći. Wšetoz Bóh naš njeje
f šwětu, ale f wobšubnjenju šbóžnošće pošajim. Pola
njeho njeje žane wotněnjenje ani wobročenje swětošće
a čěmnože. Wón nam je wšěcho šabudžnja, nabběhowanja,
špytowanja a wošabnjenja wupomba a je blisťo wšchittim,
kiž ho woprabže f njemu woluja. A wolanju a modlenju
dyrbimy štróšbi byč. Štróšbože štwori čisťe a jašne
myšle a šabžewa lubože f swětej a duchowne španje
a wošabnjenje w časju špytownanjow, mjes tym so je tón
wot čělnego šóšty a swětnego wješla wšchón jatj kaž
pjany a woprabže špiży. Šty njepřechel tojšeho šlabeho
ložzy pšewinje, kiž žanyč brónjow nima a njewojuje tož
wobrótneny wojať. To je pokleže wšěcho hřeča, so dale
hřeč pšobži a so šawenje ja dušku a čěło porobžuje.
Gotowy hřeč, kaž f žula niczo, štož je ho štało, so nje-
hodži njeczjiny činěč. Wón steji pod Wožim šudom.
Ale hrožaj hřeč, to je špytownanje, je minjomny a wot-
wobročjomny, hdyž wojujemy f Wožimi brónjemi. Bóh
šam je bróni dobra, šylna štała. Wón nam se wšěje
duchowone nuly wupomba, je wšěcho nabběhowanja, špy-
townanja a wošabnjenja. Wón wšchitne šbóžne šfše-
scjijana je šylnymi brónjemi, so ho može jako dobry
wojowat šewom škrysta bėbžič: f kšobom nabiže f duške
šbóžnošći, to reka: najšeje šfšćenijeje wšětošće, so
šmy f Wožom šjednočeni a so šmimy na Boga twarič,
jato ho džeči wtozej doměria. Dale pak, kiž my teho
dnja šmy, budžny štróšbi, namobleni f labatom wěry
a lubože! Wěra je najšlyniči woješći labat.
Wona swět a jeho špytownanje pšewinje. Lubože je
labat. Wona f wobaranju pšechiwu štemu njepřechelej
prawo a čisťe brónje radži a je šwajť dołonjenja dobrego
bėbžnja a wěru džeřenja. S wěry, lubože a f nabiže

f šbóžnošći wurostu žiwe knjesowe mozy. Štož jich
móz ma, nad swěta wječřom dobwya! Zať
Džerž so, bucho, gotowy,
Štał, wimi swoje brónje;
Wachuj, modł ho, čas je šy,
Što ho nět šhoni,
So tež tyč wěražajč
Štan drubhy špyta
A jich šawelč pyta.

3. Duž budžny swětni we wachowanju. Knjesowy
džen tať pšibidže, jako paduch w nozy, našle. Na tutym
Knjesowym dnju šmeja cšłowšte dny swoj tónz, čas je
pžjety do wěčnošće. Paduch rubi. Knjesowy šudny
džen šewjerje tym, kiž w twerdyh duchownym španju leža,
jich wšěte wobšebještwu a jich wutrobu cšajnu, swětnu
lubože. Šsudniť pšibidže w nozy: njenabžujzy, hdyž
nětočy budže w twerdyh duchownym španju ležec.
Štož budže pšechwatan? Kiž njebě we wachowanju
wobšajny a kiž ho njeje bjes pšechatač a f šebžniwej swě-
nošću na Knjesowy šudny abent gotowy džeřať. Těho
dla budžny temu knjesej šami swětni. Wty drje njewě-
my, hdy tón knjes pšibidže. Wty tež njewěmy, hdy našč
šmjerjny džen pšibidže. Štož woň swěto tónz? Niczo
tať njewěte njeje hač to, hdy budny džen pšibidže. Wle
niczo tež tať wšěte njeje na šwěće, hač so won pšibidže
a junu račnowanje f nami džeři. Duž šbóžny jako
džeči dnja šbóžiči džen, čžimny, so šuchmy junu šbóžni
byli f bojočju a se rženjom, je wšchědnej pošutu, wojumny
ša swoju šbóžnošć je šwjatymi prawymi brónjemi a
budžny swětni w tutym najšwječjšim abentistim pšib-
hotowanju a wachowanju hač do šmjerce, so by tón
Knjes nam junu, hdyž won pšibidže a jeho mda f nim,
trónu žiwjenja a šbóžnošće dač mošt! Šbóžny budže
kždyž, kiž tehy wšchitny pšed šwajim šudniťom!

Wón pšibidže f swětnom šudu
Tych njepotutnyh dla,
Se žohnowanje f lubu,
Kiž jeho Duha ma.
Wój, šewu, našča jašnošć,
A wojež naš je swěta;
Wch, daj nam twoju krašnošć,
Naš pšiwjebž do njebja!
Šamjeň.

R.

Budžny mudre knježny! —

Lut. 12, 36.

Budžny ludžom podobni, kiž wočafuja
Na knjesa, so f kwaša domoj wěražaje,
So šuchmy, hdyž pšibidže, powitaj jeho!
— Mozy njebješow ho tehy wšchitne šmija.

Wmoženi šfšerluch nowy šanošuja,
Kotliž pšichob knjesa midža njebjeřešo,
S krašnošću ho f šudej swěta blížaje;
Zeho wita radošćimych šalleluja.

Zať mudre knježny wočafajmy šwětni! —
Šhyž knjes šta, jemu šudom wotewerjamy,
Šewat na kwaš njebjeřki f nim njedozymy! —

Žimu pšechzo šebi wuřhowajmy wěru,
S mozy Wožej w šbženju so pošpylnjamy!
— Zaťle nawoženi napřechčiwu džimy! —

U.

10. Wj i płaczm hóstkim budźceże żałoscięż,
Pał hwiēt ǰo buǰe njembru wiśchm wjeheleć,
Wj budźceże pał na dośc żrudni,
Ale ǰo pichemni bórty wiśchito;

11. Ślaj! ſrudźba waſcha t wjehełu wuběhuje. —
Ma żóniſka ſrudźbu, hdyż byrbi porobzić;
Wſchał jeje ſchunda jej je pichyćka!
Hdyż pał je dźećanſto porobziła,

12. Wjaż' njemowpomniſa tychſnojeće hóstceje
Dla wjeheleće, ǰo je ǰo narodzić
Do hwiēta cšlowiel — i Woſa cšerſiwy.
A wy też ſrudobu macze nētko;

13. Pał ſaſchowidźeć żelazych budu waſ,
A kanjehele wutroba waſcha ǰo,
A wjehele dźe rubiciz waſche
Njebubže niſchtō wam — do wēczſnojeće.
(Wiſchidobnie dale.)

Dobry sawrót.

Wojewodańczo je wiſchēdneſto żywienja.
(Ešlōnženje.)

Domoj pichyćheſchi, namata Gzumpjela żonu a dźećci płaci-
gich, tola pichewiny ſwoje cšuća a cšiniſeje, jaſo by to njepytat.
Wuczaſnu i kaſpy pjenjeſ — bē to jecho poſleſni —, poba jōn
żonje a rjeſny, to by ja to jelić pichyćhotowala. Wboha żona ǰo
ſkoro jecho rēče ſtrōji; ſwaſche ǰo ji tōn ſamj bēh, kotryż bē
nēhdy w ſoſchowiniſchich cšachad tał hwiēto hwyćkała.

Wjećeżor dźeſche Gzumpjela ſahe lehnyc, najajitra ſaſo ſahe
ſtany. Wōhſy dźeſche i donnu a to hnydom t murjeſſennu miſchtrej,
kotryż runje wuſku tħēžu twarjeſche.

„Miſchtrej!” rjeſny t njemu, „poſleſnje trjepti palenja je mōj
jaſht woptał, ja ǰo jecho ja ſwoje žiwe dny wjaży njedōttnu.
Njepraſchejeće ǰo mje dale, ale wēćeće mojim ſkowanu, hdyż mje
tu ſtrōbcho wjēbe ǰobu wiſchjeće. Għećeće mi dźeło dacć?”

„Mēćeće wy prawdu?” ǰo miſchtre dħiwojo praſchejeće.

„Ha, rēczu tał prawdu, miſchtrej, to bych hnydom, by-ſi
ħimjerēć na mojej prawizy a tamle forēćma na mojej lēwizy ſtała,
bo ħimjerēće ſchoł.”

So bychmy to i trōta wupowjebali: Gzumpjela doſta wiſchē
cšēhēſiē dźeło na nowej tħēzi a ǰo też hnydom do dźeła ba. Na
wjećer po ſlōnženym dħēle wopraſcha ǰo miſchtro, hać njebu jemu
poł toleria miſby do cšajba ſapoćciſ. „Poł toleria?” wotmolwi
miſchtr. „Wj iſe wjaży ſaſkūził, ja cħu wam ja tōždy dħēi toleť
ſapoćciſ, budźceże-i dale tał hwiēru dħēacć taż dħenja.”

Gzumpjela njemōzejeće je ſkowani ſwōj dħał wuprajic, ale
jecho wōczi wjaży wuſnawaſchej, hać ſkoma, a miſchtr jemu roſp-
mjeſche. Gzumpjela doſta ſwōj toleť. Duzy domoj ſupi toľ, tſi
poſtutny tħēba, nēchto butry a trach mjaſa; i tym wōczi ǰo domoj.
Trjebajeće tħētru tħwiłu, doniž ǰo trodu ſbraba; ſlōnženje ſupi
do tħēje. „Maria”, rjeſny, „njebu tebi nēchto t wjećer. Wōj,
ħaſižto, wſmi ħoriz a dħi po nēlotre tħany mloſa.”

Na to ba ji nēlotre ħēłborne a ħolēca dħējeće wjehele i donnu.
Maria ǰo ſpobizſawaſche, hdyż bē toľ wotwodźela a wiſcho, ſchtož
niſm bēſche, wuſhabada; tola njelweſi bēłi ſkoma prajic. Wħobźejeće
taż poł ſpizy po jſtſwe, jeno dħy a dħy poſlaba ſtrādžu na ſwo-
jecho muža. Muž njebē piſ, to berje wiſchjeće, hać runje bē doſc
pjenjeſ na paleniz mēł.

ħaſižta pichyćheſchi bōrty mloſa a Maria ħotowajeće nētko

wjećer. Hdyż bē po wjećer, dħēſche Gzumpjela hnydom lehnyc.
Najajitra po ħiēbanju toja Gzumpjela hnydom grat, to by na dħēto
ſchoł; bē hīžo w burjad, tu pichemny jecho cšucze. Njeprajy brje
ħłowa, tola wuſchejeſtje ſwojeje ruzy, a jecho manħēłſta ſleħny ǰo
płaczo na jecho tamjo. Gzumpjela wotſoſchi ju a domjeſdže ju
t ſlōſzej; a to wopuſchjeſi dom. Hdyż dħenja na dħēto pichyćheſchi,
cšujējeće ǰo tał ſoſchowny.

Wiſchidneſto ħobota a Gzumpjela bē žyty tydžer ħeſ palenja
był. Wē ja tydžer iſchēł toleť ſaſkūził, i kotryż bē jemu ħiſchjeće
tōjchto wſoſtało. „Maria”, rjeſny po wjećer, „tule maſch
ſchtyri tolerje; ħup ſa to ħebi a dħēćzomaj nuſneje draſty. Ešym
ja tydžer iſchēł toleť ſaſkūził; miſchtr dawa mi toleť na dħēł.
Zo je dobra ſaſkūziſba — njeje wēro?”

Maria t njemu poſladny, jeje erł ǰo ħiēaſche, tola njemōzejeće
ħłowa wuprajic. Wōna cħyſche ǰo i moju pichewinyč, tola
ħyſhy ju pichewomaj. Manħēłſti pichymny ju ja ruſu. „Maria!”
rjeſny a pōbła ħulachy ǰo jemu ħyſhy po liżomaj, „ty ǰo njemyſchchi,
ja ħym ſaſho tōn prjebawidchi a nadħiam ǰo, ǰo ja žyłe žiwenje
taſti wotſtanu. Žadny mojich ſaſchženych ſkutow njegħē tmoju
wutrobu ſrudźic.”

Na to powjebajeće ji, tał bēchu jecho ħanžyne a ħaſižſyne
ħłowa tħedom tał poħnuc. „Ženje prjebu”, pichyſłaj, „njecziſjad,
tał ħłaboko bēch padnył, tola po ħłowach mojej dħēćzow ſpōħnad
to; moja duſcha puchyćejeće ǰo ſaſo na Woſa, i toleťež pomožu
možemy wiſchito doſchjeſe. Wōj je wōdchu modlitwu ħnadnje
wuſtychał. Dħakujmy ǰo jemu a proſchym jecho, ǰo by moje
pichēdewlōwacze dopielniſa.”

Cħaſi ǰo miny a Gzumpjeliz tħēža ǰo poća ſaſho pētnje
ħwiēłic; tħwiſki w ſaħrodže ſaſo ſaſchēwachu a wiſchubže tħējejeće
ſbože a ſpōſchjinoſej.

Wiſhelake i bliſka a i daloka.

— Naſchim lubym Ešerabom ǰo wobradħena rjana knižka wot
ſararja em. Urbana w Wubħyćhinje pod nōpikimom „Wotſchewne
wonejeſchto”. Ze to nowa ſbērta wōtćiniſchich ſpēmow, na kotruz
lubych Ešerabow tēdžōnych cšiniſny a jich wōmim, to bychu ħebi ju
prawie bōhry mnohy ħupili a pilnje cšitali, a to, ſchtož je w tħy
ſpēmach i wutrobny ħim ſpēmowane, ħebi też ħłuboko do wutrobny ſa-
ſchēſpili, we njej tħajnje ſaſchowali a ħajili, tał to bychu dobre
płody njeħte. Zuta knižka, toťraz je i cšichēćjom a naſladom
Marka Ešmoleſja jaſo 5. cšizħo ħerbiſtje lubowjeje knihownje
Ešerabomila Tućōſchego wuſſſſta, wōħbaħuje iſchēł trōjnitow
wōtćiniſchich ſpēmow, wiſchite pōſchowane na ſkianowu pōſtrow:
„Ešerbia, ſaſchowajće ħwēru ſwojich wōtźow rēcz a wēru!” —
Zubi Ešerbia, taſku wōtćiniſchwo ħajazu ſbēru ſpēmow byrbiēje
ħebi pichyćhiſchich, byrbiēje pilnje cšitali, we tħowje wōmħyſchowacć
a we wutrobje ħajic. Zuta knižka płaczi hać do ħōb jenož 10 np.
(potom pał 20 np.), a duž mōje ħebi ju też tōždy ħwyćchi Ešerb
ħupicć a i tym ħebi raſaſnajuſchcho nadobne cšitanje doħyć.

— W ſaſſſſim ħejmje je ǰo w powjēćhejny doħyćowow
wuczerjow jebnado, toťraz je nuſne, hdyż na druſchich ſaſchych ſaſtoj-
niſtow dħiſwam. Ešupijerjo wſchitſchich ſtronow ǰo ja to wuprajichu,
duž je nadħija, to buďba ǰo doħłōtne pichēća wuczerjow, taż baſoſo
budže mōžne, dopielnic. Ešobrym prawom ħerbiſi ſapoħħanž
ſkōka wuſbēdnny, ǰo maja maſchi ħerbiży wuczerjo we ſwojich wōwo-
rēcznych ſchulach wōbēćzēniſchje dħēto a ǰo mēł i to też ſaſchēne
ſarumanje doſlacć. — Ešāħēnu prjebu je ǰo wuraħēnje noweħo
wōłnōħego ſaſtonja ſapoćcaſ. Ešēczow ſaſupijerjow bēſche ſaſchēć,
ǰo ǰo ſaſoſi taſki, taſiž je jōn wuſchłōcz namjetowado, njepichy-
woſimje, ǰo pał cħyēba konſerwationi a nationaliſeralni na tym
ħobu dħēacć, ǰo ǰo pichyćomny ſaſoſi poſtaji.

Czifko 50.
15. decembra.

Bomhaj Bóh!

Lětnik 17.
1907.

Sy-li spěwał,
Pilnje dźelał,
Strowja će
Swójby statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spróny
Napój mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spať měrný
Čerstwosć da.

Njoch ty spěwał,
Swěrnje dźelał
Wišće dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoča ty.

Z njebyes mana
Njeń čí khmana
Žiwnosć je;
Žywa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čě!

F.

Sserbske njedźelske kopjeno.

Wubawa po kóždu hobotu w Šamolerjez knihičisćičerini w Budyschinje a je tam ja schwortlětnu přichěptatu 40 np. dostać.

3. Advent.

Jeř. 42, 1—4.

Šdzyž šo šćot do žaneho domu přichipowjedźi a do-
mjazy na njeho čataju, dha šo wšćitzy kami pšči hebi
prašćej, kažti drje wón budže, šćot budže t nam rěčerz
a tak budže hebi nař wajicj. Njewjedza woni ničo wěste
wo nim, dha je jich wjehele mačo, haj, wěsta bojojeć jich
přchewosmj. Duž drje wo nim wěsta powjeczj do domu
dóńdže, a t tuteje powjeczje šhonja domjazy, šo je tón, na
totrebož čataju, měrný, pobožny, lubojećny muž. Něšto
šu wjehele, něšto wjazy jeho pšćichod docatač njemóža
a t radoscy šo na njón hotuja.

Škrytšću šo wot Bóha šameho čłowještwa pšćipo-
wjedženy. Šo pak bychu je žadanjom jemu napšćeržimo
hladaši a jeho potom t wšćtanjom do šwěta witaši, tcho
dla je Bóh profetow pšćat, tojizj šu tcho šćubjenego we
wšćej jeho lubojeć a pšćerželnošćej wospišowali a jeho
ludjom pšćed jich duchownej woćej šwobrošowali.

Tak jeho tež šćelajš wopišuje.

1. „Ja čzu jemu dacz wojeho Duča, praji tón Knjes.“

Wón imje po tajim Božeho Duča w hebi. Njenšće
poručenjenje jemu ničo na puč do šwěta šobu dacz nje-
mohl. Šćobzy šćtomicž ma wěstu mōz w hebi. Je ta-
šama dobra, dha imje wón dobre pšćob. Zj dječich hebi
t šćhrobnikej po młody šćtomicž ša šćwoju šćhrobu a
wón čji jedyn da a čji wobšćwědčj, šo je to šćtom dobreje

držiny. Tajti nješćej wjehele dom a jeho pšćoby pos-
džišćo tebe a twójich potomnišćow wotšćewja.

Kunje tat je někaši duch w kōždm domje; bežuzel
je w něšćotrach duch hñema, hídženja, nařabnosće abo
nješćeržimnosće t šćnelom. W drubich pak jašo duch lubosće,
pšćerželnosće, woschobojosće a šćmšnošće njezi. Tón, kiž
je t šćteho dobrego doma wšćstupi, namata wšćudžom
burje wotewrjene. Šćobzy jeho rad do domu bjerje; pšće-
tož kōždy wě, šo t nim šobu žyly postad dobrych počin-
šćow dostanje, kiž budže žytem domej ša šćbože.

W w šćkrytšću budši Duch Boji šam. To šćy-
šćawšći wjedžicu šćraelizy: Budžemy šo jeho prašćerž,
budže jeho wotmowčenje tak prawe, jako by Bóh je šam
dal. Budže jemu šćot nuju šćorizj, budže wón pomhač
t bōjšćej mozu; budže šo šćot prašćerž ša pučjom do
wěčnego žiwjenja, budže wón, rošćšćwěleny pšćes Duča
Božeho, tón prawy puč postać mōz. W tajti je potom
šćkrytšću tež wo prawdže byt.

2. Ale šćelajš wě wo nim hídčće wjazy powjedacz.
Wón šćwojich rojenšćow do Božej šćhrobnki wjedže a jim
w duchu šćupicj dawa pšćed šćkrytšću, tón prawy šćtom
žiwjenja, šo wšćde te pšćoby na nim woschadaju.

„Wón njebudže hantowacz ani wolacz a jeho hšćb
njebudže na hašach šćyščany. Wón šo njebudže wadčj
a brošnje kladač.“ Tajti je tež tón Knjes wo prawdže
byt. Čćiži je wón šćhōdžj a pšćerželnje jeho ruka bliz-
šćeho witašće, a tež ša nješćeržćela mejšće wón lubosćiwje
šćowa. Tajzy šu hídčće džanja jeho wěrnj wučōbnizy.

Sy-li spěwał,
Pilnje dźelał,
Strowja će
Swójbnj statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spróny
Napoj móeny
Lubość ma;
Bóh pak swěrny
Přez spaf měrny
Čerstwość da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje dźelał
Wadźne dny;
Dźeń pak swjaty,
Dati daty,
Wotpoń ty.

Z njeboj mana
Njoh či khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedźelske łopjeno.

Rudawa ho kóždu łopjotu w Šmolerjeh křišćijšichcěni w Rudychinje a je tam ja šćiwóšćelnu pšedpłatu 40 mp. došćaj.

4. Advent.

Žap. štutki 3, 22—26.

Adventski čas je k temu, so bychmy ho na Boži džen pšichotowali. Šćitož to čini, ho tež woškeje sa tym prasča, šćito je šćhryšćuž byt a šćito je wón nam pšichnješt. Njěštóšćuži nětko na nim ničjo woškebiteho njena-mała. Tajti ho runa pucowarjej, kiz je drohotny dejmant tež widžaj, je pak jón sa wšćedny kanišćit dźeržaj, so jemu hódno njebe, ho po njón šćhilež a jón šćěhnjež, a je dale šćol — šćudny, kaž předy a mošt tola najbóhatschi w žyjem kraju byjež. Šćitož pak s wočzomaj wěry pšěchož křucišćo na šćhryšćuža hlada, tón w nim to nadbróžšće křudo na šćwěze jpošnje, Šćóžniša šćwěze byjež, ale pak tež najlěpšćeho wučerja, najmožnišćeho profetu, kiz je hdy na jemi pošćobžij. Žadny mjenšći, hač Pětr šćam je tu nam ja šćwědka. We šćwójim přědowanju, t židam dźeržanym, wón šćhryšćuža jako tego praweho profetu wopisuje.

1. Wón je to wopravdže byt. „Mojšaj je derje t tym wóžkam rěčaj: Profetu budže wam šćwědčij tón šćnjež, wajšć Bóh, s wajšćich bratrow jako mje.“ Mojšaj bje profeta. Šćyž w bibliji wo nim čitam, a hěbi jeho pšćed wočji stajamy, je nam, jako by možna šćalna hora pšćed nami šćala; a šćyž jeho rěčejšć šćhryšćim, ho nam šćda, jako by hrimanja hćóšć jpošćinčaj a ho wot horow wotražowaj. Tajti možny šćajšćidž jeho wošćoba hćhćeje dženja na našć čini. Ale šćhryšćuž bje tola hćhćeje wozaj.

Šćito je Božu wolu hdy tak rjenje wuložowaj, kaž šćhryšćuž we šćwójim přědowanju na horje? Žemu bježu wot Bóha šćlucže do bójšće wědomnošće date. Šćito je lužij t dźerženju Božich kanišćow tak lubošnje wabił, kaž šćhryšćuž we šćwójich šćěbnjch-šćwalenjach na horje? A je ho hdy žanemu čłowjekeje poradžilo, pšćed šćym šćhóžjenjom s taj-kež wótročicu warnowaj, kaž je to šćhryšćuž činił we šćwójim pšćhronanju wo bohatym mužu a šćhryšćuž Lazarje? Šćyž tamne šćlowo: „Póšćel Łazara, so by wón tón tónčij šćwěgoje poraž wo wošće wozacaj a wóšćšćidž mój jaišć; pšćetoz ja čěstiju čiwilu w tutym pšćimjenju,“ čitam, je nam tola, jako by ho nam wótry mjež pšćes wutrobu dřež, a wy dyršćim ho přěgowaj, po Božej woli šćhóžij. — Profetajo mejadu pak tež nadawt wějšć-čěnja. Bóh bje jim wočji wotewrili, so do dalšćeho pšćh-čodaj hladaču. Woni widžaju, kať ho nad Bethlehemom jaišć, woni šćhryšćuž tyč pastyrjow wšćtanje a widžaju to lube dźědo w šćobje lež, potom ročej, hačž bu muž s njeho, kiz bu šćlěčnje woporne jebno ja žyly šćwět. šćhryšćuž pak je dale hladał: Kaž mročjele nimo našć čajim, hačž ho šćlěčnje nózna čěmowota na šćemju pšće-šćirje, tak widžěje wón, kať ludy a naroby a lěšćotetki nimo njeho du; ale wón widžěje hćhćeje wozaj; pšćetoz pšćed nim bje tež šćawny šćudny džen a wšćdo, šćyž iměje ho na nim šćač. A wón je tež nam je šćwójimi pšćhronanymi wočno do šćudnišćeho hrobu pošćěbno šćuda wotewrili a do tuteho šćudženja pohladajž dať. — A pšći tym wšćčim je wěrnosć šćwójich šćlowow s naj-

wješčjimi džiwami wobtručič. My rospimny, so lud, jako bje tón knjes křesja mjes njón stupi, wyskache: Wulfi profeta je mjes nami postanje a Bóh je f swojemu ludej pohlad! Nam je f wutrobny rěčane, šhtož taj pucšowarjej na puczu do Emmausa dželchaj: Jezus bje profeta, možny w skutach a słowach, pšyed Božom a pšchbe wěščem ludom." Wón bje profeta.

2. Duž pat mamy jeho pošluchac. "Teho macze wy pošluchac we wškitim, šhtož wón t wam rěčaje budže." Na šwěće je jara wjele knihow a wone ho tež čitaju. Čsomu ja pať pšjane? A temu, so bychu cze w nječim powucžile, abo czi dołhi czoš pichitrotščile abo cze wo twoju wěru, pobožnosć a spočojnosć pščinješe a czi tať šchtobščile. Nječtožtuli hebi pod požu knihi domoj njehe, a njewje, so ma jeb sa dušha w nich; Křystuškowe słowa pať ku w bibliji a te ku rěčane, niz so bychu nam cžaš pšchitrotščile, abo našche cželo wofšchewiše, ale so bychmy jim pošluchali. Čji jeni to nječinja. Tym pať hroty tón knjes: "A budže ho stač, so kžba dušha, kotraž njebudže pošluchac teho kameho profetu, budže wutupjena f teho kameho luda." Džęčo, kotraž njepošlucha, žwoje město šubi. Starškej jo njemožetaj wobšchowac, pšchetož wono by žyly dom do njelboža pščinješe. Ale tež w druhich domach žaneho wobštajneho města nima. Rždy ja nim radičjo durje samtrije, hač jemu wotamtne. Štęnczje drje po drohach cžaša — njewobštajne taj kain. A šhtož Křystuške njepošlucha, nima žaneho města w jeho žytwi. W křęčęnščich knihow drje je jeho mjeno hiščęje sapihane; hdy bychmy pať knihi mēli, w kotrych bychu mjena tych štae, nad kotrymiz ma tón knjes spodobanje, nad kotrychž słowach wón hižom njelachodnu trónu žiwjenja džerzi, hotowy, jim ju na słowu štač, dha bychmy jich mjena podarmo pytali, a hdy bychmy žyly knihi pšchewladali. Woni do jeho njewidomneje žytwje wjaży njekřusčęja. Na žudymu dnju budža drje woni tež le swojich rowow stawac a f wutrobny žęženjom nutš hladac do krašnojčom njebješkeho Eden, ale tón knjes budže jim wobarac a žmęje sa nich to hčte słowo: džięje přęj wote mnje, pšchetož ja waš njestaju. Tęhdy ho to słowo "kžba dušha, kotraž njebudže pošluchac, budže wutupjena f teho luda" potnje dopjelni, a hdyž tute słowo nětko tať mērne w bibliji šteji a ludjo ho jeho njestroža, dha wone jich potom poraň taj bęstowy šlot, so budža na pšchęzo šhubjeni.

Šbože pať tawa temu, kiz jo jeho słowach čini. "Wam je Bóh šbudžil žwoje džęčo Jezusa, so by waš žohnowak." Šnate je to stare pšchysłowo: "Šhtož rěči, tón žyje, šhtož słucha, tón žyje." Šduž pať je tať hižom wjele winojte, w druhich, šhonjengy ludž pošluchac a po jich wučęje činicz, dha dofanane šbože a napošlektu šbžnosć wutgabja f pošluchanja na Křystuškowe słowa a pšchitajnje. Čhęčęli to dopokasane wđžic, dha trjebasch jenož na swojich bližichich hladac. Šbože pod tej tšchyn bydli, džęž niz jenož w domjazej bibliji, niz jenož na konfirmaziščim wopšimje, ale tež w žylim žiwjenju šteji: "Ja a moj dom čsemy temu knjejei šlęžic." Aba stup le škoremu a mřęžajemu a praščej ho jeho, šhto je jemu najwjetšęje šbože do to a nad čzim ho nětko na kromje rowa najbóle wješt. Wot teho wěčęje šhonišč, so je tež jemu bohabojnosć najwuzimniča byla f wšchemu a jemu sa pšchichod wjaży ludi hač šhto druge. A tajnemu mřęžajemu možęch wěric, tón czi šhač njebudže. Duž pošluchajmy słowu naščeho wulšeho profety!

Mđjšaj je šwój lud do šlubjeneho kraja wješt a je wšchak na puczu do njeho šam wumrjet. Našch prawy profeta, Jezus Křystušk, naš do njebješkeho Ranaana wješt. Wón pať je tam přęby naš džchak a cžata na naš. Bóh daj, so by na tebe njęčstak — podarmo!

Šamjeň.

J. K.

Pšnajmy a pšchisjowajmy hebi Božu hodownu wobradu!

1. Tim. 3, 16 a šhter. čj. 74, 10. — Šlęš (277): Jezusa ja njepušęchu ab.

— Šhtworale šlowne atroščichom.* —

Šlaj! t nam Šbžnit pšchšchot je,

— To je šbžne přębowanje:

Daj ho wumž je šmjerče,

Dušha, šhtęsch škradowanje! —

Tat czi wabosć šsthabja,

Šduž je Jezus wobrada.

Bóh je čłowjek ščinit ho,

Džęčatko we šłobie leži;

Źy do šwěta wěčęneho

Šladosch, kotraž w šbždji knjeji;

Še najnižšęje pabojje

Wđžęč měny ščichja je.

W cžele šjewit čłowškim je

Ššo štal raja njebješkeho,

Ššo t nam pobať f wčęnosćę,

Kotryž štworčel je wšchęho;

Nim, we ščle žiwjenja,

Nam ho dušha wofšchęwa.

Šjewi jato bratřil tam

Tębi Šęny ho Bóži wěrný;

Jemu sa wopor ho šam

Daj, budž w jeho bližęje šwěrný! —

Šbžna, dušha, w knjeju šy,

Našch-li doštak hodowný! —

Ššo ja dar czi poščęja,

Da sa Šbžnita ho tębi,

Wutroba, knjes škreštwa,

Kotryž pšchętrajni cę hebi! —

Budčęch li još! šhwatizja,

Krašnosć wón czi wčęnu da. —

U.

* Šlaj! Bóh w cžele šjewi ho. —

„To džęčatko ho tębi da,

Daj ty ho jemu, wutroba! —

Tat we nim šbžna budčęch.“ —

S Biona rjana jašnosć Boža škhabja! —

Psalm 50, 2.

Šlaj! f Biona do šwěta šhubjeného

Džęť Bóži škhabja rjana jašnosć Bóža;

Nam žywa woteworja ho šubščę šboža

Š nim, kotryž štal je raja njebješkeho! —

Šęny Bžgowy a wšnam byča jeho

A nam do šubščęstwa mlie nęčo šloza,

Šbžęch hčęchi čłowštna jom! se šmjerčę hroža;

— Nam doštak žiwjenja ho ščęja f njeho.

ipodbiživanjom Mlačka na hvojehe nana hlabu, kotryh mōgnje pachajo a ho pšcerčelnje gmeňvajo na hvojim drjewjanym stōlzu šedži, tola ju pšče dotho w njewěstošči woštajicž njemōže, ale jej wob-
ščerņje swupomjeda, fak a f wotkal je pomož pšchichla.

[illegible]

F.

Hodovny spěw.

(Budźcie się do hodu w Grodziszczańskim Bożim domie śpiewac.)

Wz dżęćzo narobżene
 Łaf nężne, łube mi,
 Ła łrala wużwolene
 We bójśkej śwjatości;
 Mż purpur, żba jima
 Łso jęho łolebłi,
 Śrób marmorowy nima,
 Sdęż na śwęł łastupi.

Se hñěwkom miłym, lubym
 Staž jandželc njebiejski
 Na lěhwyje w žłobje hrubym
 Tam kwěta Sbožnik spi.
 Sso blyščajcy s njebiež dele
 Tam hwěsba jasnjšča,
 Spěw pastyrjow pak sčezle
 Džaf, tšwalbu to njebjaja.

Kat klineža hlošh rjane
 Všeš hvjatu Vožu nôž,
 So bu f njej doktorjane,
 Čštož hvētej hlubi Wôtz!
 Tež hymny hyla Voža
 Pod njebjom snofčuje
 A sraduje ho sboža,
 Riž Wôh dač hvētej je.

F.

Stawisna Chrystusowego czerpjenia.

6 b.

(Postracżowanie.)

D. „Świątym Wótcze, idźerz tych we kwojim mjenje, kotrychś
ty mi daś kł!“ — Jan. 17.

To* dorčejawischi Jesuſ a ſběhnywischi
 Něk woczi hwoje; i njebieſam i moblenjom
 Tak džeſhe: Wotče! ſchtunda pſchisſka
 Je, jo by pſchekraſnił Eſyna hwojoh',

2. Tač, so by tebi je pšhekrasnič tež tvoj Šahy;
Kaž mój by jenu nade vsčem čžčom dač
Tač, so by wčžne žiwjenje dač
Wschitkim tym, kotryčž ty dač by jemu.

3. Pač to je večžne življenje, so bryhu
Čže, Bótcže, so ty prawy šam Bóh džě šy,

A kotrehož by pošlal i njebieš,
Pošnali woprawdže, Jesom Khrystia.

4. Za hym na semi tebje nět pšchekrašnī
 A hym štut šbōžny dočonjał, kotrōž mi
 Ty dał sy, so bhyč činił tudy,
 A nět mje pšchekrašnī ty, Wōtče miły!

5. We ſebi paſym pſchekraſiſi mje ſ kraſnoſeſzu
Tejſamej, kotruſ pſchi tebi mejach ja
Tam prijedy, dyſſi ſwēt je naſtał,
— Se wſcheje wēcznoſeſze w raju ſbōſſnym.

6. Za sjewit mjeno tvoje hym cłlowjeſam,
 Żim, kotrychż mi ſy wobradził ſe ſwěta,
 Czi bęchu twoji a jich dał mi
 Ty bęſcie, — ſo bęchu moji byli,

7. A gdje blavo tvoje su džerželi;
 Štaj! nešto mjedža, so je vscho wot tebe,
 Šchož ty daš mi sy — jašo herbstwo;
 Pšchetož hym tvoje jim sjewil blawa.
 (Pšchichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Śańdzienu njechšeli w rańskichich hobžinach śańdzeli kralowa Karola, wudowa njelapomnjenja krala Alberta, hwojce woźci za to to žiwjenje. Ślubowe żarowanie będsze pšeszy gvoj kraj. Włona bęrskejsze wopomnjenje krala Alberta žiwe a je řebi njelachodny pomin stajila pšeszy hwoje ģmilne ſkutowanje na řporyh a ģubajenij. Ģdžy będsze cęsze domachypjenje nařy kralowſſi dom potprijedilo, řo ta řona, řiž durbjelele ſe ſařſkeje kralowu bęcy, řo teřo mjena njebędna řężni a durbjelele je ſařſkeje wuřbal řańbny, będsze to będsze řęż řařba na tule ranu, řo meajmęny kralowu wudowu kotrař w kralowſkeje lubořci a miłobęzi w cęřimni ſkutowařele. Řeřto je hwojce woźci řańdzeli a dęal ſařſkeho luda bęje ja njeř do węrsęnořci. Wuturu bu jeune cęřo w řiwatoćimni cęřu je řeřlena do dworękeje řyřnje dowieřene. Řeřtořy řubdy řejskeje pšči puřęzi je řępłjajimęny wořowajęy, kotreńuž będsze njebędszi řiwajoř a dobrotu wopolařala. W dworękeje řyřnje: řo řařęy řęwaję nje-woćęini. Ģsreřu wjeřęor mejskeje řo řowaniřa řiwatoćwoję, te kotreńę będsu řo řańpęrięo řeřęćęřimřki řiwęjbow řeřęni. Ģdžy řo řowaniřa řiwatoćwoję řęwęje řiřęjske, řo řařęy řęw toř njewidomnyh řiwow wuřbęńny a řo dele řiřařęe do pohřeřebneho wjeřba dworękeje řyřnje, řędsę řlawy kralowękeje řiwęjow w řimęrt-nej cęřidnięe řiw bęcz na dęęe noweho rania.

— Sakši hejm je v džatovnym vopomnjenju na šmilne skutki kralovy Karoly namjetoval, so by kraj tele vustawy sa kotrež je mona hvoje mozy a hvoje samoženje voprovata, džekčal. To je džatovny skut, ale tež jasne švedčenje teho, šytož je mona čžinka v šmilnej lubojszi na džekčedy hvojeho sakšeho luda.

— Rač kšetiže mōže cžlowjet do smjertneho stracha pščińč, wo tym powjeda sažo nabyt minjenje wustojneho herbškeho lštarja dr. Nowata w Kamjenju. Wón šo po lšhodže wosbuny a pščińč tym šo mošh satšhašhču, šo wón po krótkim cžahu wumrije.

— Spiszę juntrócz namołwjamy lubych Eserbow, so chzyl
 ſebi bibliſki pućnik na lěto 1908 pola ſwojich knjelow duchownych
 łupić. Wón płaci 15 np. a dawo na kóžny dzeń pruhu i Wožeho
 droheho lubeho słowa.

Porjedjenje: B 50. čizble ma na 199. stranje w 19. rynchku
2. jechčepka „**bolosčizwmi**“ (město: f lubosčizwmi) rěčacž.

* Слѣдѣжъ Jan. 14—16 сѣтань.

Sy-li spíwat,
Pílnje díłat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napój móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spať mérny
Ćerstwoć da.

Njech ty spíwaš,
Swérnje díłatš
Wšedne dny;
Díłat pak swjaty,
Díłat daty,
Wotpočá ty.

Z njeboš mana
Njech ći kłmama
Žiwność je;
Žywa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřaw će!

F.

Sserbske njezbělske kopjeno.

Wubawa šo kóždu hobotu w Šesmołerzje knižničnšćejni w Budyšinje a je tam ja šchwěrtlětnu pšedpłatu 40 np. došlać.

Njezběla po hódach.

Nř. 103, 1—18.

Dženšniška njezběla šmě šo jako dohotowanje ša hody šwjecizć. Šiškće w šwětle šwjateje hodošničkšćejmy. Žakšnoć tebo Anješa, kiz je š pastryjerimi tež naš wóššwěšlita, wubóšniška njeje a tež do komoršow šrudobny a šyřšow, brěcha a winy šu pšichš hodošny ewangelij š nowa šwětle pruhj njezbělskeho trošćita pabnyše.

Tuta njezběla je pať tež pošlednja w lěće. Ženož hiškće někotře hódšiny a šašo je jene lěto naškeho šenškeho podrožništwa došofjanje. Měžoz po měžazu je nam špěššnje šašof. Šdže je, hódž wšakšto šašdže a šinje a paba, ja naš wěšća škowanta? Pój a wotemě šebi Žože šłowo! Tu rěčšj tón k twojej wutrobje, kiz bě a je a wóštanje, wěčera a dženša a wěćenje tón šamy. Wón cje poššliti, hódž dypš škabalac. Wón cje šbeha, hódž pabadiš. Š nim šjednoćenju, mašš žolmy cjaša štušoto niže šebje. Š nim šapomnišš, šaktož dešćak je na škubej šemi, a pytošš, šaktož horjelaš je. Šo prošaj a cježakš, po špytowanjak a bešženjakš šašdženšho lěta dže wón cje dženša hiškće juntročš wóššdewižš, dže k tebi rěčšć a dušku cji móžnje poššlitiž na twój dašški pucš.

Naššj tect je šedyn š najšbóš šnatyš pšalmow. Pšedeb lětyšžajami je tuto šłowo rěčšane a tola nam kšinczi, kaž by tón pobožny špěwat šašle dženša rano tu- tón škěršlufš na šwojej šaršje šanješš. Š nim nama-

šamy wotmołwojenje na naške praščenje: Kať džeme šwjecizć wěćšoz lěta?

1. Š škwalozym rtom,
2. š wěćšoj wutrobu a
3. je ššibozanymaj šolenomaj.

1. Wřóćž šładamy dženša na šonzu lěta, a na cžim džešło naške wóćtož najšpřódžny wotpočšowacš, hódž niž na šobakštwje Žožeje miškolaje a šnaby, kiz je naš pšed- wózbjala? Žehobla dudzš tón přeni šynt dženša na naškej šaršje: Škwal tebo Anješa, moja duška, a njelapomni je- šo došrotow. Šlam je nišnje, šo šo na to pošafamy, pšiketož šat jora njezbělatowni tola šušto šmy! Wšj dře cješto šapomnimy, hódž šmy šdy druškim došratu wopofašali, ale my šnydom šapomnimy, šaktož šmy došrešo došfali. Wšj njelapomnimy dře, šdžž je našš něčtož šanik a nam šolofšš nacžiniš, ale my šošto šapomnimy došrotu, š šotrymizš budymy šwjekeleni. Nawopaf dypšalo byčš! Šdže pať je wjetššš došroćel ša tebe byť w šašdženym lěće šačš twój Bóh je? Wón je wóšfakš naške pola nam škwe- dře šobšnomaf, wón je š nješbešš dešćak a plóšne cjašy nam dawał. Wón je šyřš a prut cježššš škoroššow wot na- škeho šuda wotšeršowaf, je šašdžela mēra do wóžšneho škaja nam poššak a naššim šmužšššim wóšowarjam w šakofej šužšje ššončšne šobryčš špožšizš. Wón je do škřezššššš wšakššš džečšj hodošny ššotom štožš, je pob škžžžšom na martrownej šoržy Šolgaša naškeho wmo- ženja š nowa naš wěššššš čžiniš, je šurowny ewangelijš w škřžššš štanjenju nam předšowacš dať tu w tym škaju

dźelenja a śmiertnych śtytów; wón je swojogho śwjatego Duchu nam dźerzał, kiz tyń sprózných wotśchdenja, tych ślabych pobytnja, tych śajparnych wola a tych wěrjazych w prawej wěrje dźerżi. „D tchwał teho Knjesa moja duńcha a śańtoz we mni je, tchwał jeho śwjate mieno!”

Ty pał śtup dźenja zyle wośhebie ś tchwałozym etom pšched swojogho Boha! Śsy śnano ty, mój luby ćžitarjo, jedyń ś tych, kiz bechu w tuchim leće śmiertńi zyle blisťo? Dwoja ćželna mōz bē śo śhubita. Kaž male, śłabe dźečo trjebaće wośhladarja. Mało jenož wē hićkeje nadźije śa dźerženje žiwjenja; ale śłaj, njewidomy śtupi tōn, kiz nēhdy śtejeśde pšči Lazarowym rowje, t tvojemu tchoroźu a nowa mōz lnu śo do wośhladnjenych ślawow a śtrowa ćžetownja barba babri dźenja śažo twoje nēhdy śmiertćžbēde woblćžo. Mōj pščećelo, hōje je nēť tvoj woskřaz, teho tchwałazy rōt, kiz tež je śmiertće wutorhnyć mōže? — Śsy ty jedyń ś tych, kiz te je tōńzej tchwałaze lēto śapocjadu ś płaćom a śduchowanjom, kiz mējadu puć ćžekćh śtaroćom śady kebie a ćžemny doł prjedy bebie, ale śłaj, tōn Knjes da swojemu woblćžu tebi śwēćić a wopotať ōo jaťo tōn, kiz „tvoje žiwjenje je śkłaženja wumōje a tebie ćžonuje ś ģnadu a je śmilnoćžu”. Praj, hōje je tvoj tchwałazy rōt? — Śsy ty jedyń ś tych, kiz je śymej a śa wōdho bōjśte morwej wutorbō do lēto śapocjadu, kiz kaž tōn śhubjenje ģyn je woblćžijami śwētnych lōdźow ōo ōpokoćžu? Je ģnano nēť to śańđene lēto tvoj narodne lēto śa teho śmitśownego ćžłowjeta? Śsy ty Bože śtowo ģazpival, ale nēťo śažo lubowacź natwutnyć? Śsy ty je swojogho śaślubjenja t swojemu Bohu śažo ōo wroćić, kiz je kaž paśtut śaślubżemu wowēćiću tebie pŕyť, kiz je wo tebie ģarowal a ģetć, hōdž tchorćžke po radže ģiesbōžnych a śtejeśde na drośy ģrēćžnitow a ģydaćde na stole wuźmēgow, kiz tebi, jaťo śtōćnjne t njemu śažo ōo wroćić, „wōćhće tvoj ģrēćy woda a śaģoji wōćhće tvoj tchorćžke”? D tchwał teho Knjesa moja duńcha a njeapomni jeho dobrotow!

2. Kchwał jeho ś wērjazej wutorbu. Ś molom niz wōćhćim je to lēto doģelnio, śchtoz je ģim lubio. Njeotremuźnik je tōn Knjes ōo ģjewit we wōdgorach a śtorkach, pod kotrymiz dom a wutorba ōarža. Śsnano bē ty ś njeuśtawajęć pilnoćžu w swojim ģewiśtim powołanju dźeťal, wōćde mozy ģwērn napival, ōo by do prēćka pšči-ćhoť, ale śłaj, hōje pšchōńde tamny njeģożowny džen, kiz ćzi wśa, śdōz bē dobyť, śtaťy a śaģubi, śchtoz bē ś prozu natwarit. — Ja ōpominam na druńch, kiz mējadu swoje domjaze śbože a śwajśki ōprawneje luboćje śjednocjadu wutorbu; do tuteho domjazeģo śboža pať śtupi tamny tchutny poģoť Bożi w ćžornej draćje, tōn śmiertny poģoť, kiz śwoj nutśhōd namata do tōńđego domu. Wōćžy ģwērneje macjerje teje ģaģnyłoj a lubyj wboħim ģyrotam wjazy njeħwēćitej śa žiwjenje. Śwērna wutorba ōarģewoħego nana je wuśłapała a njebie wjazy śa tych, kiz jeho nuśnje trjebaju. To płaťaze male dźećatko je śtōćnjne płaťaz a śduchowacź pščeťaťo, doťeť žo bitwa mōćkeħo wojowarja dobita. Hōdž wy ģid, kotrųdž waćha wutorba ģorzo lubowacze, won njeħećke je ś domu na poħreģewiće, teħdy je ģid mjećazje, w ģmiertći śamćjenje rōt mōžne prēdowanje dźerzał wōćħem, kiz w domje bechu a śa tuch-ćžom dźeću, prēdowanje, kiz je tež tōn palmiśta śkřchaj a śhōńk we swojim žiwjenju, hōdž ty wjāće: „Ćžłowjet je jaťo trawa; wōn teže jaťo kwēta na polu. Hōdž wēť na nju śadunje, dha wona wjazy njeje a swoje mēśto

wjazy njeľnaje.” Teħo moblerja mōćto wotpoćtuje tu na śaģodnoćzi wōćhego ģewiśteħo. Wōn wjāťi kwēti luboľnje śaťeżawacź a bōry wjadnųcz, lēty ōo ģelenje ōo ōo ģwimzy padnųcz. Wōn wjāťi rōze tejez tež na ćžłowići woblćžach, ģrjenśke ģaģi w śaħroħe ģu, ale po malej tchwiľi ōo ģid pŕyťa a ģjanoćć ģhubi. Tu wjāho wjadnje a ģinje a mŕeje a pada, ale wōćde tuteho śaģodnego kwēta śteji tōn njeģadobny, wēćžny Boh, kotre-ħoź naćha wēra ōo dźerżi a ģiz je naktŕańniśho ōo nam ģjewit na naćham Śbōżnitu ģeģuś ģkřtyťuħ. Hōdž tu wjāho śańđe a ģinje a mŕje, ģgnada teħo Knjesa traje wot wēćžnoćke ģaģ do wēćžnoćke nad tpmi, kōtřiz ōo jeho boja.” Kōdže lube ranje bē wona nad nami nowa tež w śańđemym leće a jeje trōn śteji njepowalny tež śa pšchōd. D tchwałaj we wērie t swojemu Bohu! Potom njeubudźeľ wjazy tať tŕudny. Wōn rany bje, ale tež ģoji. Wōn ćzi śaruna, śchtoz je ćzi wjāť. D ćžibń dźenja na tōńgu lēta ś nowej, dźećazej wēru a domēru wjāćitu swojim śtaroćy, wōćħon śwoj ōtyť a swoje rubjenje na njeho! Wōn naś dźerzi, hōdž śtrach ģroza śa ćželo abo bućhu. Wōn naś ģchituje, hōdž pšči ģubinać dźemy. Śsy ty podarmo ōo prōzowal we swojim ōwōnfowym abo, śchtoz je ģićkeje ģorje, we swojim ģuitśownym žiwjenju, w ģeľuħowym mjenje śchtoz pšchego ōažo rutiť t pľakej, proťh a ģłabaj, śať na njeľbōna rōta njeby tola swoje pľoby njeść ģyľa. Wōľtaj wōćho njeťroćhne ģarowanje! Wjēť a ćžerpať bebi w Bożim ģtowie a śa Bożim blidom ś njeapŕaħniťho ģōrka Božeje ģnadu nowu mōz. Tōn Knjes dze te tebie śažo ōwēćić, ōo ty ōo wōľpjet wōmłōdžij jaťo ģodet. We wērie wutorbō t Bohu! We wērie mōćto t njeģeħam!

Śeľda ōo mi runje druńdy,
So Boh swojich ģazpi ludy,
Dha śa tola wēćje wēm,
So Boh pomha swojim wjāćem.

3. Naść pŕewat pať nima jenož tchwałazy rōt, wē- rjazy wutorbu, ale tež śhibowane tolena. Poťutnje kaž tōn žiońk w temple śteji wōn pšched swojim Bohom. Wōn rēzi wo te wuśťe ģmilnoćzi a ģnadze teħo Knjesa, kiz „njeťaťħadźa ś nami po naśchich ģrēćach a njeapłaćja nam po naśchich śeľcach.” To je naśćħubij ģnt jeho tchwałenia a dģatowanja. Wy ģkřchijmy ōo jeho ģtowoħo to wēruwusnacze do teħo, „kiz je mje śhubienēho a śata- manēho ćžłowjeta wabōwacź, dobyť wot wjāćitich ģrēćow, wot ģmiertće a woť ćžertwōśke mozy, niz je śtōm a ģleborom, ale se swojej śwjatej a droħej tŕwiu.” Wjēle pŕyť a dźeľa ģmy jemu ćžimili tež w śańđemym leće. Wā, my ģmy jeho ģojne pščeťupowali, jeho ģtowo ģuśťo śazpivali, jeho poťutnemu napominanju wutorbu wuśtŕjēłi. Je to śańđene lēto naś do prēćka wjēdoťo w ģuitśownym žiwjenju abo wroće? Wē wono ģa naś lēto śboža a ģnadu abo je śa wēćžnoćć nēť śhubjenje lēto? Ś tchutnym pŕuhowanjom śtupny pšched mōćto naśdeħo ģwjateħo Boha, kiz ģrēć ģidaj, ale ģrēćnitia lubuje a jeho se śkłaženja wutorhnyć pŕyť. Wjēś lubłami Božeje ģnadze tež nam kaž tētemu moblerjej jaťo ģmilny a ģnadny! Do jeho ruti pŕuwcjamy ćželo a bućhu, dom a wōħad, wōćžny kŕaj a wośhebie naść zŕyť luby ģerśiť lub. Wōn śwarczy naś wōmłōdħ do śtareħo lēta a pšchewoź naść nutśhōd do nowēho lēta. Wōn budž poľa naś ģkřchja

nasich hłós, hdyž budžemy so k njemu wołac w pośledniej
wječornej modlitwie a spěwac:

Na to ja czyszcze wuschnęć chcu,
 Mój Jezu, w twojim łitui.
 Mje pschiknij i twojej śmiłnoszczu,
 Za jara derje czini.
 Twój bróśt je głował mi,
 Mój kón buźż wo tebi,
 Za i tobu, Jezu, lehnęć du,
 Za i tobu spju a wotwieżu.
 Hamjeń.

M. D.

Próšwa na nowe lěto: Młój Božo, setkaj mje!

1. Wójc. 24, 12.

Глагол: О Боже любящих —.

Mój Boże, setkaj mnie
 Też w tutejzym nowym łańcuchu;
 Ach, wjedź mnie za rufę,
 Róż dołcho budę w brzośnie.
 Mój twój huda mi
 Szko dale dostanie;
 Duż takle sdychuju:
 Mój Boże, setkaj mnie!

Mój Boże, setkaj mie!
 Dla nędzaka ho tyśchu,
 A szechu kweđomnija
 Htób wótšje we mni htyśchu.
 Duż s wuśadnymi nętk¹
 Gze prośchu pośutnje:
 Šmil wśchaf ho nade mnu!
 Mój Ješu, setkaj mie!

Mój Bożo, setkaj mje!
 Tu bym też w zupym kraju,
 Wscho cżma je pschebe mnu;
 Mi pokaż, jo jesnaju
 Bucz, kiż mam wyswolicz;
 A pschewodź, rożnucź mje
 Każ Eliefera:
 Mój Bożo, setkaj mje!

Mój Boże, settaj mie!
 Aż jem u żohnowanie,
 Tak spożczż też sboże mi,
 So moje bżęło stanje
 Eso t twojej cżęscży woscho.
 Tęż wotemw sanfnjene
 Wł durje wutrobny,
 Mój Boże, settaj mie!

Móji Božo, setkaj me!
 Ĥvnyj bo ja neħbde bħudžu,
 Kaž Saula setkaj me²,
 So throble bo jaš' wróczu.
 Tež towařsħa mi daj,
 Kiž kłabeħo by mje
 Wřat ĥwěru ja ruřu.
 Móji Jeřu, setkaj me!

Mój Bożo, jętkaj mje,
A tak też łubych mojiych.
Czjń śmیلnosę nad nimi,
A wosibowuj wsęchę swojich.
Szczel jim też jandżela,
Co na nich kędżbuję
A je jim ł pomozę.
Mój Bożo, jętkaj mje!

Mój Bożo, setkaj mie!
 Ĥbnyĥ groŝy wojowanie
 Tu i njeŝcheczelemi,
 Budź naŝche wuŝhowanje.
 Spożycz ĥwojoj' Duchy nam,
 So wón naŝ troŝchuje
 We ŝchiżu, tyschnoŝci.
 Mój Bożo, setkaj mie!

Mój Bożo, Jetkaj mie!
 Każ nęhdy t murrubżentym
 Mje!, Żesju: Pomhaj Bóh!¹³
 A t wśchittim wopuśchżentym
 Każ Rainskej wudowi:
 Ach lubi, njeptacżęże!¹⁴
 Żat wbohim bliżuj ho.
 Mój Żesju, Jetkaj mie!

Mój Boże, jettaj mje!
 Ćdyż twoja wola ģwjata
 Ezo mot naŝ dopjelni,
 Nam ģnada budŝe data
 Raŝ Esierej;
 Ty budŝeŝy boħacŝe
 Wŝeŝe prósŝy wuŝŝyŝeŝeŝy.
 Mój Boże, jettaj mie!

Mój Boże, jettaj mie!
 Dżaf Jezu, so naś witajś
 Do lëta nowego^o
 A najsze sboże pytajś.
 Duż wonthód požohnuj!
 Echcże jene proschu cże,
 So domthód sbożny mę:
 Mój Jezu, jettaj mie!

Dokónčzenje lěta.

Tojso je ho lito pominylo, lito, kotrež ho nam v spoznatu
 tak dožje šajhe, a nito, džbž je jaldžo, nam je, kaž budijše
 jeno hjo bjo. A tola, šajto je njetoržnjali fa tónle tak dožje
 a tola šajto tak tróti čajš dožjivl a pichetracž me! Raf njetotry
 je čježe čježe šarolozjo a horja nožyt, kaž njetotra hlowa je ho
 wobólita, kaž njetotre wobóljo imorjichžjo, kaž njetotre šeoje šupny
 ho do rospobantow, kaž wjele nadžijow bu jnicženych, kaž wjele
 wutrobow hšubotw franzenych, baj j bolozuž rošterowanych, kaž
 njetotreje mandeljše hlowa bu j wudowjehnim kšowjerjom wob-
 data, kaž mwošy šarčij šhubichu šwoje džejči, kaž wjele džejči bu
 je šmjerzjo nana a mačzerje wošpročzenych, kaž njetoržnjali padže
 j wjychjim jamožitošče, sjez šwojeje winy, kaž njetotry paž dyrti
 žebi tež porotowacž, ho je j nim pijšeš kamžnu winu j šorj
 šcho! Ač, kaž njetotra wutroba je čježo potulena, hšubotw šušma
 na tónžu wotšhabadžego lita, kaž njetotremu, ho wono čimžnu
 rowej ruina, kotrež jecho raboščj a mjer do šwojeho klina jawre! —
 A!e njefšabžo tež nad rowami Wože šlénjo? Njefščinjube jo
 pšymje rjane naléščo? Njzeworostlja j lodu a šneha lubošne twéřti?
 Njefčubje a čježkim njewjedrom jahnj šlénčiny bješčjež? Džbž
 je v pichjowacž taf, njebychjadto to hječje bóle taf byčž pola
 člowjeva, kotrež je j šneljom pichjowč a ma j pošbežijnjej hlowu
 t njebu šladowacž t emu, kiž je tón prawy ščójščjež nade wšit-
 kimi, kotrežmž džejči rěšaju v njebejchach a na jemi? Njeje naš tón,
 kotrežož špojtu narob a Wethlejeme jwo hodošnjicžu šwoježčanym,
 wuščit: „Ščito je mjes nama člowjevam, šby by jecho šyn jecho
 prošyt piče šhlě, so by wón jemu kamjeń podat? A šby by wón
 jecho prošyt piče rubu, jo by jemu hada pobat? Šešil so tehobla
 tyn, kiž wo šl jě, wščajt možčeš šwojim željowom dobre dar-
 dawacž; wjele šerje wlašč Wóčžež, kiž v njebejchach je, šubže dobre
 wěžy dawacž tym, kiž jecho prošča?“ Duž hšabajmy j doměru
 t niemu!

F

Stawisna Chrystuŝowego czerpjenja.

6 b.

(Sfónczenie.)

8. Zechame, kotrež bješe daš ty mi šam,
A woni su je pjiščeli — pošklučni
A pójnali su i tešo pravice,
So ja šym tom tebie wuščol i njebeš,

9. A wěra, jo mje pójhal šy do šwěta. —
Sa nič nět proudu tebie, mój Wětče, ja
A njeproudu ja ja šwět křoště,
Ale ja tyč, kotryčj daš mi bješe;

10. Wěchal woni twoji pjiščěsjo šprawni šu,
A, křožo je moje, wěštofo to twoje, je
A ja šym we nič pjiščetrašijeny
— Wěčeš šlowo twoje, jim wosšewjene.

11. A wozaj nješym na šwěče tudy ja,
Paš woni bješe na šwěče w zupje šu,
A ja bu i tebi. — Szajaty Wětče!
Szahowaj šam jich we twojim njenje!

12. W tym, kotrež mi šy pjiščetrašijeny poručil,
So byču jene byli taš jako mój;
Šduž pola nič był šym na šwěče,
Szahowaj šam jich we twojim mjenje:

¹ Luc. 17, 13; ² Sap. II. 9, 1—17; ³ Mat. 28, 9; ⁴ Luc. 7, 13; ⁵ Luc. 2, 21

13. Esym wobarnowal tych, kotrychž dał mi bė,
A njeje žabyn šubil ho — je stađa,
Hač jeno tamne džečo šćěbne,
So by wšocho pismo ho dopjelniło.

14. Ja nětk pał pichnuđu k tebi do krańnoćeje,
A tole rěču tudy ja na hwoćeje,
So bychu woni měli moju
Wjebelotč; we hebi dopjelnjenu.

15. Ja dał jim słowo twoje hym — pšechraŋe,
A hwiēt jich hibi, doleč f nim njeđerža,
Kaž ja tež towaršč nješym hwiēta. —
Njeproču, jo by jich wšał je hwiēta,

16. Pał so by džeřał pšech stym jich w czišnosći.
Se hwiēta nješju woni, taž tež niz ja
Se hwiēta nješym. Šewječ jich mile
We hwojei wěrnosći. — Wbōtče miły!

17. Se twoje słowo wěrnosć wšah došlo. —
Tať jako mje hy do hwiēta pōkłał ty,
Esym pōkłał tež jich ja do hwiēta,
— So bychu hwiētojo byli prawdy.

18. A ja nida hwoječu ham ja ho — hwiētoje,
So tať tež woni bychu we wěrnosći
Dže byli gje wuškierzeni
— Jalo lud Woži a była hwojata; —

19. Pał niz ja prošnu jeno sa hanych nich,
Mě, tež ja tamnych, kotřiž pšech słowo jich
Hy do mije trauje wěrič budža,
So bychu wšćizny dže jene byli,

20. Kaž we mni, Wbōtče, ty, a ja we tebi,
So tať tež woni w namaj hy swajani,
So hwiēt by wěrič, so hy pōkłał
Ty mje, — o Wbōtče, je hwojoh' stoka.

21. A jim hym krańnoć barik tuhamu ja,
Niz mi hy darik, so bychu swajani
(Tať jene byli, taž mój jene
Šmōj, ja we nich, a ty, Wbōtče, we mni!

22. So bychu potnje byli tať na jene, —
A hwiēt by pōkłał, so hy mje pōkłał ty,
A lubowal jich hy tať, jako
Lubowal mje hy, — mój Wbōtče luby!

23. Ohu, hwojaty Wbōtče! so bychu pola mje,
Hbōž f hym, byli tež woni, kotrychž mi
Šy dał, so bychu krańnoć meju
Wbōžeti, kotryž hy mi ty šćizil;

24. Wšah lubowalše ty mje, — najhorzjšcho
Přeb' hač ho stalo hwiēta je šworjenje.
O prawy Wbōtče! tež hwiēt tebie
Njelinaje; ja pať cže potnje inaju.

25. A cšile inaju to, so mje pōkłał hy.
A mjeno twoje f wjeđenju šćizil jim
Ja hym a dale czińić budu
A wjeđenju to jim — po twojej wołi,

26. So lubošć hama, f kotrež hy lubowal
Mje, we nich była hy, a ja ham we nich.
— Tať wšćizni hwiēnič nač je wěčny,
Seuša, ho mobil, hōž f hwiēreji džečel!

27. O lajta krańnoć bšćizni ho je słowom,
Niz hwojaty Woži rěčelše hwojatožnje!
Wōn podobnoć je bueja Wōžoh',
Žahnoć ham krańnoćeje Wbōtčoweje. —

Wšćelake f bliska a f daloka.

Najče nješelše kopjeno „Pomhaj Wōh“ je soho f nam
pšćizhačako w tutym lěće a my ho nadžijamy, so je ho w tu-
tym lěće soho witalo do herščich domom, hbōž hšćelše pšćizha-
čako njeje, a so budže tež w nowym lěće dobru nješelšeti pšćel,
Niz duchowne natwarjenje nješe do domu. My pať prošny, so
bychu tež pšćelšejo najšeho nješelšeho pōkłał jōn hwojiti lu-
bny inatym poružili. Něto je prawy cžoš, hebi „Pomhaj Wōh“
pola hwojeho knjeja duchowneho šćafadž. Wōšebje hšubzi a hšori
jōn pola knjejom duchownych barno doštanu. „Pomhaj Wōh“
hōžji ho tež f domom se „Šerščim Rowinam“ na pōšće šćafadž.
Hōžji je ho tež darmotnje f „Šerščim Rowinam“ tam, hbōž
bšćelše hšćelše nješate, pšćipoložilo, so by ho šćelato, bha ho to
dale šćadž njebudže, doleč je něto po Šerščach doleč šćate. Duž
nočgyl ho cži na to šćelščelšč, kotřiž hy tu a tam darmotne
cziško f „Rowinam“ došli, so hšano ho to tež w nowym lěće
šćanje. Na nowe lěto je „Pomhaj Wōh“ jeničžy došćadž pšćes
knjejom duchownych, pola knjeja Šmoleria w Wubšćinje a
w pšćebawočinaj „Šerščich Rowinam“. Se „Šerščim Rowi-
nam“ jōn jenož cži na pōšće doštanu, kotřiž hebi jōn tam šća-
saja. Duž je lěpje, „Pomhaj Wōh“ hebi pola knjejom duchownych
wotehjeradž. Woni hy rad hotowi, wōšče šćasenje pšćizinač a
wam šćōžu nješelju nač „Pomhaj Wōh“ pōbač. „Pomhaj Wōh“
čže jalo šći šćurščowneho mišionšwa Wože kralešwo mjes Šer-
bami twarič a duž mōžemy ho nadželč, so nač hōhobojolny
herščik lud našče džeło, kotrež ho šćanje w knjejom njenje
a načšim lubym Šerčam f duchownemu žohnowanju, pōbjera.

— „Wšćizil pučizil“ na lěto 1908, kotryž hōbustawu knihow-
neho towaršwa barno doštanu, mōže šćōžu Šerč došćadž ja 15 np.
pola hwojeho knjeja duchowneho.

— Lěčžaje kopjeno hšonšowneho mišionšwa, wot knjeja fa-
raria Šatuba w Wubšćinje šćelajane, je ho wam f hōdam rošba-
wato. W hšutadž słowach wōš hōpomni na wōšču hwojaty pšće-
hšćiznoć, po knjejom woli twarič Wože kralešwo mjes pōha-
nami. Czińaje so f wotewrieni wutrobu, so wam hwiēžeti šćoš
kralow, hōž je hōdy je hwojimi lubymi hwiēžili, byl hwiēžeti
hšitneje lubošće, na kotrymž pōhanam wobradžiče hōbowne wobra-
dženje pšćes hšitny dar ja mišionšwo mjes pōhanami.

A rozpominanju.

Šswoju pšćizničnosć czińić, budže tebi najwještča radošč.

Njewobelhaj drubich, ty hebi ham najbōle šćelščiznič.

„Pomhaj Wōh“ njeje jenož pola knjejom
duchownych, ale tež we wšćech pšće-
dawočinach „Šerč Rowin“ na wšach
a w Wubšćinje došćadž. Na šćtworč
lěta plačji wōn 40 np., jenotliwe czišća
ho sa 4 np. pšćedawaju.